Ian Rankin

Ölüleri Anmak

ROMAN

Çeviren: Dilek Şendil

YKY
Yapı Kredi Yayınları

ÖLÜLERİ ANMAK

Ian Rankin 1960 yılında doğdu. Edinburgh Üniversitesi'nden mezun oldu. Doktorasını yarım bırakıp dört yıl Londra'da yaşadıktan sonra Fransa'ya gitti. İlk romanını burada yazdı. İlk "Rebus macerası" olan *Knots and Crosses* 1987'de yayımlandı. 2007'de yayımlanan *Exit Music*'te emekliye ayrılan Rebus, 2012'de *Başkasının Mezarı* ile geri döndü. Rebus karakterinin çözdüğü davaları konu alan kitapları yirmiden fazla dile çevrilen, iki kez televizyona uyarlanan ve sayısız ödüle layık bulunan Rankin, öykü derlemelerine, çizgi romanlara ve bir oyuna imza attı, BBC kanalları için belgeseller ve programlar hazırladı, elinizdeki kitabı ithaf ettiği Jackie Leven'la birlikte bir albüm çıkardı.

Dilek Şendil Kadıköy Maarif Koleji ile İstanbul Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Dilimize kazandırdığı 70'i aşkın kitap arasında yayınevimizden çıkmış çevirileri: Ian Hodder *Çatalhöyük:Leoparın Öyküsü* (2006), Gerald MacLean *Doğuya Yolculuğun Yükselişi:Osmanlı İmparatorluğu'nun İngiliz Konukları* (2006), John Gray *Saman Köpekler: İnsanlar ve Diğer Hayvanlar Üzerine Düşünceler* (2008), Alberto Manguel *Geceleyin Kütüphane*, Tony Judt *Savaş Sonrası: 1945 Avrupa Tarihi* (2009), *Kötülük Kol Gezerken* (2011) ve *Anılar Şalesi* (2013), Stella Rimington *Kaçak Avı* (2009) ve *Gizli Ajan* (2010), Martin Amis *Görüş Evi* (2010), Kate Atkinson, *Güzel Haber Ne Zaman Gelir* (2012), Ian Rankin, *Başkasının Mezarı* (2014), Janet Souter, *O'Keeffe* (2014).

Ian Rankin'in
YKY'deki kitapları:

Başkasının Mezarı (*2014*)
Ölüleri Anmak (*2014*)

IAN RANKIN

Ölüleri Anmak

Çeviren:
Dilek Şendil

Roman

YKY
Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 4150
Edebiyat - 1169

Ölüleri Anmak / Ian Rankin
Özgün adı: The Naming Of The Dead
Çeviren: Dilek Şendil

Kitap editörü: Ömer Şişman

Tasarım: Nahide Dikel

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Haramidere - Avcılar / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 77
Sertifika No: 12027

Çeviriye temel alınan baskı: Orion books, 2006
1. baskı: İstanbul, Haziran 2014
ISBN 978-975-08-2971-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2013
Sertifika No: 12334
© John Rebus Limited 2006

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

2 Temmuz 2005 günü Edinburgh'da bulunan herkes için.

Her gün yeni bir dünyayı deneme
Her gün hakikat hakkında bildiğimizi anlatma,
Her gün küçük adımlar atma şansı gelir kapımıza.

A.L. Kennedy, Gleneagles'daki yürüyüşle ilgili yazısından

Bize gurur duyacağımız bir bildirge yazın.

Bono, G8 devletlerine gönderdiği mesajdan

BİRİNCİ BÖLÜM

KAN DÖKMEK

1 Temmuz 2005 Cuma

1

Kapanış ilahisi yerine müzik çalıyordu. Who'dan *Love Reign O'er Me* – Aşk Beni Tutsak Aldı. Başlar başlamaz Rebus tanımıştı şarkıyı, gök gürültüsü ve bardaktan boşanan yağmur kiliseyi doldurmuştu. En ön sırada oturuyordu; Chrissie ısrar etmişti. Ona kalsa ta arkalara giderdi: Cenazelerde tercih ettiği yer en arka sıraydı. Chrissie'nin yanına oğluyla kızı oturmuştu. Lesley kolunu dolamış gözyaşları döken annesini teselli etmekle meşguldü. Kenny gözünü tam karşıya dikmiş, duygularını daha sonraya saklıyordu. O sabahın erken saatlerinde, henüz evdeyken Rebus yaşını sormuştu delikanlıya. Gelecek ay otuzuna basacaktı. Lesley iki yaş küçüktü ondan. Ağabey kardeş, ikisi de annelerine benzerdi, Rebus'ın aklına aynısını Michael ile onun için söyledikleri geldi... Mickey de diyebilirsiniz. Rebus'ın kardeşi, elli dört yaşında parlak saplı bir kutuda cansız yatıyordu, İskoçya'daki ölüm oranı Üçüncü Dünya ülkeleriyle aynıydı. Yaşam tarzı, beslenme, genler ve daha nice teoriler. Tam otopsi raporu henüz yazılmamıştı. Chrissie telefonda, tam felç demişti Rebus'a, *aniden* oluverdi diye vurgulamıştı, sanki fark edermiş gibi.

Aniden olması Rebus'ın kardeşiyle vedalaşamaması anlamına geliyordu. Michael'a söylediği son sözler üç ay önce yaptıkları bir telefon görüşmesinde hastası olduğu Raith Rovers takımıyla ilgili bir şakaydı. Tabutun üstündeki çelenklerin yanına Raith takımının mavi-beyaz atkısı sarılmıştı. Kenny babasının kravatlarından birini takıyordu, üstünde de Raith'in kalkanlı arması: elinde kemer tokası tutan bir hayvan figürü. Rebus bunun ne anlama geldiğini sorunca Kenny omuz silkmekle yetinmişti. Sıralara göz atarken teşrifatçı-

nın işaretini gördü Rebus. Herkes ayağa kalkıyordu. Chrissie, iki yanında çocuklarıyla birlikte koridora çıkıp yürümeye koyuldu. Teşrifatçının gözü Rebus'taydı ama o olduğu yerde kaldı. Kendisini beklemek zorunda olmadıklarını anlasınlar diye oturdu. Şarkının yarısına daha yeni gelmişlerdi. *Quadrophenia* albümünün kapanış parçasıydı. Michael sıkı bir Who hayranıydı, Rebus ise Rolling Stones'u yeğlerdi. Ancak itiraf etmeden geçemezdi, *Tommy* ve *Quadrophenia* gibi albümler Stones'un hiç ulaşamadığı yerlere taşımıştı Who'yu. Daltrey çığlık çığlığa bir içki hiç fena olmaz diye bağırıyordu. Rebus bu teklifi reddedemezdi, fakat direksiyon başında Edinburgh'ya dönüşünü düşünmesi gerekiyordu.

Yöredeki küçük otelin toplantı salonu kiralanmıştı. Vaizin kürsüden açıkladığı üzere herkese açıktı. Merhumla ilgili anekdotlar, hatıralar, tebessümler, gözlerdeki yaşları silmeler, boğuk sesler. Çalışanlar saygı gereği usulca dolaşacaklardı salonda. Rebus zihninde cümleler kurmaya, özür yerine geçecek sözcükler bulmaya çalışıyordu.

Dönmem gerek, Chrissie. İşler yoğun.

Yalan söyleyip suçu G8'e atabilirdi. O sabah evdeyken Lesley, zirve nedeniyle başını kaşıyacak vaktin yoktur herhalde demişti Rebus'a. *Galiba ihtiyaç duymadıkları tek polis benim* diyebilirdi oysa. Dört bir taraftan memurlar göreve çağrılmıştı. Yalnızca Londra'dan gelenlerin sayısı bin beş yüzdü. Ne var ki Polis Müfettişi John Rebus ihtiyaç fazlası olarak görülüyordu besbelli. Birilerinin gemiyi yüzdürmesi gerekiyor, Başmüfettiş James Macrae, yardımcısı omuz başında durmuş, sırıtırken böyle demişti. Polis Müfettişi Derek Starr kendini Macrae'nin tahtının kesin vârisi olarak görürdü. Gün gelecek Gayfield Square polis karakolunu o idare edecekti. John Rebus'ı tehdit olarak görmezdi, zaten emekliliğine bir yıl kalmıştı. Starr bu kadarını kendi de itiraf etmişti ya: *Kimse seni işi ağırdan aldığın için suçlayamaz, John. Senin yaşında kim olsa öyle yapar.* Belki öyledir, ama Rolling Stones üyeleri Rebus'tan daha yaşlıydı; Daltrey ile Townshend de. Hâlâ çalıyorlar, hâlâ turneye çıkıyorlardı.

Şarkı bitmek üzereydi, Rebus yeniden ayağa kalktı. Kilisede

yalnızdı. Mor kadife perdeye son bir kez baktı. Tabut hâlâ arkasında duruyor olabilirdi; belki de krematoryumun başka bir bölmesine götürülmüştü. Ergenlik yıllarını düşündü, iki kardeş aynı odada kalır, Kirkcaldy High Street'ten aldıkları 45'lik plakları dinlerlerdi. *My Generation* ve *Substitute* mesela: "Bizim Kuşak" ile "Yedek Oyuncu." Mickey ilk şarkıda Daltrey'in neden kekelediğini sormuştu, Rebus da bunun kullandığı uyuşturucunun etkisiyle olabileceğini bir yerde okuduğunu söylemişti. İki kardeşin keyif aldıkları tek uyuşturucu alkoldü, mahzenden arakladıkları şişelerle kapağı kırılarak açılmış teneke kutudaki mide bulandırıcı esmer birayı paylaşırlardı gece ışıkları söndürdükten sonra. Kircaldy gezinti yerinde durup denizi seyrederlerken, Mickey *I Can See For Miles* şarkısının sözlerini mırıldanırdı: "Millerce Öteyi Görebilirim." İyi ama gerçekten yaşanmış mıydı bu an? O plak 1966 veya 1967 yılında çıkmıştı piyasaya, Rebus askerdi o zaman. Belki de izne gelmişti. Evet, Mickey'nin saçları omuzlarındaydı, Daltrey'e benzemeye çalışıyordu, Rebus asker üniformasıyla ordu yaşantısını ilginç göstermek için hikâyeler uydururdu. Kuzey İrlanda henüz onun için çok uzak...

Yakındılar o zaman, Rebus devamlı mektup ve kartpostal gönderirdi, babası gururlanırdı onunla, iki oğlundan da gurur duyardı.

Hık deyip annenizin burnundan düşmüşsünüz.

Dışarı çıktı. Sigara paketi çoktandır elinde hazır bekliyordu. Etrafta başka sigara tiryakileri de vardı. Selamlaşarak kem küm ettiler. Cenazeye katılanlar kapının yanına dizilmiş pek çok çelenkle kartları inceliyordu. Alışıldık sözcükler çıkıyordu karşılarına: "taziyeler" ve "kayıp" ile "keder." Ailesinin başı sağ olsun. Michael adı telaffuz edilmemişti. Gençler cep telefonlarına gelen mesajları kontrol ediyorlardı. Rebus cebinden kendi telefonunu çıkarıp kapağını açtı. Beş cevapsız arama vardı, hepsi de aynı numaradan. Ezbere biliyordu numarayı, arama tuşuna basarak telefonu kulağına götürdü. Başpolis Siobhan Clarke cevap vermekte gecikmedi.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum" diye yakınıyordu.

"Telefonum kapalıydı."

"Sen neredesin?"

"Hâlâ Kirkcaldy'deyim."

İç çektiğini duydu. "Affet, John, tamamen aklımdan çıkmış."

"Dert etme." Chrissie'ye otomobilin kapısını açan Kenny'ye kaymıştı Rebus'ın gözü. Lesley de otele gittiklerini işaret ediyordu ona. BMW markaydı otomobili, makine mühendisi olan Kenny'nin işleri iyiydi anlaşılan. Evlenmemişti; bir sevgilisi vardı ama o da cenazeye yetişememişti. Lesley boşanmıştı, oğluyla kızı babalarıyla tatildeydiler. Lesley arabanın arka koltuğuna yerleşirken Rebus da başıyla ona selam verdi.

"Gelecek hafta sanıyordum" dedi Siobhan.

"Caka satmak için mi arıyorsun?" derken Rebus çoktan Saab'a doğru yürümeye başlamıştı. Siobhan iki gündür Perthshire'da, G8 zirvesinde güvenliğin sağlanmasına ilişkin incelemelerde bulunan Macrae'ye eşlik ediyordu. Macrae ile Tayside Emniyet Amiri Yardımcısı eski arkadaştılar. Macrae'ye tek gereken, her şeye burnunu sokan biriydi, arkadaşı da bunu seve seve yerine getiriyordu. G8 liderlerinin toplantı yapacağı yer Auchterarder'in eteklerinde Gleneagles Oteli'ydi, etraf dönümlerce ıssız arazi ve kilometrelerce uzanan güvenlik çitleriyle çevriliydi. Basın yayın kuruluşları ürkütücü öyküler anlatıp duruyordu. ABD Deniz Piyade Gücü başkanlarını korumak için üç bin askerle İskoçya'ya çıkarma yapmıştı. Anarşistler kaçırdıkları kamyonlarla yolları ve köprüleri kesme planları yapıyorlardı. Bob Geldof bir milyon göstericinin Edinburgh'yı işgal etmesini istemişti. Yerel halkın evlerindeki fazla odalarda, garajlarında ya da bahçelerinde hepsine kalacak yer bulunacağını söylüyordu. Protestocuları getirmek üzere Fransa'ya gemiler gönderilecekti. Kendilerine *Ya Basta* (Dur De) ve *Black Bloc* (Kara Blok) gibi isimler veren gruplar ortalığı karıştırmayı hedeflerken Golf Derneği ise Gleneagles'ın meşhur çimlerinde birkaç deliğe atış yapmak için güvenlik şeridini kırma peşindeydi.

"İki günü Başmüfettiş Macrae ile birlikte geçiriyorum." Caka satacak bir şey mi bu?" diye itiraz etti Siobhan.

Rebus arabasının kapısını açtı, yana eğilerek anahtarı kontak deliğine soktu. Tekrar doğrularak sigarasından son bir fırt çekip izmariti yola fırlatırken, Siobhan telefonda Olay Yeri ekibi hakkında bir şeyler anlatıyordu.

"Dur biraz" dedi Rebus. "Başını kaçırdım."

"İnan bana, onca işinin arasına bu eklenmese de olur."

"Ne eklenmese?"

"Cyril Colliar'ı hatırlıyor musun?"

"Yaşım ilerledi ama hafızamda herhangi bir gerileme olmadı."

"Çok tuhaf bir şey oldu."

"Ne?"

"Eksik parçayı buldum galiba."

"Hangi eksiği?"

"Mont."

Rebus şoför koltuğunda oturunca iyice kaykıldığını fark etti. "Anlamadım."

Siobhan sinirli bir kahkaha patlattı. "Yalnız değilsin, tasalanma."

"Sen şimdi neredesin?"

"Auchterarder'de."

"Mont orada mı çıktı karşına?"

"Sayılır."

Rebus bacaklarını arabanın içine çekti, kapıyı kapadı. "İyi o zaman bakmaya geliyorum. Macrae yanında mı?"

"Glenrothes'a gitti. G8 denetim merkezi orada." Bir an durdu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Rebus motoru çalıştırdı. "Önce taziyelerimi sunacağım ama bir saat içinde orada olurum. Auchterarder'e girerken zorlanır mıyım?"

"Fırtınadan önce sessizlik hâkim. Kasabadan geçerken Clootie Well'i gösteren yol levhasını ara."

"Neyi?"

"Gelip kendin görsen daha kolay anlarsın."

"Öyle yapayım o zaman. Olay Yeri ekibi yolda mı?"

"Evet."

"Demek ki haber duyulacak."

"Başmüfettişe söyleyeyim mi?"

"Kararı sana bırakıyorum." Rebus krematoryumun kapısına uzanan labirentimsi yolda direksiyonu kavrayabilmek için telefonu omzuyla yanağının arasına sıkıştırdı.

"Sesin gidiyor" dedi Siobhan.

Rebus, elimde olsa gitmezdi diye geçirdi içinden.

Cyril Colliar altı hafta önce öldürülmüştü. Yirmi yaşında feci bir tecavüzün suçlusu sıfatıyla on yıl hapis cezası almıştı. Cezası sona erince hapishanedeki gardiyanların, polisin ve sosyal hizmetlilerin çekincelerine rağmen salıverilmişti. Hiç pişman olmadığı, DNA kanıtlarına rağmen suçunu reddettiği için her zamankinden büyük bir tehdit olacağını tahmin ediyorlardı. Colliar doğup büyüdüğü Edinburgh'ya dönmüştü. Hapishanedeki yıllarını vücut geliştirmeye ayırmasının karşılığını almıştı orada. Geceleri fedai, gündüzleri özel koruma olarak çalışıyordu. Her ikisinde de işvereni Morris Gerald Cafferty'ydi. "Koca Ger" nicedir nam salmış bir kabadayıydı. İşe son aldığı adamla ilgili onun karşısına çıkma görevi Rebus'a düşmüştü.

Cafferty, "Bana ne?" diye yapıştırmıştı cevabı.

"Adam tehlikeli."

"Ona nasıl sataştığınızı düşünürsek, aziz olsa sabrı tükenirdi." MGC kiralama şirketindeki masasının arkasında, sallanır deri koltuğuna kurulmuş, iki yana sallanıp duruyordu Cafferty. Rebus'ın tahminine göre dairelerinde bir haftalık kirayı vermekte geciken biri olmaya görsün, Colliar hemen devreye girerdi herhalde. Cafferty aynı zamanda taksi durakları işletirdi, şehrin pek nezih olmayan semtlerinde en az üç tane de barı vardı. Cyril Colliar'a yapacak iş çoktu.

Ölü bulunduğu geceye kadar. Kafatası içine göçmüştü, arkadan saldırıldığı anlaşılıyordu. Patologun dediğine göre tek başına bu darbe bile yeterli ölüm sebebiydi, yine de işi sağlama almak için damarına saf eroin şırıngalamışlardı. Maktulün kullanıcı olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. "Maktul" davaya bakan aynasızların çoğunun kullandığı bir sözcüktü, ama tabii kerhen. Kimse "kurban" deme zahmetine giremiyordu. Elbette kimse yüksek sesle *pislik layığını buldu* diyemiyordu; bu günlerde yakışık almazdı.

Hoş, akıllarından geçirmelerine, göz teması ve baş işaretleriyle paylaşmalarına engel değildi. Rebus ile Siobhan dava üstünde ça-

lışmışlardı, ancak kalabalık dava dosyalarından yalnızca biriydi bu. Birkaç ipucu, çok sayıda zanlı vardı. Tecavüz kurbanı, ailesi ve o tarihteki erkek arkadaşıyla birlikte sorguya alınmıştı. Colliar'ın kaderini tartışırken bir sözcük durmadan gündeme geliyordu.

"Oh!" olsun.

Cesedi çalıştığı barın yan tarafındaki sokakta, arabasının yanında bulunmuştu. Ne bir tanık vardı ne de olay yeri ekiplerinin bulduğu bir kanıt. Görünürde merak uyandıran tek şey keskin bir bıçakla giydiği dikkat çekici monttan kesilip alınan bir parçaydı. Naylondan siyah bir pilot montuydu, sırtında *CC Rider* yazıyordu. Beyaz astarından anlaşıldığına göre kesilip alınan parça da buydu. Ortaya atılan ihtimaller sınırlıydı. Ya maktulün kimliğini gizlemek adına yapılmış beceriksiz bir çabaydı ya da astarın içinde gizli bir şey vardı. Testlerde uyuşturucu izine rastlanmayınca polise omuz silkip kafa kaşımaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Rebus'a göre saldırıydı. Ya Colliar'ın bir düşmanı vardı ya da birisi Cafferty'ye mesaj göndermek istemişti. Ne var ki Colliar'ın patronuyla yapılan birkaç görüşme olayı aydınlatmaktan uzak kaldı.

Cafferty tepkisini, "İtibarımı sarsıcı bir olay" sözleriyle göstermişti. "Ya bunu kimin yaptığını bulursunuz..."

"Ya da?"

Cafferty'nin cevap vermesine gerek yoktu tabii. Eğer Cafferty suçluya önce ulaşırsa, ondan bir daha haber alınamazdı.

Bunların hiçbiri işe yaramıyordu. Dikkatlerin G8 zirvesi hazırlıklarına çevrildiği ve de fazla mesai umutlarının çoğu polisin aklını çeldiği sırada soruşturma duvara toslamıştı. Kurbanları, hem de *gerçek* kurbanları olan başka davalar girmişti araya. Colliar cinayetine bakan ekip frene basmıştı.

Rebus kendi oturduğu şoför tarafındaki camı indirerek içeriyi soğuk havayla doldurdu. Auchterarder'e gitmek için en kestirme yolu bilmiyordu; ama Kinross üzerinden Gleneagles'a gidildiğini biliyordu, o yola yöneldi. Birkaç ay önce uydu takip sistemi satın almıştı, ama kullanma talimatını okumaya henüz vakit ayıramamıştı. Ekranı bomboş hâlâ yolcu koltuğunda duruyordu. Bu günlerden birinde CD-çaları takan oto servisine gitse iyi olacaktı. Arka koltuğa,

yerlere ve torpidoya şöyle bir göz attığında Who'dan başka bir şey bulamayınca Siobhan'ın tavsiye ettiği Elbow'un bir albümünü takmış, onu dinliyordu. Albüme adını veren parçanın adı hoşuna gitmişti. *Leaders of the Free World*: *Özgür Dünyanın Liderleri*. "Tekrar" düğmesine bastı. Şarkıcı altmışlardan bu yana bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu belli ki. Rebus onunla aynı fikirde olmaya hazırdı, hem de farklı bir yönden gelmesine rağmen. Belli ki şarkıcı daha fazla değişim istiyordu: Greenpeace ve CND Nükleer Silahsızlanma Kampanyası tarafından yönetilen bir dünya, yoksulluğun tarihe gömüldüğü bir dünya. Altmışlı yıllarda Rebus da hem orduya katılmadan önce hem de katıldıktan sonra birkaç yürüyüşte yer almıştı. Başka bir işe yaramasa bile kızlarla tanışmanın yoluydu. Çoğu kez peşinden bir parti düzenlenirdi. Oysa şimdilerde altmışları bir şeylerin sonu olarak görüyordu. 1969 yılında Rolling Stones konserlerinden birinde hayranlardan biri bıçaklanarak öldürülmüş ve o onyıl yavaşça sona ermişti. 1960'lar, gençliğe isyan ruhu aşılamıştı. Eski düzene güvenmezlerdi, hele saygıları hiç yoktu. Gleneagles'a üşüşecek binlerce insanı düşünüyordu da, çatışma kaçınılmazdı. Çiftlikler ve tepeler, akarsularla, derin vadilerle dolu bu arazide hayal etmesi bile zor. Bu etkinlik için Gleneagles'ın seçilmesinde en büyük etken gözlerden uzak olmasıydı herhalde. Özgür dünyanın liderleri burada güvende olurlardı, başka yerlerde çoktan almış oldukları kararları güvenle imzalayabilirlerdi. CD-çalardan yükselen parça bir yokuşu tırmanmaktan bahsediyordu. Auchterarder eteklerine kadar canlandırdığı görüntü Rebus'ın gözünün önünden gitmedi.

Buralara daha önce geldiğini sanmıyordu. Yine de hiç yabancı gelmemişti. Tipik bir küçük İskoç kasabasıydı işte. Daracık yan yollarla kesişen sınırları belli bir tek ana caddesi halkın çevredeki dükkânlara yürüyebileceği şekilde yerleştirilmişti. Bunlar küçük, şahıs işyerleri olduğuna göre küreselleşme karşıtlarını destekleyeceklerine pek ihtimal vermiyordu Rebus. Hatta fırında sınırlı sayıda G8 pideleri bile satılıyordu.

Rebus'ın aklında kaldığı kadarıyla Auchterarder'in dürüst insanları kendilerine kimlik kartları verilme kılıfı altında soruşturma geçirmişlerdi. Er ya da geç kurulacak barikatları geçebilmeleri

için gerekliydi bu. Ne var ki Siobhan'ın işaret ettiği gibi kasabada tekinsiz bir sükûnet hâkimdi. Ortalıkta sadece alışverişe çıkmış birkaç kişi ve koruyucu panolar için pencereleri ölçtüğü görülen bir marangoz vardı. Çamur içinde kalmış dörtçeker araçlar galiba otoyollardan çok arazilerde dolaşıyorlardı. Bir kadın sürücü başına bir eşarp takmıştı, Rebus'ın uzun zamandır görmediği bir manzaraydı bu. Birkaç dakika içinde kasabanın çıkışına varmıştı, A9 karayoluna yöneldi. Gözlerini yol levhalarından ayırmadan U-dönüşü yaptı. Aradığını bir barın yanında buldu, tabela gidiş yolunu işaret ediyordu. Sinyalini verip o yöne dönerek çalılarla çevrili araba yollarının önünden geçti, sonra yeni yapılmış toplu konutların bulunduğu bir bölgeye geldi. Birkaç dakikada tekrar kasabanın dışına çıkmıştı, eğer bir traktöre ya da kargo aracına yol vermek zorunda kalırsa, iki tarafta uzamış çalılar arabasını çizebilirdi pekâlâ. Sol tarafında ağaçlık bir alan uzanıyordu, başka bir tabela çaput kuyusunun evi Clootie Well'in bu arazide bulunduğunu haber veriyordu. Bu sözcüğü çaput ekmeğinden hatırlıyordu, annesinin ara sıra yaptığı buharda pişen ıslak kek gibi bir tatlıydı. Tadı ve kıvamı Noel pastasına benzerdi. Esmer, mideyi bayan, şerbet gibi şekerli. Midesi guruldayınca saatlerdir ağzına bir lokma koymadığını hatırladı. Otele şöyle bir uğramış, yalnızca Chrissie'yle birkaç kelime konuşmakla yetinmişti. Kadın sabahleyin evde yaptığı gibi sarılıp kucaklamıştı onu. Oysa bunca yıldır tanışmalarına rağmen pek kucaklaştıkları söylenemezdi. İlk zamanlarda Rebus ondan hoşlanmıştı doğrusu; tabii içinde bulundukları koşullarda biraz tuhaf bir durumdu. Chrissie de bunu sezmişti anlaşılan. Derken düğünde sağdıç olmuştu, dans ederlerken gelin uslu durmayıp kulağına üflemişti Rebus'ın. Daha ileride Mickey ile ayrılmalarından sonra birkaç kez görüştüklerinde kardeşinden yana tavır alacaktı. Chrissie'yi arayıp bir şeyler söylesem mi aklından geçirse de yapmamıştı bunu. Mickey başını derde sokup hapse girdiğinde ziyaretlerine gitmemişti. Hoş, Mickey'yi de sık görmeye gittiği söylenemezdi, ne hapisteyken ne de daha sonra.

Başka şeyler de yaşanmıştı: Rebus kendi karısından ayrıldığı zaman Chrissie bütün suçu ona atmıştı. Rhona ile iyi anlaşırlardı zaten, boşanmanın ardından iki kadın görüşmeye devam etmişler-

di. Ne aile ama. Taktikler, çekişmeler, diplomasi: Politikacılar bile ellerine su dökemezdi.

Otele döndüklerinde Lesley de annesini taklit ederek sarılmıştı ona. Rebus tokalaşmak üzere elini uzatıp delikanlıyı bu işkenceden kurtarana kadar Kenny nasıl davranacağını bilemez bir haldeydi. Acaba kimsenin arası açılacak mı diye merak etmişti; cenazelerde sık görülen bir durumdu. Keder karşılıklı suçlamalar ve dargınlıklar getirirdi. Daha fazla kalmamakla iyi etmişti. Yüzleşme söz konusu olduğunda John Rebus halihazırda taşıdığı ağır sıkletinin çok üstündekileri alt edebilecek biriydi.

Yolun hemen kenarında bir park alanı vardı. Ağaçlar yerinden sökülüp toprağa saçılan kabuklar temizlenerek yeni açılmıştı besbelli. Dört araçlık yer vardı ama bekleyen sadece bir taneydi. Siobhan Clarke ona yaslanarak kollarını kavuşturmuş duruyordu. Rebus freni çekerek dışarı çıktı.

"Hoş bir yer" dedi.

"Yüz yıl oldu" karşılığı geldi Siobhan'dan.

"O kadar oyalanmamıştım ya."

Siobhan dudak bükmekle yetinerek kollarını çözmeden koruya doğru ilerledi. Her zamankinden daha resmi giyinmişti: diz boyu siyah etek, siyah külotlu çorap. Aynı yolu daha önce de yürüdüğü için ayakkabıları kirlenmişti.

"Tabelayı dün gördüm" diye anlatıyordu Siobhan. "Ana arterden sonrakini. Gelip bir bakmaya karar verdim."

"İyi, zaten ya onu seçecektin ya da Glenrothes..."

"Düzlüğe bir duyuru panosu asmışlar, çevre hakkında biraz bilgi veriyor. Yıllar önce türlü cadılık faaliyetlerine sahne olmuş." Kalın, gövdesi çarpılmış bir meşe ağacının etrafından dolanarak bayır aşağı iniyorlardı. "Kasabalılar burada cinlerin yaşadığına karar vermiş, karanlıkta duyulan çığlıklar falan."

"Tam da yerel rençperlere göre" diye ekledi Rebus.

Siobhan başıyla doğruladı. "Yine de adaklar adamaya başlamışlar. Yörenin adı buradan geliyor." Arkasına dönüp Rebus'a bir bakış attı. "Aramızda sapına kadar İskoç olan bir tek sen olduğuna göre çaputun ne anlama geldiğini de bilirsin, değil mi?"

Rebus'ın gözünün önüne annesinin keki tavadan çıkardığı an geldi. Kekin sarılıp sarmalandığı...

"Bez parçası" dedi.

"Ve giysi" diye ekledi Siobhan başka bir düzlüğe girerlerken. Durdular, Rebus derin bir nefes aldı. Nemli bez... nemli, çürümüş bez. Yarım dakikadır bu kokuyu alıyordu burnu. Eski evinde, büyüdüğü evde havalandırılmayan giyeceklerin içine nem ve küf işler, böyle koku yayarlardı. Şimdi çevrelerini saran ağaçlardan paçavralarla kumaş artıkları sarkıyordu. Bazı parçalar yerlere düşmüş, malç olmak üzereydi.

"Gelenek bu" dedi Siobhan, "uğur getirsin diye asıyorlar bunları. Cinler ısınsın, böylece başına bir zarar gelmesini önlesinler diye. Başka bir teoriye göre çocukları erken yaşta ölen ana-babalar buraya onlardan yadigâr bir şey bırakırlarmış." Sesi kısılmıştı, boğazını temizledi.

"Camdan yapılmadım, merak etme" diye atıldı Rebus. "Hem 'yadigâr' gibi sözcükleri rahat rahat kullanabilirsin. Kırılıp parçalanmam."

Karşılık olarak Siobhan yine kafa salladı. Rebus düzlükte dolaşıyordu. Ayaklarının altında yapraklar ve yosunlar vardı, kulağına su sesi geliyordu, toprağın üzeri ince bir tabaka suyla kaplıydı. Kenarlarına mumlar, bozuk paralar bırakılmıştı.

"Kuyuya pek benzediği söylenemez."

Siobhan omuz silkerek bu konuda yorum yapmadı. "Sadece birkaç dakika kaldım burada... ortama pek ısınamadım. Derken yeni asılan kumaşlar dikkatimi çekti." Rebus da görmüştü. Birkaç dala birden asılmışlardı. Bir şal, işçi tulumu, kırmızı puantiyeli bir mendil. Neredeyse hiç giyilmemiş bağcıkları sarkan bir spor ayakkabısı. Hatta iç çamaşırları ve sanki bir çift çocuk külotlu çorabı.

"Olamaz, Siobhan" diye homurdandı Rebus, başka ne diyeceğini bilemiyordu. Koku ağırlaşmıştı sanki. Aklı yine geçmişe gitti: Yıllar öncesinden on gün süren sarhoşluk... ayıldığında yıkanan çamaşırların makine asılmayı beklediğini görmüştü. Makinenin kapağını açtığında aynı koku çarpmıştı burnuna. Hepsini bir daha yıkamıştı, buna rağmen her şeyi çöpe atmak zorunda kalmıştı. "Ya mont?"

Parmağıyla gösterdi Siobhan. Onun işaret ettiği ağaca doğru yürüdü Rebus. Kısa bir dal naylon parçasını delmişti. Esintide hafifçe sallanıyordu. İplikleri dağılmıştı ancak logo yerli yerindeydi.

Rebus okuyarak doğruladı: "*CC Rider*." Siobhan parmaklarını saçlarına geçirmiş tarıyordu. Aklına takılan sorular olduğu belliydi, onu beklerken hepsini teker teker kafasından geçirdiğini biliyordu. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye soran Rebus'tı.

"Burası olay yeri" diye başladı Siobhan. "Stirling'den bir ekip yolda. Bu mahalli koruma altına alıp çevrede kanıt aramamız gerekiyor. İlk ekibi tekrar çağırıp bütün evlerin kapılarını çalmamız..."

"Gelenagles da dahil mi?" diye sorarak Siobhan'ın sözünü kesti. "Uzman sensin, söyle bakalım: Otel çalışanları kaç kere sorgulandı? Bir hafta sürecek toplantının ortasında kapı kapı dolaşmamız mümkün mü? Mahalli güven altına almak sorun olmaz, ama unutma, karşılamak üzere olduğumuz gizli servis ajanları ortalıktayken hiç de..."

Siobhan bütün bu hususları dikkate almıştı elbet. Bu kadarını Rebus da biliyordu, sesini kesti.

"Zirve sona erene dek sessiz kalalım" diye önerdi.

"Makul" dedi Rebus.

Siobhan gülümsüyordu. "Çünkü *sana* üstünlük sağlar."

Bu kadarını göz kırparak kabul etti Rebus.

"Macrae'ye anlatmamız gerek" diye ekledi Siobhan iç çekerek. "O da gidip Tayside Polis Karakolu'nu bilgilendirecek demektir."

"Olay Yeri İnceleme çoktan Stirling'den yola çıkmadı mı?" diye ekledi Rebus, "Stirling de Merkez'e bağlı."

"Öyleyse sadece üç polis karakolunun bilmesi yeterli... Gizli tutmakta herhangi bir sorun çıkmaması gerekir."

Rebus çevreye bakıyordu. "Hiç olmazsa olay yerini denetleyip fotoğraflasak... kumaşı laboratuvara götürsek..."

"Eğlence ve oyunlar başlamadan mı?"

Rebus yanaklarını şişirerek üfürdü. "Çarşamba başlıyor, değil mi?

"G8 mi? Evet. Ama yarın Yoksulluk Yürüyüşü var, bir tane de pazartesi için planlanıyor."

"Edinburgh'da ama, Auchterarder'de değil..." Sonra ne demeye

çalıştığını anladı. Kanıtlar laboratuvara gitse bile her yer kuşatma altında olacaktı. Gayfield Square'den Howdenhall'daki laboratuvara gitmek şehri, bir uçtan öbür uca geçmek anlamına geliyordu... tabii, teknisyenlerin işe koşulması kaydıyla.

"Neden buraya bırakılmış?" diye sordu Siobhan parçayı yeniden inceleyerek. "Bir tür zafer hatırası falan mı?"

"Öyle olsa bile neden ille de burası?"

"Belki buralıdır. Civarda hiç akrabası var mı?"

"Bildiğim kadarıyla Colliar sapına kadar Edinburgh'lıydı."

Siobhan bakışlarını ona dikmişti. "Tecavüz kurbanından söz ediyordum."

Ya derken Rebus ağzı açık kalakalmıştı.

"Düşünmeye değer" diye ekledi Siobhan. Sonra durdu. "O ses de ne?"

Rebus midesine vuruyordu. "Epeydir mideme bir şey girmedi. Sence beş çayında Gleneagles'da açık bir yer var mıdır?"

"Bu, cüzdanının kalınlığına bağlı. Kasabada bazı yerler var. Birimizin OYİ için burada kalması gerek."

"Sen kalsan daha iyi; dikkatleri üstüme çektiğim suçlamalarına maruz kalmak istemiyorum. Aslında, sen de Auchterarder'de ikram edilen bir çaydanlık dolusu kaliteli çayı hak ediyorsun." Rebus tam oradan ayrılmak üzereyken Siobhan durdurdu onu.

"Neden ben? Neden şimdi?" Kollarını iki yana açmıştı.

"Neden olmasın? Kısmet."

"Demek istediğim bu değildi..."

Rebus tekrar ona döndü.

"Demek istediğim" diye açıklamaya başladı Siobhan usulca, "yakalanmalarını istediğimden kuşkuluyum. Enselenirlerse, bu iş başıma..."

"Enselenirlerse, Shiv, çanlarına ot tıkarız." Kumaş parçasına doğru parmağını sallıyordu. "Şununla, biraz da ekip çalışmasıyla..."

Olay Yeri İnceleme birimi Rebus'la Siobhan'ın suç mahalline girdiğini öğrenince pek hoşnut olmamıştı elbet. Ayakkabı kalıplarını, saç örneklerini almışlardı, ötekilerden ayıracaklardı.

"Yavaş olun" diye uyarmıştı Rebus. "Fazla bonkör davranacak durumda değilim."

Olay Yeri özür dilemişti. "Kökle birlikte almamız gerek, yoksa DNA testi sonuç vermez." Üçüncü cımbız denemesi başarıyla sonuçlanmıştı. Birimdeki görevlilerden biri suç mahallini video kaydına almayı bitirmek üzereydi. Biri fotoğraf çekmekle meşgulken, başkası da laboratuvara hangi kumaş parçalarının götürülmesi gerektiği hakkında Siobhan'a danışıyordu.

"Sadece en yenileri" dedi Siobhan gözünü Rebus'a dikerek. O da başıyla onayladı; aynı kanıdaydı. Colliar saldırısı Cafferty'ye mesaj gönderme amacını taşımış olsa bile burada başka mesajların olmadığını kimse söyleyemezdi.

Olay Yeri çalışanlarından biri, "Spor tişörtte de şirket logosu var" diye belirtti.

Siobhan gülümseyerek karşılık verdi. "İşiniz hiç kolay değil."

"Benim işim toplamak. Gerisi size kalmış."

Rebus sözünü kesti, "Yeri gelmişken, acaba bunların Stirling'e değil de Edinburgh'ya gönderilme olasılığı var mı?"

Olay Yeri İnceleme memuru gerilmişti. Adamı tanımasa da böylelerini iyi bilirdi Rebus: kırklı yaşları yarılamış, hayatının yarısını bu işte geçirmiş. Çeşitli bölge karakolları arasında müthiş bir rekabet söz konusuydu. Rebus ellerini havaya kaldırıp teslim işareti yaptı.

"Tek dediğim, bu davanın Edinburgh'da görüleceği. Siz onlara bir şey göstermek istediğinizde her seferinde Stirling'e gelip giderek zaman kaybetmek zorunda kalmasalar daha iyi olmaz mı?"

Siobhan yine güldü, "onlar" diye konuşması eğlenceli gelmişti. Fakat kendi de başını hafifçe eğerek destekledi öneriyi; işe yarar bir manevrayı şıp diye anlardı.

"Hele şimdi" diyordu Rebus, "bunca gösteri ve toplantı varken." Başını kaldırıp tur atan helikoptere göz attı. Gleneagles keşif ekibi işbaşındaydı herhalde. Şimdi gökyüzünde birileri Clootie Well'de ansızın ortaya çıkan iki otomobille beyaz renkte iki sivil minibüsün nereden geldiğini merak ediyorlardı. Gözlerini tekrar OYİ memuruna çevirince helikopterin görevi sonlandırdığını fark

etti. Böyle bir zamanda işbirliği çok önemliydi. Peş peşe bilgi aktarmıştı merkeze. Macrae de bu kadarını Gayfield Square'deki onlarca toplantıda belirtmişti zaten.

İyi geçinin. Birlikte çalışın. Birbirinize yardım edin. Çünkü bu birkaç gün boyunca dünyanın gözü üzerimizde olacak.

Olay Yeri İnceleme memuru da benzer bilgilendirme toplantılarına katılmış olabilirdi. Usul usul kafasını sallayarak işine devam etmek üzere önüne döndü. Rebus ile Siobhan bir kere daha bakıştılar. Derken Rebus sigarasını çıkarmak üzere elini cebine attı.

"İz bırakmayın lütfen" diye uyardı başka bir Olay Yeri görevlisi, bunun üzerine Rebus uzaklaşarak park yerine yöneldi. Tam sigarasını yakarken bir otomobil daha yaklaştı. Kalabalık varsa eğlence de vardır diye aklından geçirdiği sırada Başmüfettiş Macrae araçtan fırlıyordu. Yeni olduğu anlaşılan bir takım elbise vardı üzerinde. Kravatı ve tiril tiril beyaz gömleği de öyle. Saçları ağarmış, seyrelmiş, yüzü sarkmış, burnu kızarmış ve kılcal damarlarla kaplanmıştı.

Benimle yaşıt halbuki diye düşündü Rebus. Neden daha yaşlı görünüyor?

"İyi günler, efendim" diye selamladı.

"Sen cenazedesin sanıyorum." Suçlayıcı bir tonda söylemişti, Rebus cuma günü kaytarmak için aileden birinin öldüğü yalanını uydurmuştu sanki.

"Cenaze töreni devam ederken araya Başpolis Clarke girdi" diye açıkladı. "Zaman ayırabileceğimi düşünmüş." Fedakârlık ettiğini hissettiriyordu. İşe de yaramıştı doğrusu, Macrae'nin kaskatı çenesi azıcık gevşedi.

Bugün havamdayım diye geçti Rebus'ın aklından. Önce Olay Yeri İnceleme, şimdi de amiri. Macrae çok anlayışlı davranmıştı aslında, Mickey'nin ölüm haberi gelir gelmez Rebus'ın izin almasına yeşil ışık yakmıştı. Cehenneme kadar yolun var demişti Rebus'a, o da hemen yola koyulmuştu: İskoçlar ölümü böyle karşılarlardı işte. Rebus kendini kasabanın hiç bilmediği bir kısmında bulmuştu, oraya nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bir eczaneye yürüyüp nerede olduğunu sormuştu. Yanıt, orasının Colinton Köy Eczanesi olduğuydu. Bir kutu aspirin alarak sunmuştu teşekkürlerini...

"Üzüldüm, John" diyordu şimdi Macrea derin bir nefes alırken. "Nasıl geçti?" İlgilenmiş görünmeye çalışıyordu.

"Geçti işte" demekle yetindi Rebus. Helikopterin tam yan yatarak yuvasına yönelişini izliyordu bir yandan.

"Dilerim bunlar TV kameraları değildir" dedi Macrae.

"Öyle bile olsa görülecek pek bir şey yok. Glenrothes'ı bırakmak zorunda kaldığına üzüldüm, efendim. Sorbus nasıl gidiyor?"

Sorbus Operasyonu: G8 haftası boyunca yürütülecek güvenlik planı. Rebus'a sorarsanız, zayıflamaya çalışan birinin çayına şeker yerine kullandığı bir maddeyi çağrıştırıyordu bu. Siobhan da doğrusunu açıklamıştı, bir tür ağaca verilen isimdi.

"Her türlü olasılığa karşı hazırız" diye sertçe yanıtladı Macrae.

"Belki biri hariç" dedi Rebus, eklemeyi görev bilerek.

Amiri homurdanarak yanıt verdi, "Gelecek haftaya kadar geri planda, John."

Rebus aynı fikirde olduğunu başıyla ifade etti. "Zaten tahminime göre kabul edecekler."

Macrae onun nereye baktığını takip edince yaklaşan otomobili gördü. Arka camları koyu renkli gümüş bir Mercedes'ti gelen.

Macrae'yi rahatlatmak için ekledi Rebus, "Sanırım helikopterde kameramanlar olmadığını anlamına geliyor." Sonra kendi aracının yolcu koltuğuna eğilerek sandviçinden geri kalanları çıkardı. Jambonlu salata. Ama daha dokunmadan ilki kayıp düştü.

"Bu da ne?" Macrae dişlerini sıkıyordu. Mercedes hızla Olay Yeri İnceleme araçlarından birinin yanında durdu. Şoför kapısı açılınca bir adam çıktı dışarı. Arabanın arkasından dolanarak arka kapıyı çekip açtı. İçindeki adamın dışarıya çıkması birkaç dakika sürmüştü. Uzun boylu, zayıf biriydi, güneş gözlüğü takmıştı. Takım elbisesinin ceketinde bulunan üç düğmeyi iliklerken iki beyaz minibüsle sivil polis aracına göz gezdiriyordu. Nihayet başını kaldırıp göğe baktı, şoförüne bir şeyler söyleyerek otomobilden indi. Rebus ile Macrae'nin yanına gitmek yerine ilan tahtasına yürüyordu, ziyaretçilere Clootie Well'in tarihçesini anlatan panoya. Şoför tekrar direksiyonun başına geçmişti, gözlerini Rebus ile Macrae'den ayırmıyordu. Yeni gelen kimse kendini tanıtma zahmetine girene dek, orada seve seve dikilen Rebus adama

bir öpücük gönderdi. Böylelerini bildiğini düşünüyordu: soğuk ve hesapçı, asıl gücün kendinde olduğunu göstermeye meraklı. Helikopterin çağrısını takip ettiğine göre güvenlikle ilgili biri olmalıydı.

Macrae birkaç saniye sonra patlamıştı. Adama doğru ilerleyerek kim olduğunu sordu.

"Ben SO12, sen de kimsin?" diye karşılık geldi adamdan ağır bir edayla. Herhalde dostça işbirliği salık verilen toplantıları kaçırmıştı. Rebus adamın İngiliz aksanıyla konuştuğunu fark etti. Mantıklıydı tabii. SO12 Özel Harekât birimi demekti, Londra'da üslenmişlerdi. Göbek adları hayaletti. "Yani" diye devam ediyordu adam dikkatini ilan panosuna verdiğini gizlemeden. "Sizin *ne* olduğunuzu biliyorum. Cinayet Masası'ndansınız. Şuradakiler de OYİ araçları. Ayrıca az ilerideki düzlükte beyaz koruyucu tulumlarını giymiş adamlar ağaçlarla toprakta ayrıntılı bir araştırma yürütüyorlar." Sonunda Macrae'ye döndü, güneş gözlüklerini çıkarmak üzere elini yavaşça yüzüne kaldırdı. "Buraya kadar nasıldım?"

Macrae'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesmişti. Gün boyu hak ettiği itibarı görmüştü. Şimdiyse.

"Bir kimlik göstermeye ne dersin?" dedi Macrae tersçe. Adam gözünü ondan ayırmıyordu, sonra buruk bir gülümseme yayıldı dudaklarına. *Elinden gelen bu kadar mı yani* der gibiydi. Düğmeleri açmaya gerek duymadan elini cebine götürürken bakışları Rebus'a yönelmişti. Tebessüm dudaklarından gitmemişti henüz, vermek istediği mesajı Rebus'la paylaşmak ister gibi bir hali vardı. Küçük siyah deri bir cüzdanı açıp Macrae'nin gözüne tuttu.

"İşte" diyerek tek hareketle kapadı. "Artık hakkımda bilmen gerekeni öğrendin."

"Steelforth sensin" dedi Macrae iki sözcük arasında yutkunurken. Rebus amirinin tuşa getirildiğini görebiliyordu. Macrae ona döndü bu defa. "Komutan Steelforth G8 güvenliğinden sorumlu" diye açıkladı. Hoş, Rebus bu kadarını çoktan anlamıştı. Macrae yine Steelforth'a bakıyordu. "Bu sabah Glenrothes'daydım, KYK başkanı Finnigan'ın davetiyle etrafı şöyle bir gezdim. Dün de Gleneagles..." Macrae'nin sesi titriyordu. Steelforth çoktan onun yanından uzaklaşmış, Rebus'a yönelmişti.

"Ziyafetini bölmüyorum, değil mi?" diye sordu sandviç ekmeğine bakarken. Rebus sorunun hak ettiği şekilde geğirdi. Steelforth'un gözleri kısıldı.

"Aslında vergi mükellefleri sayesinde hep birlikte karnımızı doyurabiliriz" dedi Rebus. "Aklıma gelmişken Gleneagles'da yemekler nasıldır?"

"Bunu öğrenme şansı bulacağından kuşkuluyum, Müfettiş."

"Fena bir atış sayılmaz, efendim, ama görünene aldanmamak lazım."

Macrae derhal atıldı. "Kendisi Polis Müfettişi Rebus. Bendeniz de Macrae, Lothian ve Sınır Güvenliği Karakolu Başmüfettişi."

"Merkeziniz neresi?" diye sordu Steelforth.

"Gayfield Square."

Rebus ekledi, "Edinburgh'da."

"Evinizden epey uzağa gelmişsiniz, beyler." Steelforth patikaya doğru yürümeye koyuldu.

"Edinburgh'da bir adam öldürüldü" diye açıkladı Rebus. "Üzerindeki kıyafetin bazı parçaları burada ortaya çıktı."

"Nedenini biliyor muyuz?"

"Ağzımızı sıkı tutmak niyetindeyiz, komutan" dedi Macrae. "OYİ işini tamamladığı anda bizim de işimiz biter." Rebus arkada kalmıştı, Macrae ise Steelforth'un kuyruğundan ayrılmıyordu.

"Başbakanlardan ya da devlet başkanlarından herhangi biri gelip adak adamaz mı acaba?"

Steelforth yanıt vermek yerine düzlüğe doğru yola devam etti. OYİ kıdemli memuru elini uzatıp komutanın göğsüne dayadı. "Yine lanet ayak izleri!" dedi gürleyerek.

Steelforth öfkeli bakışlarını üstündeki elden ayırmıyordu. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Vız gelir, tırıs gider, ahbap. Suç mahallimin içine edersen, cevabını alırsın."

Özel Harekât komutanı bu sözleri bir an kafasında tarttıktan sonra pes ederek operasyonu izlemekten memnun bir edayla düzlüğün kenarına doğru kendi adımlarını takip etmeye koyuldu. Cep telefonu ötüyordu, cevaplarken kimse duymasın diye uzaklaştı.

Siobhan sorgulayan bakışlar atıyordu. Rebus, "Sonraya sakla" diye uyardı, elini cebine sokarak on sterlinlik bir banknot çıkardı.

"İşte" diyerek Olay Yeri İnceleme görevlisine verdi.

"Ne için bu?"

Rebus göz kırpmakla yetindi. Adam, "Sağ ol" diyerek parayı cebine tıkıştırdı.

Macrae'ye dönen Rebus, "Alışılmışın dışındaki hizmetleri mutlaka ödüllendiririm" diye açıklama gereği duydu. Macrae de kafa sallayarak elini kendi cebine daldırıp Rebus'ın eline bir beşlik tutuşturdu.

"Kırışalım."

Steelforth düzlüğe geri geliyordu. "Daha önemli meseleler var, geri gitmem gerekiyor. Sizin burada işiniz ne zaman biter?"

"Yarım saate kadar" diyen Olay Yeri İnceleme görevlilerinden biriydi.

Steelforth'un can düşmanı ekledi, "Gerekirse daha da sürer. Suç mahalli suç mahallidir, yan tarafta ufak tefek hangi gösteriler devam ederse etsin." Daha önce Rebus'ın yaptığı gibi Steelforth'un rolünü anlamakta gecikmemişti.

Özel Harekât yetkilisi, Macrae'ye baktı. "KYK başkanı Finnigan'ı bilgilendireyim mi? Anlaştığımız gibi tam işbirliği göstereceğinizi aktarayım mı?"

"Hay hay, efendim."

Steelforth'un yüz ifadesi azıcık yumuşamıştı. Macrae'nin koluna dokundu. "Bahse girerim görülmesi gereken her şeyi görmemişsindir. Buradaki iş bitince, Gleneagles'a gel. Seni *doğru dürüst* gezdireyim."

Macrae zevkten dört köşe olmuştu; Noel sabahındaki çocuklara benziyordu. Ama hemen toparlanarak dimdik durdu.

"Teşekkürler, komutan."

"Bana David deyin."

Sanki kanıt toplamak üzereymiş gibi Steelforth'un arka tarafında yere çömelmiş duran OYİ kıdemli memuru, parmağını boğazına sokmuş kusma hareketi yapıyordu.

*

Edinburgh'ya doğru üç araç yola çıkacaktı. Çevreciler duysa buna ne derlerdi acaba, düşünmek bile Rebus'ın tüylerini ürpertmeye yetti. Önce Macrae çekti gitti oradan, Gleneagles'a yollandı. Rebus daha önceden geçmişti oradaki otelin önünden. Kinross'dan Auchterarder'e yaklaşırken kasabaya varmadan epey önce görünürdü otel bütün arazisiyle birlikte. Dönümlerce alana yayılmıştı ama güvenliğe ilişkin pek az gösterge vardı. Parmaklıklar şöyle bir çarpmıştı gözüne, nöbetçi kulesi olduğunu tahmin ettiği geçici bir yapı dikkatini çekmişti. Şimdi dönerken Macrae'nin hemen peşinden gidiyordu Rebus, amiri otelin araba yoluna saparken korna çalıyordu. Siobhan en kestirme yolun Perth üzerinden olduğunu hesaplarken Rebus M90 karayoluna çıkmak üzere kır yollarını tercih etmişti. Gökyüzünde hâlâ mavilik vardı. İskoç yazları muhteşem olurdu, kışların uzun karartmalarından sonra ödül gibiydi. Rebus müziğin sesini kısarak Siobhan'ın cep numarasını çevirdi.

"Umarım mikrofondan konuşuyorsundur" diyerek açtı Siobhan.

"Ukalalık etme."

"Aksi takdirde başkalarına kötü örnek olursun."

"Her şeyin bir ilki vardır. Londra'dan gelen dostumuzu ne yaptın?"

"Senin aksine benim saplantılarım yok."

"Hangi saplantılarmış onlar?"

"Otoriteyle... İngilizlerle... bilmem neyle..." Duraksadı. "Devam edeyim mi?"

"Son baktığımda önem sırasında hâlâ senden önce geliyordum."

"E?"

"E'si, itaatsizliğin yüzünden seni rapor edebilirim."

"Şefleri ne güldürürsün ama!"

Rebus'ın sessiz kalması kabullendiği anlamına geliyordu. Yıllar içerisinde ya bu kızın çenesi düşmüştü ya da o pas tutmuştu. Belki her ikisi de. "Sence laboratuvardaki kocakafaları cumartesi mesaisine ikna edebilir miyiz?"

"Belli olmaz."

"Peki ya Ray Duff? Senin bir sözüne bakar, asla ikiletmez."

"Karşılığında tek yapmam gereken pis kokulu köhne arabasında onunla koca bir gün geçirmek."

"Onlara klasik deniyor."

"Bana anlatmaktan bıkıp usanmayacağı bir şey."

"Sıfırdan yeniden yapılmış..."

Siobhan derin bir ah çekti. "Adli Tıptakilerin nesi var? Hepsinde aynı *merak*."

"Kendine sorsana."

"Sorarım. Bu akşam kafa çekecek misin?"

"Gece mesaisindeyim."

"Cenazenin kalktığı gün?"

"Birinin kalması gerek."

"Bahse girerim sen ısrar etmişsindir."

Rebus bu konuda yorum yapmak yerine Siobhan'a kendi planlarını sordu.

"Bol bol uyuyacağım. Sabah erkenden çıkıp yürüyüşe gitmeyi düşünüyorum."

"Seni buna nasıl kandırdılar?"

Yanıt kahkahalar eşliğinde geldi. "Göreve gitmiyorum, John, isteyerek gidiyorum."

"Olacak şey değil."

"Sen de gelsene."

"Gelirim, tabii. Bütün dünya için çok şey fark eder. Evde oturup kendi kendime protesto ederim."

"Nasıl bir protesto?"

"Bob bok Geldof'a karşı." Kadının kahkahası kulaklarında çınlıyordu yine. "Eğer istediği gibi çok kişi katılırsa, her şey onun elindeymiş gibi görünecek. Bunu kaldıramam, Siobhan. Sen de davaya destek olmadan önce iyi düşün."

"Gideceğim, John. Hiçbir şey yapmasam bile annemle babama bakmam gerek."

"Kime?"

"Londra'dalar ama Geldof'un sözlerine kulak verdikleri için değil."

"Yürüyüşe mi katılacaklar?"

"Evet."

"Onlarla tanışmam gerekir mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü tam da benim olmamı istemedikleri türden bir polissin."

Buna gülmesi gerekiyordu, ancak Siobhan'ın sözlerinde ciddiyet payı olduğunun farkındaydı.

"Makul" dedi yalnızca.

"Amiri başından savdın mı?" Konuyu bilerek değiştirmişti Siobhan.

"Vale teslim noktasında bıraktım."

"Dalga geçme. Gleneagles'da vale hizmeti veriyorlar mı sahi? Sana korna çalarak selam çaktı mı?"

"Sence?"

"Çalacağını biliyordum. Bu gezi ona iyi geldi."

"Hem de karakoldan uzaklaştırdı."

"Demek ki herkes kazandı." Siobhan bir an duraksıyor. "Sen de iyi yırttın hani?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cyril Colliar. Gelecek hafta kimse sana tasma takmaya kalkmayacak."

"Orada bulunmamın senin fikrin olduğunu fark etmemiştim."

"John, emekliliğine bir yıl kaldı. Biliyorum, son bir kez daha Cafferty'nin üstüne gidip..."

"Aklımdan geçenler okunuyor galiba."

"Bak, benim tek çabam..."

"Biliyorum, çok duygulandım."

"Cafferty'nin sorumlu olduğunu düşünüyor musun gerçekten?"

"Eğer değilse, sorumlu olanın peşine düşecektir. Dinle, annenle babanın durumu biraz endişe..." Şimdi konuyu değiştiren kimdi? "Bana mesaj çek, buluşup birer içki içelim."

"Pekâlâ, çekerim. Hadi, artık Elbow albümünü takabilirsin."

"Haklısın. Sonra konuşuruz."

Rebus telefonu kapadı; söyleneni yaptı.

2

Barikatlar kuruluyordu. Hem George IV Köprüsü üstünde hem de Princes Street boyunca işçiler onları yerleştirmekle meşguldü. Yollardaki tamirat ve inşaat çalışmalarına ara verilmiş, yapı iskeleleri sökülerek füzeye dönüştürülmüştü. Posta kutuları sımsıkı kapatılmış, bazı dükkânların kepenkleri indirilmişti. Mali kuruluşlar uyarılmış, çalışanlara resmi kıyafetle gelmemeleri salık verilmişti; yoksa kolay hedef olabilirlerdi. Cuma akşamına göre kent sakindi. Camlarının önüne koruyucu kafesler yerleştirilmiş polis minibüsleri ana caddelerde devriye geziyorlardı. Başka araçlar da gözden uzakta, aydınlatılmayan ara sokaklarda park halindeydi. İçlerinde oturan polis memurları tam teçhizat kuşanmış kendi aralarında gülüşerek daha önceki olaylarda edindikleri izlenimleri birbirlerine aktarıyorlardı. Eski tüfeklerden birkaçı madenci grevlerinin son dalgasını yaşamışlardı. Diğerleri onların hatıralarını kendi görev yaptıkları futbol maçlarında, vergi oranlarına ve Newsbury Otoyolu yapımına karşı gösterilerde çıkan kavgalarla kıyaslamaya çalışıyorlardı. İtalyan anarşistlerin sayısına dair söylentileri anlatıyorlardı birbirlerine.

"Cenova hepsini sertleştirdi."

"Tam da sevdiğimiz gibi, değil mi çocuklar?"

Kabadayılık, sinir harbi, kafadarlık. Her telsiz çatırtısında konuşmalar alçalırdı.

Tren istasyonunda görev yapan üniformalı memurlar fosforlu sarı ceketler giymişlerdi. Buraya da barikatlar kuruluyordu. Çıkışları kapatıyorlardı; giriş ve çıkışlar tek bir noktadan yapılacaktı. Londra'dan gelen trenlerden inecek yolcuların yüzlerini kaydetme-

ye hazır bazı memurlar ellerinde kameralarla dolaşıyorlardı. Protestoculara özel vagonlar tahsis edilmişti, böylece teşhis edilmeleri daha kolay olacaktı. Aslında böyle numaralara hiç gerek yoktu: Göstericiler şarkılar söylüyordu, hepsinin sırt çantası vardı, türlü işaretler, yazılı tişörtler ve bileklikler taşıyorlardı. Ellerinde bayraklarla flamalar, altlarında bol pantolonlar, üstlerinde kamuflaj ceketleri, ayaklarında da dağcı botları vardı. İstihbarat raporlarına göre dolu otobüsler İngiltere'nin güneyinden peş peşe yola çıkmışlardı. İlk tahminler elli bin kişiden bahsediyordu. Son yapılan tahminse yüz bini aştıkları yönündeydi. Yazın gelen turistler de buna eklenince Edinburgh'nın nüfusu iyice kabaracaktı.

Şehrin bir yerlerinde Alternatif G8 zirvesi çağrısı vardı, hafta boyunca bir dizi yürüyüş ve toplantı yapılacaktı. Oraya daha çok polis sevk edilecekti. Gerekirse, atlı polis de gönderilirdi. Waverley İstasyonu'nun yolcu salonunda dört tane olmak üzere pek çok köpekli tim de görevlendirilmişti. Plan basitti: güç gösterisi. Bela çıkarmaya kalkanlara neyle karşılaşacaklarını göstermek. Siperler, coplar, kelepçeler; atlar, köpekler ve devriye araçları.

Kaba kuvvet.

Bu işin olmazsa olmazları.

Taktikler.

Tarihinde, istilalara maruz kalmış bir yerdi Edinburgh. Şehrin sakinleri surlarla kapıların ardına saklanır, onlar da zapt edilince Kale ile High Street'in altındaki dehlizlere çekilerek şehri boşaltır, böylece zaferi boşa çıkarırlardı. Ahalinin yıllık Ağustos Şenlikleri'ni tekrar yaşatması beceri isterdi. Nüfus çoğalınca yerli halk fazla görünmez oldu, araziye karıştı. Bu durum aynı zamanda Edinburgh'nın bankacılık ve sigortacılık gibi "görünmez" sanayilere bel bağlamasını da açıklıyordu. Söylendiğine göre St. Andrews Square yakın bir tarihe kadar Avrupa'nın en zengin meydanıydı, birçok şirket genel merkezi burada yer alıyordu. Ancak arsa fiyatları tavan yapınca yeni inşaat projeleri Lothian Road ile havaalanına doğru daha batıya kaydırılmıştı. Yeni tamamlanan Gogarburn'deki Royal Bank Genel Merkezi hedef tahtası haline gelmişti. Standard Life ve Scottish Widows şirketlerinin sahibi olduğu ve çalışanlarının dol-

durduğu binalar da öyle. Siobhan caddelerde tur atıp vakit öldürürken şehrin gelecek günlerde ömründe hiç denemediği bir sınavdan geçeceğini tahmin ediyordu.

Sirenlerini öttüren bir polis konvoyu sağından geçmek üzere hamle yaptı. Şoförün suratına yayılan çocuksu sırıtışı görmüş kadar oldu: Edinburgh'nın ona sağladığı kendi yarış pistinde gitme şansının tadını çıkarmak için her saniyeyi değerlendiriyordu sürücü. İçi yörenin gençleriyle dolu mor bir Nissan takılmıştı peşine. Siobhan on saniye bekledikten sonra akan trafiğe geri dönmek üzere sinyal verdi. Niddrie'deki geçici kamp alanına gidiyordu. Edinburgh'nın imbikte az çekilmiş kesimlerinden biriydi. Göstericilere yerli halkın bahçelerine çadır kurmayıp buraya yerleşmeleri söylenmişti.

Niddrie.

Kurulun seçtiği arazi Jack Kane Merkezi civarındaki çayırlardı. On, hatta belki on beş bin ziyaretçi bekleniyordu. Seyyar tuvaletlerle duşakabinler getirtilmiş, ayrıca özel bir güvenlik şirketi görevlendirilmişti. Muhtemelen mahallenin çetelerini göstericilerden *uzak* tutmak için diye düşünmeden edemedi Siobhan. Ortalıkta yapılan espriler gelecek birkaç hafta boyunca barların yakınında satılacak pek çok çadır ve kamp malzemesi olacağını söylüyordu. Siobhan annesiyle babasına benim eve kalırsınız diye önermişti. Doğrusu buydu elbet, ne de olsa orayı satın almasına yardım etmişlerdi. Yatağını da verirdi onlara, kendi kanepeye kıvrılırdı. Fakat ikisi de kararlıydılar: Otobüsle gidecek, "ötekilerle birlikte" kamp kuracaklardı. İkisi de 1960'larda öğrenciydi ve o dönemin etkisinden tam anlamıyla sıyrılamamışlardı. Rebus gibi altmışına merdiven dayayan babası hâlâ saçını toplayıp atkuyruğu yapardı. Annesi bugün bile eski kaftanlardan bozma elbiseler giyerdi. Siobhan daha önce Rebus'a söylediklerini hatırladı: Tam da benim olmamı istemedikleri türden bir polissin. Bir bakıma, onların onaylamayacağını bildiği için emniyet örgütüne katıldığını düşünüyordu şimdi. Üstüne o kadar titreyip gösterdikleri onca şefkatten sonra başkaldırması gerekiyordu. Öğretmenlik mesleklerinin onları bir kere daha taşınmaya, kızlarını yine başka bir okula göndermeye zorlamasının bedelini ödetiyordu. Bedelin nedeni elinde tuttuğu güçtü. Konuyu

onlara ilk açtığında yüzlerinin aldığı şekli görünce az kalsın vazgeçecekti. Fakat bu âcizlik demekti. Desteklerini esirgememişlerdi elbet, ama bir yandan da polisliğin onun gibi yeteneklere sahip birine yetmeyeceğini de ima ederlerdi. Bu da Siobhan'ın diretmesine yeterdi.

Böylece polis olmuştu. Ama annesiyle babasının yaşadığı Londra'da değil akademiye girene dek hiç bilmediği İskoçya'da. Annesiyle babasının son bir samimi ricası vardı:

"Glasgow olmasın da neresi olursa olsun."

Glasgow: Maço ve çakı kültürü, hizip gruplar. Oysa Siobhan orasının alışveriş için mükemmel olduğunu anlamıştı. Bazen arkadaşlarıyla birlikte gidip gece hayatını tattıkları, içki içme yaşı –bu konuda John Rebus'la hemfikirdiler– nedeniyle barlardan fedailerce zorla çıkarıldıkları kız partilerinin ardından şu ya da bu butik otelde konaklamak zorunda kaldıkları bir yerdi. Edinburgh ise annesiyle babasının hayal bile edemeyeceği kadar sıkıcıydı.

Hoş, bunu asla onlara söyleyecek değildi. Pazar günleri telefonla konuştuklarında annesinin meraklı sorularını geçiştirir, onu soru yağmuruna tutardı. Otobüsten indiklerinde onları karşılamayı önerdiyse de çadır kurmak için zamana ihtiyaçları olduğunu söyleyerek reddetmişlerdi. Altmışına gelmiş bu çift işi gücü bırakmış çadırla uğraşıyordu. İkisi de önceki yıl öğretmenlikten erken emekli olmuştu. Forest Hill'de orta halli bir evleri vardı, banka borcu bitmişti. Sık sık paraya ihtiyacı olup olmadığını sorarlardı...

"Otelde bir oda tutarım" demişti telefonda, fakat onlar kararlı görünüyordu. Işıklarda anayoldan ayrılırken acaba bir tür demansa mı yakalandılar diye sordu kendine.

Turuncu trafik konilerine aldırmadan Wisp caddesinde park etti, ön camına da Görevli Polis tabelasını yerleştirdi. Rölantide çalışan motorunun sesini duyan sarı ceketli bir güvenlik görevlisi yaklaştı. Başıyla olmaz diye işaret ederek tabelayı gösteriyordu. Sonra elini boğazına götürdü ve yakındaki toplu konut inşaatlarını işaret etti. Siobhan tabelayı indirdi ama arabayı orada bıraktı.

"Mahalle çeteleri" diyordu bekçi. "Böyle bir tabela görünce

kırmızı görmüş boğaya dönerler." Ellerini ceplerine sokup zaten geniş olan göğsünü şişirdi. "Seni buraya getiren ne?"

Adamın kafası sıfır numara kazınmıştı ama gür, esmer sakalı ve karman çorman kaşları vardı.

"Aslında dost ziyareti" dedi Siobhan kimliğini göstererek. "Clarke çiftine geldim. Kendileriyle görüşmem gerekiyor."

"İçeri gir o zaman." Etrafı çevreleyen çitin kapısını açtı ona. Gleneagles güvenlik çemberinin küçük bir taklidiydi. Nöbetçi kulesi bile vardı. Parmaklıklar boyunca yaklaşık on metre aralıklarla bir bekçi nöbet tutuyordu. Yeni arkadaşı bir bileklik uzatırken, "Al, tak bunu. Şüphe çekmezsin böylece. Sevgili konuklarımızı bunlarla takip ediyoruz."

"Sahi" dedi adamın lafını ağzından alarak. "Şimdiye kadar nasıl gitti?"

"Mahalle çocuklarının pek hoşuna gitmiyor. İçeri girmeyi denediler ama hepsi bu." Omuz silkti. Metal kaplı bir yaya yolunda yürüyorlardı, bir noktada yere inerek paten kayan bir kıza yol verdiler, annesi çadırının yanında bacak bacak üstüne atmış seyrediyordu.

"Kaç kişi var burada?" Kestiremiyordu Siobhan.

"Belki bin. Yarın daha da artacak."

"Sayı tutmuyor musunuz?"

"İsim de sormuyoruz, o nedenle arkadaşlarını nerede bulacağın hakkında bir fikrim yok. Sadece saha kirası almaya iznimiz var."

Siobhan etrafına bakıyordu. Yaz kurak geçmişti, bastıkları toprak sertti. Apartmanlarla evlerin ardındaki ufuk çizgisine bakınca eskiden kalma başka şekiller dikkatini çekti: Holyrood Park ile Arthur's Seat tepesi. Birkaç gitar ve bozuk parayla çalınan ıslıklar eşliğinde kısık sesle söylenen şarkılar geldi kulağına. Çocuk kahkahaları, meme emmeye hazırlanan bir bebek. Alkışlar, sohbetler. Aniden saçlarını kocaman bir yün berenin içine sıkıştırmış bir adamın hepsini susturan megafonu. Yamalı pantolonu dizden kesilmiş, ayağında şıpıdıklar.

"Büyük beyaz çadırda kalanlar, oradan geliyor. Dört papele körili sebze, mahalle camiii sayesinde. Sadece dört..."

"Belki orada bulabilirsin onları" diyor Siobhan'ın rehberi. Ona teşekkür ediyor Siobhan, adam nöbet yerine yöneliyor.

"Büyük beyaz çadır" süslü bir otağdı, toplantı yeri gibi kullanıldığı belliydi. Başka biri kasabaya içki içmek üzere bir grubun yola çıkacağını duyuruyordu. Beş dakika sonra kırmızı bayrağın yanında buluşulacaktı. Siobhan seyyar tuvaletleri, sulama borularını ve duşları geçti. Şimdi sıra çadırları gözden geçirmeye gelmişti. Köri kuyruğu düzenli ilerliyordu. Birisi eline plastik bir kaşık tutuşturmaya kalktı, başıyla hayır diye işaret ederken epeydir midesine bir şey girmediğini hatırladı. Plastik tabak silme doluydu, kampın içinde yavaş yavaş gezintiye çıkmaya karar verdi. Kimileri piknik tüplerinde kendi yemeklerini pişiriyordu. Birileri el etti.

"Beni hatırladın mı, Glastonbury'den?" Siobhan hatırlamadığını işaret etti. Derken annesiyle babasını görünce dudaklarına gülümseme yayıldı. Kamp işini biraz abartmışlardı: Pencereleri ve kapalı bir verandası olan büyük kırmızı bir çadırdı. Katlanır masa ve iskemleler bile vardı, masada açılmış bir şişe şarapla gerçek cam bardaklar duruyordu. Onu görür görmez ayağa kalktılar, kucaklaşıp öpüşürken sadece iki iskemle getirdikleri için özür dilediler.

"Çimenlere otururum" dedi Siobhan. Öyle yapmış bir genç kadın daha vardı. Siobhan yaklaşırken kılı kıpırdamamıştı.

"Santal'a tam da senden bahsediyorduk" diye atıldı annesi. Eve Clarke yaşına göre epey genç gösterirdi, yalnızca güldüğünde oluşan çizgiler ele verirdi yaşını. Fakat aynısı Siobhan'ın babası Teddy için söylenemezdi. Göbeklenmiş, yüzü pörsümüştü. Alnında saç hizası geriye çekilmiş, atkuyruğu incelmiş ve kırlaşmıştı. Hevesle şarap kadehlerini doldururken gözünü şişeden ayırmıyordu.

Siobhan kadehe uzanırken, "Santal'ın yere mıhlandığı belli" demeden edemedi.

Genç kadın gülümseme belirtileri göstermeye başlamıştı. Saçları ense hizasında kirli sarıydı, ya jöleli ya da bakımsız olduğundan tutam tutam ayrılmıştı. Makyajı yoktu, kulaklarında halkalar diziliydi, bir tane de burnuna takmıştı. Koyu yeşil kolsuz tişörtünün altından her iki omzundaki Kelt dövmeleri görünüyordu, beli açıkta

olduğundan göbek deliğindeki halka da göze çarpıyordu. Boynunda dizi dizi kolyelerden başka bir de dijital video kameraya benzer bir şey sallanıyordu.

"Siobhan sensin" derken dili biraz pelteğe çalmıştı.

"Galiba." Siobhan kadeh tokuşturmak için elini uzattı. Piknik sepetinden bir kadeh daha çıkmıştı, yanında da ikinci şişe şarap.

Eve Clarke uyardı, "Ağır ol, Teddy."

"Santal'ın kadehine takviye lazım" diye açıkladı Teddy, fakat Santal'ın kadehinin en az kendininki kadar dolu olduğu Siobhan'ın gözünden kaçmamıştı.

"Üçünüz birlikte mi seyahat ediyorsunuz?"

Teddy Clarke anlattı. "Santal otostopla gelmiş Aylesbury'den. Güç bela dayandığımız otobüs yolculuğundan sonra bir dahaki sefere ben de aynısını yapacağım herhalde." Gözlerini devirirken koltuğunda kıpırdanıyordu, sonra şarap şişesini açtı. "Kapaklı şişe, Santal. Modern dünyanın artıları olduğunu söyleyemezsin."

Kadın istifini bile bozmadı. Siobhan hiç tanımadığı birinden ilk bakışta neden hoşlanmadığını bilemiyordu, ama Santal alt tarafı yabancıydı işte. Oysa Siobhan annesi ve babasıyla biraz zaman geçirmek istemişti. Üçü baş başa olacaklardı.

"Santal'ın yerleştiği alan bizimkine bitişik" diye açıklıyordu Eve. "Çadır kurarken yardıma ihtiyacımız olunca..."

Kocası ansızın kahkahalarla avaz avaz gülmeye başlamıştı, bir yandan da kendi kadehini dolduruyordu. "Kamp kurmayalı epey olmuştu."

"Çadır yeni galiba" dedi Siobhan.

"Komşulardan ödünç aldık" dedi annesi usulca.

Santal ayağa kalkıyordu. "Gideyim artık..."

Teddy itiraz ediyordu, "Asla olmaz."

"Bir grup bara gidiyor..."

Siobhan lafını kesti. "Kameranı beğendim."

Santal göğsünde sallanan makineye baktı. "Aynasızlardan biri fotoğrafımı çekmeye yeltenirse, karşılığında ben de onlarınkini çekeceğim. Adil olmaz mı?" Gözünü kırpmadan bakarken fikrinin desteklenmesini bekliyordu.

Siobhan babasına döndü bu kez. "Ona ne iş yaptığımı söylemişsiniz" dedi usulca.

"Yoksa utanıyor musun?" Santal tükürürcesine söylemişti adeta.

"Doğrusunu istersen, tam tersi." Siobhan'ın gözleri babasından annesine çevrildi. Birdenbire ikisi de önlerinden şaraba dalıp gitmeyi tercih etmişlerdi nedense. Tekrar Santal'a döndüğünde genç kadının kamerayı kendisine yönelttiğini gördü.

"Bir aile fotoğrafı çekeyim" diyordu. "Sana jpeg olarak yollarım."

"Teşekkürler" dedi Siobhan buz gibi bir sesle. "Tuhaf bir isim bu, değil mi, Santal?"

Yanıt Eve'den geldi, "Sandal ağacı demek."

"Hiç olmazsa yazması kolay" diye ekledi Santal.

Teddy Clarke gülüyordu. "Sana güneydeki insanların kolay kolay telaffuz edemeyeceği bir isim yüklediğimizi anlatıyordum Santal'a."

"Ailenin geçmişinden ortaya döktüğünüz başka ne var?" diye diklendi Siobhan. "Bilmem gereken başka yüz kızartıcı hikâyeler falan?"

Siobhan'ın annesine dönen Santal sordu, "Biraz huysuz, değil mi?"

"İşte" diye itiraf etti Eve, "biz hiç istemedik onun..."

Siobhan lafını ağzına tıkadı, "Anne, Tanrı aşkına!" Ancak parmaklıkların oradan gelen gürültüler şikâyetine daha fazla devam etmesini engellemişti. Dışarıda çocuklar birikmişti, Nazi selamı veriyorlardı. Üzerlerine kapüşonlu koyu renk tişörtler giymişlerdi, bekçilerin "bütün hippi süprüntülerini" oradan göndermelerini istiyorlardı.

"Devrim burada başlıyor!" diye bağırdı biri. "Duvara dizilin, şerefsizler!"

Siobhan'ın annesi yuhaladı, "Zavallılar."

Derken karanlık gökyüzüne doğru süzülen nesneler göründü.

"Yere yatın" diye uyardı Siobhan annesini çadırın içine iterken, taş ve şişe yağmurundan onları nasıl korurdu pek emin değildi ya. Babası belaya doğru birkaç adım atmıştı bile ama onu

da geri çekti. Santal yerinden kımıldamadan kamerayı arbedeye doğru çevirmişti.

Mahallelilerden biri haykırıyordu, "Alt tarafı bir öbek turistsiniz! Buraya getirdiğiniz tekerleklerinize binip çekin gidin buradan!"

Kaba gülüşler, yuhlar, el kol hareketleri. Madem kampçılar dışarıya çıkmıyordu, o zaman bekçiler gelsindi. Ama onlar akıllarını peynir ekmekle yememişlerdi. Bilakis, Siobhan'ın dostu telsizden destek istiyordu. Böyle durumlarda ya ortalık bir anda yatışabilir ya da her şey kızışıp kontrolden çıkabilirdi pekâlâ. Bekçi, Siobhan'ı yanı başında dikilirken buldu.

"Merak etme" dedi. "Sigortası vardır mutlaka..."

Bu sözlerin anlamının kafasına dank etmesi bir saniye sürdü. "Arabam!" diye bağıran Siobhan kapıya koştu. Kendine yol açarken iki bekçiyi dirseklemek zorunda kalmıştı. Yola fırladı. Kaput yamru yumru olmuş, arka cam kırılmıştı. Kapılardan birinde sprey boyayla *NGT* yazılıydı.

Niddrie Gençler Tayfası.

Çizgi gibi dizilmiş onunla alay ediyorlardı. Birisi Siobhan'ın fotoğrafı çekmek için elindeki telefonu havada tutuyordu.

"Dilediğin kadar çek" dedi. "Enselenmeni kolaylaştırır."

"Aazına sıçtıımın polizi!" diye döktürdü biri. Ortada duruyordu, iki yanında da yaverleri.

Liderleri oydu besbelli.

"Poliz, doğru" diye karşılık verdi Siobhan. "On dakika sonra Craigmillar karakoluna gidince hakkında annenden daha çok bilgiye sahip olurum." Bilhassa vurgulamıştı, fakat delikanlının tepkisi dudak bükmek oldu. Yüzünün yalnızca üçte biri görünüyordu, buna rağmen dosyalarda bulabilirdi onu. Bir otomobil yaklaşıyordu, içinde üç adam vardı. Siobhan arkada oturanı tanıdı: Yerel şehir meclisi üyelerindendi.

Arabadan inerken, "Defolun buradan!" diye bağırdı koyunları ağıla koyar gibi kollarını sallayarak. Çete lideri aman çok korktum dercesine titreme numarası yaptı, ama silahtarlarının kararsız kaldığını görebiliyordu. Güvenlik görevlilerinin yarısı parmaklıkların

arkasından çıkmışlardı, en önde sakallı bekçi vardı. Uzaklardan duyulan siren sesleri giderek yaklaşıyordu.

"Hadi, yaylanın şimdi!" diye ısrar ediyordu encümen başkanı.

Çetenin elebaşı karşılık olarak, "Kamp lezlerden, nonoşlardan geçilmiyor" dedi. "Bunların parası kimin cebinden çıkıyor, ha?"

"Senin cebin olmadığına bahse girerim, evlat" dedi adam. Diğer iki adam da arabadan inmiş yanına geliyorlardı. İri kıyımdılar, muhtemelen ömürlerinde hiçbir kavgadan kaçmamışlardı. Niddrie'de bir politikacının daima gerek duyacağı cinsten kimselerdi.

Elebaşı yere tükürdü, sonra arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Siobhan, "Teşekkürler" diyerek encümen başkanıyla tokalaşmak için elini uzattı.

"Sorun değil" dedi adam, olan biteni de, elbette Siobhan'ı da çoktan unutmuş gibi bir poz takınmıştı. Sakallı bekçiyle tokalaşıyordu; birbirlerini tanıdıkları belliydi.

"Bunun dışında akşam sakin geçti galiba?" diyordu. Bekçi kıs kıs gülerek karşılık verdi.

"Sizin için bir şey yapabileceğimiz başka bir şey var mıydı, Mr. Tench?"

Encümen Başkanı etrafına bakınıyordu. "Gidip bir bakayım dedim, bu güzel insanlar dünyada yoksulluk ve adaletsizliği sona erdirme davalarında benim bölgemin sonuna dek arkalarında durduğunu bilsinler istedim." Şimdi kendine dinleyiciler bulmuştu işte: Elli kadar kamp sakini parmaklığın hemen arkasında toplanmıştı. "Edinburgh'nın bu kesiminde her ikisini de biliriz" diye kükredi, "ama bu bizden daha kötü durumdakilere ayıracak zamanımız yok anlamına gelmiyor. Ne kadar yüce gönüllü olduğumuzu düşünmek isterim." Gözü arabasına verilen hasarı inceleyen Siobhan'a takılmıştı. "Aramızda birkaç azgın da var doğal olarak ama hangi toplumda yok ki?" Tench gülümseyerek kollarını iki yana açtı yine, Tanrı'nın gazabını anlatan bir vaize benziyordu şimdi.

"Niddrie'ye hoş geldiniz!" dedi cemaatine. "Hepiniz hoş geldiniz."

Cinayet Masası bürosunda Rebus tek başındaydı. Cinayet soruşturmasına ilişkin notları bulması yarım saatini almıştı: dört kutu ve dizi dizi dosyalar; disketler ve bir tek CD-ROM. Bu sonuncuları depodaki raflarında bırakıp kâğıtları önüne serdi. İçerideki altı masanın üstünde evrak tepsisi, bilgisayar klavyesi ne varsa kenara itmiş, hepsini işgal etmişti. Odada dolaşarak soruşturmanın farklı evreleri arasında gidip gelebilirdi: suç mahallinden ilk sorgular; kurbanın profilinden diğer sorgulamalar; cezaevi kayıtları; Cafferty ile bağlantılar; otopsi ve toksikoloji raporları... Polis Müfettişinin ufacık bölmesinde telefon kaçtır çalıyordu ama Rebus aldırmadı. Buradaki kıdemli polis müfettişi o değil, Derek Starr'dı. E, cuma akşamı olduğuna göre aşağılık yaltakçı herif şehrin bir yerlerinde olmalıydı. Rebus iyi bilirdi onun alışkanlıklarını, çünkü Starr her pazartesi sabahı herkese anlatırdı yaptıklarını: Hallion Kulübü'nde bir iki tek atmak; belki duş yapmak ve giysilerini değiştirmek için eve gitmek; tekrar şehre, eğer ortam iyiyse Hallion'a geri dönmek, sonrasında mutlaka George Street'in yolunu tutup Opal Lounge, Candy Bar, Living Room'a uğramak. Eğer oraya varana kadar "talihin kucağına düşmemiş" ise Indigo Yard'da yolluk almak. Queen Street üstünde Jools Holland'ın sahibi olduğu yeni bir caz salonu açılmıştı. Starr üye olmak için çoktan yapmıştı başvurusunu.

Telefon yine çalıyordu; Rebus yine umursamadı. Acil bir şey varsa, Starr'a cep telefonundan ulaşabilirlerdi nasıl olsa. Ama ya danışmadakiler gelen bir aramayı yukarıya bağladılarsa... tabii ya, Rebus'ın yukarıda olduğunu biliyorlardı. Starr'ın değil de kendi dahili hattı çalana kadar bekleyecekti. Yoksa onu makaraya mı sarıyorlardı, telefona cevap verdiğinde özür dileyip aslında Polis Müfettişi Starr'ı aramıştık mı diyeceklerdi? Besin zinciri içindeki yerini biliyordu Rebus: Planktonun alt takabalarındaydı, yıllardır sürdürdüğü itaatsiz ve vurdumduymaz davranışlarının bedeliydi bu. Pek çok kez sonuca ulaşmış olmasına aldıran yoktu: Tepedekiler açısından sonuca *nasıl* ulaştığın önemliydi; verimli ve güvenilir olmak, kamuoyu algıları, katı kurallar ve protokollar da.

Rebus'ın sözleriyle bu, kıçını kollamak anlamına geliyordu.

Fotoğraf dosyalarından birinin başına gelip dikildi. Bazılarını çoktan çıkarıp masaya yaymıştı zaten. Şimdi de öbürlerini gözden geçiriyordu. Cyril Colliar'ın geçmişi: gazete kupürleri, ailesiyle arkadaşlarından edinilen Polaroid resimler, yakalanışını ve yargılanışını gösteren polis fotoğrafları. Cezaevinde kaldığı dönemde yatağına uzanmış, kolları başının altında televizyon seyrettiği bir esnada flu bir fotoğrafı bile çekilmişti. Bulvar gazetelerinin ilk sayfalarında yer bulmuştu o resim: *Tecavüz Canavarı Daha Nasıl Keyif Çatsın?*

Dahası yoktu.

Bir sonraki masada tecavüz kurbanının ailesine dair ayrıntılar takıldı Rebus'ın gözüne. İsimleri kamuoyundan gizlenmişti. Olay yaşandığında on sekiz yaşında olan kızın adı Victoria Jensen'dı. Yakınları Vicky derdi. Bir gece kulübünden çıktığında peşine takılmış... iki arkadaşıyla birlikte otobüs durağına giderlerken takip etmişti. Gece yarısı otobüsü: Colliar üç arkadaşın birkaç sıra arkasında bir koltuğa oturmuştu. Vicky tek başına inmişti otobüsten. Evine varmasına en fazla beş yüz metre kalmıştı ki Colliar üstüne çullanıp ağzını kapayarak kızı bir sokak arasına sürüklemiş...

Kamera kayıtlarında adam kızın hemen peşinden kulüpten çıkarken görülüyordu. Otobüse bindiği, bir koltuğa oturduğu da. Saldırıda bıraktığı DNA kaderini belirlemişti. Kafadarları duruşmaya gelerek kurbanın ailesine tehditler savurmuşlardı. Gözaltına alınan olmadı.

Vicky'nin babası veterinerdi; karısı da Standard Life şirketinde çalışırdı. Cyril Colliar'ın ölüm haberini bizzat Rebus vermişti Leith'de oturan aileye.

"Haber verdiğiniz için teşekkürler" demişti baba. "Vicky'ye iletirim."

"Anlamıyorsunuz, beyefendi" diye itiraz etmişti Rebus. "Size bazı sorular sormak zorunda..."

Bunu siz mi yaptınız?

Yoksa sizin adınıza yapsın diye birini mi kiraladınız?

Bu işi yerine getirmeye mecbur kalan birini tanıyor musunuz?

Veterinerlerin türlü uyuşturuculara erişmesi kolaydı. Eroin olmasa bile eroinle takas edilebilecek başka uyuşturuculara da.

Satıcılar kulüplere takılanlara ketamin satarlardı, Starr kendi söylemişti. Veterinerlerin atları tedavi etmede kullandıkları bir ilaçtı bu. Vicky'nin tecavüz edildiği yer bir sokak arasıydı. Colliar'ın öldürüldüğü yer de. Thomas Jensen bu imalar karşısında öfkelenmişe benziyordu.

"Hiç aklınızdan geçmediğini mi söylüyorsunuz? Herhangi bir intikam planlamadığınızı mı?"

Düşünmüştü elbet: Colliar'ın hücrede çürüdüğünü ya da cehennemde yandığını canlandırmıştı hayalinde. "Ama bunların hiçbiri gerçekleşmez, değil mi, müfettiş? *Bu* dünyada asla..."

Vicky'nin arkadaşları da sorguya çekilmiş, ancak aralarında itiraf eden çıkmamıştı.

Rebus sonraki masaya ilerledi. Morris Gerald Cafferty fotoğraflarla soruşturma metinlerinin arasından gözünü ona dikmiş bakıyordu. Adamın karşısına çıkmak için Macrae'den izin koparmadan önce Rebus gerekçesini iyi savunmak zorundaydı. Genel kanı ikisinin ortak geçmişlerinin çok eskiye dayandığı yönündeydi. Kimileri onları birbirlerinin düşmanı olarak bilirdi; kimileri de aralarında fazla benzerlik olduğunu... birbirlerine fazla aşina olduklarını düşünürdü. Bir keresinde Rebus ile Başmüfettiş Macrae'nin önünde Starr bu konudaki endişelerini dile getirmişti. Rebus'ın öfkesine hâkim olamayıp Polis Müfettişinin yakasına yapışma girişimini Macrae sonradan, "Kendi kalene bir gol daha attın, John" diye yorumlamıştı.

Cafferty kolu uzun biriydi: Akla hayale gelebilecek her türlü suça bulaşmıştı. Saunalar, korumalar; kaba kuvvet, göz korkutma. Tabii eroine ulaşmasını sağlayacak uyuşturucu işi. Kendi değilse bile Colliar'ın ahbabı fedailerden bazıları. Sözde kapı görevlilerinin içeriye hap girişini bizzat kontrol ettikleri ortaya çıkınca kulüplerin kapatıldığı bilinmeyen bir durum değildi. Bir tanesi "Tecavüz Canavarı" ortadan kalksın diye karar vermiş olabilirdi pekâlâ. Belki de kişisel bir meseleydi: birtakım saygısız sözler; kız arkadaşına hakaret. Türlü olası saikler enine boyuna araştırılmıştı. Görünürde soruşturma kuralına göre ilerliyordu. Kimse aksini iddia edemezdi. Ancak... Rebus ekibin umudunun kalmadığını görebiliyordu. Bir-

kaç soru atlanmış; bazı yollar araştırılmamıştı. Notlar gelişigüzel alınmıştı. Davaya yakın olan birinin fark edebileceği türden ayrıntılardı bunlar. Başından beri "kurban" hakkında polis memurlarının gerçekten ne düşündüklerini göstermeye yetecek kadar çaba harcanmıştı.

Öte yandan otopsi titizlikle yürütülmüştü. Profesör Gates önceden belirtmişti: Tezgâhın üstünde kimin cesedinin yattığı onun umurunda olmazdı. İnsandı onlar, birinin kızı ya da oğluydular.

"Kimse doğuştan kötü değildir, John" diye homurdanıyordu neşterine uzanırken.

Rebus sertçe karşılık vermişti, "Bilmem, kimse onları kötü şeyler yapmaya zorlamıyor ama."

"Ya!" dedi Gates kabullenerek. "Yüzyıllardır nice akıl küplerinin kafa patlattığı bir açmaz. Bizi birbirimize bu korkunç şeyleri yapmaya zorlayan ne?"

Yanıt vermemişti. Ancak Siobhan'ın masasına yönelirken adamın değindiği bir husus Rebus'ın kulaklarında çınlamaya başladı, Colliar'ın öldükten sonraki fotoğraflarından birini aldı eline. Öldüğümüzde hepimiz masumiyete kavuşuruz, John... Doğru, Colliar'ın yüzüne huzur gelmişti, sanki canını sıkan hiçbir şey yoktu.

Starr'ın odasındaki telefon çalıyordu yine. Rebus bırak çalsın diyerek Siobhan'ın dahili hattını kaldırdı. Bilgisayarın sabit disk kasasına sarı bir not iliştirilmişti: sıra sıra isimlerle telefon numaraları. Laboratuvarın numarasını çevirmekten daha iyisini yaptı; cep numarasını tuşladı.

Ray Duff neredeyse hiç bekletmeden açtı.

"Ray? Merhaba, Müfettiş Rebus."

"Cuma gecesi barları dolaşmaya mı çağırıyorsun beni?" Rebus sessiz kalınca karşıdaki iç çekti. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Doğrusu, ben *sana* şaşırdım, Ray, görevini savsakladığın..."

"Laboratuvarda uyumadığımı bilirsin."

"Oysa ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Tamam, olmadık saatlerde çalışır..."

"Zaten ben senin bu huyunu severim, Ray. Demek ikimiz de işimize âşığız."

"Bizim mahallenin barındaki yarışma gecesinde boy göstererek tehlikeye attığım aşkı mı söylüyorsun?"

"Seni yargılamak bana düşmez, Ray. Sadece Colliar ile ilgili yeni delillerden neler çıkıyor diye merak ettim."

Rebus'ın kulağına bezgin kıkırtılar geliyordu. "Sen hiç dur durak bilmezsin, değil mi?"

"Bana düşmez, Ray. Tek yaptığım Siobhan'a yardım etmek. Eğer enselerse büyük bir adım atabilir. Bağlantıyı kuran oydu."

"Kanıt geleli daha üç saat oldu."

"Demir tavında dövülür diye bir şey duymadın mı?"

"Ama önümdeki biranın tavı kaçtı, John."

"Siobhan açısından çok önemli olabilir. O ödüle hak kazanmak için senden gelecek haberi dört gözle bekliyor."

"Hangi ödülü?"

"Senin arabanla hava atma fırsatını. Kırlarda günlük gezinti, o virajlı yollarda ikiniz baş başa. Kimbilir, eğer kartını iyi oynarsan, günün sonu bir otel odasında bile bitebilir." Rebus soluklandı. "O müzik de neyin nesi?"

"Yarışma sorularından biri."

"Steely Dan galiba. 'Reeling in the Years' adlı parçası." Yıllar İleriye Sarıyor.

"Peki, grubun adı nereden geliyor?"

"William Burroughs'ın bir romanında yapay penisin adı. Şimdi söyle bana, sonra dosdoğru laboratuvara gidecek misin?"

Aldığı yanıttan memnun kalan Rebus kendini bir fincan kahve eşliğinde yürüyüşe çıkmakla ödüllendirdi, bacaklarını hareket ettirecekti. Bina sessizdi. Nöbetçi çavuş vardiyasını daha kıdemsiz bir polise devretmişti. Rebus'ın tanımadığı biriydi, yine de başıyla selam verdi.

"Cinayet Büro'ya bir telefon bağlamaya çalışıyorum" dedi genç memur. Parmağını gömleğinin yakasına götürdü. Boynu sivilceler ya da alerjik kabarıklarla doluydu.

"Yani bana" dedi Rebus. "Acil bir durum mu?"

"Kale'de vukuat olmuş, Amirim."

"Protestolar erken mi başladı?"

Üniformalı polis başıyla hayır diye işaret etti. "Botanik Bahçelerinde bir çığlık ve yere düşen bir ceset ihbarı aldık. Galiba biri surlardan aşağı düşmüş."

"Kale gecenin bu saatinde açık değil ki" dedi Rebus kaşlarını çatarak.

"Bazı kodamanlar için akşam yemeği..."

"E, aşağı düşenin kim olduğu ortaya çıktı mı?"

Memur omuz silkerek karşılık verdi. "Görüşecek kimse olmadığını mı söyleyeyim?"

"Saçmalama, oğlum" diyen Rebus ceketini almak üzere yolunu değiştirdi.

Turistlerin ilgisini çeken başlıca mekânlardan biri olmaktan başka Edinburgh Kalesi aynı zamanda kışla işlevi görüyordu, Komutan David Steelforth kale kapısında yolunu kestiğinde sözcüklerin üstüne basa basa söylemişti bunu Rebus'a.

"Siz bayağı yol katediyorsunuz anlaşılan" diye cevap verdi Rebus.

Özel Harekât görevlisi resmi giyinmişti: papyon, saten kuşak, smokin, rugan ayakkabı.

"Demek ki her şey gerektiği gibi silahlı kuvvetlerin kanatları altında..."

"Bu 'kanatlar' ne anlama geliyor, pek emin değilim, komutan."

Steelforth sabrı kalmamıştı, "Bunun anlamı" diye gürledi, "burada olup bitenlerin nedenlerini, niçinlerini Askeri Polis araştıracak."

"Yemek güzel miydi?" Rebus hâlâ yürüyordu. Patika kıvrılarak yokuş yukarı uzanırken sert rüzgâr iki adamı da kamçılıyordu.

"Burada önemli kimseler var, Müfettiş Rebus."

Sanki bunu duymuşçasına ileride tünele benzeyen bir yerden bir otomobil çıkmıştı. Kapılara yönelirken Rebus ile Steelforth yana kaçmak zorunda kaldılar. Rebus'ın gözü arka koltukta oturanın yüzüne takıldı: metal çerçeveli gözlükleri parlayan, uzun, solgun, kaygıyla bakan bir sima. Hoş, Rebus'ın Steelforth'a da belirtti-

ği gibi Dışişleri Bakanı genellikle kaygılı görünürdü. Özel Harekât komutanının suratı asıldı, bakanın tanınması canını sıkmıştı.

"Umarım kendisini sorguya almam gerekmez" dedi Rebus.

"Bak, müfettiş..."

Ama Rebus yine yürümeye başlamıştı. "Şimdi şöyleyin, komutan" diye söze başladı omzunun üzerinden. "Kurban düşmüş olabilir, belki atlamıştır veya başka bir "neden" ya da "niçin" söz konusudur, o esnada askeri sahada bulunmasına diyecek sözüm yok... ancak yüz metre kadar güneydeki Princes Street üstündeki Botanik Bahçelerine inmiş." Rebus dudaklarına bir gülücük kondurdu. "Dolayısıyla bu benim işim."

Yürümeye devam ederken Kale'nin içine en son ne zaman girdiğini hatırlamaya çalışıyordu. Kızını getirmişti buraya, ama yirmi yıl falan önceydi. Edinburgh semalarını kaplardı kale. Bruntsfield'den, Inverleith'den görülürdü. Havaalanından şehre gidiş yolunda gudubet bir Transilvanya barınağına benzerdi. Princes Street, Lothian Road ve Johnson Terrace'tan bakıldığında volkanik duvarları dimdik ve aşılmaz hissi uyandırırdı, zaten yıllardır öyle olduğu kanıtlanmıştı. Ame Lawnmarket caddesinden gelirsen, heybeti hakkında ufak bir ipucu veren Kale girişine doğru hafif bir yokuşu tırmanırdın.

Gayfield Square'den buraya yaptığı araba yolculuğu Rebus'ı perişan etmiş sayılırdı. Üniformalı polisler Waverley Köprüsü'nden geçmesine izin vermek istememişlerdi. Yarınki yürüyüşe hazırlık olarak barikatlar kurulurken şangırdayan metal sesleri inletiyordu köprüye giden yolu. Başka yol bulması için kendisine yönelik el kol hareketlerine aldırmaksızın kornaya basıyordu. Bir polis memuru aracın yanına gelince camı indirip polis kimliğini gösterdi.

"Bu yol kapalı" dedi adam. İngiliz aksanıyla konuşmuştu, belki de Lancashire.

"Cinayet Büro'da görevliyim" diye belirtti adama. "Peşimden de belki bir cankurtaran, bir patolog ve OYİ aracı gelecek. Onlara da aynı hikâyeyi mi anlatacaksın?"

"Ne oldu?"

"Birisi Botanik Bahçelerine pike yapmış" derken başıyla Kale'yi işaret ediyordu.

"Adi protestocular... daha önce de biri kayalara sıkıştı. İtfaiye onu vinçle indirmek zorunda kaldı."

"Şimdi, burada seninle çene çalmayı çok isterdim ancak..."

Memur kaşlarını çatsa da barikatı kenara çekmişti.

Rebus'ın karşısına şimdi de başka bir barikat dikilmişti: Komutan David Steelforth.

"Bu tehlikeli bir oyun, müfettiş. Bu işi istihbarat uzmanlarına, yani bizlere bıraksan daha iyi olur."

Rebus gözlerini kıstı. "Bana kalın kafalı mı diyorsunuz?"

Komutan kısa, kesik bir kahkahayla karşılık verdi. "Hiç de değil."

"Güzel" diyerek yine öne geçti Rebus. Hangi yöne gitmesi gerektiğini anlamıştı. Mazgalların kenarından aşağı bakan nöbetçi askerleri görüyordu. Yan taraflarında bir grup ihtiyar, seçkin kılıklı erkek smokinleriyle gizlice dolaşırken purolarını tüttürüyorlardı.

"Buradan mı düştü?" diye sordu muhafızlara. Kimliğini çıkarmıştı, fakat kendini sivil polis olarak tanıtmamaya karar verdi.

"Aşağı yukarı bu noktadan" yanıtı geldi birinden.

"Gören olmuş mu?"

Başlarını hayır anlamında sallayanlar vardı. "Daha öncesinde bir olay yaşanmıştı" diye anlatıyordu aynı asker. "Salağın biri sıkışıp kalmış. Başkaları da denemeye kalkabilir uyarısı aldık."

"Sonra?"

"Er Andrews öbür tarafta bir şey gördüğünü sandı."

Andrews hemen savunmaya geçti. "Emin olmadığımı söylemiştim."

"Böylece hepiniz Kale'nin diğer tarafına tüydünüz?" Rebus nefesini tutar gibi sustu. "Eskiden buna 'nöbet yerini terk' denirdi."

Steelforth oradakileri bilgilendiriyordu. "Polis Müfettişi Rebus'ın burada herhangi bir yetkisi bulunmuyor."

Rebus uyardı. "*Buna* ihanet denir."

Yaşlı adamlardan biri sesleniyordu. "Kimlerin ortalarda olmadığını biliyor muyuz?"

Rebus kapıya doğru giden başka bir aracın sesini duymuştu.

Farları karşıdaki duvara vuran gölgeleri uzatıp büyütüyordu. "Herkes teker teker tüyerken söylemek zor" dedi sakin bir sesle.

"Kimsenin tüydüğü falan yok" diye atıldı Steelforth.

"Sadece önceden verilmiş sözü olanlar var demek?"

"Buradakiler çok meşgul kimseler, müfettiş. Dünyayı değiştirebilecek kararlar alınıyor."

"Aşağıdaki zavallının başına ne geldiyse onu değiştirmenin imkânı yok." Rebus duvarı işaret ettikten sonra Steelforth'a döndü. "Söyleyin, komutan, bu gece burada neler oldu?"

"Akşam yemeğinde tartışmalar yapıldı. İmzalanacak anlaşmaya doğru adımlar atıldı."

"Lağım farelerine iyi haber. Ya konuklar?"

"G8 temsilcileri: dışişleri bakanları, güvenlik personeli, üst düzey devlet memurları."

"Demek ki sadece pizza ve bir iki kasa birayla sınırlı kalınmadı."

"Böyle buluşmalarda çok şey başarılır."

Rebus duvarın kenarından aşağı göz attı. Yükseklikten pek hoşlanmazdı, fazla oyalanmadı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Biz duyduk" diye belirtti erlerden biri.

"Tam olarak ne duydunuz?"

"Düşerken attığı çığlığı." Kendisini desteklemelerini beklercesine arkadaşlarına bakıyordu. Birisi başıyla doğruladı.

Asker ürpererek ekledi. "Yere inene dek çığlık attı galiba."

"Merak ediyorum, bu intihar olasılığını eler mi acaba" diye ortaya attı. "Siz ne düşünüyorsunuz, komutan?"

"Senin burada öğreneceğin hiçbir şey olmadığını düşünüyorum, müfettiş. Aynı zamanda peşinden koşulacak kötü bir haber bulduğunda pattadan ortaya çıkman tuhaf diye düşünüyorum."

"Komik, ben de aynısını düşünmüştüm" dedi Rebus ok gibi bakışlarla Steelforth'u süzerken, "ama sizin için..."

Arama ekibi barikat nöbeti tutan fosforlu ceketler giymiş memurlardan oluşuyordu. El fenerleriyle işlerini bitirmeleri uzun sürmedi. Sağlık görevlileri adamın öldüğünü teşhis ettiler, hoş, bunu her-

hangi biri de söyleyebilirdi ya. Boyun olmadık şekilde burkulmuş; çarpma esnasında tek bacağı ikiye katlanmış; kafatasından kan sızıyordu. Aşağı inerken ayakkabısının teki çıkmıştı, gömleğinin önü açıktı, muhtemelen bir çıkıntıya takılıp yırtılmıştı. Emniyet Merkezi tek bir Olay Yeri İnceleme elemanı göndermişti, o da cesedin fotoğraflarını çekiyordu.

"Ölüm sebebine dair bahse girer misin?" OYİ memuru, Rebus'a soruyordu.

"Mümkün değil, Tam." OYİ memuru Tam elli ya da altmış vakada hiç bahis kaybetmemişti.

"Atlamış mı, biri mi itmiş, bunda kararsızsın."

"Aklımdan geçeni okudun, Tam. Avuç içinde yazanları da okur musun?"

"Hayır, ama fotoğraflarım." Dediğini kanıtlarcasına kurbanın bir eline doğru yaklaşıyordu. "Sıyrıklarla çiziklerin çok yararı olur, John. Neden bilir misin?"

"Şaşırt beni."

"Eğer biri ittiyse, tutunmak için tırmalar, taşı kavramaya çalışır."

"Bilmediğim bir şey söyle."

OYİ bir bilgi daha yumurtladı. "Adamın adı Ben Webster." Rebus'ın tepkisini gözlüyordu, sonuçtan hoşnut kalmış gibiydi. "Yüzünden tanıdım, ya da ondan geriye kalandan."

"Tanıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum. Dundee Parlamento Üyesi."

"İskoçya Parlamentosu'ndan mı?"

Tam hayır anlamında başını salladı. "Londra'dakinden. Uluslararası Kalkınma ile ilgileniyordu galiba, daha doğrusu en son baktığımda öyleydi."

"Tam..." Sesinden Rebus'ın çileden çıktığı anlaşılıyordu. "Bütün bunları sen nereden biliyorsun?"

"Politikayı takip etmek gerek, John. Çarkları döndüren o. Ayrıca buradaki genç dostumuz en sevdiğim tenor saksafoncuyla aynı ismi taşıyor."

Rebus çimenlerden aşağı sendeleyerek çoktan inmeye başla-

mıştı. Ceset eski çağdan kalma volkanik çıkıntının etrafından dolaşan dar patikalardan birinin beş metre kadar yukarısındaki bir kaya tabakasına çarpmış, duruyordu. Steelforth da patikadaydı, cep telefonuyla konuşuyordu. Rebus yaklaşırken telefonu kapadı.

"Hatırlıyor musunuz?" dedi Rebus. "Dışişleri Bakanı'nı özel şoförüyle ayrılırken görmüştük. Adamlarından biri yanında olmadan gitmesi tuhaftı."

"Ben Webster" dedi Steelforth. "Arayan Kale'dekilerdi; kaybolan tek kişi o görünüyor."

"Uluslararası Kalkınma."

"Sıkı malumat toplamışsın, müfettiş." Rebus'ı tepeden tırnağa süzdü Steelforth. "Galiba hakkında önyargılı davranmışım. Ancak Uluslararası Kalkınma birimi Dışişleri'nden tamamen bağımsızdır. Webster PÖD'dü, yani Parlamento Özel Danışmanı."

"Bunun anlamı ne?"

"Bakanın sağ koluydu."

"Cehaletimi mazur görün."

"Dert etme. Yine de beni şaşırttın."

"Sizi rahat bırakayım diye mi böyle konuşuyorsunuz?"

Steelforth sırıttı. "Buna pek gerek kalmaz."

"Söz konusu bensem, hiç belli olmaz."

Ne var ki Steelforth başını iki yana sallayıp duruyordu. "Seni herhangi bir şekilde kandırmanın mümkün olduğundan şüpheliyim. Ama ikimiz de biliyoruz, birkaç saat içinde bu iş senin ellerinden kayıp gidecek, öyleyse boşa enerji tüketmek niye? Senin gibi kıt kanaat geçinenler ne zaman dinlenip enerji depolamaları gerektiğini bilirler."

"Yoksa porto şarabı ve puro içmek için beni Büyük Salon'a mı davet ediyorsunuz?"

"Bildiğimi söylüyorum."

Rebus'ın gözü aşağıdaki yola gelen minibüse kaymıştı. Morgdan gelmişlerdi herhalde, cesedi almak için. Profesör Gates ile ekibine iş çıkmıştı yine.

"Bence seni en çok rahatsız eden ne, biliyor musun, müfettiş?" Steelforth bir adım daha sokulmuştu. Telefonu çalmaya başladı ama

aldırmadı. "Sen bütün bunları istila olarak görüyorsun. Edinburgh *senin* şehrin, hepimiz pılımızı pırtımızı toplayıp evimize gidelim istiyorsun. Özetleyebildim mi?"

Rebus itiraf etmeye hazırdı, "Sayılır" dedi.

"Birkaç gün var, sonra hepsi sona erecek, kötü bir rüyadan uyanmış gibi. Fakat bu arada..." Dudakları neredeyse Rebus'ın kulaklarına değecekti. "*Alışsan iyi edersin*" diye fısıldayarak uzaklaştı komutan.

Tam'in yorumu, "Cins birine benziyor" oldu. Rebus ona doğru yürüyordu.

"Ne zamandır oradasın?"

"Çok olmadı."

"Bana vereceğin bir haber var mı?"

"Haberler patologda."

Rebus usulca kafasını eğdi. "Yine de sanmıştım ki..."

"Her şey adamın atladığına işaret ediyor."

"Düşerken yere inene dek çığlık atmış. İntihar eden öyle mi yapar?"

"Yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Çünkü yükseklikten korkarım."

Rebus çenesini sıvazlıyordu. Başını kaldırıp Kale'ye baktı. "Öyleyse ya düştü ya da atladı."

"Ya da biri aniden itti" diye ekledi Tam. "Kendini kurtarmak için bir yere tutunmaya çalışacak zaman bulamadı."

"Teşekkürler."

"Yemek arasında gayda çalınmış olabilir. Adamın yaşama isteğini köreltmiştir."

"Sen tam bir caz manyağısın, Tam."

"Başka türlüsü mümkün değil."

"Ceketinde herhangi bir not falan?"

Hayır diye işaret etti Tam. "Ama bunu sana vermek geldi içimden." Mukavvadan küçük bir kılıf uzatıyordu Rebus'a. "Balmoral'da kalıyormuş anlaşılan."

"Bu iyi oldu." Rebus mukavvayı açınca içindeki plastik anahtar kartını gördü. Kapatırken Ben Webster'ın imzasını, oda numarasını inceliyordu.

"Orada seni elveda-zalim-dünya bekliyor olabilir."

"Bunu öğrenmenin tek yolu var" diyen Rebus kartı cebine attı. "Sağ ol, Tam."

"Sakın unutma: Anahtarı *sen* buldun. Başım ağrısın istemem."

"Anlaşıldı." İki adam bir an susup bakıştılar. Bu işte karşılarına çıkabilecek her şeyi görmüş geçirmiş bir çift profesyoneldi onlar. Morg görevlileri yaklaşıyordu, birinin elinde ceset torbası vardı.

"Güzel bir gece seçmiş" dedi adam. "Senin buradaki işin bitti mi, Tam?"

"Doktorlar gelmedi henüz."

Görevli saatine göz attı. "Sence uzun sürer mi?"

Tam omuz silkti. "Kuradan kimin çıktığına bağlı."

Görevli yanaklarını şişirdi. "Gece uzun süreceğe benziyor."

"Gece uzun" diye destek geldi meslektaşından.

"Biliyor musun, morgdan bazı cesetleri çıkarttırdılar bize?"

"O niye?" diye sordu Rebus.

"Bu günlerde yapılacak toplantı ve yürüyüşler çirkinleşebilir de ondan."

Tam ekledi, "Mahkemeler ve cezaevleri de boş bekliyor."

"Acil Servisler ayakta" diyerek morg görevlisi de katıldı onlara.

"Öyle konuşuyorsunuz ki sanki *Kıyamet* filminden bir sahne anlatıyorsunuz" dedi Rebus. Cep telefonu çalınca biraz uzaklaştı. Arayan Siobhan'dı.

"Senin için ne yapabilirim?"

"İçkiye ihtiyacım var."

"Seninkilerle takıştınız mı?"

"Arabamı paramparça ettiler."

"Suçüstü mü yakaladın?"

"Bir bakıma öyle. E, Oxford Bar nasıl?"

"İyi fikir, ama ben başka bir iş üstündeyim. Bak ne diyeceğim..."

"Ne?"

"Balmoral'da buluşabiliriz."

"Fazla mesaiye mi daldın?"

"Buna sen karar ver."

"Yirmi dakika?"

"Tamam." Rebus telefonu kapadı.

"Aile facialara alışkın" diye sesli düşünüyordu Tam.

"Hangi aile?"

OYİ görevlisi cesedi işaret ediyordu. "Annesi birkaç yıl önce saldırıya uğradı, sağ kurtulamadı." Soluklandıktan sonra ekledi, "Sence bunca zamandır kafayı buna takmış olabilir mi?"

Morg görevlilerinden biri karşılık verdi. "Doğru düğmeye basmak yeter." Rebus'ın aklından geçense bugünlerde herkesin psikolog kesildiğiydi.

Arabayı bırakıp yürümeye karar vermişti. Barikatları açtırma pazarlığıyla oyalanmaktansa çabucak varabilirdi oraya. Birkaç dakika içinde Waverley'deydi; birkaç engeli aşmak zorunda kalmıştı. Bazı talihsiz turistler trenden daha yeni iniyorlardı. Ortalıkta taksi olmadığından tırabzanların arkasında şaşkın ve sahipsiz dikiliyorlar. Rebus onlara çalım atarak Princes Street'e doğru köşeyi döner dönmez Balmoral Oteli'nin önündeydi. Buraya hâlâ North British diyenler vardı, oysa otelin adı değişeli yıllar olmuştu. Işıklandırılan kocaman saat kulesi hâlâ birkaç dakika ileri giderdi, böylece yolcular treni kaçırmazlardı. Üniformalı kapıcı Rebus'ı içeriye almış, ancak danışmadaki keskin bakışlı görevli onun baş belası olduğuna hükmetmekte gecikmemişti.

"Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Rebus kimliğini uzattı, öbür elinde de anahtar kartı vardı. "Bu odaya bakmam gerekiyor."

"Neden, müfettiş?"

"Konuğun odayı erken boşalttığı anlaşılıyor."

"Çok yazık."

"Sanırım hesabını biri ödeyecektir. Aslında benim için bir şeyi kontrol edebilirsin."

"Nöbetçi müdürün onayını almam gerek."

"Peki. Bu arada, ben de odaya çıkayım..." Anahtar kartını sallıyordu.

"Kusura bakmayın ama onun için de onay almalıyım."

Rebus rakibini daha iyi görebilmek için bir adım geriledi. "Ne kadar sürer?"

"Nöbetçi müdürün nerede olduğunu bulmam yeterli... birkaç dakika." Rebus görevlinin peşinden resepsiyona yürüdü. "Angela buralarda mı, Sara?"

"Galiba yukarıya çıktı. Dur, çağrı cihazına mesaj atayım."

"Gidip odasına bakayım" diyerek Rebus'a dönen görevli tekrar yola koyuldu. Rebus beklerken resepsiyon memurunun telefon ahizesini yerine bırakmadan önce birtakım rakamları tuşlamasını seyrediyordu. Kadın başını kaldırıp gülümseyerek baktı ona. Bir şeyler sezdiği belliydi, daha fazlasını öğrenmeye can atıyordu.

Rebus onu hayal kırıklığına uğratmadı, "Konuklardan biri düşüp öldü."

Kadının gözleri hayretle açılmıştı. "Korkunç bir şey."

"Mr. Webster. Oda 214. Tek mi kalıyordu?"

Kadının parmakları klavyeye gitti. "Çift kişilik oda ama bir anahtar basılmış. Kendisini gördüğümü hatırlamıyorum..."

"Ev adresi yazıyor mu?"

"Londra."

Rebus burasını hafta içinde garsoniyer olarak kullandığını tahmin ediyordu. Sıradan bir şey yapıyor edasıyla resepsiyon masasına eğilirken kaç soruya yanıt almayı başarabileceğinden emin değildi. "Kredi kartı mı kullanmış, Sara?"

Kadın ekranı inceliyordu. "Bütün faturalar..." Danışma sorumlusunun yaklaştığını fark edince sesi kesilmişti.

Rebus üsteledi, "Bütün faturalar?.."

"Müfettiş" diye seslenen danışma sorumlusuydu, dolap çevirdiğini sezmişti.

Sara'nın telefonu çalıyordu. Ahizeyi kaldırdı. "Resepsiyon" diye şakıdı. "A, merhaba Angela. Burada başka bir polis daha..."

Başka?

"Aşağı mı gelirsin, yoksa onu yukarı göndereyim mi?"

Danışma sorumlusu Rebus'ın arkasında gelmiş duruyordu. "Müfettişi ben götürürüm yukarı" dedi Sara'ya.

Başka bir polis daha... yukarıda... Rebus kötü kokular almaya başlamıştı. Asansör kapılarının açıldığını haber veren sesi duyduklarında o yöne döndüler. David Steelforth çıkmıştı içeriden. Özel Harekât komutanı ağır ağır başını sallarken gülümsemek üzere bir ifade takınmıştı. Meramını bundan daha açık anlatamazdı: Oda 214'ün *yakınına* bile yaklaşamazsın, ahbap. Rebus arkaya geçerek bilgisayarın monitörünü tuttuğu gibi kendine çevirdi. Danışma sorumlusu koluna yapıştı. Sara'nın telefonda konuşurken ahizeye doğru attığı çığlık nöbetçi müdürün kulağını sağır etmişti. Steelforth da itiş kakışa katılmak üzere ilerliyordu.

"Bu kesinlikle kuraldışı" diye tıslıyordu danışma sorumlusu. Parmakları da kolunu yılan gibi sarmıştı. Rebus adamın patırtıya alışık olduğuna karar verdi; meseleyi fazla büyütmeyecekti. Elini monitörden çekti. Sara hızla ekranı kendine çevirdi.

"Artık bırakabilirsin" diye uyardı Rebus. Danışma sorumlusu elini gevşetti. Sara afallayarak bakakalmıştı ona, telefon hâlâ elindeydi. Rebus dönüp Steelforth'a baktı.

"214 no.lu odayı göremeyeceğimi söylüyorsun."

"Hiç de değil." Steelforth'un gülümseyen dudakları neredeyse kulaklarını varacaktı. "Ama nöbetçi müdür öyle söylüyor, ne de olsa burada yetkili o."

Sara emir almış gibi telefonu kulağına götürdü. "Kendisi buraya geliyor" dedi.

"Tabii gelecek." Rebus gözlerini hâlâ Steelforth'dan çekmemişti, ama bu defa adamın biraz arkasında başka birini gördü. Siobhan. "Bar henüz kapanmadı, değil mi?" Danışma sorumlusuna bunu soran Rebus'tı. Adam her ne kadar kapalı demeye can atıyorsa da yalanı ortaya çıkardı nasıl olsa. Onun yerine başıyla hafif bir işaret yapmayı seçti. Steelforth'a, "Seni davet etmiyorum" diyen Rebus iki adamın arasından hışımla fırlayıp Palm Court'a çıkan basamakları tırmandı. Barda durarak Siobhan'ın gelmesini bekledi. Derin bir sorun alarak sigara çıkarmak için elini ceketine attı.

Siobhan sordu, "Müdüriyetle ufak bir sorun mu çıktı?"

"SO12'den gelen dostumuzu gördün mü?"

"Özel Harekât'ta ne hoş tipler varmış meğer."

"O da burada mı kalıyor, hiçbir fikrim yok, ama Ben Webster adındaki adam kalıyordu, bunu biliyorum."

"İşçi Partisi Parlamento Üyesi."

"İşte o."

"Galiba bunun arkasından bir hikâye geliyor." Siobhan'ın omuzları hafif çökmüştü, bu akşam onun da yaşadığı maceralar olduğu geldi Rebus'ın aklına.

"Önce sen anlat" dedi. Barmen önlerine çerez kâseleri koymuştu. "Bir Highland Park alayım" dedi Rebus, "hanımefendiye de votka tonik." Siobhan başıyla doğruladı. Barmen uzaklaşırken Rebus kâğıt peçetelere uzanıp birini aldı. Cebinden çıkardığı kalemle üstüne bir şeyler karaladı. Siobhan iyi görebilmek için başını yan yatırmıştı.

"Pennen Endüstrileri de kim ya da ne?"

"Bunlar her kimse, paraları bol, ayrıca posta kodları Londra'da." Rebus göz ucuyla Steelforth'un kapıda durmuş onları gözlediğini görebiliyordu. Peçeteyi katlayıp cebine koymadan önce sallamayı ihmal etmedi.

"Sen söyle, arabana saldıranlar kimlerdi, nükleer silahsızlanma yanlıları, çevreciler, savaş karşıtları?

"Niddrie" dedi Siobhan. "Daha daraltırsak Niddrie Gençler Tayfası."

"Sence onların terör hücresi listesine alınması konusunda G8 üyelerini ikna edebilir miyiz?"

"Birkaç Deniz Piyade eri onları güzelce paketler."

"Ne yazık ki Niddrie'nin şansı henüz o kadar yaver gitmiyor." Rebus viski bardağına uzandı. Elinde çok hafif bir titreme vardı, hepsi bu. Arkadaşının sağlığına içti, G8 ile Deniz Piyadelerine... hatta Steelforth'un sağlığına da kadeh kaldıracaktı.

Tabii hâlâ kapıda dikildiğini görseydi.

2 Temmuz Cumartesi

3

Rebus gün ışığıyla uyandığında gece yatmadan önce perdeleri çekmediğini fark etti. Televizyonda sabah haberleri vardı. Daha çok Hyde Park'taki konserden bahsediliyordu. Organizatörlerle görüşülüyordu. Edinburgh'dan söz edilmiyordu. Televizyonu kapatıp yatak odasına gitti. Dünkü giysilerini çıkarıp kısa kollu bir gömlekle keten pantolon giydi. Yüzüne biraz su çarpıp etki göstermesini bekledi, biraz daha suya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Anahtarlarıyla telefonunu alıp dairesinden çıktı, gece şarja taktığına göre o kadar sarhoş olmamıştı demek. İki kat aşağı inince apartmanın kapısındaydı. Yaşadığı semt Marchmont öğrenci bölgesiydi, bunun iyi tarafı burada yazların sakin geçmesiydi. Haziran sonu geldi miydi, hepsinin eşyalarını ya ana-babalarının ya kendi arabalarına yükleyip yorganlarını kalan boşluğa sıkıştırarak süratle oradan ayrılmalarını seyrederdi. Yılsonu sınavlarının bitişini kutlamak üzere partiler verilirdi, hatta Rebus iki defasında arabasının tavanından park konilerini indirmek zorunda kalmıştı. Kaldırımda durup gece ayazından geriye kalan ne varsa içine çekti, sonra kepenklerini yeni açmakta olan gazete bayiine doğru Marchmont Road'a yürüdü. Birkaç tek katlı otobüs yoldan kayıp gidiyordu. Herhalde kayboldular diye düşünürken birden aklına geldi Rebus'ın. Artık kulağına da geliyordu: işçilerin çekiçleri; test edilen anons sistemi. Satıcıya parayı ödeyip Irn-Bru meşrubat şişesinin kapağını açtı. Kafaya dikti, iyi gelmişti: Satın aldıklarına el attı. Yürürken muzu soyup yedi, hemen evine dönmek yerine Marchmont Road'un aşağısına, Meadows Parkı'yla buluştuğu noktaya ilerledi. Meadows öyle bir yerdi, kaç yüzyıl önce şehrin eteklerinde çim alandı, Marchmont ise etrafı tarlalarla çevrili bir çiftlik arazisi. Şimdiler-

de Meadows futbol ve kriket maçlarının oynandığı, koşu ve piknik alanı olarak kullanılıyordu.

Ama bugün hiçbir faaliyet yoktu.

Melville Drive çoktan şeritle kapatılmış, trafiğin ana arterlerinden biri otobüs parkına dönmüştü. Yol kıvrımında ve ilerisinde on kadar otobüs vardı, üç tane de yandan sokulmaya çalışıyordu. Derby, Macclesfield, Hull, Swansea, Ripon, Carlisle ve Epping'den geliyorlardı. Beyaz giyinmiş insanlar iniyordu otobüslerden. Beyaz. Herkesin tek renk giymesinin istendiği geldi Rebus'ın aklına. Şehirde yürürken uçsuz bucaksız görünür bir kurdele olacaklardı. Kendi kıyafetlerine baktı, pantolon saman rengi, gömlek uçuk maviydi.

Buna çok sevindi.

Otobüsteki insanların çoğu yaşlıydı, bazıları da çelimsiz. Buna rağmen hepsi bileklikler takmış, sloganlı tişörtler giymişlerdi. Kiminin elinde evde hazırlanmış flamalar vardı. Orada olmaktan hoşnuttular. Daha ileride süslü çadırlar kurulmuştu. Minibüsler akın akın karnı aç kalabalığa patates kızartmasıyla etsiz burger satmaya geliyorlardı. Sahneler kurulmuş, vinçlerin yanına dizilmiş ahşap yapboz parçaları vardı. Rebus'ın YOKSULLUĞU TARİHE GÖM sözcüklerini okuması yalnızca saniyeler sürdü. Civarda üniformalı polisler vardı ama hiçbirini tanımıyordu; herhalde dışarıdan gelmişlerdi. Saatine göz attı. Yeni dokuz olmuştu, etkinliğin başlamasına daha üç saat vardı. Gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. En kestirme yolun emniyet şeridinden gitmek olduğuna karar veren bir polis aracı yüzünden Rebus çimenlere inmek zorunda kaldı. Şoföre diklenince adam dönüp ona baktı. Aracın camı açıldı.

"Senin derdin ne, dede?"

Rebus parmak işareti yaparak şoförü durdurmayı amaçlamıştı. Aralarında tatlı bir sohbet başlayabilirdi. Gelgelelim minibüs öyle düşünmüyordu; yola devam etti. Rebus muzunu bitirmişti, kabuğunu yere bırakmayı düşündü, fakat Çöp Zabıtası'nın saldırısına maruz kalabilirdi. O da bir çöp kutusuna doğru ilerledi.

"İşte" dedi genç bir kadın elindeki poşeti ona tutarak. Rebus içine göz attı: Birkaç çıkartma ile üstünde Yaşlılara Yardım yazan bir tişört vardı içinde.

"Bunu neden alayım?" diye hırladı. Kadın poşeti indirirken deminki gülümsemesini yeniden takınmaya çalışıyordu.

Rebus yola devam ederken yedek Irn-Bru şişesini açtı. Kafası artık o kadar dumanlı değildi, ama ensesinden aşağı ter boşanıyordu. Eskiden yaşadığı bir şey kendini hatırlatmak için savaş veriyordu, derken gözünün önünde canlandı: Mickey ile birlikte kilise gezilerinden birinde Burntisland'e gidiyorlardı. Otobüse binmişlerdi, pencereden kurdeleler uçuruyorlardı. Piknikten ve çimenlerde düzenlenen yarışlardan sonra onları eve götürmek üzere bekleyen dizi dizi otobüsler vardı, Mickey yarışın başından sonuna dek onun önünde giderdi, dolayısıyla Rebus küçük kardeşinin hırsına karşı yegâne silahı olan çabadan vazgeçmişti sonunda. İçi öğlen yiyecekleri yemeklerle dolu beyaz mukavva kutular: reçelli ekmek; mozaik kek; belki bir de katı yumurta.

Yumurtaya hiç dokunmazlardı.

Yaz aylarında hafta sonları sanki bitmek bilmez ve değişmezdi. Rebus artık nefret ediyordu hafta sonlarından. Böyle günlerde yaşanacak pek bir şey yoktu çünkü. Pazartesi sabahları kurtuluşuydu, kanepe ve bar taburesine, süpermarketle Hint lokantasında mola vermek demekti. Mesai arkadaşları haftaya başlarken alışveriş çılgınlığı, futbol maçları, ailecek bisiklet gezintileriyle dolu hikâyeler anlatırlardı. Siobhan arkadaşlarını görmeye gittiği Glasgow ya da Dundee'den dönmüş olurdu. Sinemaya gider, Water of Leith boyunca yapılan yürüyüşlere çıkarlardı. Kimse iznini nasıl geçirdiğini sormazdı Rebus'a. Omuz silkerek karşılık vereceğini bilirdi hepsi.

Kimse seni işi ağırdan aldığın için suçlayamaz...

Gel gör ki işi ağırdan almaya zamanı yoktu onun. İşi olmazsa kendi de varolmazdı. İşte bu nedenle telefonuna birtakım numaralar tuşlayıp beklemeye koyuldu. Cevap veren olacak mı diye kulak kabarttı: Mesaj servisi devreye girmişti.

"Günaydın, Ray" dedi sinyali duyunca, "bu bir uyandırma servisi. Senden yanıt almaya başlayana kadar saat başı arayacağım. Yakında görüşürüz." Aramayı sonlandırdı, hemen arkasından tekrar arayıp aynı mesajı Ray Duff'ın ev telefonuna bağlı telesekretere bıraktı. Cep ve sabit hatları denedikten sonra geriye beklemekten

başka yapacak bir şey kalmıyordu. Live 8 konseri saat iki sularında başlamıştı, fakat ne Who ne de Pink Floyd sahneye çıkardı akşama kadar. Colliar davasının belgelerini incelemek için bol bol vakti vardı. Ben Webster'la ilgili bilgi toplamaya da. Cumartesiyi pazara bağlayan saatleri de kullanabilirdi.

Sağ salim bunu da atlatacağını düşünüyordu Rebus.

Pennen Endüstrileri'ne dair rehberde bulabilecekleri, Londra'nın merkezinde bir telefon numarasıyla bir adresten ibaretti. O numarayı arayınca santralin pazartesi sabahı devreye gireceği mesajını aldı. Rebus bununla yetinmemeye karar vererek Glenrothes'daki Sorbus Operasyon Karargâhı'na telefon etti.

"Cinayet Büro'dan arıyorum, Edinburgh B Şubesi." Oturma odasının ön tarafına yürüyerek pencereden dışarı göz attı. Çocukları yüzünü gözünü boyamış bir aile Meadows Parkı'na gitmek üzere caddede ilerliyordu. "Palyaço Ordusu hakkında söylentiler dolaşıyor, bir hedefleri var galiba, adına da..." Karşı tarafın sözlerini sindirmesini beklemek için sustu, sonra bir kâğıttan okuyormuş gibi devam etti, "Pennen Endüstrileri. Biz bir şey bulamadık, belki sizinkiler biraz ışık tutabilir."

"Pennen mi?"

Rebus tek tek heceledi.

"Ya sen?.."

"Polis Müfettişi Starr... Derek Starr" diye uydurdu Rebus neşeyle. Steelforth'a nelerin sızdırılacağını bilemezdi.

"Bana on dakika ver."

Rebus tam teşekkür edecekti ki hat kapandı. Erkek sesiydi, gürültüler kesilmişti: Meşgul sesi duyuluyordu. Memurun telefon numarasını sormadığını fark etti. Herhalde ekranda görmüştü, kayıtlarda yerini almıştı böylece.

Arayanın izi sürülebilirdi.

"Aman neyse" dedi içinden, kahve almak üzere mutfağa giderken. Siobhan'ın iki içkiden sonra Balmoral'dan ayrıldığını hatırladı. Rebus yolluk almak için caddenin karşısındaki Café Royal'e geçme-

den önce üçüncü içkiyi de söylemişti. Bu sabah parmaklarının sirke kokması eve gelirken patates kızartması yediğini anlatıyordu. Evet: Taksi şoförü Meadows Parkı'nın bitiminde indirmişti onu, Rebus, buradan sonrasını yaya giderim, demişti. Siobhan'ı arayıp sağ salim evine vardı mı diye sorsa mıydı acaba? Fakat her defasında bozulurdu Siobhan. Zaten çoktan evden çıkmış olmalıydı, yürüyüşte anne ve babasıyla buluşacaktı. Ayrıca Eddie Izzard ile Gael Garcia Bernal'ı görmeye can atıyordu. Başka konuşmacılar da vardı: Bianca Jagger, Sharleen Spiteri... Karnavaldan söz eder gibi sıralamıştı Siobhan. Rebus onun haklı çıkmasını diledi.

Arabasını kaportacıya bırakması, verilen hasarı ödettirmek için uğraşması gerekecekti. Rebus tanırdı Encümen Başkanı Tench'i; en azından *hakkında* bir şeyler duymuştu. Alaylı bir vaiz denebilirdi kendisine, eskiden Mound'un hemen dibinde bir yer belirlemişti kendine, hafta sonları alışveriş çılgınlığına kapılanları tövbe etmeye çağırırdı. Rebus öğlenleri Ox Bar'a giderken görürdü onu. Niddrie'de hatırı sayılır biriydi, yerel hükümetten, yardım kuruluşlarından, hatta AB'den bile kalkınmaya yönelik bağışlar koparmıştı. Rebus bu kadarını Siobhan'a anlattıktan sonra Buccleuch Street üstünde bir kaportacının telefonunu vermişti ona. Tamirci VW ustasıydı, o başka, ama Rebus'a iyilik borcu...

Telefonu çalıyordu. Kahve fincanıyla oturma odasına dönüp açtı.

"Karakolda değilsin" diyordu Glenrothes'da demin konuştuğu ses bilmişçe.

"Evdeyim." Tepede bir helikopter dolaşıyordu, gürültüsü pencereden geliyordu. Keşif helikopteri de olabilirdi, haber kanallarından biri de. Belki de Bono nutuk ata ata paraşütle atlayacaktı.

"Pennen'ın İskoçya'da bürosu yok" diyordu telefondaki ses.

"O zaman bizim açımızdan sorun da yok" diye karşılık verdi Rebus umursamaz konuşmaya çalışarak. "Böyle zamanlarda dedikodu çarkları hızla döner, tıpkı bizler gibi." Kahkaha attı, başka bir soru sormaya yeltenirken karşıdaki ses buna gerek bırakmadı.

"Şirket savunma işlerini yürütüyor, öyleyse dedikodular etkili olabilir."

"Savunma mı?"

"Daha önce Savunma Bakanlığı bünyesindeymiş; birkaç yıl önce satılmış."

"Hatırlıyorum galiba" dedi Rebus hava atarak. "Merkezi Londra'daydı, değil mi?"

"Doğru. Aslına bakarsan... GM şimdi burada."

Rebus ıslık çalarak gösterdi tepkisini. "Potansiyel hedef."

"Biz zaten kendisini risk altındakiler listesine aldık. Şimdi güvende." Sözcükler genç memurun ağzına yakışmıyordu. Bu terimleri yeni daha öğrendiğini tahmin etti Rebus.

Belki Steelforth'dan duymuştu.

"Balmoral'da kalıyor olmasın?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Dedikodulardan. Koruması var mı?"

"Evet."

"Siz mi sağladınız, kendi mi?"

Memur bir an durdu. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Vergi ödeyenlerin hakkını savunmak için." Rebus yine kahkaha attı. "Sence onunla görüşmemiz gerekir mi?" Akıl soruyordu... sanki telefondaki yetkili amirdi.

"Mesajı kendisine iletebilirim."

"Kasabada ne kadar kalırsa, o kadar zor..." Rebus birden ayıldı. "Daha adını bile bilmiyorum."

Birden başka bir ses karıştı araya. "Müfettiş Starr? Dedektif Starr ile mi görüşüyorum?"

Steelforth...

Rebus yutkundu.

"Alo?" diyordu Steelforth. "Neden soluğun kesildi?"

Rebus çağrıyı sonlandırdı. İçinden sövüp sayıyordu. Birkaç numara daha tuşladıktan sonra yerel bir gazetenin santraline ulaştı.

"Dizi yazılar servisi, lütfen."

"Serviste kimse olmayabilir" dedi santral görevlisi.

"Ya haberler servisi?"

"Bilinen nedenlerden ötürü bugün burası hayalet gemisinden farksız." Kadının sesinden kendisinin da başka bir yerde olmaya can

attığı seziliyordu, yine de Rebus'ı servise bağladı. Birinin telefona cevap vermesi epey sürmüştü.

"Gayfield Cinayet Büro'dan Polis Müfettişi Rebus" diye tanıttı kendini.

"Bir kanun adamıyla konuşmak hep hoşuma gitmiştir" dedi muhabir şen şakrak bir sesle. "Kayda geçse de geçmese de..."

"İşimle ilgili aramıyorum, oğlum. Mairie Henderson'la görüşmek istiyorum."

"Artık serbest çalışıyor. Hem o haberler servisinde değil dizi yazılarda."

"Öyle bile olsa, bu sizin Koca Ger Cafferty'yle onu birinci sayfada vermenize engel olmadı, oldu mu?"

"Birkaç yıl öncesini düşündüm de, mesela..." Muhabirin konuşması oturduğu yerde kaykılarak gevezelik etmeye hazırlanan birini düşündürüyordu. "Yalnızca Cafferty mi, doğu kıyısından batıya kadar gelmiş geçmiş bütün gangsterlerle röportajlar yayınlandı. İşe nasıl başladıkları, uyguladıkları kurallar..."

"Peki, bilgi için teşekkürler, ama bu durumda ben *Parkinson* muamelesi falan mı görmüş oluyorum?"

Muhabir öff çekti. "Sohbet olsun diye anlatıyordum."

"Yoksa bana orasının hayalet gemisine döndüğünü mü söyleyeceksin? Herkes eline laptopunu alıp yürüyüşten şık bir yazı çıkarmaya mı gitti? Bak, diyorum ki... dün akşam Kale surlarından aşağı bir adam düştü, sabahleyin sizin gazetede bunun hakkında hiçbir haber görmedim."

"Bizim kulağımıza geldiğinde vakit çok geçti." Muhabir bir an bocaladıktan sonra ekledi. "Düpedüz intihar ama değil mi?"

"Sen ne dersin?"

"Önce ben sordum."

"Aslında benim sorduğum Mairie Henderson'ın telefon numarasıydı."

"Neden?"

"Sen numarayı ver, ben de ona bahsetmeyeceğim bir şey söyleyeyim."

Muhabir biraz düşündükten sonra Rebus'a beklemesini söyle-

di. Yarım dakika sonra geri gelmişti. Arada geçen sürede ahizeden duyduğu ses birinin kendisini aradığını anlatıyordu. Umursamadı, muhabirin verdiği telefon numarasını not etti.

"Teşekkürler" dedi.

"Şimdi şu ikramiyemi alabilir miyim?"

"Şunu bir düşün: madem düpedüz intihar, Özel Harekât pisliği Steelforth olaya neden el koydu o zaman?"

"Steelforth? Nasıl yazılı?.."

Ama Rebus çoktan kapamıştı. Birden telefonu çalmaya başladı. Açmadı; arayanın kim olduğunu neredeyse biliyordu; numarası Sorbus Operasyon Karargâhı'nın eline geçtiğine göre başka kim olacaktı; üstelik numaranın arandığı ev adresini Steelforth'un bulması bir dakikasını alırdı. Derek Starr'ı arayıp bu konuda herhangi bir bilgisi olmadığını kesinleştirmek için bir dakika zamanı vardı.

Zrrrrrr zrrrrr.

Yine televizyonu açmıştı Rebus; uzaktan kumandayla sessiz düğmesine bastı. Haber programı yoktu, çocuk programlarıyla müzik kliplerinden başka bir şey bulamadı. Helikopter yine turluyordu. Onun oturduğu apartmanı gözetleyip gözetlemediklerini kontrol etti.

"Ah, şu senin paranoyaların, John..." diye homurdandı. Telefon susmuştu; Mairie Henderson'ı aradı. Birkaç yıl öncesine kadar yakın arkadaştılar; haber için bilgi alışverişinde bulunurlardı. Sonra Mairie gidip Cafferty hakkında bir kitap yazmıştı, hem de gangsterin tam desteğini alarak. Rebus ile de röportaj yapmak istemiş ama o reddetmişti. Sonra bir daha sormuştu.

"Koca Ger'in senden nasıl bahsettiğini duydum da" diyerek tatlı dille kandırmaya çalışmıştı Mairie, "hikâyeyi bir de senin ağzından dinlemem gerektiğini düşünüyorum."

Rebus buna gerek görmemişti.

Hoş, bu durum kitabı satış rekorları kırmaktan alıkoymadı elbet, sadece İskoçya'da değil denizaşırı ülkelerde de: ABD, Kanada, Avustralya. On altı dile çevrilmişti. Bir aralar eline ne zaman bir gazete alsa mutlaka kitapla ilgili bir haber okurdu. Birkaç ödül; televizyonda gazeteci ve kahramanının katıldığı sohbet programları.

Cafferty'nin ömrünü insanlarla toplumların hayatını mahvedip onlara dehşet saçmakla geçirmesi yetmez gibi... şimdi de enikonu ünlü biri olmuştu.

Mairie kitabın bir kopyasını Rebus'a göndermişti; o da geri postalamıştı. Fakat iki hafta sonra Princes Street'teki indirimli kitapçıya gidip yarı fiyatına kendi satın aldı. Sayfalara şöyle bir göz atsa da hepsini baştan aşağı okumayı midesi kaldırmamıştı. Hiçbir şey bir tövbekâr kadar çabuk mide bulandırmazdı ne de olsa...

"Alo?"

"Mairie, ben John Rebus."

"Kusura bakma, tanıdığım tek John Rebus öldü."

"Bak, bu hiç adil değil."

"Kitabımı geri gönderdin! Hem de senin adına imzaladığım kitabı!"

"İmzalamış mıydın?"

"İçini açıp da bakmadın mı?"

"Ne yazıyordu?"

"Diyordu ki: Her ne istiyorsan, defol git."

"Özür dilerim, Mairie. İzin ver de hatamı telafi edeyim."

"Bir iyilik isteyeceksin?"

"Nereden bildin?" Ahizeye gülümseyerek konuşuyordu. "Yürüyüşe gidecek misin?"

"Düşünüyorum."

"Sana bir tofu burger ısmarlayabilirim."

Burun kıvırdığını duydu. "Uzun zamandır *bu* kadar ucuza gitmedim ben."

"Yanına da bir fincan kafeinsiz..."

"Sen ne istiyorsun söylesene, John?" Sözleri buz gibiydi ama sesi biraz yumuşamıştı.

"Pennen Endüstrileri adında bir firma hakkında biraz bilgi lazım. Eskiden Savunma Bakanlığı'ndaymış. Sanırım şimdi buradalar."

"Beni neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor, ama beni ilgilendiriyor..." Sigarasını yakarken sustu; dumanı üfleyerek devam etti. "Cafferty'nin kankasını duydun mu?"

"Hangisi?" İlgilendiğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Cyril Colliar. Ceketinden kopan parça bulundu."

"Üstünde de Cafferty'nin itirafı mı yazıyor? Senin pes etmeyeceğini anlatmıştı bana."

"Sadece haberin olsun istedim, ama bu bilgi herkese açık değil."

Mairie bir süre suskun kaldı. "Ya Pennen Endüstrileri?"

"O tamamen başka bir şey. Ben Webster'ı duydun mu?"

"Haberlerde dinledim."

"Adamın Balmoral'daki konaklama ücretini Pennen karşılamış."

"E, ne olmuş?"

"Onlar hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum."

"Genel Müdürün adı Richard Pennen." Şaşırdığını fark edince kahkahalarla güldü Mairie. "Google diye bir şey duymadın mı?"

"Şimdi biz konuşurken mi yaptın o işi?"

"Senin evde bilgisayarın var mı?"

"Laptop aldım."

"O zaman internet bağlantın vardır?"

"Teorik olarak var" diye itiraf etti. "Ama dur, berbat bir oyun oynuyorum, adı Mayın Tarlası..."

Karşıdan kahkahalar gelmeye devam ediyordu, o zaman aralarının düzeldiğini anladı Rebus. Arkadan birtakım şıngırtılar duyuluyordu; fincan seslerine benziyordu.

"Hangi kafedesin?"

"Montpelier'de. Dışarısı kalabalık, hepsi beyazlar giymiş."

Montpelier arabayla beş dakikalık yolda, Bruntstfield'deydi. "Şu kahveyi ben ısmarlayabilirim. Sen de bana laptopu nasıl kullanacağımı öğretirsin."

"Şimdi çıkıyorum buradan. Daha sonra Meadows'da buluşsak?"

"İlle de orası olması gerekmez. İçkiye ne dersin?"

"Olabilir. Pennen ile ilgili bir şeyler ararım, bulduğumda seni ararım."

"Birtanesin, Mairie."

"Ayrıca tekme atılacak çoksatar bir yazar." Sustu. "Cafferty'nin payına düşen, yardım derneğine gitti, biliyorsun, değil mi?"

"Cömert davranmayı kaldırabilir. Sonra görüşürüz." Rebus telefonu kapayıp mesajlarını kontrol etmeye karar verdi. Yalnızca bir mesaj bırakılmıştı. Stellforth'un sesinden onlarca sözcük sıralanırken mesajı kesti. Müzik setine gidip salonu Groundhogs'un bir parçasıyla doldururken yarım kalan tehdit kafasının içinde çınlıyordu...

Sakın beni tufaya getirebileceğini sanma, Rebus, yoksa seni...

"...kemiklerin çoğu kırılmış" diye anlatıyordu Profesör Gates. Omuzlarını kaldırdı. "Böyle düşersen, olacağı bu?"

Ben Webster haberlere yansıyınca o da kolları sıvamıştı. Alelacele yürütülen bir işti: Herkes davanın çabucak kapatılmasını istiyordu.

Gates daha önce, "Mükemmel bir intihar kararı verilebilir" diye belirtmişti. Dr. Curt de gelmişti otopsi odasına. İskoç yasaları iki patolog bulunmasını, birbirlerini doğrulamalarını gerekli görürdü. Mahkemede düzen sağlanırdı. Gates daha kilolu bir adamdı, yüzü kılcal damarlarla kaplı, burnu erken yaşta rugby sahasında (kendi böyle anlatırdı) ya da hesabı yanlış yaptığı bir öğrenci kavgasında aldığı yumruk yüzünden yamuktu. Ondan sadece dört, beş yaş küçük olan Curt biraz daha uzun boylu ve epey zayıftı. Her iki adam da Edinburgh Üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi. Yarıyıl tatili başladığına göre bir yerlerde güneşleniyor olabilirlerdi, fakat Rebus onların tatile çıktıklarını hiç bilmezdi, belki de bunu zaaf diye görüyorlardı.

"Yürüyüşe gitmedin mi, John?" diye sordu Curt. Üç adam Cowgate morgunda çelik bir tezgâhın başına toplanmışlardı. Hemen arkalarında yardımcı eleman kaplarla aletleri metalik gıcırtılar ve şangırtılar eşliğinde taşımakla meşguldü.

"Bana göre biraz uysal kaldı" dedi Rebus. "Pazartesi, o gün giderim."

Gates cesede neşter atarken ekledi, "Diğer anarşistlerle birlikte." Seyircilere bir alan ayrılmıştı, Rebus orada yer alacaktı: pleksiglas perdenin ardında, hengâmeden uzakta. Ancak "hafta sonu

olduğuna göre" demişti Gates, "düzen bir miktar bozulabilir." Bir ölünün iç organlarını ilk görüşü değildi Rebus'ın, yine de gözlerini kaçırmaya dikkat ediyordu.

"Kaç yaşındaydı, otuz dört, otuz beş?" diye sordu Gates.

"Otuz dört" dedi yardımcısı.

"Bayağı sağlıklı biri... bakıyorum da."

"Kız kardeşi spor yaptığını söyledi: koşu, yüzme, jimnastik."

"Kimlik tespitini kardeşi mi yaptı?" dedi Rebus, başını yardımcıya doğru çevirince rahatlamıştı.

"Anne baba ölmüş."

"Gazetelerde yazıyordu, değil mi?" Curt sözcükleri uzatarak konuşurken bir gözü çalışmaya devam eden meslektaşındaydı. "Neşter yeterince keskin mi, Sandy?"

Gates bunu duymazlıktan geldi. "Annesi evlerine zorla birisi girdiğinde ölmüş. Çok korkunç; babası da onsuzluğa dayanamamış."

"Kendini yiyip bitirdi herhalde?" diye ekledi Curt. "Ne dersin, Sandy, ben devam edeyim mi? Yorulduysan, seni suçlayamam, nasıl bir hafta geçirdiğimizi düşününce ..."

"Kes dırdırı."

Curt iç çekip omuz silkti: ikisi de Rebus'ın dikkatini çekmeye yönelikti.

Rebus yardımcıya sordu, "Kız kardeşi Dundee'den mi geldi?"

"Londra'da çalışıyor. Polismiş; kadın polislerin çoğundan daha hoş."

"Gelecek sevgililer gününde boşsun galiba" dedi Rebus.

"Şimdikini saymazsak, öyle."

"Zavallı kız" diye Curt lafa karıştı. "İnsanın ailesini kaybetmesi..."

"Araları iyi miymiş?" Rebus sormadan edemedi. Gates bu soruyu garipsemişti; başını kaldırıp dik dik baktı. Fakat Rebus umursamadı.

"Son zamanlarda pek görüştüklerini sanmam" dedi yardımcı.

Tıpkı benimle Michael gibi...

"Yine de çok acı."

Rebus merak ediyordu, "Buraya kadar tek başına seyahat etmemiş, değil mi?"

Yardımcı eleman sakin bir ses tonuyla, "Teşhis ederken yanında kimse yoktu" diye belirtti. "Eline bir fincan çay tutuşturduktan sonra onu bekleme alanında bıraktım."

Gates çıkıştı, "Sakın hâlâ orada olmasın?"

Yardımcı etrafına baktı, hangi kuralı çiğnediğinden emin olamamıştı. "Kesici aletleri hazırlamak zorundaydım..."

"Ortalıkta bizden başka kimse yok" diye çıkıştı Gates. "Git, bak bakalım kadın ne durumda."

Rebus atıldı, "O kalsın, ben giderim."

Gates ona döndü, ışıl ışıl bir öbek bağırsak avucunda duruyordu. "Neyin var, John? Miden kaldırmadı mı?"

Bekleme salonunda kimsecikler yoktu. Yalnızca boş bir fincan gördü, üstünde Glasgow Rangers futbol kulübünün arması vardı, sandalyenin yan tarafında yere bırakılmıştı. Rebus fincana dokundu, hâlâ sıcaktı. Ana kapıya yürüdü. Yurttaşlar Cowgate üstündeki ara sokaktan girerlerdi binaya. Rebus sokağın bir sağına baktı, bir soluna, kimseyi göremedi. Köşeyi dönerek Cowgate caddesine çıktı, morga bakan alçak duvarın üstünde oturan biri çarptı gözüne. Yolun karşısındaki çocuk yuvasına dikmişti bakışlarını. Rebus yaklaşıp önünde dikildi.

"Sigaran var mı?" dedi kadın.

"İster misin?"

"Tam zamanı gibi görünüyor."

"Sigara içmez misin normalde?"

"Ne olmuş içmezsem?"

"O zaman seni zehirleyen ben olmayayım."

Derken başını kaldırıp ilk kez baktı Rebus'a. Kumral saçları kısaydı, yüzü yuvarlak ama çenesi sivriydi. Eteği dizine dek iniyordu, konçları kürklü kahverengi çizmelerinin üstünden bacağı bir parmak kadar açıktaydı. Oturduğu duvarda kocaman bir torba duruyordu, herhalde kuzeye doğru apar topar yola çıkmadan önce telaş içinde gelişigüzel içine attığı öteberisi vardı içinde.

"Polis Müfettişi Rebus" dedi kendini tanıtarak. "Kardeşine üzüldüm."

Hafifçe başını eğdi kadın, bakışları tekrar çocuk yuvasına çevrilmişti. "Orası açık mı?" dedi o yönü işaret ederek.

"Bildiğim kadarıyla evet. Bugün açık değil tabii..."

"Ama çocuk yuvası *orası*." Dönüp arkasındaki binayı incelemeye koyuldu. "Hemen yolun karşısında da *bu*. Mesafe kısa, değil mi, Müfettiş Rebus?"

"Haklısın galiba. Bugün cesedi teşhis ederken yanında olmadığım için kusura bakma."

"Neden? Tanır mıydın Ben'i?"

"Hayır... Sadece düşündüm de... Nasıl oldu da yanında kimseyi getirmedin?"

"Mesela?"

"Kardeşinin çevresinden... partiden."

"Sence İşçi Partisi artık onu ipler mi?" Kısa bir kahkaha attı. "Hepsi lanet yürüyüşün önüne dizilmiştir, basına poz veriyorlardır. Ben durmadan 'iktidar' dediği şeye ne kadar yaklaştığını anlatırdı. Ona pek iyi gelmedi."

"Laflarına dikkat et" diye uyardı Rebus. "Yürüyüşçülerin ağzından konuşuyorsun gibi geliyor kulağa." Kadın dudak büktü ama sesini çıkarmadı. "Hiçbir fikrin var mı, sence bunu neden?.. Rebus gerisini getirmedi. "Sormak zorundayım, biliyorsun."

"Polisim ben de, senin gibi." Sigara paketini cebinden çıkaran Rebus'ı seyrediyordu. "Sadece bir tane" dedi yalvarırcasına. Rebus nasıl reddedebilirdi? İkisinin sigarasını da yakıp duvara yaslandı.

"Hiç araç yok."

"Şehirde trafik kilitlendi" diye açıkladı Rebus. "Taksi bulman kolay olmaz, ama benim arabam şurada..."

"Yürürüm" dedi kadın. "Not filan bırakmamış, eğer merak ettiğin buysa. Son geceyi iyi geçirmişe benziyor, çok rahat falan. Meslektaşları açıklayamıyor... işinde hiç sorunu yokmuş." Bocalıyordu, başını gökyüzüne kaldırdı. "Oysa işinde *daima* sorunları vardı."

"İkiniz yakındınız herhalde."

"Hafta sonlarını çoğunlukla Londra'da geçirirdi. Görüşmeyeli aşağı yukarı bir ay olmuştur, yok, aslında iki ay galiba, fakat mesajlaşırdık, e-postayla haberleşirdik..." Sigaradan bir fırt çekti.

"İşinde sorunlar mı yaşıyordu?" diye üsteledi Rebus.

"Ben dış yardımlarla ilgili çalışıyordu, eski gücünü kaybetmiş Afrikalı diktatörlerin bizim yardımımızı hak edip etmediklerine karar verirdi."

"Burada ne işi olduğu anlaşıldı" derken kadından çok kendine söylüyor gibi çıkmıştı Rebus'ın sesi.

Kadın hazin bir edayla yavaşça kafasını salladı. "İktidara yakın durmak: dünyadaki yoksul ve açları tartışırken Edinburgh Kalesi'nde şaşaalı bir ziyafet."

"Kendi de anlar mıydı bu hicvi?"

"Ah, elbette."

"Ya boş işleri?"

Kadın gözlerini ayırmadan bakıyordu Rebus'a. "Asla" dedi alçak sesle. "Ben'in hamurunda yoktu." Gözyaşlarını zor tutuyordu, burnunu çekerek göğüs geçirdi, daha yarısını içmediği sigarasını fırlatıp yola attı. "Artık gideyim." Omuz çantasından bir cüzdan çıkarıp Rebus'a kartvizitini uzattı. Üstünde sadece adı yazıyordu, Stacey Webster, bir de cep telefonu numarası.

"Emniyet teşkilatına ne zaman katıldın, Stacey?"

"Sekiz yıl oldu. Üç yıldır da Scotland Yard'dayım." Gözlerini Rebus'a dikmişti. "Bana soracağın sorular var: Ben'in hiç düşmanı var mıydı? Para sorunları? İlişkilerinde kötüleşme? Belki daha sonra, ha? Bana bir iki gün ver, telefon edersin."

"Anlaştık."

"Hiçbir iz..." Gerisini getirmekte zorlandı; yutkunup bir daha denedi. "Düşmediğine dair hiçbir iz yok, değil mi?"

"Bir iki kadeh şarap içmiş, belki başı dönmüştür."

"Kimse görmemiş mi?"

Rebus omuzlarını kaldırdı. "Seni gideceğin yere bırakmamı istemediğine emin misin?"

İstemediğini baş işaretiyle anlattı kadın. "Yürümeye ihtiyacım var."

"Sözüme kulak ver: Yürüyüş yolundan uzak dur. Sonra yine görüşürüz belki... Ben'e gerçekten üzüldüm."

Stacey'nin gözleri merakla açıldı. "Bunu gönülden söyledin sanki."

Rebus'ın içini dökmesine ramak kalmıştı, *Kendi kardeşimi daha dün kaybettim*, fakat ağzını kıpırdatmakla yetindi. Kadın ona sorular sıralamaya kalkabilirdi. *Yakın mıydınız? Sen iyi misin?* Yanıtlarını bilmediği sorulardı bunlar. Cowgate boyunca yürürken arkasından baktı bir süre, uzun ve yalnız bir yürüyüş olacaktı, Rebus da otopsinin kapanış sahnesi için binaya yöneldi.

4

Siobhan oraya vardığında Meadows Parkı'nın önündeki yürüyüşçü kuyruğu eski hastanenin yanına ve şimdi otobüslerin sıralandığı oyun alanlarına kadar uzamıştı. Elinde megafon tutan biri kuyruğun en arkasında duranlara ilerlemeye başlamalarının en az iki saat süreceğini bildiriyordu.

"Domuz muamelesi çekiyorlar bize" diyen biri duyuldu. "Yalnızca kırkar, ellişerli gruplar halinde alıyorlar içeri."

Siobhan tam bu uygulamayı savunacaktı, kendini ele vereceğini düşünerek vazgeçti. Sabırlı kuyruk boyunca ilerledi, annesi ve babasıyla nasıl buluşacaklarını merak ediyordu. Buradakilerin sayısı yüz bini bulmuş olmalıydı, hatta onun iki misli. Böyle bir kalabalık görmemişti Siobhan; parkın içindeki T alanına sadece altmış bin kişi sığıyordu. Yerel futbol takımlarının derbi maçlarına en iyi ihtimalle on sekiz bin seyirci gelirdi. Hogmanay yaklaşırken Princes Street'te yapılan kutlamalara katılanların sayısı yüz bine yaklaşırdı.

Burada daha çok insan vardı.

Üstelik herkes gülücükler saçıyordu.

Üniformalı birini görmek zordu; görevlileri de. Morningside, Tollcross ve Newington'dan aileler akın akın geliyorlardı. Siobhan birkaç tanıdığa ve komşularına rastladı. Alayın önünde Lord Provost yürüyordu: Edinburgh Büyükşehir Belediye Başkanı. Gordon Brown'ın da orada olduğuna dair söylentiler vardı. Daha sonra Polis Koruması eşliğinde topluluğa hitap etmesi bekleniyordu, hoş, yardımlar ve adil ticaret hakkında etkili demeçleri nedeniyle Sorbus Operasyonu onu 'risk seviyesi düşük' kategorisine sokmuştu. Siobhan şehre gelmesi beklenen ünlüler listesini görmüştü: Geldof

ile Bono, elbette; belki Ewan McGregor (zaten Dunblane'de bir etkinliğe katılması planlanmıştı); Julie Christie; Claudia Schiffer; George Clooney; Susan Sarandon...

Kuyruğun başına geldikten sonra ana sahneye doğru yürüdü. Sahnede bir grup çalarken birkaç kişi de coşkuyla dans ediyordu. Ama çoğu çimenlere oturmuş seyrediyorlardı. Yan tarafta kurulan minik çadır köyünde çocuklara yönelik faaliyetlere, ilk yardıma, dilekçe yazımına ve sergilere ayrılmıştı. Elişleri satışa sunulurken el ilanları veriliyordu. Bulvar gazetelerinden biri Yoksulluğu Tarihe Göm pankartları dağıtıyordu. Alanlar her dövizin üst kısmını yırtarak sopasını çıkarıyorlardı. Gökyüzüne helyum balonları bırakılıyordu. Derme çatma bir bando alanın etrafında dolaşırken hemen peşinde de Afrikalı teneke bandosu vardı. Danslar, gülücükler gırla gidiyordu. O zaman her şeyin yolunda gideceğini anladı Siobhan. Bugün kargaşa çıkmayacaktı, bu yürüyüşte buna yer yoktu.

Cep telefonuna göz attı. Mesaj gönderen olmamıştı. İki kere annesiyle babasını aramayı denedi, ama cevap vermiyorlardı. O da etrafta bir tur daha atmaya başladı. Park halindeki üstü açık bir otobüsün ön tarafına daha küçük bir sahne kurulmuştu. Televizyon kameraları işbaşındaydı, halkla röportaj yapılıyordu. Pete Postlethwaite ile Billy Boyd'u tanımıştı; hatta Billy Bragg'i görür gibi oldu. Ama onun asıl görmek istediği aktör Gael Garcia Bernal'dı, kanlı canlı hali de o kadar yakışıklı mıydı acaba...

Vejetaryen yemek dağıtılan minibüslerin önündeki kuyruklar burger kuyruklarından daha uzundu. Eskiden kendi de etyemezdi, ama birkaç yıl önce bırakmış, kabahati de Rebus ile kokusunu burnuna çarptığı domuz pastırmalı sandviçlere atmıştı. Yoksa mesaj atsa da buraya mı çağırsaydı onu? Başka ne işi olabilirdi ki? Ya kanepede sızıp kalmıştı ya da Oxford Bar'ın bir taburesine tünemişti. Fakat mesajı ona değil de annesiyle babasına gönderdi, sonra yine kuyruğa doğru yürüdü. Flamalar kaldırılmış, ıslıklar, davullar çalınıyordu. Havadaki onca enerji... Rebus olsa hepsi boş derdi. Siyasal anlaşmaların çoktan yapıldığını belirtirdi. Haklı da çıkardı: Sorbus Karargâhı'ndaki adamlar bu kadarını söylemişlerdi zaten.

Gleneagles özel sohbetlerin yapıldığı ve aile fotoğraflarının çekildiği yerdi. Asıl iş, aralarında en üst düzey yetkilinin Maliye Bakanı seviyesinde olduğu daha küçük çapta kimseler tarafından önceden sonuca ulaştırılmıştı. Her şey sessizce yürütülür ve G8 zirvesinin son gününde sekiz imza sahibi tarafından onaylanırdı.

Siobhan merak etmişti, "Acaba her şeyin bütün maliyeti ne kadardır?"

"Yüz elli milyon, aşağı yukarı."

Bu yanıtı duyunca Başmüfettiş Macrae derin bir nefes almıştı. Siobhan ise hiçbir şey söylemeden dudaklarını büzmüştü.

"Ne düşündüğünü biliyorum" demişti bilgiyi veren kaynak. "O kadar parayla satın alabileceğin ne çok aşı..."

Meadows Parkı'nın içinden geçen her bir patika şimdi hıncahınç bekleyen yürüyüşçülerle doluydu. Arka taraftaki tenis kortlarıyla Buccleuch Street'e doğru yeni bir sıra oluşmuştu. Siobhan itiş kakış ilerlerken annesiyle babası hâlâ görünürde yoktu, gözüne belli belirsiz bir renk takıldı. Sapsarı ceketler Meadow Lane'den aşağı telaşla koşuyorlardı. Onları takip ederek Buccleuch Place'e doğru köşeyi döndü.

Derken olduğu yerde kalakaldı.

Siyahlar giymiş altmış kadar göstericinin etrafını iki misli polis sarmıştı. Protestocular ellerindeki havalı kornaları kulakları sağır edercesine öttürüyorlardı. Gözlerine güneş gözlükleri takmış, yüzlerini siyah eşarplarla örtmüşlerdi. Bazıları kapüşonluydu. Siyah dövüşçü pantolonu ve çizme giymişlerdi, birkaçında bandana vardı. Ellerinde pankartlar olmadığı gibi hiçbiri gülücükler saçmıyordu. Onlarla polislerin arasında sadece şeffaf kalkanlar vardı. Birisi kalkmış en az bir kalkanın üstüne sprey boyayla anarşi sembolü çizmişti. Göstericiler toplu halde öne doğru hamle yaptılar, istedikleri Meadows Parkı'na girmekti. Gelgelelim polis taktikleri başka bir şey söylüyordu: Öncelikle kordon altına alınmalıydılar. Sınırlı tutulan bir gösteri kontrol altında tutulan bir gösteriydi. Siobhan'ın hoşuna gitmişti bu: Meslektaşları protestocuların yola çıktıklarını öğrenmişlerdi demek. Hızla mevzilendikleri gibi işin bu noktadan daha ileriye gitmesine izin vermeyeceklerdi. Yol kenarında bazı seyirci-

ler duruyordu, bu gösteriyi izlemekle yürüyüşe katılmak arasında tercih yapamıyorlardı. Bazıları fotoğraf makinelerini çıkarmıştı. Siobhan etrafa bakıyordu, toplum polislerinden acemi olanların *kendisine* dokunmamasına dikkat ediyordu. Kordon altına alınanlar yabancı sesler çıkarıyorlardı, İspanyolca veya İtalyanca. İsimlerden bazılarına aşinaydı: Dur De; Kara Blok. Ama Wombles (Çöp Dostları) ya da Rebel Clown Army (Asi Palyaço Ordusu) kadar tuhaf isimlilerden eser yoktu.

Elini cebine atıp polis kimliğini avucuna aldı. Eğer ortalık karışırsa, kimliğini çıkarıp göstermeye hazır olmalıydı. Tepede helikopter dönüp duruyordu, üniformalı bir memur üniversitenin basamaklarında durmuş gelişmeleri kaydediyordu. Kamerasıyla caddeyi tararken bir saniye kadar Siobhan'a takılmış, ama sonra diğer izleyenlere doğrultmuştu. Birdenbire Siobhan başka bir kamera daha fark etmişti, bakışlarını *ona* dikti. Santal da kordona alınanlar arasındaydı, her şeyi dakikası dakikasına dijital kamerasıyla çekiyordu. Öbürleriyle aynı giyinmişti, sırtı çantası omzunda, şarkılarla sloganlara katılmak yerine bütün dikkatini çekime vermişti. Göstericiler kendi görüntülerini kendileri çekmek istiyorlardı, daha sonra seyredip eğleneceklerdi; hani, mesela – belki de keşke – kaba kuvvetle karşılaşacak olurlarsa, hem polis taktiklerini hem de onlara nasıl karşı koyacaklarını öğrenebilirlerdi böylece. Eylemci dostları arasında basın yayın yetkilileri, sayılı hukukçular vardı. Cenova'da çekilen film dünyanın dört bir tarafında izlenmişti. Şiddet kullanan polisin en son filminin de onun kadar etkileyici olmaması için hiçbir sebep yoktu.

Santal'ın da kendini gördüğünü anladı. Kamerayı Siobhan'a çevirmişti, kadrajın altından görünen ağzı gergin duruyordu. Yanına sokulup annesiyle babasının nerelerde olduğunu sormak için uygun zaman olmadığına karar... Birdenbire telefonu titreşime geçti, biri arıyordu. Numaraya baktı ama tanımadı.

"Siobhan Clarke" dedi incecik tableti kulağına tutarak.

"Shiv? Merhaba, Ray Duff. Birlikte çıkacağımız geziyi hak ediyorum diye düşündüm."

"Hangi geziyi?"

"Bana söz verdiğin..." Ray sustu birden. "Tabii ya, Rebus'la böyle bir pazarlık yapmadın, değil mi?"

Siobhan güldü. "Belli olmaz. Sen laboratuvarda mısın?"

"Senin namına kıçımdan ter akıyor."

"Clootie Well'den gelen malzemeler mi?"

"Senin için bir şey buldum galiba, ama hoşuna gidecek mi, emin değilim. Buraya ne kadarda varırsın?"

"Yarım saat." Ansızın öten kornanın çığlığından zor kaçmıştı.

"Nerede olduğunu tahmin etmek hiç zor değil" diyordu Duff. "Haber kanalında izliyorum ben de."

"Yürüyüşü mü, protestoları mı?"

"Protestoları tabii. Neşeli, yasalara bağlı yürüyüşçülerden haber çıkmaz ki, sayıları çeyrek milyon olsa da fark etmez."

"Çeyrek milyon mu?"

"Öyle diyorlar. Yarım saate görüşürüz."

"Hoşça kal, Ray." Aramayı sonlandırdı. Böyle bir rakam... Edinburgh'nın nüfusunun yarısından fazla. Londra sokaklarında üç milyondular. Fakat bundan sonraki bir iki saat boyunca haberleri karalara bürünmüş altmış kişi işgal edecekti.

Çünkü ondan sonra bütün gözler Londra'daki Live 8 konserine dönecekti.

Hayır, olmaz, diye düşündü, küçümseme, Siobhan; sen de John Rebus gibi düşünmeye başladın, canı cehenneme. Şehrin etrafını saran insan zincirini kimse görmezden gelemez, beyaz kurdele, onca tutku ve umut...

Biri eksiliyordu şimdi.

Yoksa orada takılmayı mı tasarlıyordu, kalıp kendini de istatistiklere ekleyecek miydi? Artık bunu yapma şansı kalmamıştı. Annesiyle babasından daha sonra özür dilerdi. Şimdi hareket halindeydi, Meadows Parkı'ndan uzaklaşıyordu. Tek çıkar yol St. Leonard'a gitmekti, en yakın polis karakoluydu orası. Bir devriye arabasına kendini bıraktırabilirdi; gerekirse o arabaya el koyardı. Kendi arabası Rebus'ın salık verdiği tamirhanedeydi. Tamirci pazartesi günü uğramasını söylemişti. Dörtçeker araç sahibi bir kadının zirve karşıtlarının hışmına uğrarsa diye arabasını şehir dışına götürdüğü

geldi aklına. Korku senaryolarından biriydi bu da, daha doğrusu Siobhan ilk duyduğunda öyle düşünmüştü.

Oradan ayrıldığı Santal'ın dikkatinden kaçmıştı galiba.

"...mektup bile postalayamıyorum" diye yakınıyordu Ray Duff. "Birisi içlerine bomba koymaya kalkarsa diye bütün posta kutularını kapatıp kilitlediler."

Siobhan ekledi, "Princes Street üstündeki bazı dükkânlar da tahta perdelerle kapatılmış. Sence Ann Summers* neden korkar?"

Rebus'ın tahmini, "Bask ayrılıkçılardan" oldu. "Asıl konumuza dönsek mi artık?"

Duff homurdanıyordu. "Büyük buluşmayı kaçıracak galiba?"

"Buluşma?" Siobhan ile Rebus bakıştılar.

"Pink Floyd" diye açıkladı Rebus. "Ama eğer McCartney ve U2 gibi olacaksa, ben almayayım."

Üçü birlikte Howdenhall Road üstündeki Lothian ve Sınır Güvenliği Adli Tıp Birimine ait laboratuvarlardan birinde ayakta duruyorlardı. Otuz beş yaşlarında, alnının ortasına V şeklinde inen kısa, koyu kumral saçlı Duff beyaz önlüğünün eteğini kaldırmış gözlüklerini silmekle meşguldü. Televizyondaki *CSI* dizisi Howdenhall'daki bütün araştırmacıların üstünde kötü bir etki bırakmış diye geçiyordu Rebus'ın aklından. Kaynakları, ihtişamları ve arka planda güm güm vuran müzikleri olmasa da hepsi kendini oyuncu gibi görmeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi Cinayet Masası'ndan kimilerinin de kabul edeceği üzere onlardan televizyon dizilerinde kullanılan en abartılı adli tıp tekniklerini taklit etmeleri beklenirdi. Anlaşılan Duff da çatlak dahi rolünü oynamaya karar vermişti. Sonuçta, kontak lenslerini atmış, gömleğinin göğüs cebindeki rengârenk kalemlerle uyumlu Eric Morecambe çerçeveli SGK tipi gözlüklerine geri dönmüştü. Ek olarak bir yakasına sıra sıra buldok klipsler takmıştı. Rebus'ın daha gelir gelmez söylediği gibi Devo grubunun videolarından fırlamışa benziyordu.

* Ann Summers: Londra merkezli ama Britanya genelinde çok sayıda mağazalar açmış, seks oyuncakları ve iç çamaşırlar satan bir şirket. (ç.n.)

Şimdi de onlarla eğleniyordu.

"Kendini ne zaman hazır hissedersen" diye cesaretlendirdi onu. Tezgâha serilmiş türlü bez parçalarının karşısına geçmiş duruyorlardı. Duff her bir parçanın yanına numaralanmış dörtgen kâğıtlar yerleştirmişti, ayrıca renkleri gösterdiği anlaşılan daha küçük etiketler vardı, onları da her malzemenin üstündeki lekelerle pürüzlerin yanına koymuştu. "Ne kadar çabuk bitirirsek, MG arabanı cilalamaya o kadar çabuk dönebilirsin."

"Aklıma geldi de" diye konuştu Siobhan. "Ray'e beni ikram ettiğin için teşekkür ederim."

"Sen bir de büyük ikramiyeyi gör" dedi Rebus yarım ağızla. "Şimdi bu baktıklarımız ne, profesör?"

Duff ellerini kalçasına dayadı, "Daha çok çamur ve kuş pisliği." Renkli etiketleri göstererek devam etti, "İlki kahverengi, ikincisi gri."

"Geriye mavi ile pembeler..."

"Mavileri biraz daha tetkik etmek gerekiyor."

"Pembe de ruj deme sakın" diye ekledi Siobhan usulca.

"O düpedüz kan." Duff yüksek sesle konuşuyordu.

Rebus gözlerini Siobhan'a dikmişti, "İyi bari" dedi. "Kaç tane var?"

"İki, şimdilik... Bir ve iki numaralar. Bir, kahverengi fitilli kadife pantolonda. Kahverengi zeminde kan teşhis etmek insanı zıvanadan çıkarır, çünkü pası andırır. İki numara atlet fanilası, gördüğünüz gibi uçuk sarı."

"Pek sayılmaz" diyerek Rebus daha yakından bakmak üzere eğilmişti. Fanila çamur kaplıydı. "Şu göğsündeki ne? Marka gibi bir şey mi?"

"Tam olarak Keoghs Garajı yazıyor. Kan serpintisi arka tarafta."

"Serpinti mi?"

Duff başıyla doğruladı. "Kafaya yediği darbeyle uyumlu. Çekiç gibi bir şey, indirdiğin zaman deri yırtılır, çekici geri çektiğinde dört bir tarafından kan fışkırır."

"Keoghs Garajı?" Siobhan doğrudan Rebus'a sormuştu, o da umursamazca omuz silkerek karşılık verdi. Duff boğazını temizliyordu.

"Perthshire telefon rehberinde adı geçmiyor. Edinburgh'da da yok."

"Hiç vakit kaybetmemişsin, Ray" diye kutladı Siobhan.

"Şurada kahverengimsi bir nokta daha var" dedi Rebus göz kırparak. "Bir numarayla karşılaştırırsak?"

Duff başını eğdi. "Bu defaki serpinti değil, sağ bacakta, diz seviyesinde damlalar var. Birinin kafasına vurursan, böyle damlar."

"Yani ortada üç kurban, bir saldırgan mı var diyorsun?"

Duff omuzlarını kaldırdı. "Tabii bunu kanıtlamaya imkân yok. Ama sorun kendinize, üç kurbanın üç farklı kimse tarafından saldırıya uğrama, hepsinin de aynı ücra yerde bulunma olasılığı nedir?"

Rebus'ın aklına yatmıştı. "Doğru noktaya parmak bastın, Ray."

Siobhan, "Öyleyse bir seri katilimiz oldu" diye karar verdi. "Kan grupları farklı diye anlıyorum, öyle mi?" Duff'ın doğrulayan işaretini izledi. "Hangi sırayla öldüklerini bilmek mümkün mü?"

"CC Rider, önce o ölmüş. Atlet fanilası da en son diye tahmin ediyorum."

"Fitilli kadifeyle ilgili başka ipucu yok galiba?"

Duff ağır ağır başını salladıktan sonra elini önlüğünün cebine daldırdı, saydam bir delil torbası çıkardı. "Bunu saymazsak, yok."

"O ne?"

Siobhan'ın sorusunu, "ATM kartı" diye yanıtladı Duff, o anın keyfini çıkardığı belliydi. "Trevor Guest adına. Dolayısıyla küçük ikramiyelerimi hak etmediğimi söyleme sakın..."

*

Temiz havaya çıktıklarında Rebus bir sigara yaktı. Siobhan kollarını kavuşturmuş park alanını arşınlıyordu.

"Katil bir tane."

"Aynen."

"İsmi belli iki kurban, öteki de tamir..."

"Araba satıcısı da olabilir" diye düşünüyordu Rebus. "Ya da tamirhane reklamlı tişört edinebilecek biri."

"Olasılıkları azaltma çabamı bozduğun için sağ ol."

Aldırmadı Rebus. "Hibs takımının atkısını bulsaydık, oklar profesyonel takımı mı işaret edecekti?"

"Pekâlâ, mesaj alındı." Siobhan volta atmayı kesmişti aniden. "Otopsiye dönmen gerekiyor mu?"

Hayır diye işaret etti Rebus. "Birimizin haberi Macrae'ye ulaştırması gerekiyor."

Siobhan kafa salladı. "Ulaştırırım."

"Bugün yapacak pek bir şey kalmadı."

"O zaman Live 8 konserine mi?"

Rebus umursamazca omuzlarını kaldırdı. "Herhalde sen de Meadows Parkı'na?"

Aklı başka yerdeydi Siobhan'ın, yine kafasıyla işaret ederek yanıt verdi: "Bunun için daha kötü bir hafta olamazdı doğrusu."

Rebus sigarasının dumanını içine çekti. Bize bunun için bol para veriyorlar."

Daire kapısında Rebus'ı bekleyen kalın bir paket vardı. Siobhan parka dönmek üzere yoldaydı. Rebus daha sonra içkiye gel diye davet etmişti onu. Oturma odası havasızdı, pencereyi açtı. Yürüyüşün gürültüleri oraya kadar geliyordu, yankı yapan, hoparlörlerden güçlü çıkan sesler; davullar, ıslıklar. Live 8 konseri televizyondan naklen veriliyordu ama sahnedeki grup yabancıydı Rebus'a. Televizyonun sesini kıstı, paketi açmaya koyuldu. Mairie'den geliyordu, içine bir de not koymuştu: BUNA LAYIK DEĞİLSİN yazıyordu, altında yazıcıda basılmış onlarca sayfa vardı. Pennen Endüstrileri hakkında haber kupürleri çıkmıştı paketten. Şirket Savunma Bakanlığı'ndan ayrıldığından bu yana çıkan bütün haberler. Ekonomi sayfalarından alınmış kesiklerde kâr artışlarını gösteren ayrıntılı bilgiler. Richard Pennen'ın övgüyü hak eden özgeçmişi fotoğraflarıyla birlikte verilmişti. Başarılı işadamı ince çizgili takım elbisesi, kuaför elinden çıkmış saçlarıyla iki dirhem bir çekirdek görünüyordu. Henüz kırklı yaşların ortalarında olmasına rağmen saçları ağarmıştı. Metal çerçeveli gözlük takıyordu, köşeli çenesi, inci gibi dişleri vardı.

Richard Pennen eskiden Savunma Bakanlığı'nda çalışırdı, mikroçipler ve yazılım programlarında dahiydi. Şirketinin aslında silah değil onları mümkün olduğu kadar etkili hale getirecek bileşenler sattığını vurguluyordu. "İlgili tüm çevrelerin gözünde mevcut seçeneklerden daha iyi olmalı" dediği yazılmıştı. Rebus hızla röportajlara ve arka planda yer alan olaylara göz attı. Her ikisinin de bu "ticaretin" değişik yönleriyle haşır neşir olması dışında Pennen ile Ben Webster arasında bağlantı kuracak hiçbir iz bulamadı. Şirketin parlamento üyelerini beş yıldızlı otellerde *ağırlamaması* için hiç neden yoktu. Rebus önündeki belgelerden zımbalanmış başka bir kâğıt grubuna uzanırken içinden Mairie'ye teşekkür ediyordu. Ben Webster hakkında yığınla bilgi eklemişti. Parlamento Üyesi olarak kariyerine ilişkin pek bir şey bulamadı. Fakat beş yıl önceki basın yayın organlarında annesine yapılan korkunç saldırının ardından Webster'ın birdenbire ailesine düşkünlüğünün arttığından söz ediliyordu. Annesiyle babası sınır bölgesinde tatildeydiler, Kelso dışında kırlık alanda bir kulübe kiralamışlardı. Kocası öteberi almak için kasabaya gitmiş, döndüğünde kulübeyi yağmalanmış, karısını penceredeki panjurların ipleriyle boğularak öldürülmüş halde bulmuştu. Kadın dövülmüş ama tecavüze uğramamıştı. Çantasındaki paralarla cep telefonunu almışlardı. Başka hiçbir şeye dokunulmamıştı.

Aldıkları sadece bozuk para ve telefon.

Ve bir kadının canı.

Soruşturma haftalarca sürmüştü. Rebus boş kulübenin, kurbanın, yaslı kocasının ve iki çocukları Ben ve Stacey'nin fotoğraflarına bakıyordu. Stacey'nin verdiği kartviziti çıkardı cebinden, okumaya devam ederken parmaklarını kenarlarında gezdiriyordu. Ben'in görev alanı Kuzey Dundee parlamentosuydu; mesai arkadaşlarının "çalışkan ve sevilen" biri diye anlattığı Stacey ise Emniyet Teşkilatı'nda görevli polisti. Kulübe başka hiçbir yerleşimin görülmediği art arda tepelerin ortasında koruluk bir alanın eteğinde yer alıyordu. Karı koca uzun yürüyüşlere çıkmayı severlerdi, düzenli olarak Kelso'daki barlarla lokantalara uğrarlardı. Bölge tatil için tercih edilen bir yerdi. Yerel meclis üyelerine göre "büyük ölçüde

suçtan uzak, huzurun hâkim olduğu" bir bölgeydi. Turistlerin korkutulmasını istemezlerdi...

Katil yakalanmamıştı. Olay iç sayfalarda verilmiş, sonda daha da arkalara kaydırılmıştı; ara sıra Ben Webster ile herhangi bir haber yapılırken bir iki paragrafla üstünkörü dile getirilirdi. Parlamento Özel Danışmanı seçildiği tarihlerde onunla uzun bir röportaj yapılmıştı. Trajedi hakkında konuşmaya yanaşmamıştı.

Aslında birden çok trajedi vardı. Annesi öldürüldükten sonra babası da fazla yaşamamıştı. Ama o eceliyle ölmüştü. Broughty Ferry'deki bir komşusu, "Yaşama isteğini kaybetti" diye özetliyordu. "İşte şimdi hayatının aşkıyla birlikte huzuru buldu."

Rebus bir kere daha Stacey'nin annesinin cenaze töreninde çekilmiş fotoğrafına göz attı. Anlaşılan televizyona çıkmış, herhangi bir gören duyan olduysa, bilgi vermelerini rica etmişti. Basın toplantısına katılmamayı tercih eden kardeşinden daha güçlü olduğu belliydi. Hep güçlü kalsa keşke diye diliyordu Rebus.

İntihar görünen bir sonuçtu sanki; öksüz kalmış bir çocuk kederine yenilmişti. Gel gör ki Ben Webster düşerken çığlık atıyordu. Üstelik bekçiler içeriye izinsiz biri girebileceği konusunda uyarılmıştı. Ayrıca neden *o* özel gecede? Neden *orada*? Dünyanın bütün basın yayın kuruluşları şehre akın ederken...

Çok göz önünde bir gösteri.

Ya Steelforth... galiba Steelforth her şeyin üstünü örtmek istiyordu. Hiçbir şey dikkatlerin G8 zirvesinden başka yöne çekilmesine yol açmamalıydı. Delegeleri huzursuz edecek hiçbir şeye göz yumulamazdı. İtiraf etmeliydi aslında, Rebus'ın bu vakaya böyle sıkı sıkıya tutunmasının nedeni Özel Harekât görevlisini gıcık etmekti. Masadan kalktı, mutfağa gidip kendine bir fincan kahve daha hazırlayarak oturma odasına döndü. Televizyonda kanal değiştirdi, ama yürüyüş hakkında hiçbir haber bulamadı. Hyde Park'taki kalabalık epey eğleniyordu besbelli, ancak sahnenin tam önü bir tür çembere alınmıştı, seyrek aralıklarla duran birileri vardı. Güvenlik olabilirdi; ya da basın. Geldof bu defa para istemiyordu; Live 8 bu kez insanları sevgiye ve desteğe çağırıyordu. Acaba konsere gidenlerin kaçı çağrıya kulak vererek İskoçya'ya doğru aşağı yukarı altı yüz

kırk kilometrelik kuzey yolunu tutacak diye merak ediyordu Rebus. Kahvenin yanında bir sigara yaktı, koltuğa oturup gözünü ekrana dikti. Aklına Clootie Well gelmişti yine, sonra orada sergilenen oyunu düşündü. Eğer Ray Duff haklıysa, ortada en az üç kurban ve bir tür adak yerine getiren bir katil. Öyleyse yöreden biri miydi? Auchterarder dışında Clootie Well ne kadar bilinirdi? Seyahat rehberlerinde, turist broşürlerinde yer alır mıydı acaba? Yoksa katil bütün polis devriyelerinin pis adağını bulacağını tahmin ettiği G8 zirvesine yakın bir yeri bilhassa mı seçmişti? Eğer öyleyse bu çılgınlığa son vermiş miydi?

Üç kurban... bunu basından saklamaya olanak yoktu. CC Rider... Keoghs Garajı... nakit çekim kartı... Katil işlerini kolaylaştırıyordu; oralarda olduğunun bilinmesini *istemişti.* Dünya basını daha önce hiç olmadığı kadar İskoçya'ya kilitlenmişti, dolayısıyla uluslararası sahneye çıkma fırsatı veriyordu. Macrea'nin bayılacağı bir fırsattı bu. Gidip en önde, tabii yanı başında Derek Starr ile birlikte boy göstererek yöneltilen sorulara cevap verecekti.

Siobhan yürüyüşten sonra Macrae'yi arayıp laboratuvar bulguları hakkında bilgi vereceğini söylemişti. Bu arada Ray Duff başka testler yapıyordu herhalde, kan örneğinden DNA izlerini aramaya, acaba herhangi bir kıl ya da lif numunesini tecrit ve teşhis etme yolunu bulmaya çalışıyordu. Rebus'ın aklına yine Cyril Colliar geldi. Pek tipik bir kurban olmadığı kesindi. Seri katiller zayıf ve marjinalleşmiş kimseleri düşürürdü ağına. Yanlış zamanda yanlış yerde olma meselesi mi? Edinburgh'da öldürülmüştü, fakat ceketinin kırpıntıları Auchterarder korusunda ortaya çıkmıştı, üstelik tam da Sorbus Operasyonu başlamak üzereyken. Sorbus: bir tür ağaç... CC Rider parçası ağaçlık bir alanda... G8 ile bağlantısı olduğuna dair herhangi bir ipucu varsa, casuslar davayı tutup kopardıkları gibi Siobhan ve Rebus'ın elinden alırlardı. Steelforth başka türlüsüne razı gelmezdi. Katil dalga geçiyordu onlarla...

Kartvizitler bırakmıştı.

Kapı vuruluyordu. Siobhan olmalıydı. Rebus sigarasını söndürüp ayağa kalktı, odaya bir göz attı. Çok kötü sayılmazdı: Ortalıkta

ne boş bira kutuları vardı ne de pizza kutuları. Sandalyenin yanında duran viski şişesini yerden kaldırıp şömine rafına koydu. Televizyonda bir haber kanalı açarak kapıya yöneldi. Ardına kadar açtığında karşısındaki görünce midesinin kasıldığını hissetti.

"Vicdanını rahatlatmaya mı geldin?" dedi umursamaz pozu takınarak.

"Kardaki ayak izleri kadar belli, Rebus. Peki sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Siobhan değildi gelen. Morris Gerald Cafferty duruyordu karşısında. Beyaz bir tişört giymişti, üstünde de *Yoksulluğu Tarihe Göm* sloganı. Elleri pantolonunun ceplerindeydi. Rebus'a silahı olmadığını gösterircesine usulca çıkarıp uzattı. Bovling topunu andıran kel kafası parlıyordu. Gözleri küçük ve çukurdu. Boynu yoktu sanki. Rebus kapıyı suratına kapayacaktı ancak Cafferty eliyle itti.

"Eski dostuna böyle davranmak sana yakışıyor mu?"

"Cehenneme kadar yolun var."

"Bana bir hamle yapıyor gibisin, şu tişört gözünü mü korkuttu?"

"Seni kim giydiriyor, Trinny ile Susannah mı?"

Cafferty kızgın bir kahkaha attı. "Doğrusunu istersen, sabah kahvaltı programında onlarla birlikteydim... Bak, böylesi daha iyi değil mi? Durmuş gevezelik ediyoruz."

Rebus kapıyı kapama çabalarından vazgeçmişti. "Ne halt etmeye geldin, Cafferty?"

Cafferty avuçlarına bakarak olmayan bir kiri üflüyordu. "Kaç yıldır burada oturuyorsun, Rebus? Otuz yıl falan herhalde."

"Ee?"

"Sen hiç konutta kademe atlamak diye bir şey duydun mu?"

"Of, yine mi *Mevki, Mevki, Mevki*..."

"Yaşam koşullarını iyileştirmeyi hiç denemedin, anlayamadığım bu."

"Belki bu konuda bir kitap yazsam iyi olacak."

Cafferty sırıtıyordu. "Arayı kapatalım dedim, aramızdaki ufak tefek başka 'anlaşmazlıkları' da masaya yatıralım."

"Bunun için mi geldin buraya? Anıları tazelemek gerek, öyle mi?"

Cafferty'nin yüzü kararmıştı. "Adamım Cyril ile ilgili geldim."

"Ne olmuş ona?"

"Kulağıma çalındı, ilerleme kaydetmişsiniz. Hangi aşamada olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Sana kim söyledi?"

"Doğru demek?"

"Öyle bile olsa sana anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Cafferty hırlayarak ellerini ileri götürdüğü gibi Rebus'ı hole doğru iterek duvara yapıştırdı. Sonra dişlerini göstererek tekrar yakasından kavradı, ama Rebus hazırlıklıydı, tişörtün eteğini kavramayı başardı. İki adam alt alta, üst üste güreşerek holde yuvarlanmaya başladılar ve sonunda oturma odasının kapısında durdular. İkisi de tek kelime etmiyordu, el ve kollarıyla konuşuyorlardı. Derken Cafferty odaya bir göz atınca adeta donakaldı. Rebus elinden kurtulmayı başarmıştı.

"Aman Tanrım..." Cafferty'nin gözü kanepenin üstünde duran iki kutuya takılmıştı, kutuda Rebus'ın önceki gece Gayfield'den eve getirdiği Colliar davasına ilişkin dosyaların bir bölümü vardı. En üstte otopside çekilmiş fotoğraflardan biri duruyordu, hemen altından da Cafferty'nin eski bir fotoğrafı. "Bunlar da ne?" diye sordu soluk soluğa.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Bu işi hâlâ bana yamamaya çalışıyorsun..."

Rebus itiraf etti, "Artık o kadar değil." Şömine rafına yürüyüp viski şişesini kaptı. Yerde duran bardağını aldı, doldurdu. "Pek yakında kamuoyuyla paylaşılır" derken bir yudum içti. "Tek kurbanın Colliar olmadığını düşünüyoruz."

Duyduklarını hazmetmeye çalışırken Cafferty'nin gözleri kısıldı. "Başka kim?"

Rebus başını ağır ağır iki yana sallıyordu. "Şimdi çek git buradan."

"Yardımcı olabilirim" dedi Cafferty. "Tanıdıklarım var..."

"Ya, öyle mi? Trevor Guest adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Cafferty pes etmeden önce bir an düşündü.

"Ya da Keoghs diye bir garaj?"

Omuzları dikleşmişti. "İz sürebilirim, Rebus. Seni korkutacak yerlerde bağlantılarım var."

"Seninle ilgili her şey beni korkutuyor, Cafferty, herhalde pislik bulaşır diye korkuyorum. Nasıl oluyor da Colliar'ın başına gelenler seni küplere bindiriyor?"

Cafferty'nin gözü viski şişesine kaydı. "Fazla bardağın var mı?"

Rebus gidip mutfaktan bir bardak getirdi. Geri geldiğinde Cafferty'yi Mairie'nin yazdığı notu okurken buldu.

"Bakıyorum Ms. Henderson yardımına yetişmiş" dedi Rebus'a sevimsizce gülümserken. "El yazısını tanıdım."

Rebus bir şey demedi; bardağa viski dolduruyordu.

Cafferty bardağı burnuna götürüp koklarken, "Keşke malt olsaydı" diye sızlandı. "Pennen Endüstrileri neden ilgini çekti?"

Duymazlıktan geldi Rebus. "Cyril Colliar'dan bahsedecektin." Cafferty oturmaya yeltendi. "Ayakta kal" buyurdu Rebus. "Fazla uzun kalmayacaksın."

Cafferty bardağı kafasına dikip masaya bıraktı. "Aslında Cyril beni pek ilgilendirmiyor. Ancak böyle bir olay olduğunda... yani, söylentiler çıktı. Birinin intikam aldığı söylentileri dolaşıyor ortalıkta. İş açısından hiç iyi olmuyor bu. Senin de iyi bildiğin gibi geçmişte düşmanlarım vardı..."

"Ne tuhaf, artık onları hiç göremez oldum."

"Ganimetlerden kendilerine pay çıkarmak isteyen çakal dolu ortalık..." Parmağını göğsüne bastırarak ekledi, "*benim* ganimetlerimden."

"İhtiyarlıyorsun, Cafferty."

"Senin gibi. Ama benim iş sahamda emeklilik planı diye bir şey yer almaz."

"Bu arada çakallar giderek daha genç ve daha aç oluyorlar, öyle mi? Sen de durmadan kendini kanıtlamak zorunda kalıyorsun."

"Rebus, ben asla geri adım atmadım. Bundan sonra da atmayacağım."

"Yakında meydana çıkar, Cafferty. Eğer seninle diğer kurbanlar arasında hiçbir bağlantı yoksa, o zaman kimsenin bunu kan davası olarak görmesinin manası da kalmaz."

"Ama bu arada..."

"Bu arada ne?"

Cafferty göz kırptı. "Keoghs Garajı ile Trevor Guest."

"Onları bize bırak."

"Bilmem ki, Rebus, Pennen Endüstrileri hakkında neler bulabilirim, bir baksam iyi olur belki." Cafferty odadan çıkmaya hazırlanıyordu. "İçki için teşekkürler, azıcık spor yapmak da iyi geldi. Gidip şu yürüyüşün kuyruğuna takılayım bari. Yoksulluk daima ilgi alanıma girmiştir." Holde durdu, etrafına bakıyordu. "Yine de hiç bu kadar kötü görmemiştim" diye ekledikten sonra merdiven sahanlığa yöneldi.

5

Saygıdeğer Parlamento Üyesi, Maliye Bakanı Gordon Brown konuşmasına çoktan başlamıştı Siobhan salona girdiğinde. Dokuz yüz kişilik dinleyici grubu Mound'un tepesindeki Konferans Salonu'nda toplanmıştı. Siobhan buraya en son geldiğinde İskoçya Parlamentosu'nun geçici binası olarak hizmet veriyordu, ama şimdilerde Parlamento Kraliçe'nin Holyrood'daki konutunun karşısındaki şaşaalı mekânına yerleşmiş, Konferans Salonu'nu bir kere daha İskoçya Kilisesi'nin özel mülkiyetine bırakmıştı, zaten o akşamki toplantıyı Hıristiyan Yardım kuruluşuyla birlikte düzenleyen de kiliseydi.

Siobhan'ın orada bulunma sebebi Edinburgh Emniyet Amiri James Corbyn ile yapacağı görüşmeydi. Sir David Strathern'ın yerini alan Corbyn göreve geleli bir yılı geçmişti. Atamada fikir ayrılığı olduğuna dair fısıltılar vardı. Corbyn "hesap adamı" ve "fazla genç" bir İngiliz'di. Ancak sık sık ön saflarda boy gösterip tuttuğunu koparan bir aynasız olarak kendini kanıtlamıştı. Birkaç sıra arkada oturuyordu, üzerinde tören üniforması vardı, şapkasını kucağına koymuştu. Siobhan beklendiğini biliyordu, kapının yanında kendine bir yer buldu, Şansölye'nin verdiği sözlerle vaatleri dinlemekten hoşnuttu. Bakan tarafından Afrika'nın en yoksul otuz sekiz ülkesinin borçlarının silineceği dile getirildiğinde birden alkış kopmuştu. Ne var ki alkışlar kesildiğinde Siobhan'ın kulağına muhalif bir ses geldi. Tek protestocu ayağa kalktı. Adam giydiği eteği iç çamaşırının önünde yer alan Tony Blair'in resmini göstermek için kaldırdı. Görevliler hemen ona doğru koşarken adamın yakınında duranlar da yardım etti onlara. İte kaka kapıdan dışarı çıkarırlarken yine bir

alkış koptu. Dikkatini notlarını toparlamaya vermiş gibi yapan Şansölye kaldığı yerden devam etti.

Öte yandan kargaşa sayesinde James rahatlıkla kendi hamlesini yapabilmişti. Onun peşinden Siobhan da hole çıktı, kendini tanıttı. Görünürde ne protestocu vardı ne de onu derdest edenler, sadece holde volta atan birkaç sivil Bakan'ın konuşması bitsin diye bekliyorlardı. Ellerinde dosyalarla cep telefonları göze çarpıyordu, o günkü etkinliklerden yorgun düşmüş gibiydiler.

"Başmüfettiş Macrae bir sorunumuz olduğunu söylüyor" dedi Corbyn. Lafı dolandırmadan pat diye konuya girmişti. Kırklı yaşlara yeni girdiği belliydi, siyah saçlarını sağa taramıştı. Bir sekseni aşkın boyuyla sağlam yapılı bir adamdı. Sağ yanağında kocaman bir ben vardı, gözünü ona dikmemesi konusunda Siobhan'ın kulağını çekmişlerdi.

Macrae'ydi uyaran, "Gözünün hemen önünde o koca şey dururken göz teması kurmak çok zor..." demişti.

Şimdi de Siobhan, "Elimizdeki kurbanların sayısı üç olabilir" diye açıklık getiriyordu.

Corbyn terslenerek söylendi, "Üstelik cinayet mahalli G8'in dibinde."

"Pek sayılmaz, efendim. Orada ceset bulacağımızı sanmam, sadece delillere ulaşabiliriz."

"Cuma gününe kadar Gleneagles'dan çekip gidecekler. O güne kadar soruşturmayı ağırdan alabiliriz."

"Öte yandan" diye atıldı Siobhan, "liderler çarşambaya kadar gelmiyor. Önümüzde dolu dolu üç gün var..."

"Ne öneriyorsun?"

"Fazla patırtı çıkarmayalım ama elimizden geleni yapalım. Adli Tıp o zamana kadar epey yol alabilir. Elimizdeki tek kesin kurban Edinburgh'nın görev alanında, dolayısıyla kodamanları rahatsız etmeye gerek yok."

Corbyn tepeden tırnağa inceliyordu Siobhan'ı. "Başpolissin, yanılmıyorum değil mi?"

Siobhan başıyla doğruladı.

"Böyle bir davayı yürütmek için biraz acemi sayılırsın." Eleştirmiyordu; gerçeğe parmak basmıştı.

"Yanımda aynı karakoldan bir Müfettiş vardı, efendim. Soruşturma üstünde beraber çalışıyoruz."

"Ne kadar yardım lazım?"

"Kaç adam ayırabilirsiniz, bilmiyorum."

Corbyn gülümsedi. "Hassas bir zamandayız, Başpolis Clarke."

"Gayet iyi anlıyorum."

"Anladığından kuşkum yok. Şu sizin Müfettiş... güvenilir biri midir?"

Siobhan gözünü kırpmadan doğruladı. *Galiba çok yeni, John Rebus'ı duymamış* diye geçiyordu aklından.

Corbyn sordu, "Pazar günü çalışmaktan hoşnut musun?"

"Elbette. Fakat OYİ elemanları ne der bilmem..."

"Benim bir lafıma bakar." Düşünceli görünüyordu. "Yürüyüş olaysız geçti... belki korktuğumuz kadar zor olmayacak."

"Evet, efendim."

Corbyn'in gözleri tekrar Siobhan'a kilitlendi. "İngiliz aksanıyla konuşuyorsun."

"Evet, efendim."

"Hiç sıkıntı yaşadın mı?"

"Birkaç sataşma o kadar..."

"Pekâlâ" dedi Corbyn kafasını sallayarak. Sırtını dikleştirdi. "Çarşambadan önce ne kotarabilirsin, bak bakalım. Herhangi bir sorun olursa, beni bilgilendir. Ama kimsenin damarına basma." Son cümleyi sivil memurlara göz atarak söylemişti.

"Steelforth adında bir SO12 görevlisi var, efendim. Kendisi itiraz edebilir."

Corbyn saatine baktı. "Onu bana yönlendir." Sırmalı şapkasını başına taktı. "Olur da başka bir yerde olursam... Omuzlarına binecek sorumluluğun farkındasın, değil mi?.."

"Evet, efendim."

"Arkadaşının da bunu anlamasını sağla."

"Anlayacaktır, efendim."

Elini uzattı. "Çok güzel. El sıkışalım, Başpolis Clarke."

Tokalaştılar.

*

Radyo haberlerinde yürüyüşten bahsediliyordu, laf arasında da Uluslararası Kalkınma bakanı Ben Webster'ın ölümü "feci bir kaza olarak kayda geçti." Ama manşette Hyde Park konseri yer alıyordu. Meadows Parkı'nda toplanan kalabalıktan yükselen pek çok şikâyet gelmişti Siobhan'ın kulağına. Pop yıldızlarının kendilerini gölgede bırakacaklarını düşünüyordu.

"Spot lambalar ve albüm satışları, bunun peşinde onlar" demişti adamın biri. "Ego manyağı alçaklar..."

Yürüyüşe katılanların sayısına ilişkin son tahminler iki yüz yirmi beş bindi. Londra'daki konserdekilerin sayısı hakkında Siobhan'ın hiçbir fikri yoktu ama bu rakamın yarısını bile bulduğundan kuşku duyuyordu. Geceleyin sokaklar hâlâ araçlar ve yayalarla doluydu. Peş peşe kalkan otobüsler güneye doğru şehir dışına çıkıyorlardı. Önünden geçtiği dükkânlarla lokantaların bazıları vitrinlerine tabelalar koymuşlardı: *Yoksulların Tarih Yazmasını Destekliyoruz... Burada Sadece Adil Ticaret Malları Bulunur... Küçük Esnaf... Hoş Geldiniz Yürüyüşçüler...* Duvar yazıları da vardı: anarşist simgeler, yoldan geçen yayaları yüreklendirmeye yönelik 'Katıl1, Kopgel1, Diren1' gibi sloganlar. Ayrıca 'Roma Bir Gün İçinde Derdest Edilmişti' diye bir cümle göze çarpıyordu. Emniyet Amiri haklı çıksa keşke diye diledi içinden, ama farkındaydı Siobhan, katedilecek uzun bir yol var...

Niddrie kamp alanının dışına otobüsler park etmişti. Çadır köy büyümüştü. Nöbette yine geçen geceki bekçi vardı. Siobhan adını sordu.

"Bobby Greig."

"Benimki de Siobhan. Bu akşam bayağı kalabalık."

Adam umursamazca yanıtladı. "Birkaç bin kişi olabilir. Bana sorarsan bu kadarla kalır."

"Canın sıkılmış gibi."

"Şehir meclisi buraya tonla para döktü, bırak ıssız alanda boş araziyi, aynı paraya hepsine birer otel odası bile kiralanabilirdi." Siobhan arabasını kilitlerken, "Yenisini almışsın" dedi başıyla işaret ederek.

"St. Leonard karakolundan ödünç aldım. Buralılar başka sorun çıkardı mı?"

"Ortalık sessiz ve sakin" dedi Bobby. "Hava kararıyor artık... şimdi sokağa dökülürler. Neye benziyor, biliyor musun?" Etrafına baktıktan sonra kendi söyledi. "Zombi filmlerine..."

Siobhan gülümseyerek karşılık verdi. "Öyleyse sen de insanlığın son umudu oluyorsun, Bobby. Gurur duymalısın."

Siobhan annesiyle babasının çadırına doğru oradan uzaklaştığı sırada, "Nöbetim gece yarısı bitiyor!" diye sesleniyordu arkasından. Çadırda kimse yoktu. Girişin fermuarını açıp içeriye göz attı. Masa ve tabureler katlanmış, uyku tulumları katlanıp sıkı sıkı dürülmüşlerdi. Defterinden bir sayfa koparıp not bıraktı. Yakındaki çadırlarda da hayat belirtisi görülmüyordu. Acaba annesiyle babası Santal'la birlikte kafa çekmeye mi gitmişlerdi?

Santal: En son Buccleuch Place'te gösteri sırasında görülmüştü. Başı belada olabilir... belaya *bulaşmış* olabilirdi.

Sezgilerine kulak ver, kızım! Sola meyilli anan baban yoldan çıkacaklar!

Sakın ha, diye aklından geçerken kampta dolaşıp vakit öldürmeye karar verdi. Dün geceden beri pek az değişiklik olmuştu: beceriksizce tıngırdatılan bir gitar, etrafında bağdaş kurmuş şarkı söyleyenler, yalınayak çimenlerde oynayan çocuklar, yemek çadırından dağıtılan ucuz yiyecekler. Yürüyüşün ardından yorgun düşmüş yeni gelenlere bileklikler dağıtılıyor, çadırlarını kuracakları yerler gösteriliyordu. Gökyüzünde kalan son ışık kırıntısı Arthur's Seat tepesine vururken tüyler ürpertici bir siluet ortaya çıkmıştı. Yarın oraya tırmanır, belki bir saat kafa dinlerim diye düşündü Siobhan. Yukarıdan aşağı heyecan veren bir manzaraya bakarsın... tabii kendine bir saat ayırabilirsen. Rebus'a telefon edip bilgi vermesi gerektiğinin farkındaydı. Muhtemelen hâlâ evinde, televizyonun karşısında oturuyordu. Ona haberi vermek için geç kalmış sayılmazdı.

"Cumartesi akşamına bak!" diyen Bobby Greig'i duydu. Hemen yanı başında duruyordu, bir elinde fener, diğerinde telsizi vardı. "Oysa eğlence zamanı."

"Dostlarımın öyle düşündüğü anlaşılıyor" derken Siobhan annesiyle babasının çadırını işaret etti.

"Kendi adıma ben nöbetim bitince bir içki içeceğim."

"Yarın benim çalışmam gerekiyor."

"Fazla mesai alıyorsundur umarım."

"Teklif için teşekkürler yine de... belki başka bir gece."

Adam abartılı bir tavırla omuz silkti. "Reddedildiğimi düşünmemeye çalışıyorum." Elindeki telsiz cızırdayarak canlanmıştı. Ağzına götürdü. "Bir daha söyle, kule."

"Yine geliyorlar" diyordu çatallı bir ses.

Siobhan başını parmaklıklara doğru çevirdi; net göremiyordu. Kapıya doğru Bobby Greig'in peşine takıldı. Evet: Yaklaşık on kişiydiler, kapüşonlarını takmış, beysbol şapkalarını gözlerine kadar indirmişlerdi. Ellerinde silaha benzer bir şey yoktu, yalnızca elden ele dolaştırarak birer fırt çektikleri bir litrelik ucuz içki şişesi vardı. Altı bekçi kapının arkasına mevzilenmiş Greig'den emir bekliyorlardı. Dışarıdaki serseriler gelin de görün dercesine el kol hareketleri yapıyorlardı. Greig arkasına baktı, bu şovdan sıkılmışa benziyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri sordu: "Yardım çağırsak mı?"

"Ellerinde atacak bir şey yok" dedi Greig. "Başa çıkamayacağımız bir durum değil."

Çete kararlı adımlarla parmaklıklara yaklaşıyordu. Siobhan ortada duran elebaşlarını tanımıştı; cuma akşamından hatırlıyordu. Rebus'ın tavsiye ettiği tamirci arabasını düzeltmenin altı yüz papele patlayacağını söylemişti.

"Sigorta bir kısmını karşılayabilir" sözleri içine yalnızca bir nebze su serpmişti. Buna karşılık Siobhan ona Keoghs Garajı diye bir yer duyup duymadığını sorduysa da aldığı yanıt olumsuzdu.

Siobhan üstelemişti: "Sağa sola sorabilir misin?"

Sorarım dedikten sonra kaparo istemişti adam. Böylece Siobhan'ın banka hesabından yüz kâğıt eksilivermişti. Beş yüz daha gidecekti, şimdi de faillerle arasında birkaç adım vardı işte. Keşke Santal'ın kamerası onda olsaydı... birkaç poz çeker, Craigmillar Cinayet Büro kayıtlarından isimlerini çıkarabilir mi diye bakabilirdi. Aslında yakınlarda kameralar olmalıydı. Belki o görüntülerden...

Tabii ya. Ama bunu yapmayacağını biliyordu Siobhan.

Bobby Greig sert bir tonla çıkışıyordu çeteye: "Hadi, çekin arabanızı buradan!"

"Niddrie *bisim*" dedi elebaşları. "*Sen* siktirin, gidin!"

"Mesaj alındı ama bu mümkün değil."

"Kendin*e* adam sanıyo*n*, ha? Bir öbek çingen süprüntüsünü dadı yapıyo*sun*."

Takipçilerinden biri onu destekleyerek haykırdı: "Kızlı erkekli âlemciler, hippi pislikler."

Bobby Greig'in sözü fazla uzatmadan kestirip attı: "Bizi aydınlattığın için teşekkürler."

Elebaşları anırırcasına bir kahkaha patlattı; kankalarından biri parmaklıklara doğru tükürdü. Bir başkası daha katılmıştı ona.

Güvenlikçilerden biri usulca önerdi. "İstersen, alalım şunları, Bobby."

"Gerek yok."

Çete lideri bayrakları açmıştı: "Şişko pezevenk."

Yaverlerinden biri de ondan geri kalmadı: "Şişko götveren pezevenk."

"Sübyancı."

"Ayyaş."

"Patlak gözlü keltoş nonoş..."

Greig gözlerini Siobhan'dan ayırmıyordu. Belli ki kafasını toplamaya çalışıyordu. Siobhan başını usulca iki yana salladı. *Kazanmalarına izin verme.*

"Serseri."

"Dumanlı mankafa."

Bobby Greig yanındaki bekçiye dönerek başını hafifçe öne eğdi. "Üç deyince" dedi fısıltıyla.

"Boşuna nefes tüketme, Bobby." Bekçi kapıya doğru bir hamle yaptı, peşinden de arkadaşları. Çete çil yavrusu misali dağılıvermiş fakat yolun hemen karşısında tekrar toplanmıştı.

"Hadi gelin bakalım!"

"Ne zaman istersen!"

"Bizi mi istiyosun? Bak, bur'dayız..."

Siobhan onların ne istediğini biliyordu. Güvenlik görevlileri peşlerine düşsün, labirent gibi sokaklarda kendilerini takip etsin istiyorlardı. Sokak savaşı: Avuçlarının içi gibi bildikleri mahallede üstünlük onlarda olurdu. Hazır ya da doğaçlama alet edevat orada kendilerini bekliyordu muhtemelen. Çalıların arasına ve karanlık ara sokaklara gizlenmiş daha kalabalık bir ordu olabilirdi elbet. Bekçiler gidince kamp başıboş kalacak ve...

Siobhan hiç tereddüt etmedi; cep telefonunu eline aldı. "Polis desteği istiyorum." Bulunduğu yeri kısaca özetledi. İki, üç dakika içerisinde gelmeye başlarlardı. Craigmillar karakolu o kadar kısa bir mesafedeydi ne de olsa. Çete lideri öne doğru eğilmiş, Bobby Greig'e kıçını gösteriyordu. Greig'in adamlarından biri bu hareketi üstüne alınmıştı, çete liderine koşup Siobhan'ın korktuğunu yaptı: Yaya yolundan aşağı uzaklaşıyordu.

Tam da konutların ortasına doğru.

Uyarmak istedi, "Dikkatli ol!" diye bağırdı ama kulak asan olmadı. Arkasına dönüp baktığında kamp sakinlerinin toplanmış olan biteni seyrettiklerini gördü. "Polis birkaç dakika içinde burada olacak" diye teskin etti onları.

Kampçılardan biri tiksintiyle haykırıyordu: "Pis domuzlar!"

Siobhan bir koşu yola çıktı. Çete üyeleri epey dağınık duruyorlardı; en azından görünen oydu. Bobby Greig'in ardına düşüp dar bir sokağa girdi Siobhan. Etrafında alçak apartmanlar diziliydi, eski sokaklarda yer alan, türünün en son ve en kötü örneklerinden bazılarıydı bunlar. Kaldırımda bir bisiklet iskeleti yatıyordu. Süpermarketten getirilmiş bir alışveriş arabası yol kenarına bırakılmıştı. Gölgeler, hırlaşmalar, bağrışlar. Cam şangırtısı. Kavga koptuysa bile Siobhan bunu göremiyordu. Arka taraftaki bahçeler savaş alanına dönmüştü. Tabii merdiven boşlukları da. Bazı pencerelerde suratlar belirse de hemencecik geri çekiliyorlardı, onlardan boşalan camlara televizyon ekranlarının buz mavisi parlaklığı yansıyordu. Siobhan yürümeye devam etti, sağını solunu kollayarak ilerliyordu. Kendisi orada atılan laflarla sataşmalara tanık olmasaydı Greig nasıl davranırdı acaba? Lanet olası erkekler ve lanet olası maço halleri...

Sokağın sonuna gelmişti ama hâlâ hiçbir hareket yoktu. Sola baktı, sonra sağa. Ön bahçelerden birinde tuğlaların üstünde duran bir araba gördü. Bir sokak lambasının elektrik kutusundaki kapak çıkarılmış, kabloları sökülmüştü. Tam bir labirentti burası, şu polis sirenleri neden duyulmuyordu hâlâ? Artık kulağına bir evde sürüp giden münakaşa dışında bağrışlar da gelmiyordu. Karşıdan kaykaylı bir çocuk yaklaşıyordu ona doğru, olsa olsa on ya da on bir yaşındaydı, yanından geçip gidene dek gözünü ayırmadı Siobhan'dan. Sola saparsa ana yola çıkacağını sanmıştı. Gel gör ki başka bir dar sokağa girdi, içinden bir küfür salladı, bastığı yeri bile göremiyordu. En kestirme yolun sıraevlerin etrafından dolanarak parmaklığı tırmanmak olduğunun farkındaydı. Orayı aşarsa başladığı yere dönecekti.

Belki.

"Battı balık yan gider" diye karar vererek yerinden oynamış kaldırım taşlarına doğru ilerledi. Evlerin arka tarafında pek bir şey yoktu: otlar, ayak bileklerine kadar yükselen çimenler ve koparılıp atılmış çamaşır sicimleri. Parmaklıkta yerinden sökülmüş aralıklar vardı, oradan geçerek bir sonraki bahçe dizisine varmak kolaydı.

"Bastığın yer benim çiçek bahçem" diyen alaycı bir şikâyet duydu. Siobhan dönüp o tarafa baktı. Çete liderinin süt mavisi gözleri duruyordu karşısında.

Tepeden tırnağa Siobhan'ı süzüyordu. "Tam yemelik."

"Sence başın yeteri kadar belada değil mi?"

"Hangi belaymış o?"

"Dün akşam icabına baktığınız araba benimdi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Elebaşı bir adım yakına gelmişti. Sağında solunda iki de gölge vardı.

"Sizin için tek çıkar yol şimdi voltanızı almak" diye uyardı onları. Fakat karşılık olarak gevrek kahkahalar çınladı.

"Cinayet Masasında görevliyim" derken içinden sesindeki sert tonun devam etmesini diliyordu Siobhan. "Burada herhangi bir olay çıkarsa, bedelini ömür boyu ödersiniz."

"Madem öyle sen neden üç buçuk atıyorsun?"

Siobhan olduğu yere mıhlanmıştı adeta, bir adım bile kımıldayamıyordu. Şimdi burun buruna gelmişlerdi. Kasığa tekme atması an meselesiydi. Güveni biraz olsun yerine gelmişti.

"Çek git" dedi usulca.

"Belki gitmek istemiyorum."

"Ama bana kalırsa" diyen boğuk bir ses gürledi birden, "isteyeceksin."

Siobhan arkasına baktı. Encümen Başkanı Tench'ti bu. Ellerini önünde kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe ayırmıştı. Siobhan'ın görüş alanını kapatıyordu.

"Sana ne" dedi çete lideri parmağını kaldırıp Tench'e doğru sallarken.

"Buralarda olup biten her şeyin benimle *ilgisi* var. Beni tanıyanlar bunu bilir. Şimdi gerisin geri çıktığınız deliğe girin, bir daha tekrarlamayacağım."

Çete üyelerinden biri "Kendini büyük adam sanıyor bu" diye dudak büktü.

"Benim dünyamda bir tek 'büyük adam' var, evlat, o da yukarıda." Tench göğü işaret ediyordu.

"Sen rüya görmüşsün, vaiz" dedi elebaşı. Sonra arkasına dökerek karanlığa doğru yürüdü, kankaları da peşinden.

Tench ellerini serbest bırakarak omuzlarını gevşetti. "İşler sarpa sarabilirdi."

Siobhan doğruladı, "Sarabilirdi." Kendini tanıtınca, Encümen Başkanı başını eğerek selamladı onu.

"Dün akşam kendi kendime düşünmüştüm de şu genç hanım polise benziyor demiştim."

"Huzur sağlama görevini düzenli olarak yerine getirdiğiniz belli" diye karşılık verdi Siobhan.

Tench suratını ekşitti, oynadığı rolü küçümser gibiydi. "Çoğu geceler buraları sessiz sakindir. Sen ziyarete gelmek için kötü bir hafta seçmişsin, o kadar." Kulaklarını dikmiş giderek yaklaşan siren sesini duymuştu. "Süvarileri çağırmak senin fikrin miydi?" diyen Tench kampa doğru yola koyuldu.

*

St. Leonard karakolundan ödünç aldığı arabaya sprey boyayla NGT harfleri yazılmıştı.

Siobhan diş gıcırdatarak söylendi, "Hiç komik değil." Sonra ona dönerek bu çetedekilerin isimlerini istedi Tench'ten.

"İsim yok" dedi adam.

"Ama siz kim olduklarını biliyorsunuz."

"Ne fark eder?"

Siobhan onu bırakıp Craigmillar'dan gelen üniformalı polislere döndü, çete başının eşkalini verdi, giysilerini, gözlerini tarif etti. Memurlar başlarını ağır ağır salladılar.

"Kamp yerli yerine" dedi biri. "Önemli olan bu." Ses tonu her şeyi anlatıyordu, onları *bu kadın* çağırmıştı oraya, ama ne görecekleri bir şey vardı ne de bir şey yapabilirlerdi. Birtakım sataşmalar olmuş ve (iddialara göre) birkaç yumruk atılmıştı. Güvenlik görevlilerinden hiçbiri yaralanmamıştı. Neşelendikleri görülüyordu, silah arkadaşlığını tatmışlardı. Ne kampa yönelik gerçek bir tehdit söz konusuydu ne de herhangi bir hasar, tabii Siobhan'ın aracını saymazsak.

Diğer bir deyişle boşa kürek çekmişlerdi.

Tench çadırlara tek tek uğrayıp kendini tanıtıyor, herkesle tokalaşıyor, çocukların başlarını okşarken ikram edilen bitki çayını içiyordu. Bobby Greig yumruk atıp zedelenen parmaklarını ovuşturuyordu, adamlarından birinin söylediğine göre, yan duvara gelmişti o yumruk.

"Etraf neşelendi, değil mi?" dedi Siobhan'a.

Siobhan yanıt vermedi. Süslü çadıra yürüdü, birisi ona papatya çayı verdi. Tekrar dışarı çıkmış çayı üflerken Tench'in yanına elinde kayıt cihazı tutan birinin geldiğini gördü. Gazeteciyi tanımıştı, Rebus'ın eski ahbaplarından... Mairie Henderson adında biri. Siobhan yanlarına yaklaşınca Tench'in çevreyi anlattığına kulak misafiri oldu.

"G8'de her şey yolunda ancak Yöneticiler gözlerini biraz da kendi ülkelerine dönmeliler. Buradaki çocuklar önlerinde herhangi bir gelecek göremiyor. Yatırım, altyapı, sanayi: bize gereken parça-

lanmış bir toplumun yeniden inşası. Buraya zarar verildi ancak zarardan geri dönülebilir. Yardım eli uzatılabilir, bu çocuklara gurur duyacakları bir şey verilebilir, onları hem meşgul edecek hem de üretmelerini sağlayacak bir şey. Sloganlarda söylendiği gibi küresel düşünmek iyi ve güzel... ama *yerel* düşünmeyi de unutmamalıyız. Çok teşekkür ederim."

İşte yine başlamıştı dolanmaya, başka birinin elini sıkıyor, başka bir çocuğun başını sıvazlıyordu. Gazeteci Siobhan'ı fark etmişti, yaylana yaylana ona doğru gelip kayıt cihazını doğrulttu.

"Polisin gözünden ne eklemek istersin, Başpolis Clarke?"

"Hiç."

"Duydum ki iki gecedir buradaymışsın... Seni çeken ne?"

"Hiç havamda değilim, Mairie." Bir an kararsız kalmıştı. "Sen bunu gerçekten haber mi yapacaksın?"

"Dünyanın gözleri bizim üstümüzde." Teybi kapattı. "John'a söyle, umarım paketi almıştır."

"Hangi paketi?"

"Pennen Endüstrileri ve Ben Webster'la ilgili bilgiler olan paketi. Onlardan bir şey çıkarabilir mi emin değilim."

"O bir şey bulur."

Mairie kafa salladı. "Bulduğunda beni hatırlasa bari." Siobhan'ın elindeki bardağa bakıyordu. "Çay mı o? Susuzluktan dilim damağıma yapıştı."

"Girişteki çadırdan aldım" dedi Siobhan o tarafı işaret ederek. "Ama çok açık olmuş. Söyle biraz koyu yapsınlar."

"Sağ ol" dedi muhabir uzaklaşırken.

Siobhan kâğıt bardağı yere boşaltırken alçak sesle karşılık verdi: "Lafı bile olmaz."

Live 8 konseri gece haberlerindeydi. Yalnızca Londra'da mı: Philadelphia'da, Eden Project'te ve daha başka yerlerde. Yüz milyonlarca insanı görenler, konser hıncahınç dolduysa, bu kalabalık geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalacak diye kaygılanıyordu.

Rebus son bira kutusunu fondiplerken söylendi: "Aman sakın ha." O esnada Yoksulluğu Tarihe Gömü yürüyüşü gelmişti ekrana, yaygaracı ünlülerden biri "bugün burada olmak geldi içimden, yoksulluğu geçmişe gömerek tarih yazmak için" diyordu avaz avaz. Rebus kanal değiştirdi, Kanal 5'te *Kanun ve Düzen: Özel Kurbanlar Birimi* oynuyordu. Başlığı anlamamıştı, her kurban özel değil miydi? Sonra aklına Cyril Colliar geldi, soruya "Hayır" yanıtı verdi.

Cyril Colliar tam anlamıyla Koca Ger Cafferty'nin fedaisiydi. İlk bakışta hedef atışına benziyordu, fakat artık öyle olmadığı neredeyse kesindi. "Yanlış zamanda yanlış yerde."

Trevor Guest... şimdilik bir plastik parçasından ibaretti ama onca kod numarası bir kimlikte buluşacaktı elbet. Rebus telefon rehberini baştan aşağı tarayıp Guest adını aramıştı, yirmiye yakın kayıt buldu. Yarısını aradı ama yalnızca dördü cevap vermişti: Hiçbiri Trevor'ı tanımıyordu.

Keoghs Garajı... Edinburgh telefon rehberinde ondan fazla Keoghs yer alıyordu, ne var ki Rebus her üç kurbanında da bu şehirden olduğu fikrini çoktan bırakmıştı. Auchterarder'in etrafında geniş bir çember çizersen en az Edinburgh kadar Dundee ile Stirling'i de içine almak kolaydı, hatta istersen Glasgow ve Aberdeen'i de. Kurbanlar herhangi birinden olabilirdi. Pazartesi sabahına kadar yapılacak hiçbir şey yoktu.

Oturup arpacı kumrusu gibi düşünmekten, biraları devirmekten ve fırında ısıtmaya hazır soğan soslu eritme peynirli Lincolnshire Sosisi almak üzere köşedeki kafeteryaya gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Tabii yanında dört bira daha. Kasada bekleyenler Rebus'a gülümsediler. Üzerlerinden hâlâ beyaz tişörtlerini çıkarmamışlardı. Geçirdikleri "harika günü" konuşuyorlardı.

Rebus onlarla aynı fikirde olduğunu baş işaretiyle gösterdi.

Bir Parlamento Üyesi'ne otopsi. Anonim bir katilin üç kurbanı.

Nedense "harika" hiç de adil gelmiyordu onun kulağına.

İKİNCİ BÖLÜM

ŞEYTANLA DANS

3 Temmuz Pazar

6

"Who nasıldı peki?" diye sordu Siobhan. Kuşluk vaktiydi, Rebus'ı pazar kahvaltısına davet etmişti. O da gelirken bir paket sosisle dört sandviç ekmeği getirmişti. Siobhan onları bir kenara koyup yağda yumurta yaptı, üstüne de füme somon dilimleriyle birkaç kapari serpti.

"Who iyiydi" dedi Rebus çatalıyla kaparileri tabağının kenarına iterken.

"Bir tane denesene." Rebus suratını buruşturarak Siobhan'ı duymazlıktan geldi.

"Floyd da öyle" dedi Rebus. "Neredeyse hiç fire vermediler." Siobhan'ın oturma odasındaki katlanır masaya karşılıklı kurulmuşlardı. Oturduğu apartman Gayfield Square Emniyet Merkezi'ne beş dakikalık mesafede, Broughton Street üstündeydi. "Ya sen neler yaptın?" diye sordu etrafına bakınarak. "Cumartesi gecesi hovardalığına kapılmışa benzemiyorsun hiç."

"Nerede bende o şans!" Gülümserken yüzüne düşünceli bir ifade yayıldı Siobhan'ın, sonra Niddrie'yi anlattı Rebus'a.

"Tek parça olarak kurtulduğun için şanslısın."

"Dostun Mairie de oradaydı, Encümen Başkanı Tench hakkında haber yapıyordu. Sana gönderdiği notlarla ilgili bir şeyler geveledi."

"Richard Pennen ile Ben Webster" dedi Rebus doğrulayarak.

"Peki bir şey çıktı mı bari?"

"Aşağı yukarı, Shiv. Ayrıca rehberde bulduğum Guest ile Keoghs numaralarına telefon ettim, ama bir şey çıkmadı. Evlerin etrafında kapüşonlarını kafalarına kaldırmış birkaç serserinin peşine

düşmekten farksızdı aslında. Kapariler hariç Rebus tabağındakileri silip süpürmüş, sandalyesine yaslanmıştı. Canı sigara çekiyordu ama Siobhan'ın kahvaltısı bitene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu. "Ah, doğrusu ben de umulmadık biriyle karşılaştım sayılır."

Cafferty'yi anlatmaya koyuldu, lafını bitirdiğinde Siobhan'ın tabağı boşalmıştı.

"Bir o eksikti" dedi Siobhan ayağa kalkarken. Rebus sofrayı kaldırmasına yardım etmeyi önerecekti ki pencereye git işareti geldi Siobhan'dan. Rebus da gülümseyerek oraya yönelip pencerenin kanadını kaldırdı. Soğuk hava dolmuştu içeriye, eğilip pervaza dayanarak sigarasını yaktı. Dumanının dışarı tütmesine; iki fırt arasında sigarasını dışarıda tutmaya özen gösteriyordu.

Siobhan'ın koyduğu kurallar böyleydi.

"Biraz daha kahve?"

"Sen başla hazırlamaya."

Siobhan yeni süzülmüş kahve doldurduğu termosla mutfaktan geldi. "Bugün bir yürüyüş daha var" diyordu. "Savaş Koalisyonuna Son."

"Biraz geç kaldılar bence."

"Alternatif G8... George Galloway konuşma yapacak."

Rebus dudak bükerken izmariti pervazda söndürdü. Siobhan masayı toplayıp temizlemiş, sonra bir kutu koymuştu üstüne. Rebus'tan getirmesini istediği kutulardan biriydi bu.

Cyril Colliar davasına ilişkin dosyalar.

James Corbyn'nin de onayladığı çift mesai ücreti sayesinde Olay Yeri ekip kurmaya ikna olmuştu. Clootie Well'e doğru yoldaydılar şimdi. Siobhan dikkat çekmemeleri konusunda uyarmıştı onları: "Cinayet Masası yerel bürosundan kimsenin koku almalarını istemeyiz." Stirling'den gelen OYİ elemanlarının iki gün önce alanı taradıklarında Edinburgh ekibinden birinin sinsi sinsi güldüğünü belirmişti.

"Artık büyükleri devreye sokmanın zamanı geldi öyleyse" demişti adam.

Siobhan umudunu koruyordu. Ancak cuma günü sabahtan akşama kadar yalnızca tek bir suça ilişkin deliller toplanıp torbaya

konmuştu. Şimdi de emareler iki cinayeti daha işaret ediyordu. Biraz daha taramaya ve ayıklama değerdi.

Siobhan dosyaları kutulardan çıkarmaya başladı. "Sen bunları çoktan gözden geçirdin, değil mi?"

Rebus pencere kanadını aşağı indiriyordu. "Tek bulduğum Colliar'ın büyük bir alçak olduğu. Dostundan çok düşmanı varmış besbelli."

"Ya gelişigüzel cinayetin tuzağına düşme olasılığı?.."

"Yok denecek kadar az. İkimiz de biliyoruz."

"Yine de öyle bir izlenim uyandırıyor.

Rebus parmak kaldırdı. "Sahibi bilinmeyen birkaç giysi parçasına fazla anlam yüklüyoruz."

"Kayıp Şahıslar arasında Trevor Guest'i taradım."

"Sonuç?"

Olumsuz anlamında başını salladı Siobhan. "Yerel kayıtlarda yok." Boşalan kutuyu kanepe fırlattı. "Aylardan temmuz günlerden pazar, John... Yarından önce bir halt bulamayız."

Rebus kafasıyla onayladı. "Guest'in nakit kartı?"

"HSBC. Edinburgh'da bir şubesi, İskoçya genelinde önemli birkaç müşterisi var."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

İç çekti. "Çağrı merkezini aradım. Pazartesi sabahı şubeye sormamı söylediler."

"Kartın üstünde şube kodunu belirten bir rakam var mı?"

Siobhan evet diye işaret etti. "Ancak telefonda vermek istedikleri bir bilgi değil."

Rebus masaya oturmuştu. "Keoghs Garajı?"

"Bilinmeyen numaralar elinden geleni yaptı. İnternette de kayıtları yok."

"İrlandalı adına benziyor."

"Telefon rehberinde on, on iki kadar Keoghs yer alıyor."

Rebus gülümseyerek baktı. "Demek sen de kontrol ettin?"

"OYİ ekibini uğurladıktan hemen sonra."

"Bayağı zaman ayırmışsın." Rebus dosyalardan birini açtı; içinde daha önce görmediği hiçbir şey yoktu.

"Ray Duff bugün laboratuvara gideceğine söz verdi."

"İkramiyesini almaya kararlı..."

Son kutuyu boşaltmaya girişmeden önce Siobhan dik dik baktı Rebus'a. Evrakın kalınlığından omuzları çökmüştü.

"Tatil gününe bak!" dedi Rebus. Telefon çalıyordu.

Siobhan, "Seninki" diye belirtti. Rebus kanepeye giderek ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Buyurun ben Rebus" dedi. Bir an kulak kesildikten sonra yüzü kararmıştı. "Çünkü orada değilim..." Karşı tarafı dinledi. "Hayır, buluşalım. Neresi sen söyle." Saatine göz attı. "Kırk dakika sonra?" Gözü Siobhan'daydı. "Orada görüşürüz."

Telefonu hızla kapadı.

Siobhan tahmin etti: "Cafferty mi?"

"Nereden bildin?"

"Etkisi hemen görüldü... sesin... suratın... Ne istiyor?"

"Benim eve gitmiş. Görmem gereken bir şey olduğunu söylüyor. Buraya gelmesine izin vermedim."

"Bunu çok takdir ettim doğrusu."

"Arsayla ilgili bir işi varmış, oraya gitmesi gerekiyormuş."

"Seninle geliyorum."

İtiraz etse de işe yaramayacağını biliyordu Rebus.

Queen Street... Charlotte Square... Lothian Road. Rebus'ın arabasındaydılar, Saab'da, Siobhan sol eliyle kapı koluna sımsıkı yapışmış tedirgin yolcuydu. Barikatta yolları kesildi, üniformalı memurlara kimliklerini göstererek ilerlediler. Takviye polisler şehre doğru yola çıkmışlardı: Emniyet memurlarının kuzeye çıkarma yapmak üzere olduğu bir gündü bu pazar. Macrae ile birlikte geçirdiği iki gün boyunca bunu öğrenen Siobhan bildiklerini Rebus'a aktarıyordu.

"Kendine yepyeni bir uzman bulmuşsun" dedi Rebus, "*Kabak Tadı Amiri*."

Lothian Road trafik ışıklarında beklerken Usher Salonu önünde bekleyenleri gördüler.

"Alternatif Zirve" dedi Siobhan. "Bianca Jagger'ın konuşma yapacağı yer burası."

Rebus gözlerini devirdi. Bunun karşılığında Siobhan'dan kaba etlerine bir yumruk yedi.

"Televizyonda yürüyüşü görmedin mi? İki yüz bin kişi vardı!"

"Katılan herkes için güzel bir sonuç" oldu Rebus'ın yorumu. "Ancak *benim* yaşadığım dünyada bir şeyi değiştirmez." Siobhan'ı süzüyordu. "Dün akşam Niddrie'de yaşananlara gel. Öyle olumlu bir havanın dalgaları oralara kadar ulaştı mı?"

"Kamptaki iki bin kişiye karşı sayıları sadece on, on iki kadar, John."

"Bahis oynasam, paramı hangi tarafa koyardım, biliyorum..."

Daha sonra Fountainbridge'e kadar sessiz sedasız yol aldılar.

Bir zamanlar viski imalathaneleriyle fabrikaların olduğu, Sean Connery'nin gençlik yıllarında yaşadığı Fountainbridge değişiyordu. Eski sanayi bölgesinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Finans kuruluşları şehre akın ediyordu. Şık barlar açılıyordu. Rebus'ın gözde demlenme mekânları çoktan kapanmıştı, Rebus'ın tahminine göre onların bitişiğindeki bingo salonunun akıbeti de aynı olacaktı herhalde, tıpkı Palais de Danse gibi. Eskiden açık lağım yolundan pek bir farkı olmayan kanal temizlenmişti. Artık ailelerin bisiklet gezilerine çıktığı ya da kuğuları beslediği bir alandı. CineWorld salonlarının az ilerisinde faaliyetine son verilen bir imalathanenin kilitli kapıları göze çarpıyordu. Rebus arabayı durdurup kornaya bastı. Takım elbiseli genç bir adam göründü duvarın arkasında, asma kilidi açarak kapının bir kanadını Saab'ın geçebileceği kadar geriye itti.

Adam şoför kapısına yanaşarak sordu: "Mr. Rebus?"

"Ta kendisi."

Genç adam bir süre Rebus'ın yanında oturan Siobhan'ı tanıştırmasını bekledi. Sonra dudaklarına gergin bir tebessüm yayılırken bir broşür uzattı. Rebus şöyle bir göz atarak Siobhan'a aktardı.

"Emlak komisyoncusu sen misin?"

"Bishop Hukuk Bürosu'nda çalışıyorum, Mr. Rebus. Ticari mülkiyetler biriminde. Size kartımı vereyim..." Elini ceketinin cebine götürdü.

"Cafferty nerede?"

Genç adam onun ses tonundan epey rahatsız olmuşa benziyordu. "Öbür tarafa park etti..."

Rebus gerisini duymak istemiyordu.

"Seni Cafferty'nin adamlarından biri sandı galiba" dedi Siobhan. "Üstdudağında biriken ter taneciklerine bakılırsa, Cafferty'nin kim olduğunu bildiği anlaşılıyor."

"Ne düşünürse düşünsün, ama burada olması iyi."

"Neden?"

Rebus yüzünü ona dönerek yanıtladı Siobhan'ı. "Tuzağa düşme olasılığımız azalıyor böylece."

Cafferty lacivert bir Bentley GT ile gelmişti. Arabadan çıkmış ayakta dikilirken kaputa serdiği arsa planı uçmasın diye elleriyle üstüne abanmıştı.

"Gel, bir köşesinden tut, olur mu?" Siobhan istenileni yerine getirdi. Cafferty gülümseyerek bakıyordu ona. "Başpolis Clarke. Her zamanki gibi hoş. Terfi uzak değildir, herhalde, ha? Hele bir de böyle büyük bir iş için sana güvenen bir Emniyet Amiri varsa."

Siobhan'ın soran gözlerle baktığı Rebus, o bilgiyi Cafferty'ye kendisinin vermediğini işaret etti başıyla.

"Cinayet Büro elek gibi bilgi sızdırır" diye açıkladı Cafferty. "Hep sızmıştır, hep sızacaktır."

Siobhan sormadan edemedi: "Buradan ne istiyorsun?"

Cafferty dalgalanan kâğıt parçasına hızla avucunu vurdu. "Arsa, Başpolis Clarke. Edinburgh'da bunun ne kadar değerli olduğunu her zaman fark etmiyoruz. Kuzeyde Firth of Forth, doğuda Kuzey Denizi, güneyde de Pentland Tepeleri. Şehir planlamacıları projeler çizip duruyor... Yeşil Alan'a inşaat izni verilmesi için meclise baskı yapıyorlar. Burası da iş merkezlerine beş dakikalık yürüme mesafesinde seksen dönümlük bir arsa."

"Peki ne yapacaksın burayı?"

"Tabii" diye Rebus araya girdi, "kazacağın temellere birkaç ceset gömmekten başka."

Cafferty bu sözlere kahkahayla karşılık vermeyi seçmişti. "Şu kitaptan biraz para kazandım. Onu bir yere yatırmak istiyorum."

"Mairie Henderson senin payının yardım derneklerine gittiğini düşünüyor."

Cafferty bunu duymazlıktan geldi. "Başpolis Clarke, sen okudun mu kitabı?"

Siobhan ona cevap verip vermemekte kararsız kalmıştı. Cafferty üsteledi: "Beğendin mi?"

"Doğrusu, hatırlamıyorum."

"Bir sinema filmine uyarlamayı düşünüyorlar. Hiç olmazsa ilk bölümlerini." Krokiyi kaputtan kaldırıp katladıktan sonra Bentley'in koltuğuna fırlattı. "Burasıyla ilgili tereddütlerim var..." Rebus'a dönmüştü. "Cesetlerden söz açmışken, ben de böyle düşünüyorum. Burada çalışmış pek çok kişi... Hepsi göçüp gitti, İskoçya sanayiyi de onlarla birlikte kayboldu. Ailemde maden işçisi çoktu, ama senin bundan haberin olmadığına bahse girerim." Soluklandıktan sonra devam etti: "Sen Fife bölgesindensin, değil mi? Kömürlerin arasında büyümüşsündür." Bir es daha verdi. "Kardeşine üzüldüm."

"Şeytanın merhameti" dedi Rebus. "Tek ihtiyacım buydu."

Siobhan duyulmayacak bir sesle ekledi: "Sosyal vicdana sahip bir katil."

"İlk olmayacak..." diye başlayan Cafferty'nin sesi yavaş yavaş kesildi. Parmağını burnunun altına götürerek kaşıdı. "Aslında, dört ayak üstüne düşmüş olabilirsin." Yine arabasına eğilerek bu kez torpido gözünü açtı. İçinden çıkardığı kâğıt ruloları Siobhan'a uzattı.

"Bunlar ne, söylesene" dedi başpolis elini kalçasına dayayarak.

"Üstünde çalıştığın dava, Başpolisim. Alçak bir pislikle muhatap olduğumuzun kanıtı. Kendi gibi başka alçak pisliklerden hoşlanan bir pislikle."

Siobhan ruloları aldı ama açıp bakmadı. Cafferty'nin sözlerini tekrarlıyordu: "Demek 'muhatap olduğumuz,' ha?"

Cafferty yine Rebus'a dönmüştü. "Anlaşmadan haberi yok mu?"

"Anlaşma falan yapmadık" dedi Rebus.

"Beğensen de beğenmesen de, bu davada yanınızdayım." Cafferty'nin bakışları tekrar başpolise kaymıştı. "Bu kâğıtlar bana pahalıya patladı. Eğer adamı enselemenize yardımı dokunursa, bunu

kabul ederim. Fakat ben de adamın peşindeyim... siz olsanız da olmasanız da."

"O zaman bize neden yardım ediyorsun?"

Cafferty'nin dudakları titriyordu. "Kovalamacaya heyecan katmak için." Yolcu koltuğunu öne itti. "Arkada bol yer var... geçin, rahatınıza bakın."

Rebus ile Siobhan arka koltuğa oturdular, Cafferty de öne. İki dedektif de Cafferty'nin kendilerini süzdüğünün farkındaydı. Onları etkilemek istediği belliydi.

Rebus tepkisini belli etmemeyi beceremezdi. Sadece etkilenmekle kalmamış, büyülenmişti.

Keoghs Garajı tam olarak Carlisle'ın içindeydi. Edward Isley adındaki tamirci üç ay önce öldürülmüştü, cesedi şehir dışındaki çöplük araziye atılmış halde bulmuşlardı. Başına bir el ateş edilmiş, ayrıca kanında öldürücü dozda eroin saptanmıştı. Belden yukarısı çıplaktı. Ne görgü tanığı vardı, ne ipucu ne de zanlı.

Siobhan ile Rebus göz göze geldiler.

"Erkek kardeşi var mı?" Rebus sordu.

"Kulağına yabancı gelmedi mi?"

Cafferty lafa karıştı: "Konuş, Macduff."

Notlarda bu kadar yazıyordu, hepsi polis kayıtlarına dayanıyordu. Aynı polis kayıtlarına göre Isley tamirhanede işe başlayalı bir aydan biraz fazla olmuştu, tecavüz ve cinsel taciz suçundan altı yıl yattığı hapishaneden yeni çıkmıştı. Isley'in iki kurbanı da fahişeydi; biri Penrith'den, diğerini daha güneydeki Lancaster'dan. M6 karayolu üstünde işe çıkmışlardı, kamyon şoförlerine hizmet ediyorlardı. Oralarda başka kurbanlar olabileceğine ama ifade vermekten veya kimliklerini belli etmekten çekindiklerine inanılıyordu.

"Bunlar senin eline nasıl geçti?" Soru Rebus'tan gelmişti. Bunu duyan Cafferty bir kahkaha patlattı.

"İletişim ağları harika şeyler, Rebus. Hoş, sen de biliyorsundur."

"Kuşkusuz bunun için el açan niceler beslenir."

"İnanmıyorum, John" diyen Siobhan'ın şaşkın sesi duyuldu, "şuna bak."

Rebus gözlerini kâğıtta yazanlara çevirdi. Trevor Guest. Notlarda banka bilgileriyle Newcastle'daki ev adresi de yer alıyordu. Guest nitelikli hırsızlık ve bir barın dışında bir adama saldırmaktan üç yıl yattığı cezaevinden yeni tahliye olmuştu. Girdiği evlerden birinde ergenlik çağındaki bir çocuk bakıcısına cinsel tacizde bulunma girişimi de vardı işlediği suçlar arasında.

Rebus homurdanıyordu: "Al işte beş para etmez biri daha."

"Ötekilerle aynı yolun yolcusuydu." Siobhan işaret parmağıyla notlarda yazan ilgili sözcükleri arıyordu. Ceset hemen Newcastle'ın doğusunda Tynemputh kıyısına atılmış halde bulundu. Kafatası parçalanmış... Yüksek dozda eroin. Cinayet iki ay önce işlenmişti.

O tarihte "daha iki hafta önce çıkmış kodesten."

Edward Isley: üç ay önce.

Trevor Guest: iki.

Cyril Colliar: altı hafta.

Siobhan'ın yorumuna göre, "Guest'in epey mücadele ettiği belli" oluyordu.

Evet: dört kırık parmak, yüzde ve göğüste kesikler. Vücudunda darbeler vardı.

"Öyleyse karşımızda pisliklerin peşine düşmüş bir katil var" diye özetledi Rebus.

Cafferty sordu: "Yoksa, 'eline sağlık' diye mi düşünüyorsun?"

"İnfazcı" dedi Siobhan. "Tecavüzcüleri avlayarak..."

Rebus belirtme gereği duymuştu: "Hırsız dostumuz kimseye tecavüz etmedi."

Cafferty itiraz etti, "Ama denemiş. Söylesenize, bütün bunlar sizin işinizi kolaylaştırır mı, zorlaştırır mı?"

Siobhan umursamazca omuzlarını kaldırdı. "İşini gayet düzenli aralıklarla görmüş" dedi Rebus'a dönerek.

Rebus da katılıyordu ona: "On iki, sekiz ve altı hafta" dedi. "Öyleyse şimdilerde bir tane daha işlemiş olmalı."

"Belki gözden kaçırmışızdır."

"Neden ille de Auchterarder?" Cafferty'ydi soran. Yerinde bir soruydu.

"Bazen yanlarına hatıra alırlar."

"Sonra da herkese teşhir mi ederler?" Cafferty'nin kaşları çatılmıştı.

"Clootie Well'i ziyarete gidenler çok değil ama..." Siobhan düşünceliydi, notların ön sayfasına döndü, tekrar okumaya koyuldu. Rebus arabadan inmişti. Deri kokusundan rahatsız olmuştu. Bir sigara yakmaya çalıştı ama rüzgâr alevi söndürüp duruyordu. Bentley'in kapısının açılıp kapandığını duydu.

"İşte." Cafferty arabanın krom kaplı çakmağını uzatıyordu. Rebus çakmağı elinden alıp sigarasını tüttürdü, başıyla teşekkür işareti yaparak geri verdi.

"Hep kendi işime baktım ben, Rebus, eski günlerde..."

"Siz caniler hep aynı masala başvurursunuz. Unutuyorsun, Cafferty, senin insanlara yaptıklarını ben *kendi gözlerimle* gördüm."

Cafferty hafifçe omuz silkti. "Bambaşka bir dünya..."

Rebus dumanı üfledi. "Her neyse, rahat uyku uyuyabilirsin. Adamın avlanmış, tamam, ama seninle bağlantısından dolayı olmadığı görülüyor."

"Her kim yaptıysa, intikam peşinde."

Rebus doğruladı: "Hem de büyük bir intikam."

"Üstelik mahkûmlar hakkında bilgi sahibi... tahliye tarihlerinden, sonra neler yaptıklarından haberdar."

Rebus onu haklı bulduğunu belli ederken tekerlek izleriyle kaplı zemine ayakkabısının topuğunu silip temizlemekle meşguldü.

"Şimdi bu adamı yakalamaya çalışacaksın, öyle mi?"

"Bunun için maaş ödüyorlar bana" dedi Rebus.

"Ama para seni hiç ilgilendirmedi, Rebus... yaptığını sadece *iş* olarak görmedin."

"Bunu bilemezsin."

"Aslında biliyorum." Şimdi kafa sallama sırası Cafferty'ye gelmişti. "Yoksa yıllardır mesai arkadaşlarından bazılarına yaptığım gibi seni de maaşa bağlamak için ayartırdım."

Rebus sigarasının sonunu yere fırlattı. Uçuşan küller Cafferty'nin paltosuna yapışmıştı. "Bu fare deliğini satın alacak mısın gerçekten?" diye sordu adama.

"Almam herhalde. Ama istesem alabilirim."

"Bu da hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Pek çok şey elimizin altındadır, Rebus. Ancak onları ele geçirince neyle karşılaşacağız diye çekiniriz."

Siobhan arabadan inmişti, parmağı son sayfanın en alt satırını işaret ediyordu. Bentley'in etrafından dolaşıp onlara doğru yürürken sordu: "Bu ne?" Cafferty gözlerini kısarak satıra dikkat kesildi.

"Web sitesi olduğunu tahmin ediyorum."

"Elbette web sitesi" diye çıkıştı Siobhan. "Burada yazanların yarısı oradan alınmış." Kâğıtları adamın suratına doğru salladı.

Cafferty kurnazca sordu: "İpucu mu demek istiyorsun?"

Siobhan sırtını dönmüş, Rebus'a gitme vaktinin geldiğini işaret ederek Saab'a doğru ilerliyordu.

"Bayağı yol katetti, değil mi?" Cafferty alçak sesle konuşmuştu. Bu sözler övgüye benzemiyordu pek, Rebus'a kalırsa, gangster biraz olsun kendine de pay çıkarıyordu.

Şehre dönüş yolunda Rebus yerel bir radyo kanalı bulmuştu. Dunblane'de alternatif çocuk zirvesi düzenleniyordu.

"Buranın adını duyunca ürpermemek elimde değil" dedi Siobhan içini dökercesine.

"Sana bir sır vereyim: O olayda patologlardan biri de Profesör Gates'di."

"Hiç bahsetmedi."

"Bu konuda konuşmaz" diyen Rebus radyonun ses düğmesini biraz açtı. Usher Hall'da kalabalığa seslenen Bianca Jagger'dı.

"*Yoksulluğu tarihe gömecek kampanyamıza el koymaya kalktılar...*"

Siobhan, "Bono ve Ortaklarını kastediyor" diye açıklık getirdi. Rebus kafasını salladı; anlamıştı.

'*Bob Geldof şeytanla dans etmekle kalmadı, düşmanla yatağa girdi...*'

Alkışlar koparken Rebus sesi kıstı yine. Muhabirin söylediğine göre Hyde Park'taki dinleyicilerin kuzeye yöneldiğine dair pek az belirti vardı. Aslında cumartesi yürüyüşe katılanların çoğu çoktan Edinburgh'ya dönmüşlerdi.

"Şeytanla dans" dedi Rebus aklından geçeni söyleyerek. "*Dance*

with the devil. Cozy Powell'ın şarkısı. Hatırlıyorum galiba." Gerisini getirmedi, fren ve debriyaja asılmıştı. Beyaz minibüslerden oluşmuş bir konvoy ters yönden Saab'a doğru adeta yarış halindeydiler. Uzunları açıp kapıyorlardı ama korna çalan yoktu. Minibüslerin ön camında koruyucu kafeslerle kaplıydı. Geçecek birkaç araca yol vermek için Saab'ın şeridine kaymışlardı. Tam teçhizat kuşanmış polisler yan camlardan görünüyordu. Öndeki araç kendi şeridine dönerken Saab'ın ön kanadını sıyırmasına ramak kalmıştı. Arkadakiler de onu takip ettiler.

Siobhan soluk soluğaydı. "Canları cehenneme."

"Polis devletine hoş geldin" dedi Rebus. Motor stop etmişti, kontak anahtarını çevirdi. "Ama acil fren hiç fena değildi."

"Aralarında bizimkiler var mıydı?" Siobhan uzaklaşan konvoyu incelemek için arkasına dönmüş bakıyordu.

"Görebildiğim kadarıyla yoktu."

"Bir yerlerde patırtı mı koptu sence?" Siobhan'ın aklına Niddrie gelmişti.

Sanmıyordu Rebus. "Bana sorarsan, Pollock Halls'daki çay ve bisküvi saatine yetişmek için telaş ediyorlar. Bize numara çektiler çünkü buna imkânları vardı."

"Sanki aynı tarafta değilmişiz gibi 'onlar' diye konuşuyorsun."

"Onu göreceğiz, Siobhan. Kahve içsek mi? Yorgun kalbimi harekete geçirecek bir şey lazım..."

Lothian Road ile Bread Street'in köşesinde bir Starbucks vardı. Ama park yeri bulmak zordu. Usher Hall'a çok yakın olduklarını tahmin ediyordu. Rebus çift sarı çizgili cebe park ederek POLİS tabelasını ön cama yasladı. Kafeteryaya girdiklerinde Siobhan kasada oturan gence protestoculardan korkup korkmadığını sordu. Delikanlı omuz silkmekle yetindi.

"Bize söylenenleri yerine getiririz."

Siobhan bahşiş kutusuna birkaç bozukluk attı. Omuz çantasını da getirmişti yanında. Masaya oturunca laptopunu usulca çıkarıp açma düğmesine bastı.

"Bana özel ders mi vereceksin?" diye sorarken bir yandan da kahvesini üflüyordu Rebus. Filtre kahve almıştı ama aynı paraya

daha kaliteli cinsten koca bir paket satın alabileceğini söyleyerek mızırdanıyordu. Siobhan önündeki kakao fincanını kaplayan kremaya parmağını daldırarak ağzına götürdü.

"Ekranı iyi görebiliyor musun?" dedi Siobhan. Görüyordu. "Şimdi seyret." Birkaç saniye içinde Siobhan internete bağlanmış, arama motoruna isimleri giriyordu:

Edward Isley.

Trevor Guest.

Cyril Colliar.

"Çok sonuç var" diyerek sayfayı aşağı kaydırdı. "Ama her üçünün de yer aldığı sonuç bir tane." Ekrandaki imleci ilkine kaydırdı. Dokunma tablasına iki kere vurup bekledi.

"Buna bakmalıydık."

"Tabii ya."

"Peki... *bazılarımız* baksaydı. Ama önce Isley'in adını bilmemiz gerekiyordu." Bakıştılar. "Cafferty bizi bir günlük zahmetten kurtardı."

"Fakat bu onun hayranlar kulübüne katılacağım anlamına gelmiyor."

Açılan sitenin ana sayfası kaplamıştı ekranı. Siobhan incelemeye başladı. Rebus daha iyi görebilmek için biraz daha sokulmuştu. Sitenin adının CanavarNobeti olduğu okunuyordu. Altı kadar adamın omuzdan yukarı flu fotoğrafları vardı, sağ tarafta da yazılar.

Siobhan, "Şunu dinle" diyerek parmağını ekrana götürüp sözcükleri takip ederken okumaya koyuldu. "*Tecavüz kurbanı kızımızın anne ve babası olarak ona saldıranın hapisten salıverildikten sonra nerede olduğunu bilmek hakkımız. Bu sitenin amacı ailelerle arkadaşlara ve elbette kurbanların kendilerine fotoğraflar ve tariflerin yanı sıra tahliye tarihlerini bildirmek, böylece toplumu aramızdaki canavarlara daha iyi hazırlamak...*" Sesi kesilmişti, gerisini içinden okurken dudakları oynuyordu. Canavar Görüntüleri adında bir foto galerisine, bir duyuru sayfasına ve tartışma grubuna, ayrıca başvuru yapmak üzere bağlantılar verilmişti. Siobhan imleci Edward Isley'in fotoğrafına götürüp tablaya tıkladı. Ayrıntılarla dolu bir sayfa gelmişti ekrana, Isley'in cezaevinden beklenen tahliye günü, takma

adının "Sürat Edward" olduğu ve sık takıldığı mekânların listesi yer alıyordu.

"Bak, 'beklenen tahliye günü' yazmışlar" dedi parmağıyla göstererek.

Rebus kafa salladı. "Daha güncel bir bilgi yok... nerede çalıştığını bildiklerine dair bir işaret de."

"Ama lisanslı araba tamircisi olduğu belirtilmiş... Carlisle adı da geçiyor. Bilgileri giren..." Siobhan ilgili kimsenin adını arıyordu. "Sadece 'İlgili' yazıyor."

Sıra Trevor Guest'e gelmişti.

Rebus "aynı sayfa düzeni" olduğuna karar vermişti.

"Bu defa giren 'anonim' diyor."

Tekrar ana sayfaya dönen Siobhan bu kez Cyril Colliar adını girdi. "Bizim dosyalardaki fotoğrafın aynısı."

Colliar'a ait açılan başka fotoğrafları seyrederken, "Bulvar gazetelerinin birinden alınmış" diye açıkladı Rebus. Siobhan alçak sesle bir küfür savurdu. "Bu da ne?"

"Dinle: *Biricik kızımıza cehennem azabı çektiren ve yüreklerimize ateş düşüren canavar ruhlu hayvan bu işte. Yakında tahliye olacak hem de hiç pişmanlık göstermeden, hatta bütün delillere rağmen suçunu asla itiraf etmeden. Pek yakında aramıza dönecek olmasına bizi öyle afallattı ki bir şeyler yapmamız gerekiyordu, bu siteyi bu nedenle hazırladık. Hepinize desteğiniz için teşekkür ederiz. Başka yerlerde benzerleri olsa da Britanya'da böyle bir sitenin ilk olduğuna inanıyoruz, bilhassa ABD'deki dostlarımız sitemizin hazırlanmasında bizden yardımlarını esirgemediler.*"

Rebus sordu: "Bütün bunları Vicky Jensen'ın annesiyle babası mı yapmış?"

"Öyle görünüyor."

"Nasıl oluyor da bizim kulağımıza gelmemiş?"

Siobhan dikkatini sayfaya vermişti, omuzlarını kaldırmakla yetindi.

"Adam bunları teker teker avlıyor" diye devam etti Rebus. "Yaptığı bu, öyle değil mi?"

Siobhan düzeltti: "Adam veya kadın."

"Demek ki bu siteye kimlerin girdiğini bilmemiz gerekiyor."

"Fettes'teki Eric Bain bize yardım edebilir."

Rebus gözünü Siobhan'a dikti. "Koca Beyin demek istiyorsun? Seninle konuşuyor mu o?"

"Epey oldu görüşmeyeli."

"Ona sepet havası çaldığından beri mi?"

Siobhan dik dik bakınca Rebus pes ederek ellerini kaldırdı. "Bahse girmeye değer ama" diye itiraf etti. "İstersen ben sorayım."

Clarke kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Ne?"

"Ben Başpolisim, sense Müfettiş, buna rağmen Corbyn işin başına *beni* getirdi."

"Tınmadım bile." Sesi sanki biraz bozulmuş gibi çıkmıştı.

"Emin misin? Çünkü eğer bu davada beraber çalışacaksak..."

"Sana sadece Koca Beyin'le benim konuşmamı ister misin diye sordum." Bu kez bozulduğu belliydi.

Siobhan kollarını çözüp başını eğdi. "Üzüldüm."

John karşılığında, "Espresso içmediğin için üzüldüğün gibi" demekle yetindi.

"Bir gün tatil yapsak ne iyi olurdu" dedi Siobhan gülümseyerek.

"Bilmem, dilediğin zaman evine gidip ayaklarını uzatabilirsin."

"Ya da?"

"Ya da kalkıp Mr. ve Mrs. Jensen'la konuşmaya gidebiliriz." Laptopa doğru elini salladı. "Bakalım, dünya çapındaki internet ağına yaptıkları küçük katkı hakkında bize neler söyleyecekler."

Siobhan kabul ederken parmağını tekrar fincanındaki kremaya daldırdı. "Öyle yapsak iyi olacak galiba."

Jensen çifti Leith Links'e bakan eften püften dört katlı bir evde oturuyordu. Bodrum katı kızları Vicky'ye ayrılmıştı. Kendine ait bir girişi vardı, birkaç taş basamaktan çıkılıyordu. Basamakların tepesindeki kapıya koca bir kilit asılmıştı, kapının her iki yanındaki pencerelere demir parmaklıklar takılmış, ayrıca içeri girmeye

kalkacaklara karşı alarm sistemi bulunduğunu haber veren bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Cyril Colliar'ın saldırısından önce bunların hiçbirine gerek görülmezdi. Vicky o zamanlar Napier Koleji'nde okuyan on sekiz yaşında pırıl pırıl bir gençti. Şimdi, on yıl sonra, hâlâ annesiyle babasının yanında yaşıyordu. Rebus kapı eşiğinde durmuş, bocalıyordu.

"Diplomasi hiç bana göre değil," dedi Rebus.

"Madem öyle, bırak ben konuşayım." Siobhan onun önüne geçip zili çaldı.

Thomas Jensen kapıyı açarken okuma gözlüğünü çıkarıyordu. Rebus'ı tanıyınca gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne oldu?" dedi.

Siobhan kimliğini göstererek "Endişelenecek bir şey yok, Mr. Jensen" diye teskin etti adamı. "Sadece birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Hâlâ adamın katilini mi bulmaya çalışıyorsunuz?" diye tahminde bulundu Jensen. Orta boylu, ellili yaşlarını süren, şakakları ağarmaya başlamış biriydi. Giydiği V-yaka kırmızı kazak yeni ve pahalıya benziyordu. Kaşmirdi galiba. "Size yardım etmek isteyeceğimi nereden çıkarıyorsunuz?"

"Sizin şu web sitesi ilgimizi çekti."

Jensen'ın kaşları çatıldı. "Bu günlerde ender görülen bir şey değil, hele bir vete..."

"Mesleğinizle ilgili siteden bahsetmiyoruz, efendim," diye Rebus açıkladı.

Siobhan ekledi: "CanavarNobeti."

"Ha, şu." Jensen gözlerini yere dikerek iç geçirdi. "Dolly'nin biricik projesi."

"Dolly eşiniz mi?"

"Evet. Dorothy."

"Kendisi evde mi acaba?"

Mr. Jensen hayır anlamında başını salladı. Sonra kadın ortalıkta mı diye gözünü etrafa çevirdi. "Usher Hall'a gidecekti."

Sanki bu her şeyi açıklarmış gibi Rebus başını eğdi. "Mesele şu, efendim, bir sıkıntımız var..."

"Ya?"

"Web sitesiyle ilgili bir konu." Rebus hole doğru elini uzattı. "Acaba gelip içeride anlatsak?.."

Jensen buna gönüllü görünmüyordu, ama nezaket kuralları galip gelmişti. Onları oturma odasına buyur etti. Yemek odasıyla iç içeydi, masanın üstüne gazeteler saçılmıştı. "Pazar günümü onları okuyarak geçirdim sayılır" diye açıkladı Jensen gözlüğünü cebine koyarken. Onlara oturacak yer gösterdi, kendi de bir koltuğa kuruldu. Ancak Rebus yemek odasına açılan cam kapının yanında durmayı seçmişti, bir gözü de masadaki gazetelerdeydi. Sıradışı bir şey yoktu dikkat çekecek... Herhangi bir haber ya da makale işaretlenmemişti.

Siobhan ölçülü bir sesle "Mesele şu, Mr. Jensen" diyerek başladı konuşmaya. "Cyril Colliar öldü, onun gibi iki erkek daha."

"Anlamadım."

"Biz hepsinin tek bir faili olduğunu düşünüyoruz."

"Fakat..."

"Fail her üç kurbanın ismini de sizin web sitenizden almış olabilir."

"Üçünün de mi?"

"Edward Isley ve Trevor Guest" dedi Rebus. "Sizin utanç listenizde daha pek çok isim var... Sıranın kimde olduğunu merak ediyorum."

"Bu işte bir yanlışlık olmalı." Jensen'ın beti benzi atmıştı.

"Auchterarder'i bilir misiniz, efendim?" diye sordu Rebus.

"Yok... pek sayılmaz."

"Ya Gleneagles'ı?"

"Bir kere gittik oraya... Veterinerler konferansı vardı."

"Oradan Clootie Well'e bir otobüs kalkmış mıydı?"

Jensen'ın yanıtı olumsuzdu. "Sadece seminerlere katıldık, bir de danslı yemekli bir eğlence yapıldı." Şaşkınlığı sesine yansımıştı. "Bakın, size yardım edebileceğimi sanmıyorum..."

"Web sitesi hazırlama fikri karınızdan mı geldi?" diye sordu Siobhan usulca.

"Başa çıkmanın bir yoluydu... İnternetten yardım bulmayı umuyordu."

"Yardım mı?"

"Kurbanların ailelerinden. Vicky'ye nasıl yardım edebileceğini bilmek istiyordu. Derken aklına böyle bir fikir geldi."

"Siteyi hazırlarken ona yardım eden oldu mu?"

"Bir firmaya para verip hazırlattık."

"Ya Amerika'daki diğer siteler?"

"Ah, doğru, onlar sayfa düzenine yardım ettiler. Her şey bitip site açıldıktan sonra..." Jensen omuz silkerek ekledi. "Bana sorarsanız, site neredeyse kendi kendini idare ediyor."

"Üye olanlar var mı?"

Jensen başıyla doğruladı. "Bülten isteyenler. Üç ayda bir gönderiliyor galiba, ama dedim ya, Dolly siteyi güncelliyor mu, emin değilim."

"Siteye üye olanların listesi var öyleyse?" diye sordu Rebus.

Siobhan ona bakarak ekledi. "Hoş, siteye girmek için üye olmak da gerekmiyor ya."

Bu arada Jensen, "Bir yerlerde bir liste var" diyordu.

Siobhan sordu bu kez. "Site açılalı ne kadar oldu?"

"Sekiz, dokuz ay" dedi Jensen. "Adamın tahliye günü yaklaşırken... Dolly günden güne endişeleniyordu." Durdu, saatine baktı. "Yani Vicky için."

Sanki sahne sırası gelmiş gibi tam o anda kapı açılıp kapandı. Antreden soluk soluğa heyecanlı bir ses geliyordu.

"Baba, tamam! Shore'a gittim, geldim!" Kapı eşiğinde görülen kadın aşırı kiloluydu, yüzü kıpkırmızı kesmişti. Babasının yalnız olmadığını görünce bir çığlık attı.

"Sorun yok, Vicky..."

Ama o topuklarının üstünde geri döndüğü gibi kaçtı oradan. Bir kapının açılıp hızla kapandığı duyuldu. Bodrumdaki sığınağına doğru basamakları inerken ayak sesleri çınlıyordu. Thomas Jensen'ın omuzları çökmüştü birden.

"Kendi başına ancak bu kadarını başarıyor" diye açıkladı.

Rebus kafa salladı. Shore olsa olsa yedi-sekiz yüz kilometre uzaktaydı. Demek Rebus'la Siobhan'ın gelmesine Jensen'ın endişelenmesi bu yüzdendi, durmadan çevreyi gözlemesi de.

Jensen ellerini kucağına koyarak "Hafta içinde onunla kalması için yatılı birini tuttuk" diye anlattı. "Böylece biz de işimize bakabiliyoruz."

"Colliar'ın öldüğünü söylediniz mi?" dedi Rebus.

Jensen'ın yanıtı "Evet" oldu.

"Bu konuda kendisiyle görüşüldü mü?"

Bu soruya olumsuz yanıt verdi Jensen. "Buraya sorular sormaya gelen polis memuru... Vicky'nin durumunu açıkladığımızda çok anlayışlı davrandı." Rebus'la Siobhan bakıştılar: *işini üstünkörü yapan... fazla asılmayan.* "Adamı biz öldürmedik ki. Geçip karşıma dursaydı bile..." Jensen'ın gözü dalmıştı. "Buna elim gitmezdi."

"Hepsi aşırı dozda eroin şırıngalanarak öldürülmüşler, Mr. Jensen" diye vurguladı Siobhan.

Veteriner gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra usulca elini kaldırıp gözlerine doğru burnunun her iki yanını çimdikledi. "Bana herhangi bir suçlama yönelteceksiniz, avukatımın da bunu duymasını isterdim."

"Sadece bize yardım etmenizi istiyoruz, efendim."

Jensen gözünü Siobhan'a dikti. "İşte ben bunu yapmamaya kararlıyım."

Siobhan "Hem eşinizle hem kızınızla görüşmemiz gerekiyor" diye devam ediyordu ama Jensen çoktan ayaklanmıştı.

"Artık gidin. Vicky'yle ilgilenmem lazım."

Rebus atıldı: "Tabii, efendim, elbette."

Siobhan, "Ama yine geleceğiz" diye ekledi. "Avukat olsa da olmasa da. Unutmayın, Mr. Jensen, delilleri karartmaktan kodese tıkılabilirsiniz." O önde Rebus peşinde kapıya doğru yürüyorlardı. Dışarı çıkınca Rebus bir sigara yakıp arsada minyatür futbol oynayanlara çevirdi bakışlarını.

"Gördün mü, diplomasiden söz ederken demek istediğim yeterince anlaşılmamış?.."

"Ne?"

"İçeri gireli beş dakika olmuştu, adamın heyheylerini getirdin."

"Saçmalama." Kan beynine sıçramıştı Siobhan'ın. Yanaklarını şişirmiş, öfkeyle soluyordu.

"Delillerle ilgili söylediğin neydi?" diye sordu Rebus.

"Web siteleri kapanabilir. Üye listeleri 'kaybolur' belki."

"Öyleyse Koca Beyin'le bir an önce görüşsek, iyi olacak."

Eric Bain bilgisayarın karşısında Live 8 konserini izliyordu, daha doğrusu Rebus öyle sanmıştı fakat Bain yanıldığını açıkladı.

"Aslında montaj yapıyorum."

Siobhan, "Bilgisayara mı indiriyorsun?" diye tahmin yürüttü ama Bain öyle yapmadığını işaret etti.

"DVD-ROM'a kaydettim; şimdi de istemediğim bölümleri kesip atıyorum."

"Benim açımdan ömür törpüsü" dedi Rebus.

"Araçları doğru kullanmayı bilirsen, kolay sayılır."

"Bana sorarsan" dedi Siobhan araya girerek, "müfettiş Rebus kendi yapsa, çoğu kısmı silip atardı demek istiyor."

Bain gülümseyerek karşılık verdi. Onlar geldiğinden beri yerinden kalkmamıştı, ekrandan başını kaldırınca da kımıldamadı ya. Kapıyı sevgilisi Molly açmıştı; çay içer misiniz diye soran da oydu. Şimdi o mutfakta su ısıtırken Bain oturma odasında işinin başındaydı.

Slateford Road'un hemen kenarında depodan bozma bir binanın en üst katındaydılar. Emlakçilerin broşüründe "teras katı" yazıyordu muhtemelen. Küçük pencereler daha çok bacalarla yıkık dökük fabrikalarla dolu uçsuz bucaksız manzaraya bakıyordu. Corstorphine Tepesi'nin zirvesi görünüyordu uzaktan. Oturma odası Rebus'ın beklediğinden daha derli topluydu. Ortalıkta ne kablolar ne mukavva kutular görülüyordu, lehim telleriyle oyun konsollarından da eser yoktu. Ivır zıvır alet manyağı olduğunu itiraf eden birinin evine benzemiyordu hiç.

Rebus, "Ne kadardır buradasın?" diye sordu Eric'e.

"Birkaç ay oldu."

"Birlikte buraya taşınmaya mı karar verdiniz?"

"Tam ikimize göre sayılır. Birazdan işim bitiyor..."

Rebus tamam diyerek gitti, kanepeye kuruldu. Molly elinde çay tepsisi koşarcasına içeri girdi. Ayağında şıpıdık terlikler vardı. Dar

blucini ancak baldırına kadar iniyordu. Üstüne Che Guevara baskılı kırmızı bir tişört giymişti. Harika bir vücudu vardı, sarı saçları boya da olsa yakışmıştı. Rebus etkilendiğini kabul ediyordu. Laboratuvarda kobay inceleyen bir biliminsanı misali her fırsatta Molly'yi kesen Siobhan'a doğru birkaç kez bakmayı göze aldı. Onun da Bain'in iyi bir tercih yaptığını düşündüğü apaçık görülüyordu.

Koca Beyin üstünde Molly'nin etkisi belliydi: Adam evcilleşmişti. Elton John ne derdi bir şarkısında: *You nearly had me roped and tie*... Bana kement atmış bağlıyordun neredeyse. Aslında Bernie Taupin yazmıştı bu sözleri. *Brown Dirt Cowboy*'dan *Captain Fantastic*'e kadar diğerlerinin sözlerini de.

Molly'den çay fincanını alırken "Harika bir ev" dedi Rebus. Karşılığında pembe dudaklarla inci gibi bembeyaz dişlere yayılan bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Soyadın?.."

"Clark" dedi Molly.

"Siobhan'ınki de öyle." Molly doğrulatma beklercesine Siobhan'a baktı.

Siobhan, "Benimkinin sonunda 'e' var ama" diye açıkladı.

"Benimkinde yok" dedi Molly. Rebus'ın yanında kanepeye kuruldu ama bir türlü rahat edememiş gibi poposunu kıpırdatıp duruyordu.

Rebus, "Yine de ortak bir noktanız var" dedi takılarak ama karşılığında Siobhan'ın çatık kaşlarına maruz kaldı. "İkiniz? Ne zamandır birliktesiniz?"

Molly "On beş hafta oldu" diye yapıştırdı cevabı. "Kısa bir süre değil mi? Ama insan bazen hemen *anlıyor* işte."

Rebus başıyla onayladı. "Hep diyorum, Siobhan da artık yuva kurmalı. Belki siz o yoldasınızdır, olamaz mı Molly?"

Molly pek ikna olmuşa benzemiyordu, buna rağmen anlayışla bakışlarını Siobhan'a çevirdi. "Olabilir aslında" dedi üstüne basa basa. Rebus'a dik dik bakan Siobhan kendi fincanına uzandı.

Rebus devam ediyordu: "Aslında kısa bir süre önce Siobhan ile Eric'in arasında bir şeyler var gibiydi."

"Sadece arkadaştık" dedi Siobhan zoraki bir kahkaha atarak. Bain bilgisayarın karşısında elinde *mouse* ile dona kalmıştı adeta.

Rebus," Öyle değil mi, Eric?" diye ona seslendi.

Molly'yi rahatlatma çabasıyla Siobhan cevap verdi: "John dalgasını geçiyor. Ona kulak asma."

Rebus kadına göz kırptı. "Çay içmek için mükemmel bir yer." Ama Molly hâlâ kıpır kıpırdı.

"Pazar günü sizi rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın" diye ekledi Siobhan. "Eğer acil olmasaydı..."

Bain ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Adamın epey kilo verdiği Rebus'ın gözünden kaçmamıştı, altı, yedi kilosu gitmişe benziyordu. Solgun tombul yanakları yerli yerindeydi ama göbeği inmişti.

"Hâlâ Adli Tıp Bilgi İşlem Bölümünde misin?" diye sordu Siobhan.

"Öyle." Eric kendi fincanını alıp Molly'nin yanına oturdu. Kadın kolunu adama dolarken tişörtü gerilince göğüsleri iyice belirginleşmişti. Rebus gözünü Bain'den ayırmama çabasındaydı. "G8 ile meşgulüm" diye anlatıyordu Bain, "istihbarat raporlarını ayıklıyorum."

"Ne tür raporlar?" dedi Rebus bacaklarını hareket ettirmek için ayağa kalkarken. Bain de kanepeye gelince oturma alanı daralmıştı. Bilgisayara doğru yürüdü.

Bain, "Gizli raporlar" diye geçiştirdi.

"Steelforth adına rastladın mı?"

"Rastlamalı mıydım?"

"SO12 biriminden... şovu idare eden galiba o."

Ancak Bain hayır anlamında başını sallamakla yetindi, sonra ne istediklerini sordu. Siobhan elindeki dosya kâğıtlarını uzattı.

"Şu web sitesi" diye açıkladı. "Aniden kapanabilir. Bak bakalım, ne tür bilgilere ulaşacaksın: Üye kayıtları; siteye kimlerin girdiği, oradan neler indirdikleri..."

"Çok şey istiyorsunuz."

"Farkındayım, Eric." Siobhan'ın adını öyle vurgulayarak söylemesi Eric'i rahatsız etmişti. Kalkıp pencereye yürüdü, belki de ensesine kadar kızardığını Molly'den saklamaya çalışıyordu.

Rebus bilgisayarın yanında duran bir kâğıt parçasını eline aldı.

Axios Sistemleri'nin antetli kâğıdına yazılmış bir mektuptu, Tasos Symeonides adında biri tarafından imzalanmıştı. "Yunan adına benziyor" dedi. Eric Bain konunun değişmesinden rahatlatmış görünüyordu.

"Merkezleri burada. Bilişim Hizmeti veriyorlar."

Rebus mektubu havada salladı. "Merakımı hoş gör, Eric..."

"İş teklifi" diye Molly açıkladı. "Eric'e her yerden teklif yağar." Ayağa kalkmış pencereye yaklaşarak kolunu Bain'e dolamıştı. "Emniyet teşkilatına yaptığı işin ne kadar önemli olduğunu ona hep hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Rebus mektubu yerine bırakıp kanepeye döndü. "Bir fincan çay daha alabilir miyim?" Molly sevinerek fincanı doldurdu. Bain o anı değerlendirip gözünü Siobhan'a dikmişti, birkaç saniye içinde dile getirilmeyen pek çok şey söylemişti bakışlarıyla.

"Harika" dedi Rebus çayına biraz süt alırken. Molly yine yanına oturmuştu.

"Ne zaman kapatılır diye bekliyorsunuz?" diye sordu Bain.

"Bilmem" dedi Siobhan.

"Bu akşam mı mesela?"

"Muhtemelen yarın."

Bain ona verilen kâğıda göz attı. "Pekâlâ."

"Ne güzel değil mi?" Rebus ortaya söylemişti ama Molly dinlemiyordu. İki eliyle yanaklarına vurarak şaşkın şaşkın ağzını açtı.

"Bisküvileri unuttum!" Hemen ayağa fırladı. "Nasıl olur? Kimsenin de aklına gelmedi..." Bain'e döndü. "Sen *niye* söylemedin?" Odadan çıkarken yanakları kızarmıştı.

İşte o zaman ortalığın hiç de derli toplu olmadığı dikkatini çekmişti Rebus'ın.

Gerginlik hâkimdi.

7

Siobhan savaş karşıtı sloganlar atarak ellerinde flamalarla ilerleyen yürüyüşçüleri seyretmişti. Geçtikleri yol boyunca polisler dizilmiş, sorun çıkmasını bekliyorlardı. Siobhan'ın burnuna esrarlı sigaranın tatlı kokusu geliyordu ama bu gerekçeyle herhangi birinin tutuklandığını sanmıyordu: Sorbus toplantılarında bu kadarı söylenmişti.

Eğer yanınızdan geçerken ateş ederlerse, onları alın; aksi takdirde bırakın gitsinler...

CanavarNobeti web sitesini her kim hedef almışsa yüksek dozda eroine erişme imkânı da olan biriydi. Uysal görünen Thomas Jensen gelmişti yine aklına. Belki veterinerler eroini kolay bulamazlardı ama başka bir maddeyle takas edebilirlerdi pekâlâ.

Eroine erişme olanağı ve kin gütmek yeterliydi. Vicky'nin iki arkadaşı, kulüpte ve otobüste yanında olan kimseler... Onları sorguya çekmek gerekiyordu belki.

Kafaya darbe... ama mutlaka arkadan. Fiziksel açıdan saldırdığı kişiden çelimsiz olmalıydı. Şıringayı vurmadan önce yüzükoyun yere indirmek istemişti. Trevor Guest yumrukla devrilmeyince üstüne mi çullanmıştı? Yoksa katil iyice çıldırmış, zıvanadan çıkmış, yaptığından zevk almaya mı başlamıştı?

Öte yandan Guest ikinci kurbandı. Üçüncü sıradaki Cyril Colliar'a daha acımasız saldırılmıştı. Cinayet mahalline tesadüfen biri gelmiş, katil de zevkini çıkarmadan oradan tüymüş olabilir miydi?

Adam başka birini daha öldürmüş müydü acaba? Öyleyse... Siobhan cıkcıkladı. Kendi dediğini düzeltti. "Adam *veya* kadın."

"*Bush, Blair, CIA, bugün kaç çocuk öldü, hey?*"

Slogan kalabalık arasında ağızdan ağza yayılmıştı. Calton Tepesi'ne çıkıyorlardı, Siobhan da arkalarından. Birkaç bin vardılar. Rüzgâr ısırıyordu, zirvede hava daha sertti. Siobhan önce Fife'a, sonra şehrin batısına doğru baktı. Sonra gözünü güneye, Holyrood ile gece gündüz polis tarafından kordon altına alınan Parlamento Binası'na çevirdi. Edinburgh'nın sönmüş yanardağlarından ikisinin Calton Tepesi'nde olduğu geldi aklına. Birinde Kale vardı; diğerinde Arthur's Seat. Tepede bir gözlemeviyle birkaç anıt bulunuyordu. En güzeli de "süs" yapıydı: Atina'daki Parthenon'un bir cephesinin taklidiydi. Yapıyı bağışlayan çılgın adam inşaatı tamamlayamadan ölmüştü. Yürüyüşçülerden bazıları oraya tırmanıyorlardı. Diğerleri de yapılacak konuşmaları dinlemek üzere toplanmaya başlamıştı. Genç bir kadın kendi dünyasına dalmış şarkı söyleyerek etrafta dans ediyordu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum, tatlım."

"Ya, ama ben sizi göreceğimi düşünüyordum." Siobhan annesiyle babasını kucakladı. "Dün Meadows Parkı'nda sizi bulamadım."

"Ne harikaydı, değil mi?"

Siobhan'ın babası bir kahkaha patlattı. "Annen başından sonuna kadar gözyaşlarını tutamadı."

"Çok duygulandım" diye doğruladı annesi.

"Dün akşam gelip size baktım."

"İçki içmeye gitmiştik."

"Santal'la mı?" Siobhan öylesine sorar havasındaydı. Elini başına götürerek sanki içindeki sesi bastırmaya çalışıyordu: *Sizin kızınız benim be, o değil!*

"Bir süre bizimleydi... ama onu açmadı galiba." Kalabalık ilk konuşmacıya alkışlarla tezahürat yapıyordu.

Teddy Clarke, "Birazdan Billy Bragg konuşacak" diye belirtti.

"Birlikte yemeğe gidebiliriz diye düşünmüştüm" dedi Siobhan. "Waterloo Place'te bir lokanta..."

Eve Clarke kocasına dönerek "Acıktın mı, hayatım?" diye sordu.

"Pek değil" dedi kocası.

"Ben de acıkmadım."

Siobhan omuz silkti. "Belki daha sonra, ha?"

Babası parmağını dudağına götürdü. "Şşşt, başlıyor."

"Ne başlıyor?"

"Ölüleri Anma."

Öyleydi: Irak savaşında kurban verilen bin kurbanın adı okunuyordu bir bir, çatışmaların dört bir tarafından gelen insanlardı bunlar. Bin ismi konuşmacılar sırayla okurken dinleyicilerden çıt çıkmıyordu. Genç kadın bile bırakmıştı dansı. Gözlerini boşluğa dikmiş duruyordu. Siobhan bir noktada biraz geriye çekilerek cep telefonunu kontrol etti. Eric Bain'in bulduğu bilgileri söylemek için arayıp çaldırmasını istemiyordu; sessiz titreşim moduna aldı. Sonra biraz daha geriledi ama sayımı hâlâ duyabiliyordu. Aşağıya bakınca Hibernian futbol stadyumu görülüyordu, sezon bittiği için bomboştu. Kuzey Denizi sakindi. Doğudaki Berwick Law tepesi sönmüş yanardağlardan bir başkasıydı sanki. Hâlâ isimler okunmaya devam ederken Siobhan'ın dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yayıldı usulca.

Çünkü onun yaptığı işin, meslek hayatının özeti buydu. Ölü sayıyordu. Ölenlerin son ayrıntılarını kayda geçirir, kim olduklarını ve neden öldüklerini bulmaya çalışırdı. Unutulmuş ve kaybolmuş kimselere ses verirdi. Kurbanlarla dolu bir dünya beklerdi, hem onu hem de onun gibi başka dedektifleri. Rebus gibi her davada kendini yiyip bitiren ya da yenip bitirilen dedektifleri de. Asla peşini bırakmazlardı, aksi takdirde o ölülerin anısına saygısızlık etmiş olurlardı. Telefonu titriyordu. Alıp kulağına götürdü.

"Ellerini çabuk tutmuşlar" diyordu Eric Bain.

"Site kapatıldı mı?"

"Aynen."

Siobhan içinden bir küfür salladı. "Sen bir şey çıkarabildin mi?"

"Bölük pörçük. Yeteri kadar didikleyemedim, evdeki donanım yetersiz."

"Üye listesi?"

"Maalesef."

Mikrofona başka bir konuşmacı gelmişti... isimler anılmaya devam ediyordu.

"Başka bir yol deneyemez misin?" diye sordu Siobhan.

"Ofise gidince, evet, belki bir iki numara çekebilirim."

"Yani yarına mı kaldı?"

"Eğer G8'deki patronlarımız izin verirse." Bir an kararsız kaldıktan sonra ekledi. "Seni gördüğüme sevindim, Siobhan. Karşılaşmak zorunda kaldığına üzüldüm..."

"Eric, yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Hepsini... hiçbirini. Bunları açmayalım, tamam mı?"

Uzun bir sessizliğin ardından "Ama dostuz, değil mi?" diye sordu Eric.

"Elbette. Yarın ara beni." Siobhan telefonu kapadı. Yoksa ona, küstah, suratsız, koca popolu sevgilini bırakma... ileride belki kendine bir hayat kurarsın, diyebilirdi.

Tuhaf şeyler olmuştu.

Arkadan annesiyle babasını seyrediyordu. El ele tutuşmuşlardı, annesi başını babasının omzuna dayamıştı. Siobhan'ın gözleri yaşardı ama gözyaşlarını tuttu. Vicky Jensen geldi aklına, odadan nasıl kaçtığını hatırladı, Molly de aynısını yapmıştı. İkisi de yaşamaktan korkuyorlardı aslında. Ergenlik çağındayken Siobhan da kaçardı, annesiyle babasının bulunduğu odalardan. Öfke nöbetleri, kavgalar, fikir uyuşmazlıkları, güç gösterileri. Şimdiyse ikisinin arasında durmaktan başka bir şey istemiyordu. İstiyordu fakat yapamıyordu. On beş metre arkalarında dururken başlarını döndürsünler, ona baksınlar diye diledi içinden.

Onlarsa okunan isimlere kulak vermişlerdi... hiç tanımadıkları kimselerin isimlerine.

Steelforth, "Bunu çok takdir ettim" diyerek Rebus'la tokalaşmak üzere ayağa kalktı. Balmoral Oteli'nin lobisinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Rebus on beş dakika bekletmişti onu, o sürede otelin kapısından birkaç kez yürüyüp geçerek içeride kendisine herhangi bir tuzak kurulup kurulmadığını denetlemişti. Savaşa Son yürüyüşü geçip gitmişti ama Rebus kuyruğun sonunu görebiliyordu: Waterloo Place'e doğru ağır ağır ilerliyordu. Sio-

bhan annesiyle babasını orada yakalayabilir düşüncesiyle o yöne gittiğini söylemişti.

"Onlara pek vakit ayıramadın" diye paylaşmıştı onun üzüntüsünü.

Siobhan yakınarak karşılık vermişti: "Ne de onlar bana!"

Otelin kapısında güvenlik görevlileri duruyordu: cumartesi akşamı gördüğü üniformalı kapıcıyla danışma görevlisinden başka Rebus'ın tahminine göre muhtemelen Steelforth'un emrindeki sivil subaylar. Özel Harekât komutanı ince çizgili kruvaze ceketiyle daha bıçkın görünüyordu. Tokalaştıktan sonra Palın Court barı işaret etti.

"Birer tek viski içer miyiz?"

"Kimin ısmarlayacağına bağlı."

"İzin ver, benden olsun."

"Madem öyle" dedi Rebus, "bir dubleye hayır demem."

Steelforth'un kahkahası yeri göğü inleten cinstendi ama içi boştu. Köşede bir masa buldular. Onları görünce canlanmış gibi, servis elemanı kız ortaya çıkıverdi.

Steelforth ona "Carla" diye hitap etti, "iki viski istiyoruz. Duble olsun," Sonra Rebus'a döndü.

"Laphroaig" dedi Rebus. "Ne kadar uzun damıtılmışsa o kadar iyi."

Carla başını eğip yanlarından uzaklaştı. Steelforth ceketini düzeltmekle meşguldü, konuşmaya başlamak için kızın uzaklaşmasını bekledi. Rebus ona bu fırsatı vermemeye kararlıydı.

"Ölmüş Parlamento Üyemizi örtbas etmeyi başardınız mı?" diye sordu yüksek sesle.

"Örtbas edecek bir şey mi var?"

"Siz söyleyin."

"Anladığım kadarıyla, Dedektif Rebus, şu ana dek sizin yürüttüğünüz soruşturma müteveffanın kız kardeşiyle gayriresmî yapılan bir görüşmeden ibaret." Steelforth ceketini çekiştirmeyi bırakmış, ellerini önünde kavuşturmuştu. "İçler acısı bir durum, kadın resmi olarak kendini tanıtır tanıtmaz bir sorgulama yapıldı." Sahnede rol kesercesine es vermişti. "Herhangi bir kastım yok, Müfettiş."

"Üstüme alınmadım zaten, Komutanım."

"Tabii sen başka yollara başvuruyor olabilirsin. Ama benim eski defterleri kurcalayan iki yerel muhabirim yok."

Rebus şaşırmış görünmeye çalıştı. Mairie Henderson ve *Scotsman* haber masasından görüştüğü her kimse. Şimdi Rebus ikisine birden iyilik borçluydu...

"Tamam" dedi Rebus, "madem örtbas edilecek bir şey yok, basın da pek bir şey bulamaz nasıl olsa." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "O zaman soruşturmanın elimden alınacağını söylemiştiniz ya... Bu olmadı galiba."

Steelforth umursamazca omuz silkti. "Çünkü soruşturulacak bir şey yok. Karar: kazara ölüm." Masaya içki bardakları, küçük bir sürahi su ve bir kap dolusu buz getirilince ellerini çözdü.

"Hesabı açık tutmamı ister misiniz?" diye sordu Carla. Steelforth önce Rebus'a baktı, sonra hayır anlamında başını salladı.

"Sadece birer tane içeceğiz." İçkileri oda hesabına yazdırıp adisyonu imzaladı.

"Hesabı vergi mükellefleri mi ödüyor" dedi Rebus, "yoksa Mr. Pennen'a mı teşekkür etmeliyiz?"

Steelforth içkisine bol miktarda su katarken cevap verdi. "Bu ülke Richard Pennen'a çok şey borçlu. O olmasaydı İskoç ekonomisi zavallı durumda olurdu."

"Balmoral'ın bu kadar pahalı olduğunun farkında değildim."

Steelforth gözlerini kıstı. "Savunmayı ilgilendiren konuları kastetmiştim, gayet iyi biliyorsun."

"Ben Webster'ın ölümü hakkında ona sorular yöneltsem, işi başkasına mı verir?"

Steelforth öne eğildi. "Onu hoş tutmamız gerek, bunu anlıyorsun, değil mi?"

Rebus bardağı burnuna tutup malt viskinin kokusunu içine çekti, sonra ağzına götürdü.

Steelforth kadehini kaldırarak isteksizce, "Şerefe" dedi.

Rebus da İskoç dilinde sağlığında diyerek karşılık verdi: "*Slainte*."

"Bir damla sert içkiye bayıldığını duymuştum" diye ekledi Steelforth. "Hatta daha da fazlasına."

"Doğru kimselerle konuşmuşsunuz."

"İçki içen erkek umurumda olmaz... yeter ki işini engellemesin. Ama kulağıma geldiği kadarıyla senin karar verme yetini de etkilemiş."

Rebus "İnsanların karakterleri hakkında kararımı bozmadı" diyerek bardağını masaya bıraktı. "Ayık ya da değil, kalleş birini daha ilk bakışta anlarım."

Steelforth şerefe kaldırır gibi yaparak devam etti. "Sana bir teklifim olacak, canını sıkmamın karşılığı."

"Canım sıkkın mı görünüyorum?"

"İntihar olsun veya olmasın Ben Webster'la ilgili hiçbir yere varamayacaksın."

"İntihar olduğuna mı karar verdiniz yine? Bir not falan mı bırakmış yani?"

Steelforth'un sabrı taşmıştı. "Not falan bırakmamış!" diye gürledi. "Hiçbir şey yok."

"Tuhaf bir intihar, sizce de öyle değil mi?"

"Kazara ölüm."

"Resmi açıklama." Rebus tekrar bardağını kaldırdı. "Sizin teklifiniz neydi?"

Steelforth yanıtlamadan önce bir süre onu inceledi. "Yanımda çalışan adamlar" diye başladı. "Elindeki şu cinayet dosyası... Kulağıma geldiğine göre kurban sayısı şimdi üçe çıkmış. Gerildiğini tahmin ediyorum. Şimdi sadece sen ve Başpolis Clarke var, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Benim emrimde yığınla adam var, Rebus, hepsi iyi adamlar. Kendilerine göre türlü yetenekleri, uzmanlıkları var."

"Siz de onları bize ödünç mü vereceksiniz?"

"Niyetim buydu."

"Bu sayede bütün dikkatimizi o cinayetlere verip Parlamento Üyesi'nden vaz mı geçeceğiz?" Rebus teklifi düşünür gibi yaptı; hatta daha da abartıp avuçlarını birbirine bastırarak parmak uçlarını çenesine dayadı. "Kale'deki nöbetçiler dışarıdan birinin içeri sızdığını söylemişlerdi" dedi usulca, yüksek sesle düşünüyor havasında.

"Buna dair bir kanıt yok" diye hemen cevap geldi Steelforth'dan.

"Webster neden surlara çıkmıştı... bu soru hiç yanıtlanmadı.

"Hava almak için."

"Yemekten bunu söyleyerek mi kalktı?"

"İçerisi havasızdı... porto şarabı, puro."

"Dışarı çıkacağını mı söyledi?" Rebus gözlerini Steelforth'dan ayırmıyordu.

"Öyle olmadı. Herkes bacaklarına kan gitsin diye ayağa kalkıyordu..."

"Hepsiyle tek tek görüştünüz mü?"

"Çoğuyla" dedi Özel Harekât yetkilisi.

"Dışişleri Bakanıyla?" Rebus bekledi ama sorusuna yanıt gelmedi. "Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Ya yabancı delegelerle?"

"Evet, bazılarıyla. *Senin* yapacağın şeylerin çoğunu yerine getirdim sayılır, Müfettiş."

"Benim *ne* yapacağımı bilmiyorsunuz ki?"

Steelforth başını hafifçe eğerek kabullendi. İçkisine uzanmaya yeltendi.

"Hiç vicdan azabı duymuyor musunuz?" diye ekledi Rebus. "Hiç soru işareti yok mu kafanızda?

"Hiç."

"Ama nedenini bilmiyorsunuz." Rebus ağır ağır kafa sallıyordu. "Siz polis sayılmazsınız, öyle değil mi, Steelforth? Tokalaşma ve toplantıya katılma konusunda ustasınızdır, ama güvenlik sağlamaya gelince, bir bok bilmediğinizi söylemem gerek. Vitrin süsüsünüz, hepsi bu." Rebus ayağa kalkmıştı.

"Peki, tamı tamına sen nesin, Müfettiş Rebus?"

"Ben mi?" diyen Rebus bir an düşündü. "Mesela hademe ... arkanızda bıraktığınız pisliği süpüren biri." Duraksadı, kapanışta söyleyeceklerine karar verdi. "Hatta gerekirse, *hem* arkanızda bıraktıklarınızı *hem de* etrafınıza saçtıklarınızı."

Ve Rebus sahnenin sağından çıkar.

Balmoral Oteli'nden ayrılmadan basamakları inip restorana ilerleyerek çalışanların bütün engelleme çabalarına rağmen içeri girmişti. İçerisi kalabalıktı ama Richard Pennen yoktu görünürde. Rebus basamaklardan çıktı, Princes Street'e gelince Café Royal'e uğramaya karar verdi. Bar şaşılacak kadar tenhaydı.

"İşler berbat" diye yakındı işletmeci. "Önümüzdeki birkaç gün buralılar başlarını dışarı çıkarmazlar."

İki içkiden sonra George Street'e yöneldi Rebus. Yol işçileri hafriyata son vermişlerdi: şehir meclisinin kararı. Yeni bir tek yön uygulaması başlatılmıştı, araç kullananların kafası karışıyordu. Trafik polislerinin bile hoşuna gitmemişti, yeni konan Taşıt Giremez kurallarını dayatmak için ısrar etmiyorlardı. Burada da cadde tenhaydı. Geldof'un ordusu da ortalarda görünmüyordu. Dome kulübünün önünde bekleyen fedailerden mekânın dörtte üçünün boş olduğunu öğrendi. Young Street'e geldiğinde dar caddedeki tek yönlü trafiğin tersine çevrildiğini gördü. Oxford Bar'ın kapısını açarken yeni uygulama ilgili söylenen sözleri düşünerek gülümsüyordu.

Uygulamayı kademeli devreye sokuyorlar: bir süre dilediğin yöne gitmek mümkün...

"Bir büyük IPA alayım, Harry" dedi sigara paketini çıkararak.

Harry bardağa bira doldururken "Sekiz ay geçti" diye homurdanıyordu.

"Hiç hatırlatma."

Harry hâlâ İskoçya barlarına konan sigara yasağının günlerini sayıyordu.

"Dışarıda herhangi bir olay oldu mu?" diye sordu bar müdavimlerinden biri. Rebus başıyla olmadığını işaret etti, içki düşkünü birinin dünyadan kopuk yaşantısını bildiğinden seri katil haberinin "herhangi bir olay" kategorisine pek girmeyeceğini düşündü.

"Bugün yürüyüş mü ne vardı?" dedi Harry.

"Calton Tepesi'nde" diye yanıtladı müdavimlerden biri. "Ona harcanan parayla Afrika'daki her bir çocuğu doyurabilirdik."

"İskoçya'yı dünya sahnesine çıkardı" diye ekledi Harry, başıyla Charlotte Square'i göstererek. İskoçya Kabinesi Başkanlık konutu oradaydı. "Jack'in dediğine göre her peniye değer bu."

"Jack'in kendi parası değil ama" dedi adam homurdanarak. "Karım Frederick Street'te yeni açılan ayakkabı mağazasında çalışıyor, dediğine göre dükkân bir hafta kapalı kalacakmış."

"Royal Bank de yarın bütün gün kapalı" diye belirtti Harry.

Adam söyleniyordu: "Öyle, yarın kötü bir gün olacak."

Rebus sızlandı. "Ben de neşem yerine gelsin diye uğramıştım buraya."

Harry kulaklarına inanamamış gibi baktı ona. "Bunun mümkün olmadığını şimdiye dek öğrenmeliydin, John. Bir tane daha alır mısın?"

Rebus kararsızdı, fakat sonunda razı geldi.

Birkaç büyük bardak biranın arkasından tezgâhta kalmış son top ekmeği de mideye indirdikten sonra artık eve gitmeye karar vermişti. *Evening News* gazetesini okuyacak, televizyonda Tour de France yarışının önemli anlarını seyredecek, yeni yol düzenlemesine karşı çıkan başkalarını dinleyecekti.

"Karıma sorarsan, eğer trafiği eski haline getirmezlerse, çalıştığı mağaza kepenk indirebilirmiş pekâlâ. Söylemiş miydim? Frederick Street'te yeni açılan ayakkabı mağazasında çalışıyor..."

Rebus kapıya ilerlerken Harry gözlerini devirmişti. Yürüyerek mi gitseydi, yoksa Gayfield'i arayıp civarda bir devriye arabası varsa, gelip beni alın mı deseydi, kararsız kaldı. Taksiler şehir merkezinden uzaklaşmışlardı ama Roxburghe Oteli'nin önünde cüzdanı şiş turist rolü kesip şansını deneyebilirdi aslında...

Kapıların açıldığını duydu ama dönüp arkasına bakmakta geç kalmıştı. Birileri arkadan kavradığı gibi kollarından tuttu Rebus'ı.

"İçkiyi fazla kaçırdın, ha?" diye hırlayan bir ses geldi kulağına. "Geceyi kodeste geçir de aklın başına gelsin, ahbap."

"Düş yakamdan!" Rebus debelenip sıyrılmaya çalıştı ama boşuna. Bileklerine plastik kelepçe takıldığını, kan dolaşımını engelleyecek kadar sıkılaştırıldığını hissetti. Bir kere takılmaya görülsün, gevşetmenin imkânı yoktu: Kesip öyle çıkarabilirdin ancak.

Rebus dişlerinin arasından konuşarak "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye itiraz etti. "Karşınızda Cinayet Masası Dedektifi var."

"Hiç de CMD gibi bir halin yok" dedi arkasındaki ses. "Leş gibi bira ve zıkkım kokuyorsun, üstün başın paçavra..." İngiliz aksanıyla konuşuyordu; Londralıydı galiba. Rebus'ın gözüne üniformalı biri takıldı, sonra iki tane daha gördü. Yüzleri karanlıktı, belki güneşte bronzlaşmışlardı, ama yüz hatları keskin ve sertti. Minibüs küçüktü ama üstünde Emniyet Teşkilatının logosu yoktu. Arka kapıları açık duruyordu, iterek bindirdiler onu.

"Kimliğim cebimde" diyordu Rebus. Minibüsün içinde oturabileceği tahta bir sıra vardı. Camlar koyu renkli film kaplıydı, dışarıdan metal kafesle kapatılmıştı. Belli belirsiz kusmuk kokusu geliyordu burnuna. Aracın ön tarafıyla arkası yine bir kafesle ayrılmış, ayrıca bir tabaka sunta konmuştu.

"Büyük bir hata işliyorsunuz!" Rebus avaz avaz bağırdı.

"Sen bunu Deniz Piyadelerine anlatırsın" yanıtı geldi.

Minibüs yola koyuldu. Arka camdan farlar görüyordu Rebus. Mantıklıydı tabii, üç adam öne sığamazlardı, demek ki başka bir araç daha vardı. Onu nereye götürdüklerinin hiçbir önemi yoktu, ister Gayfield Square Polis Merkezi'ne, ister West End'e ya da St. Leonard'a, herhangi birinde tanıdık bir simayla karşılaşırdı nasıl olsa. Endişeye gerek yoktu, tabii kan gitmeyen parmaklarının şişmesine aldırmazsa. Arkadan takılmış kelepçelerin sıkılığından omuzları da acıyordu. Kapatıldığı dar alanda yere yuvarlanmamak için bacaklarını açmak zorundaydı. Kırmızı ışıklarda durmadan saatte seksen kilometreyle falan gidiyor olmalıydılar. Kıl payı çarpılmaktan kurtulan yoldaki iki yayanın çığlık attıklarını duydu. Ne siren çalıyorlardı ne de aracın tepe lambalarını yakmışlardı. Arkadan gelen o arabada da durum farklı değildi. Öyleyse devriye aracı değil... bu da nizami bir polis minibüsü değildi. Doğuya gidiyorlardı galiba, o zaman Gayfield'e, derken yeni şehir merkezine doğru hızla sola saptılar, yokuş aşağı ilerlerken Rebus'ın kafası tavana çarpıyordu.

"Hangi cehenneme?.." Demin sarhoş bile olsa artık ayılmıştı. İstikamet olsa olsa Fettes diye düşündü, Emniyet Binası. Ancak ayyaşları ayılana dek uyumaları için oraya tıkmazlardı. Omzu pırpırlılar takılır orada, James Corbyn ile adamları. İşte, şimdi de Ferry Road'a dönmüşlerdi ama Fettes'e sapmadılar...

Geriye tek seçenek kalmıştı: Drylaw polis merkezi, Şehrin kuzeyindeki ıssız karakol. Bazıları Onüçüncü Bölge Karakolu derdi oraya. Kasvetli bir kulübeden ibaretti, kapının önüne park ediyorlardı. Rebus'ı çekiştirerek araçtan çıkarıp içeri soktular, aniden karşılaştığı floresan ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Masada kimse oturmuyordu; karakol terk edilmişti sanki. Kapıları ardına dek açık iki nezaret odasının bulunduğu arka tarafa yürüttüler. Bir elindeki kelepçenin çözüldüğünü hissetti, parmaklarına kan hücum ediyordu. Arkadan iterek hücrelerden birine tıktılar. Üstüne de kapıyı kapadılar.

"Hey!" diye sesleniyordu Rebus. "Şaka mı bu?"

"Palyaçoya benzer bir yanımız mı var, ahbap? Sen *Dirty Sanchez* dizisine falan girdiğini mi sanıyorsun?" Kapının öbür tarafından kahkahalar yükseliyordu.

"İyi bir uyku çek" diye ekledi ses, "başımıza bela olma, yoksa oraya gelir, özel sakinleştiricilerimizden birini uygulayabiliriz, yapmaz mıyız, Jacko?"

Rebus bir şşşt sesi duyar gibi oldu. Sesler birden kesilmişti, nedenini anladı. Birisi istemeden ağzından kaçırmıştı Jacko ismini.

Jacko.

Yüzlerini gözünün önüne getirmeye çalışıyordu, öcünü alacağı gün işine yarayacaktı. Fakat aklına sadece adamların ya güneşte bronzlaşmış ya da açık havada fazla kalmış oldukları geliyordu. Giydikleri üniformaların akılda kalıcı bir özelliği yoktu... sonra apoletlerden kimlik bilgilerinin sökülmüş olduğunu hatırladı. Bu nedenle onları teşhis etmek kolay olmayacaktı.

Birkaç kez kapıyı tekmeledi, ardından telefonunu çıkarmak üzere elini cebine götürdü.

Yerinde değildi. Cep telefonunu almışlardı, belki de kendi düşürmüştü. Cüzdanı, polis kimliği hâlâ üstündeydi, sigara paketiyle çakmağı da. Yatak görevi gören buz gibi betona oturup bileklerini inceledi. Sol elindeki plastik kelepçe çıkarılmamıştı. Yalnızca sağ bilektekini kesip atmışlardı. Serbest kalan eliyle kolunu ovuşturdu, bileğine, avucuna ve parmaklarına masaj yaparak biraz olsun kan dolaşımı sağlamaya çalıştı. Çakmakla ısıtabilirdi ama eti de yanardı

bu arada. Onun yerine sigara yakmayı seçerek kalp atışlarını yavaşlatmayı denedi. Yine kapıya yürüyüp yumrukladı, sonra yaslanarak topukladı.

Gayfield ve St. Leonard emniyetindeki nezarethaneleri her ziyaretinde tıpkı böyle gürültüler duymuştu. Güm-güm-güm-güm. Hatta anahtar ağasıyla bu konuda espri yaparlardı.

Güm-güm-güm-güm.

Deneyim karşısında umudun sesi. Yerine döndü. Ne bir tuvalet vardı ne de lavabo, sadece köşede madeni bir kova. Yanındaki duvara sürülen boklar kurumuştu. Sıvanın üstüne kazınmış mesajlar vardı: *Ulu Jilet Kuralları; Gençler Kodes Takımı; Çaktım Patron.* İnanılacak gibi değildi ama buraya tıkılanlar arasında biraz Latince bilen biri bile vardı: *Nemo Me Impune Lacessit.* İskoç dilinde bunun karşılığı: "*Whau Daur Meddle Wi' Me?*" idi. Diğer bir deyişle şöyle diyordu: "Beni Düzün ama Ben de Sizi Düzmekten Geri Kalmam."

Rebus tekrar ayaklandı, neler olup bittiğini biliyordu artık, aslında daha en baştan anlaması gerekirdi.

Steelforth.

Birkaç yedek üniforma bulmak... üç adamına görev vermek... hatta daha önce Rebus'ın karşısına çıkardığı aynı adamları işe koşmak onun için devede kulak kalırdı. Herhalde otelden çıkınca peşine takılmışlardı. Uygun bir yer seçene kadar bardan bara takip etmişlerdi anlaşılan. Oxford Bar'ın önündeki sokak mükemmel bir fırsattı.

"Steelforth!" Rebus kapıya ağzını dayayıp seslendi. "Buraya gel de konuşalım! Kabadayı olduğun kadar ödlek misin yoksa?" Sonra kulağını kapıya dayadı ama hiçbir şey duyulmuyordu. Gözetleme deliği kapatılmıştı. Yemek vakti açılan havalandırma kapağı da kilitliydi. Hücrede volta atmaya koyuldu, sigara paketini açtı, sonra stokunu tüketmemeye karar verdi. Çakmak titrek yanıyordu, gazı bitmek üzereydi, ilk çakışta o da bitecekti. Saat on olmuştu. Daha sabaha çok...

4 Temmuz Pazartesi

8

Kilit sesiyle uyandı. Kapı gıcırdayarak açılıyordu. Önce üniformalı genç memuru gördü, şaşkınlıktan ağzı açık kalakaldı. Sol tarafta Başmüfettiş James Macrae saçı başı darmadağınık ve sinirli görünüyordu. Rebus saatine baktı, dörde geliyordu, demek ki pazartesi sabah olmak üzereydi.

"Bıçak var mı?" dedi dili damağına yapışmış bir halde. Bileğini gösterdi. Şişmişti, ne avucunda ne parmak boğumlarında renk kalmıştı. Komiser cebinden bir çakı çıkardı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu sesi titreyerek.

"Dün akşam onda kim nöbetteydi?"

"Bir ihbar aldık" dedi komiser, "karakolu kilitleyip çıktık."

Rebus'ın anlatılana inanmaması için hiçbir sebep yoktu. "İhbardan ne çıktı?"

"Yanlış alarm. Çok özür dilerim... Neden bağırmadın?"

"Kayıtlarda bir şey yoktur herhalde." Kelepçeler yere düştü. Rebus uyuşan parmaklarını ovuşturuyordu.

"Hiçbir şey yok. Biz de boş oldukları zaman hücreleri kontrol etmeyiz."

"Boş olduklarını biliyordunuz yani?"

"Bilerek boş bıraktık, göstericileri nezarethaneye atmamız gerekebilir diye düşünmüştük."

Rebus'ın elini inceleyen Macrae, "Doktora göstermek ister misin?" diye sordu.

"Geçer nasıl olsa" dedi Rebus suratını ekşiterek. "Sen nasıl buldun beni, Amirim?"

"Mesaj geldi. Telefonum şarj olsun diye çalışma odamda bırakmıştım. Bip sesi karımı uyandırmış."

"Bakabilir miyim?"

Macrae telefonu ona uzattı. Ekranda mesaj gönderen numara görünüyordu, hemen altında da büyük harflerle REBUS DRYLAW NEZARETHANESİNDE yazıyordu. Rebus ara düğmesine bastı, aradığınız numara kullanılmamaktadır diyen sesli mesajdan başka bir yere ulaşamadı. Macrae'nin telefonunu geri verdi.

"Ekrandaki saate bakılırsa mesaj gece yarısı gelmiş."

Macrea gözlerini kaçırıyordu. "Duymamız epey zaman aldı" dedi usulca. Derken kim olduğunu hatırlayarak omuzlarını dikleştirdi. "Burada neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Birileri dalgasını geçti" diye açıkladı Rebus. Bir yandan sol bileğini esnetmeye devam ederken canının nasıl yandığını belli etmemeye çalışıyordu.

"İsimleri belli mi?"

"İsimlerini söylemediler, Amirim."

"Onların kısa mesajlarına cevap yazsam?"

"Numara çoktan iptal edilmiş, efendim."

Macrae onu süzüyordu. "Dün gece birkaç tek attın mı?"

"Birkaç tane" dedikten sonra gözünü üniformalı adama dikti. "Girişteki masaya cep telefonu bırakılmış olabilir mi?"

Genç polis bırakılmadığını işaret etti. Rebus ona doğru eğilerek konuştu. "Böyle bir şey duyulursa... yani, ben biraz alay konusu olurum ama herkesin diline dolayacağı *siz* olursunuz. Kodese bakılmıyor, karakol başıboş bırakılıyor, ön kapı kilitlenmiyor..."

Komiser "Kapı kilitlenmişti" diye karşı çıktı.

Macrae adamın omzunu sıvazladı. "O nedenle bu aramızda kalsın, tamam mı? Hadi, Müfettiş Rebus, barikatlar yine kurulmadan seni evine bırakayım.

Macrae dışarı çıkınca Rover aracının kapılarını açmadan önce bir an durdu. "Olan bitenin duyulmamasını neden istediğini anlıyorum, ama hiç şüphen olmasın, suçluları *bulursam*, bunu fena ödeyecekler."

"Evet, efendim" diye yanıtladı Rebus. "Buna sebep olduğum için özür dilerim."

"Senin hatan değil, John. Hadi, bin şimdi."

Güneye doğru şehri hiç konuşmadan geçerek gökyüzünün ağardığı doğuya döndüler. Birkaç dağıtım aracıyla gözlerinden uyku akan yayalardan başka kimsecikler yoktu görünürde, ne de günün nelere gebe olduğuna dair herhangi bir ipucu. Pazartesi günü "Ağız Tadıyla Karnaval" anlamına geliyordu. Polis bunun belanın göbek adı olduğunu iyi bilirdi. Palyaço Ordusu, Çöp Dostları ve Kara Blok gruplarının harekete geçmeleri bekleniyordu. Şehri felce uğratmaya çalışacaklardı. Macrae yerel radyo istasyonlarından birini tam da sıcak gelişmeler verilirken açmıştı: Queensferry Road üstünde bir benzinliğin pompalarına asma kilit vurma girişimi.

"Hafta sonu olanlar sadece başlangıçtı" diye yorum yapıyordu Arden Street'te fren yaparken. "Tadını çıkardın mı bari?"

"Güzel ve keyifliydi, efendim" dedi Rebus kapısını açarken. "Eve kadar bıraktığın için teşekkürler." Arabanın tavanına vurduktan sonra uzaklaşmasını seyretti, sonra iki kat merdiveni çıkarak anahtarlarını çıkarmak üzere ceplerini karıştırmaya koyuldu.

Anahtarları yoktu.

Tabii öyle olacaktı: Daire kapısının kilidinde sallanıyorlardı. Bir küfür savurarak kapıyı açtı, anahtarları kilitten çekip çıkararak sağ avucunda sımsıkı tuttu. Parmak ucunda hole ilerledi. Ne bir gürültü vardı ne de ışık. Usulca mutfağa, oradan yatak odasının eşiğine yürüdü. Oturma odasına girdi. Colliar dava dosyasıyla notlar orada değildi. Hepsini Siobhan'ın evine götürmüştü. Ancak Mairie Henderson'ın ona gönderdiği Pennen Endüstrileri ve Parlamento Üyesi Ben Webster'a ilişkin belgeler ortalığa saçılmıştı. Cep telefonunu sehpadan aldı. İade etme nezaketini göstermişlerdi. Gelen ve giden aramaları, mesajları ne kadar didiklemişlerdi acaba? Pek umursamıyordu aslında. Her günün sonunda hepsini silerdi. Hoş, bu bilgilerin pin karttan tamamen silindiği anlamına gelmezdi ya... Zaten telefon şirketinden kayıtları isteme yetkileri vardı. Eğer SO12 birimindeysen, pek çok şey yapabilirdin.

Banyoya gidip suyu açtı. Isınması biraz zaman alırdı. Duşun altında şöyle on beş, belki yirmi dakika falan kalacaktı. Mutfağı, her iki yatak odasını kolaçan etti: Her şey yerli yerinde görünüyor-

du, ama bunun da bir anlamı yoktu. Elektrikli çaydanlığa su doldurup düğmesine bastı. İçeri böcek yerleştirmiş olabilirler miydi? Bunu anlamasına imkân yoktu; artık eskisi gibi telefonun altındaki tablanın vidalarını sökerek bulunmuyordu böyle şeyler. Pennen hakkındaki belgeleri sağa sola atmışlardı ama alıp götürmemişlerdi. Neden? Aynı bilgileri yine bulabileceğini biliyorlardı çünkü. Ne de olsa herkesin girebileceği sitelerde vardı bunlar, bir iki tıklamaya bakardı.

Anlamsız olduğu için bırakmışlardı.

Çünkü Steelforth her neyi saklamaya çalışıyorsa, belli ki Rebus onun yanına bile yaklaşamamıştı.

Anahtarlarını kapının üstünde, telefonunu da görülebilecek bir yere bırakarak açtıkları yaraya tuz basmış oluyorlardı. Yeniden elini esnetmeye koyuldu; kan pıhtısı ya tromboz olup olmadığı nasıl anlaşılırdı acaba? Çay fincanını alıp banyoya gitti, musluğu kapatarak soyundu, küvete girdi. Son yetmiş iki saati aklından çıkarmaya çalışıyordu. Issız adaya düşseler yanlarında ne isterler diye anlatan ünlülerin katıldığı *Desert Island Discs* adlı radyo sohbet programının CD kayıtlarını geçirdi aklından. WishboneAsh'in *Argus* albümünden hangi parçayı dinlemek istediğine bir türlü karar veremiyordu. Banyodan çıkarken hâlâ seçmeye çalışıyordu; derken bir de baktı dudaklarında "*Throw Down the Sword*" adlı şarkı: "Kılıcını Çek."

"Dünyada olmaz," dedi aynaya bakarak.

Biraz uyku çekmeye kararlıydı. Bir taş döşek üstüne kıvrılarak geçen beş saat sayılmazdı. Ama önce telefonu şarja koyması gerekiyordu. Kabloyu taktıktan sonra gelen mesajlara göz attı. Bir tek mesaj vardı, daha önce arayan isimsiz numaradan gönderilmişti.

ATEŞKES YAPALIM

Gönderileli daha yarım saat bile olmamıştı. İki anlama geliyordu bu. Eve geldiğini biliyorlardı. "Kullanılmayan numara" da bir şekilde oyunun bir parçasıydı. Rebus'ın aklına verebileceği onlarca yanıt geldi ama cep telefonunu kapamayı tercih etti. Bir fincan çay daha doldurup yatak odasına yollandı.

Edinburgh sokaklarında panik hâkimdi.

Siobhan bu şehirde böyle gerginlik gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ne Midlothian ile Hibernian takımları arasındaki derbi maçlarında ne de Cumhuriyetçilerle Protestanların yürüyüşlerinde. Havada gerilim vardı, sanki elektrik yayılmıştı. Sadece Edinburgh da değil, Stirling'de de bir barış kampı kurulmuştu. Kısa süreli sert şiddet patlamaları görülüyordu. G8 zirvesinin başlamasına daha iki gün vardı ancak protestocular bazı delegelerin geldiğini biliyorlardı. Amerikalılar daha çok Gleneagles'a kısa mesafede Dunblane Hydro'da üslenmişlerdi. Kimi yabancı gazetecilerse daha uzakta, Glasgow'daki otellerde yer bulmuşlardı. Japon yetkililer iş merkezinin hemen karşısındaki Edinburgh Sheraton'da çok sayıda oda tutmuşlardı. Siobhan'ın aklından otelin otoparkını kullanmak geçiyordu, fakat girişte uzun bir kuyruk vardı. Üniformalı bir memur arabaya yaklaşırken camını indirdi. Polis kimliğini gösterdi.

"Kusura bakmayın, efendim" dedi memur kibar İngiliz aksanıyla. "Herkese yasak. Emir yüksek yerden. U dönüşü yapmaktan başka çareniz yok." West Approach Road'u işaret ediyordu. "Otoyolda bazı gerzekler var... Onları Canning Street'e yönlendiriyoruz. Dediklerine göre bir öbek palyaçoymuş."

Siobhan söyleneni yaptı ve nihayet Lyceum Tiyatrosu'nun önündeki sarı çizgili alanda boş bir yer bulmuştu. Işıklardan karşıya geçti ama Standard Life şirketinin Genel Müdürlük Binası'na girmekten vazgeçip yürümeye, kıvrıla kıvrıla uzanan beton yollarda ilerlemeye devam etti. Canning Street'in köşesini döner dönmez karşısına polis kordonu çıktı, karşı tarafta duran göstericilerin arasında siyahlar giymiş kimselerle Big Top sirkinin karakterleri vardı. Hepi topu bir öbek palyaçoydu sahiden. Siobhan ilk kez görüyordu Asi Palyaço Ordusu'nu. Kırmızı ve mor peruklar takmış, yüzlerini beyaza boyamışlardı. Kimi toz alan tüyleri takmıştı üzerine, kimi de ellerindeki karanfilleri sallıyordu. Polis kalkanlarından birine gülen bir surat çizmişlerdi. Polisler de siyahlar giymiş, dizlik ve dirseklik takmışlardı, üzerlerinde bıçak-delmez yelekler, başlarında siperli kasklar vardı. Göstericilerden biri yüksek bir duvarın tepesinde, açmış kıçını aşağıdaki polise gösteriyordu. Çevredeki

ofislerde çalışanlar pencerelerden onları seyrediyorlardı. Curcuna kopuyordu ama herhangi bir öfke belirtisi yoktu henüz. Daha çok sayıda polisin oraya geldiğini gören Siobhan yaya köprüsünden West Approach Road'a geçti. Protestocular sayıca üstündüler. İçlerinden biri tekerlekli sandalyedeydi, arkalığına iliştirdiği şaha kalkmış aslanlı İskoç flaması rüzgârda uçuşuyordu. Kasabaya doğru trafik ilerlemiyordu hâlâ. Yuhalamalar gırla gidiyordu ama polis hiç istifini bozmuyordu. Yaya köprüsünün altında polisler kendilerini korumak için kalkanlarını havaya kaldırmışlardı.

Durum kontrol altında ve değişmeyecek gibi görünüyordu, yoluna devam edebilirdi Siobhan.

Standard Life binasının girişi kilitliydi. Güvenlik görevlisi kapıyı açmadan önce onu dikkatle süzmüştü.

"Giriş kartınızı görebilir miyim, hanımefendi?"

"Burada çalışmıyorum" diyerek Siobhan polis kimliğini gösterdi ona.

Adam aldı, uzun uzun inceledi. Geri vererek danışma masasını işaret etti.

"Sorun mu var?" dedi adama.

"Birkaç serseri içeri girmeye çalıştı. Biri binanın sol duvarına çıktı. Galiba üçüncü katta mahsur kaldı."

"Herkese eğlence çıkmış."

"Böyle para kazanıyoruz" diyen görevli bir kere daha başını yan yatırarak danışma masasını gösterdi. "Gina icabına bakar."

Gina gerçekten de Siobhan'ın icabına bakmıştı. Önce "daima görünür bir yerinizde tutun, lütfen" diyerek bir ziyaretçi kartı verdi, sonra üst kattakilere telefon etti. Bekleme salonu konforlu bir yerdi, kanepeler, dergiler, kahve, düz ekran televizyonda ev dekorasyon programı. Bir kadın Siobhan'a doğru uzun adımlarla ilerliyordu.

"Başpolis Clarke, değil mi? Sizi yukarı çıkaracağım."

"Mrs. Jensen?"

Fakat kadın hayır anlamında başını salladı. "Beklettiğimiz için kusura bakmayın. Tahmin edersiniz, işler biraz yoğun..."

"Sorun değil. Yerden aydınlatma için hangi lambayı alacağımı öğreniyordum."

Kadın anlamasa da gülümseyerek Siobhan'ı asansöre götürdü. Beklerken giysilerini inceliyordu. "Bugün hepimiz sivil giysilerle çıktık" dedi altındaki bol pantolonla bluzu açıklamak çabasıyla.

"İyi fikir."

"Birlikte çalıştığın kimi erkekleri blucin ve tişörtlerle görmek gülünç geliyor. Zor tanıyorsun, hele bazılarını." Soluklandı. "Siz protesto gösterileri için mi buradasınız?"

"Hayır."

"Ama Mrs. Jensen'ın haberi yokmuş galiba..."

Asansör kapıları açılırken Siobhan gülümseyerek karşılık verdi: "Öyleyse onu aydınlatmak benim görevim, değil mi?"

Dolly Jensen'ın odasının kapısındaki levhada tam adının Dorothy Jensen olduğu okunuyordu ama ne iş yaptığı belirtilmemişti. Herhalde epey yüksek bir makamda diye tahmin etti Siobhan. Jensen'ın yardımcısı kapıyı vurdu, sonra kendi masasına çekildi. Ofis düzeninde çalışanların arası bölmelerle ayrılmamıştı, yeni geleni incelemek için hepsi başlarını bilgisayardan kaldırmış onu süzüyorlardı. Birkaç kişi ellerinde kahve fincanlarıyla pencerede durmuş dışarıyı seyrediyordu.

"Girin" dedi bir ses. Siobhan kapıyı açıp girdi, arkasından kapıyı kapadı, Dorothy Jensen'ın elini sıktıktan sonra kendisine gösterilen yere oturdu.

"Neden geldiğimi biliyorsunuz herhalde?" diye sordu Siobhan.

Jensen arkasına yaslandı. "Tom bana her şeyi anlattı."

"O günden beri meşgulsünüz, değil mi?"

Jensen masasına göz attı. Kocasıyla aynı yaşta görünüyordu. Geniş omuzları, erkeksi hatları vardı. Gür siyah saçları kusursuz lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Siobhan'ın tahminine göre beyazlar boyayla kapatılmıştı. Boynunda sade bir inci kolye göze çarpıyordu.

"Burayı kastetmedim, Mrs. Jensen" diye açıklarken Siobhan kızgınlığını gizlemedi. "Evinizden bahsediyorum, web sitenizi tamamen silip temizlemenizden."

"Suç mu bu?"

"Bunun adına 'soruşturmayı tehlikeye atmak' denir. Sırf bu yüzden hakkında dava açılan kimseler gördüm. Bazen komplo bahsine gireriz, hele niyetimiz..."

Jensen masasından bir tükenmezkalem almış, kapağını çevirerek açtıktan sonra takıp çıkarmaya koyulmuştu. Siobhan kadının savunmasında gedik açtığı için memnundu.

"Sizdeki bütün kayıtlar elimde, Mrs. Jensen, her yazışma, her e-posta adresi, her isim. Eğer bu katili yakalayacaksak orada yer alan herkesi aklamamız gerekiyor, buna siz ve kocanız da dahilsiniz." Bir an sustu. "Aklınızdan geçenleri biliyorum, kocanız da aşağı yukarı aynısını söylemişti, öyle düşünmenizi anlayabiliyorum. Fakat sizin de anlamanız lazım... her kim yaptıysa, dur demeyecek. Sizin sitede yer alan kim varsa adını kopyalamış, sonra da onları kurban seçmiş olabilirler; Vicky'nin durumu da bundan çok farklı değil.

Kızının adını duyar duymaz Jensen'ın gözlerinden Siobhan'a doğru ateş okları fırlamıştı adeta. Sonra birden gözleri yaşardı. Kalemi elinden bırakıp bir çekmece açtı, bir mendil çıkarıp burnunu sildi.

"Denedim, gerçekten... bağışlamayı denedim. Ne de olsa bunu yapınca hepimiz yücelecektik, değil mi?" Zoraki bir kahkaha attı. "O adamlar cezalarını çekmek için hapishaneye yollanıyorlar, biz de değişeceklerini umut ediyoruz. Değişmeyenler... ne işe yarıyor? Tekrar aramıza katılıyorlar ve aynı şeyleri tekrar tekrar yapmaya devam ediyorlar."

Siobhan bu sözleri çok duymuştu, kendi de defalarca arada kalmıştı. Ama şimdi ses çıkarmadı.

"Ne bir pişmanlık belirtisi gösteriyordu ne suçluluk duygusu ne de merhamet... Nasıl bir yaratık bu böyle? İnsan mı sahiden? Duruşmada müdafaa tarafı durmadan onun parçalanmış bir aileden geldiğini, uyuşturucu kullandığını gündeme getirmişti. 'Bulanık bir hayat' diyorlardı. Oysa Vicky'ye zarar vermek *kendi* tercihiydi, *kendini* ispatlama yoluydu. Bunun neresi bulanık!" Jensen'ın sesi titriyordu. Derin bir nefes alarak duruşunu değiştirdi, yavaş yavaş sakinleşiyordu. "Burada sigorta işi yapıyoruz. Tercih ve risklerle ilgileniyoruz. Neden bahsettiğimi *biraz* biliyorum kısacası."

"Hiç yazışma var mı, Mrs. Jensen?" diye sordu Siobhan usulca.

"Biraz" dedi Jensen. "Çok değil."

"Ya e-postalar? Sitenin kullanıcılarıyla yazışmalarınız vardır herhalde?"

Jensen başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Kurbanların aileleriyle var elbet. Onlar da mı zan altında?"

"Belgeleri bana ne zaman teslim edebilirsiniz?"

"Avukatımla görüşmem gerekir mi?"

"İyi bir fikir olabilir. Aklıma gelmişken evinize de bir memur göndermek istiyorum. Bilgisayarları iyi bilen birini. Onun size gelmesi sabit diski başka yere götürme zahmetinden kurtarır sizi."

"Pekâlâ."

"Bain adında biri." *Havalı sevgilisi olan Eric Bain*... Siobhan oturduğu yerde kıpırdandı, boğazını temizledi. "O da başpolis, benim gibi. Bu akşam kaçta gelmesi uygun olur?"

Rebus kadının spor arabasının yolcu koltuğuna sığmaya çalışırken, Mairie Henderson, "Huzursuz görünüyorsun" diyordu.

"Uykusuz bir geceydi" diye geçiştirdi Rebus. Saat onda ancak onun telefonuyla uyandığını eklemedi tabii. "Bu biraz daha geriye gider mi?"

Mairie uzanıp bir kolu çekince Rebus'ın koltuğu hızla arkaya kaydı. Rebus dönmüş arkada ne kadar yer kaldığına bakıyordu.

"Douglas Bader şakalarının hepsini duydum" dedi uyardı Mairie. "Hatta 'bacaksız kalma' hakkında anlatılanları da."

"Utandım" derken emniyet kemerini bağladı. "Davetin için sağ ol bu arada."

"Madem öyle, içecekler senden."

"Nasıl içecekler bunlar?"

"İçecek bizim oraya gitme bahanemiz..." Arden Street'in başına doğru sürüyordu arabayı. Sol, sağ ve sol yaparak Grange Road'a çıkacaktı, oradan Prestonfield House beş dakikalık mesafedeydi.

Prestonfield House Oteli şehrin en iyi korunmuş sırlarından biriydi. Çevresi 1930'lardan kalma, Craigmillar ve Niddrie manza-

ralarına bakan tek katlı kır evleriyle çevrili otel, ihtişamlı mimari tarzda bir malikâne için hiç de umut vaat etmeyen bir konumdaydı. Golf sahasını da içine alan hatırı sayılır arazisi gözlerden uzaktı. Rebus'ın bildiği kadarıyla haberlerde adı yalnızca bir kere geçmişti, o da İskoçya Parlamentosu Üyelerinden birinin, düzenlenen bir ziyafetin ardından perdeleri yakmaya çalıştığı zamandı.

Rebus, "Telefonda soracaktım aslında..." diyordu Mairie'ye.

"Ne soracaktın?" diye sözünü kesti kadın.

"Sen nereden öğrendin bunu?"

"Temas ettiğim kimselerden, John. Hiçbir gazeteci onları yanına almadan evden çıkmamalı."

"Ama sana evden çıkarken yanına almadığın bir şey söyleyebilirim... Bu lanet ölüm tuzağının frenlerini unutmuşsun."

"Yarış arabası bu" dedi Mairie. "Gaza basmazsan doğru sesi duyamazsın." Yine de ayağını hafifçe pedaldan çekmeyi ihmal etmemişti.

"Teşekkürler. E, şimdi niye gidiyoruz oraya?"

"Sabah kahvesine, sonra adam konuşmasını yapacak, ardından da öğle yemeği."

"Tam olarak neredeler?"

Omuz silkerek yanıtladı Mairie. "Toplantı odasında herhalde. Ama yemek salonu da olabilir." Otele doğru sola sinyal verdi.

"Bu arada biz neyiz...?"

"Çılgınlığın ortasından sessiz sakin bir yerde huzur arayan kimseler oluyoruz. Yanında da birer, ikişer fincan çay."

Otel personeli kapıda karşıladı onları. Mairie durumu açıkladı. Sol tarafta istediklerini yerine getirebilecekleri bir salon vardı, sağdaki odanınsa kapısı kapalıydı.

"İçerisi dolu mu?" dedi Mairie orayı işaret ederek.

"İş toplantısı" diye cevapladı otel görevlisi.

Mairie, "Neyse, kavga gürültü çıkarmadıkları sürece bize hava hoş" diyerek bitişikteki odaya girdi. Rebus'ın kulağına dışarıdaki çimlerde gaklayan tavus kuşunun sesi geliyordu.

"Çay mı getireyim?" diye sordu delikanlı.

"Ben kahve alayım" dedi Rebus.

"Bana çay, lütfen, varsa naneli olsun; yoksa papatya çayı." Garson gözden uzaklaşmıştı, Mairie duvara yaklaşıp kulağını duvara dayadı.

"Gizli dinlemelerin artık elektronik aygıtlarla yapıldığını sanıyordum" diye takıldı ona.

Mairie fısıldayarak cevap verdi. "Parasını ödeyecek gücün varsa, öyle yaparsın." Kulağını çekti. "Sadece mırıltılar duyuluyor."

"Gazeteye öyle manşet atarsın."

Mairie aldırmadı, kapıyı aralayıp arkasına bir sandalye çekti, böylece toplantıya giren ya da çıkan olursa gözden kaçırmayacaktı.

"Öğle yemeği tam on ikide, öyle tahmin ediyorum. Konukların ev sahiplerini takdir etmeleri sağlanacak." Kolundaki saate göz attı.

"Bir akşam buraya bir kadını yemeğe getirmiştim" diye anlatıyordu Rebus yüksek sesle düşünürcesine. "Sonra kütüphanede kahve içmiştik. Üst katta. Duvarlar kırık kırmızı gibi bir renkteydi. Daha sonra biri deri kaplı olduklarını söylemişti galiba."

"Deri duvar kaplama mı? Sapıklık." Mairie gülümsüyordu.

"Aklıma gelmişken" dedi Rebus. "Sana teşekkür etmedim, Cyril Colliar'la ilgili haberleri hemen Cafferty'ye yetiştirdiğin için..." Ok gibi bakışlarını ona dikerken, kadın boynuna kadar kızardığını saklamadı.

"Bir şey değil."

"Sana gizli verdiğim bilgiyi şehrin en kötü adamına uçurduğunu bilmem iyi oldu."

"Sadece bir kere, John."

"Bir kere yeter de artar."

"Colliar cinayeti adamı yiyip bitiriyordu."

"Zaten ben de bunu istiyorum."

Bezgin bir gülücük yayıldı Mairie'nin dudaklarına. "Sadece bir kere" diye tekrarlardı. "Lütfen şimdi sana büyük bir iyilik yaptığımı aklından çıkarma."

Rebus yanıt vermemeyi seçerek hole çıktı. Resepsiyon karşı tarafta, yemek salonunun ilerisindeydi. Rebus burada maaşının yarısını o yemeğe verdiği tarihten beri biraz değişmişti içerisi. Kalın kumaştan perdeler, egzotik mobilya konmuş, her yere sırmalı

püsküller asılmıştı. Esmer tenli, mavi ipek takım elbise giymiş bir adam Rebus'ın yanından geçerken başını eğerek selamladı onu.

"Günaydın" dedi Rebus.

Adam durup "Size de günaydın" diye karşılık verdi net bir dille. "Toplantı bitmek üzere mi?"

"Haberim yok."

Adam tekrar başıyla selam verdi. "Kusura bakmayın. Sandım ki siz de..." Fakat lafını bitirmeden oda kapısına doğru yürümeye devam etti, vurup içeri girdi. Mairie göz atmak için dışarı çıkmıştı.

"Pek usulca vurmadı kapıya" dedi Rebus.

"Mason toplantısı değil ki."

Rebus pek emin değildi bundan. Hem G8 neydi ki, çok özel üyeleri olan bir kulüp değil miydi?"

Kapı yine açılmıştı; iki adam çıktı dışarı. Otelin önündeki park alanına giderek birer sigara yaktılar.

"Öğle yemeğine mi çıktılar acaba?" Mairie'nin peşinden kendi oturdukları odaya giren Rebus içeriden çıkanları izlemeye koyuldu. Yirmi kadardılar. Kimi Afrikalıydı, kimi Asyalı ve Ortadoğulu. Bazılarının üzerinde Rebus'ın ulusal giysileri olduğunu tahmin ettiği entariler vardı.

Mairie fısıldayarak konuşuyordu. "Kenya'dan olabilirler, Sierra Leone'den, Nijer'den..."

"Öyleyse kim oldukları hakkında senin de bir fikrin yok mu?" diye fısıldadı Rebus.

"Coğrafya en iyi bildiğim konu değil..." Gerisini getirmedi, Rebus'ın kolunu dürttü. Uzun boylu, havalı biri diğerlerine yaklaşmış, onlarla tokalaşarak sohbete başlamıştı. Rebus tanımıştı adamı, Mairie'nin ona gönderdiği gazete haberlerinde görmüştü resmini. Çizgilerle dolu dar uzun yüzü bronzlaşmıştı, saçlarına kahverengi gölge attırmıştı. İnce çizgili takım elbisesinin kolundan tiril tiril ütülü beyaz kol manşetleri görünüyordu. Herkese gülücükler saçıyordu, hepsini tanıdığı belliydi. Mairie birkaç adım gerileyerek odaya girdi ama Rebus kapıda duruyordu. Richard Pennen güzel fotoğraf veriyordu. Ama kanlı canlı haliyle yüzü biraz sıska, gözkapakları şişti. Ona rağmen gayet sağlıklı görünüyordu, geçen hafta-

yı tropikal kuşakta bir kumsalda geçirmişti sanki. Yardımcıları iki yanında durmuş kulağına bir şeyler fısıldayarak tıpkı öncesinde ve sonrasında olduğu gibi günün bu bölümünün de sorunsuz atlatılmasını sağlamaya uğraşıyorlardı.

Aniden personelden biri çıkagelip Rebus'ın önünde durdu. Elindeki tepside çay ve kahve vardı. Rebus onun içeri girmesi için kenara çekilirken Pennen'ın kendisini gördüğünü fark etti.

"Sen ısmarlıyorsun" diyen Mairie'yi duydu. Odaya dönüp içeceklerin parasını ödedi.

"Dedektif Müfettiş Rebus mı?" Boğuk sesin sahibi Richard Pennen'dı. Birkaç adım ötede duruyordu, yardımcıları da hemen yanında.

Mairie ona doğru yaklaşarak elini uzattı.

"Ben de Mairie Henderson, Mr. Pennen. Geçen gece Kale'de feci bir olay..."

"Feci" diye tekrarladı Pennen.

"Oradaydınız herhalde."

"Öyle."

Yardımcılarından biri, "Kendisi gazetecidir, efendim" diye belirtti.

"Asla tahmin edemezdim" dedi Pennen gülümseyerek.

"Acaba" diye devam etti Mairie, "Mr. Webster'ın otel faturasını neden sizin ödediğinizi sorabilir miyim?"

"Ben ödemedim. Şirketim ödedi."

"Komutan Steelforth'un da ekibinizde olması ne hoş..."

Pennen tepeden tırnağa süzdü Rebus'ı. "Onun verdiği mesajı almamışsın, Müfettiş."

Rebus, "Yine de zahmet etmesi iyi oldu" dedikten sonra az kalsın ekleyecekti: *demek ki bam teline dokunmuşum.*

"Farkındasınız herhalde, eğer buraya gizlice girdiğinizi haber verecek olursam, hedef tahtası haline gelirsiniz."

"Birer fincan bir şey içiyorduk, efendim" dedi Rebus. "Yanılmıyorsam, buraya *siz* girdiniz."

Pennen yine gülümsedi. "Yerinde bir cevap" deyip Mairie'ye baktı. "Ben Webster iyi bir Parlamento Üyesi ve Parlamento Özel

Danışmanı'ydı, ayrıca dürüst bir adamdı. Mrs. Henderson senin de bildiğin gibi şirketimden gelen her türlü armağan parlamentonun yararınadır ve kayda geçer."

"Sorumun yanıtını karşılamıyor."

Pennen'ın çenesi seğiriyordu. Derin bir nefes aldı. "Pennen Endüstrileri daha çok yurtdışında iş yapar, sor da ekonomi editörün seni bilgilendirsin. Ne kadar büyük bir ihracatçı olduğumuzu göreceksin."

Mairie, "Silah satışı" diye yapıştırdı.

"*Teknoloji*," dedi Pennen hemen. "Dahası, parayı en yoksul ülkelerden bazılarına geri yatırıyoruz. Ben Webster'ın da işin içinde olmasının sebebi bu." Bakışları tekrar Rebus'a yöneldi. "Örtbas edilen bir şey yok, Müfettiş. David Steelforth sadece görevini yerine getiriyordu. Önümüzdeki birkaç gün içinde pek çok sözleşme imzalanabilir... büyük projelere yeşil ışık yakılabilir. Temaslar kuruldu, bunun sonucunda işler kotarıldı. Bizim basın yayının ağzını sulandıracak haberler değil bunlar. Şimdi, beni mazur görün..." Arkasını dönünce kalın tabanlı siyah deri ayakkabılarından birinin topuğunda bir öbek pislik görmek Rebus'ın pek hoşuna gitmişti. Bu işin uzmanı değildi ama Rebus onun tavus kuşu boku olduğuna seve seve bahse girebilirdi.

Mairie gördüğü muameleye hiç alışık değilmiş gibi gıcırdayan kanepeye bıraktı kendini.

"Canı cehenneme" dedi fincanına biraz daha çay doldururken. Rebus içeriye yayılan nane kokusunu alabiliyordu. O da kendine kahve koydu.

"Sonra bana bu işin kaça mal olduğunu hatırlatırsın" dedi Mairie'ye.

"G8'in mi?" Rebus'ın doğrulamasını bekledi, hatırlamaya çalışırken yanaklarını şişirmişti. "Yüz elli mi?"

"Milyonu unuttun mu?"

"Milyon."

"Böylece Mr. Pennen gibi işadamları ticaret yapabiliyorlar."

"Bence bundan biraz daha fazlası söz konusu..." Mairie gülümsüyordu. "Bir bakıma haklısın aslında; kararlar çoktan alınmış."

"Öyleyse Gleneagles'da verilen şık yemekler ve kameraların önünde tokalaşmalar neydi?"

"İskoçya'nın haritadaki yerini bütün dünyaya göstermek için mi?"

"Tabii öyle." Rebus kahvesini bitirdi. "Öğle yemeğine kalsak iyi olacak galiba, belki Pennen'ı biraz daha gıcık edebiliriz."

"Masrafı kaldırabileceğinden emin misin?"

Rebus sağına, soluna baktı. "Aklıma gelmişken, şu herif paramın üstünü getirmedi."

"Para üstü mü?" Mairie güldü. Ne demek istediğini anlayan Rebus kahve demliğini son damlasına kadar fincanına boşalttı.

*

Televizyon haberlerine bakarsan Edinburgh şehir merkezi savaş alanına dönmüştü.

Pazartesi öğleden sonra iki sularıydı. Sıradan bir günde Princes Street alışverişe çıkmış, elleri kolları poşetlerle dolu insanlardan; caddenin hemen bitişiğindeki Princes Street Parkı'nda gezenlerden ya da büyük adamlara adanmış banklarda dinlenenlerden geçilmezdi.

Ama bugün öyle değildi.

Haberlerde Faslane deniz üssündeki protesto gösterileri canlı veriliyordu, orası Britanya'nın Trident sınıfı dört denizaltısının üssüydü. İki bin kadar gösterici tarafından işgal edilmişti. Tarihinde ilk kez Fife'daki polise Forth Road Köprüsü'nün denetimi verilmişti. Kuzeye yönelen araçlar durdurulup aranıyordu. Başkentten çıkan yolları oturma eylemcileri kapatmıştı. Stirling'deki Barış Kampı yakınlarında itiş kakış yaşanıyordu.

Princes Street'te isyan başlamıştı. Cop sallayan polis kendini hissettiriyordu. Ellerindeki silindirik kalkanları Siobhan daha önce hiç görmemişti. Canning Street dolayları belanın en yoğun yaşandığı yerlerdi. West Approach'ta yürüyüşçüler trafiği hâlâ engelliyorlardı. Haber merkezi tekrar Princes Street'e döndü. Protestocuların sayısı polisle kameramanlardan daha azdı. İki taraf da bastırıyordu.

"Amaçları çatışmak" dedi Eric Bain. Şimdiye kadar bulabildiği sınırlı bilgiyi Siobhan'a göstermek için Gayfield'e gelmişti.

Siobhan'a göre, "Mrs. Jensen'la görüşene kadar bekleyebilirdi." Ama Bain bu sözlere kulak asmadı.

Cinayet Masası ofisinde yalnızdılar. Bain, "Neler yapıyorlar, görüyor musun?" diyerek ekranı işaret etti. "Bir gösterici saldırıya geçiyor, sonra çekiliyor. En yakındaki polis copunu kaldırıyor, gazeteciler de ön saflardaki zavallı bir adama vururken görüntülüyor onu. Bu arada asıl belayı başlatan arkalara bir yerlere saklanıp aynı hamleyi bir kere daha yapmaya hazırlanıyor."

Siobhan kafa salladı. "Bu da bizi fena halde acımasız gösteriyor."

"Zaten göstericilerin istedikleri bu." Bain kollarını kavuşturdu. "Cenova'dan beri öğrendikleri birkaç numara..."

"Ama bizim de var" diye tamamladı Siobhan adamın lafını. "Engelleme alanında ustalaştık mesela. Baksana, dört saattir Canning Street'teki grubun etrafını çevirdik."

Televizyon haberleri tekrar stüdyodan veriliyordu, sunucu canlı yayında müzisyen Midge Ure'a bağlandı. Ure sorun çıkaran göstericilere evlerine dönmelerini söylüyordu.

Bain yazıklandı, "Ne yazık ki hiçbiri ekran başında değil."

Siobhan, "Sen Mrs. Jensen'la görüşmeyecek miydin?" diye hatırlattı.

"Evet, patron. Ne kadar bastırayım?"

"Soruşturmayı engellerse sonuçları konusunda gerekli uyarıları yaptım. Ona bunu hatırlatırsın." Siobhan not defterini açıp Jensen'ın adresini yazdı, sayfayı yırtıp ona uzattı. Bain'in gözü hâlâ ekrandaydı. Princes Street'ten canlı görüntüler veriliyordu. Bazı protestocular yazar Sir Walter Scott Anıtı'na tırmanmışlardı. Kimileri de caddenin yanındaki parkın parmaklıklarına çıkıyorlardı. Kalkanlara tekme savurmaktan geri kalmıyorlardı elbet. Avuçladıkları öbek öbek toprakları fırlatıyorlardı. Ondan sonra sıra banklarla çöp kutularına geliyordu.

"Ortalık daha da karışıyor" dedi Bain homurdanarak. Ekran titredi, görüntüye başka bir yer geldi: West End polis karakolunun

bulunduğu Torphichen Street. Sopalarla şişeler uçuşuyordu havada. Bain yalnızca, "İyi ki orada mahsur kalmadık" diyebildi.

"Evet, ama burada mahsur kaldık."

Bain gözlerini Siobhan'a dikti. "Sen olayların ortasında olmak isterdin herhalde?"

Siobhan omuz silkerek gözünü ekrana çevirdi. Birisi cep telefonundan haber stüdyosunu aramıştı, alışverişe çıkmış, sonra da pek çok kişi gibi Princes Street üstünde bulunan British Home Mağazaları'ndan birinde mahsur kalmıştı.

"Bizler sadece yoldan geçiyorduk," diyordu kadın çığlık çığlığa. "Tek istediğimiz buradan çıkmak ama polisten gördüğümüz muamele aynı... Bebeklerini emzirecek anneler var. Yaşlılar..."

"Polisin aşırı tepki gösterdiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu stüdyodaki sunucu. Siobhan uzaktan kumandayı almış başka kanallara bakıyordu: birinde *Columbo*, bir başka kanalda *Diagnosis: Murder* dizisi. Channel Four da film gösteriyordu.

"*Kidnapped* bu" dedi Bain. Kaçırılan bir çocuğun hikâyesi. "Harika."

"Hevesini kursağında bıraktığım için kusura bakma" diyen Siobhan başka bir haber kanalı açmıştı. Aynı gösteriler farklı kamera açılarından veriliyordu. Canning Street'teki protestocu duvardan hâlâ inmemişti. Ayaklarını aşağı sarkıtarak oturmuştu oraya, başına taktığı yünlü kar maskesinden sadece gözleri görünüyordu. Cep telefonu kulağındaydı.

"Görünce aklıma geldi" dedi Bain, "Rebus telefon etmişti, hizmet dışı numaranın hâlâ aktif olup olamayacağını sordu."

Siobhan ona döndü. "Nedenini söylemedi mi?" Hayır diye işaret etti Bain. "Sen ne dedin?"

"SIM kartı kopyalayabilirsin ya da yalnızca giden aramalara ayarlayabilirsin." Omuzlarını kaldırdı. "Bunu yapmanın türlü yolları var."

Siobhan doğru diyerek başını tekrar ekrana çevirdi. Bain elini ensesine götürmüştü.

"Söylesene, Molly'yi nasıl buldun?"

"Şanslı bir adamsın, Eric."

Adam ağzı kulaklarına vararak sırıtıyordu. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama anlamadım" dedi Siobhan. Bu yola başvurmak zorunda kaldığı için kendinden nefret ediyordu. "Hep öyle kıpır kıpır mıdır?"

Bain'in gülümsemesi donmuştu.

"Özür dilerim, Eric, ağzımdan kaçtı."

"O senden hoşlandığını söyledi" dedi Eric. "İçinde kötülük yoktur."

"Harika biri" diye doğruladı Siobhan. Sözleri kendi kulağına bile boş gelmişti. "Nasıl tanıştınız?"

Bain bir anda donakaldı. Sonra toparlanarak yanıtladı. "Kulüpte."

"Senin bir dansçıyla birlikte olacağın hiç aklıma gelmezdi, Eric" derken Siobhan yüzüne bakıyordu.

"Molly büyük bir dansçı."

"Vücudu müsait buna..." Cep telefonu çalınca Siobhan derin bir oh çekti. Burası dışında herhangi bir yerde olma bahanesi yaratacak biri arasa bari diye diliyordu içinden. Ekranda annesiyle babasının numarasını gördü.

"Alo?"

Duyduğu cızırtının hatlardan kaynaklandığını sandı önce, sonra dank etti kafasına: bağrışlar, yuhalamalar, ıslıklar. Princes Street'ten yapılan naklen yayında duyduğu gürültülerin aynısı şimdi kulağındaydı.

"Anne? Baba?"

Birinin sesini duydu: Babasıydı. "Siobhan? Beni duyuyor musun?"

"Baba?" Orada ne işiniz var?"

"Annen..."

"Ne? Baba, telefonu ona versene, lütfen."

"Anneni..."

"Bir şey mi..."

"Kanıyor... ambulans..."

"Baba, sesin kesiliyor! Tam olarak neredesiniz?"

"Büfe... Park."

Ses kesildi. Telefonunun ekranına göz attı. Bağlantı yok yazıyordu.

"Bağlantı kesildi" dedi yüksek sesle.

Bain sordu: "Neler oluyor?"

"Annemle babam... Oradalar." Televizyonu işaret ediyordu başıyla. "Beni götürebilir misin?"

"Nereye?"

"Oraya." Parmağını ekrana dokundurdu.

"*Oraya* mı?"

"Oraya."

9

George Street'ten daha ileriye gidemediler. Siobhan arabadan indi, Bain'e de Jensen çiftini unutmamasını tembihledi. Siobhan kapıyı güm diye kapatırken Eric dikkatli olmasını söylüyordu.

Bu caddede de protestocular vardı, akın akın Frederick Street yönüne ilerliyorlardı. Dükkânlarda çalışanlar kapı ve pencerelerin ardından dehşet içinde onları seyrediyorlardı. Yoldan geçenler dikkat çekmemek umuduyla duvarlara yapışmışlardı. Yerler çöp içindeydi. Protestocular Princes Street'ten uzaklaştırılıyordu. O yöne doğru polis kordonunu geçerken kimse Siobhan'ı durdurmaya yeltenmemişti. Oraya varmak kolaydı da oradan çıkmak dertliydi.

Civarda bildiği tek büfe vardı, Scott Anıtı'nın hemen ilerisinde. Parkın kapıları kapatılmıştı, Siobhan parmaklıklara yöneldi. İtiş kakış caddeden parkın içine yayılmıştı. Taşlarla sert cisimlerin dışında çöpler de uçuşuyordu havada. Bir el ceketine yapıştı.

"Sakın deneme."

Arkasını dönüp bakınca polis memuruyla burun buruna geldi. Kaskındaki siperin hemen üstünde YG harfleri çarptı gözüne. Bunu *Yedek Güç* olarak algıladı; bu harikaydı işte. Hemen polis kimliğini çıkardı.

"CMD" diye haykırdı.

"Aklını mı kaçırdın" dedi memur parmaklarını gevşeterek.

"Öyle derler" diye karşılık verdi adama dikenli tellere tırmanırken. Etrafa bakınca protestocuların mahalleli serseriler tarafından geri püskürtüldüğünü gördü: Patırtı kokusunu kaçırırlar mıydı hiç! Kendileri her gün polise sataşma şansı bulup sıvışmayı başarını-

yorlardı sanki! Teşhis edilmemek için ağızlarını takım atkılarıyla sarıp montlarının fermuarını çenelerine kadar çekmişlerdi. Neyse ki hepsinin ayağında kalın Doc Marten postallar yerine spor ayakkabıları vardı.

Büfede dondurma ve meşrubat satılırdı. Ortalığa cam kırıkları saçılmıştı, büfe kapalıydı. Çömelerek etrafını dolaştı, görünürde ne annesi vardı ne babası. Yerde kan damlaları gördü, gözleriyle nereye gittiklerini takip etti. Kapıya yakın bir yerde sona eriyorlardı. Bir kere daha büfenin etrafını kolaçan etti. Servis penceresine vurdu. Tekrar çaldı. İçeriden boğuk bir ses geldi kulağına.

"Siobhan?"

"Baba? Orada mısın?"

Yan taraftaki kapı aniden açıldı. Babası içerideydi, yanında da korkudan ödü kopmuş büfe sahibi.

"Annem nerede?" diye sorarken Siobhan'ın sesi titriyordu.

"Ambulansa bindirdiler, binemedim... Polis kordonunu geçmeme izin vermediler."

Siobhan babasını gözyaşı dökerken gördüğünü hiç hatırlamıyordu ama şimdi karşısında iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Ağlamasından şokta olduğu belliydi.

"Sizi buradan çıkarmamız gerek."

"Beni değil" dedi yanındaki kadın başını iki yana sallayarak. Burayı bırakamam. Ama olanları gördüm... âdi polis. Kadın sadece duruyordu orada..."

"Şu ellerindeki sopalar var ya" diye ekledi babası. "Kafasına indirdiler."

"Kan fışkırıyordu..."

Siobhan ok gibi bakışlarıyla susturdu kadını. "Adın ne?" diye sordu.

"Frances... Frances Neagley."

"Tamam, Frances Neagley, dışarı çıkmanı tavsiye ediyorum." Sonra tir tir titreyen babasına döndü: "Haydi, gidelim."

"Ne?"

"Gidip annemi görmemiz gerek."

"Peki ya?.."

"Dert değil. Gel *hadi*." Babasının koluna yapışırken gerekirse sürükleyerek oradan uzaklaştırabileceğini düşünüyordu. Frances Neagley arkalarından hemen kapıyı kapatıp kilitledi.

Burunlarının dibinden bir öbek toprak uçuyordu. Yarın kentteki başlıca şikâyetin bozulan ünlü çiçek yatakları olacağını biliyordu Siobhan, ne de olsa Edinburgh'ydı burası. Frederick Street yönünden gelen göstericiler parkın kapılarını zorluyorlardı. Pikt savaşçısı kılığına girmiş bir adam kollarından çekiştirilerek polis kordonunun gerisine götürülüyordu. Kordonun hemen önünde genç bir anne sessiz sakin tavırlarla pembe tulum giydirdiği bebeğinin altını değiştiriyordu. Elde sallanan pankartlardan birinde şunlar yazılıydı: NE TANRI, NE PATRON. T ve P harfleri... pembeli bebek... pankarttaki slogan... Hepsi capcanlı gözünün önündeydi Siobhan'ın, henüz nasıl olduğuna karar veremese de önemli enstantanelerdi bunlar.

Burada bir örüntü var, bir anlam...

Sonradan babama sorayım...

On beş yıl önce babası sözümona okul ödevine yardım ederken ona göstergebilimi öğretmeye çalışmıştı, ama kızın kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sonra sınıfta "gösteribilim" demişti de öğretmen kahkahalara boğulmuştu...

Siobhan tanıyabileceği simaları aramaya koyuldu. Hiç kimseyi bulamadı. Ancak memurlardan birinin yeleğinde "Sıhhi Polis" yazısını gördü. Babasını o tarafa çekerek boynuna astığı polis kimliğini adamın suratına tuttu.

"CMD" dedi. "Bu adamın karısını hastaneye götürmüşler. Onu yanına götürmem gerekiyor."

Memur tamam deyip onları polis kordonundan geçirdi.

"Hangi hastane?" diye sordu.

"Sence hangisi?"

Sıhhiyeci yüzüne baktı. "Ne bileyim. Aberdeen'den geldim buraya."

"En yakın hastane Western General" dedi Siobhan. "Ulaşım aracı var mı?"

Adam eliyle Frederick Street'i işaret etti. "Tepede kesişen yol."

"George Street mi?"

Hayır anlamında başını salladı. "Ondan sonraki."

"Queen Street mi?" Memur doğruladı. Siobhan teşekkür etti. "Sen geri dönsen iyi olur."

"Öyle" dedi adam isteksizce. "Bazıları işi iyice azıttı... Bizimkiler değil ama Londra Emniyet Merkezi'nden gelenler."

Siobhan yüzünü babasına döndü. "Onu teşhis edebilir misin?"

"Kimi?"

"Anneme vuranı."

Babası gözlerini ovuşturarak cevap verdi: "Sanmam."

Siobhan öfkeyle homurdanıp babasını kolundan tuttuğu gibi Queen Street yönünde ilerledi.

Peş peşe park etmiş devriye araçları sıralanmıştı yola. İnanılır gibi değildi ama trafik de vardı: Ana caddeden bu tarafa yönlendirilen arabalarla kamyonlar sıradan bir günmüş, sıradan bir yolculukmuş gibi yanlarından geçiyordu. Siobhan devriye araçlarından birinin şoförüne meramını anlattı. Başka bir yerde olacağı düşüncesi memuru rahatlatmışa benziyordu. Babasıyla birlikte arkaya bindiler.

"Acil durum" diye buyurdu Siobhan şoföre. Arkalı önlü selektörler yakılmış, siren çalıştırılmıştı. Sıkışan trafiğin önüne geçip yola çıktılar.

Şoför bağırıyordu: "Doğru yolda mıyız?"

"Sen nerelisin?"

"Peterborough."

"Sen dümdüz git, nereden sapacağını söyleyeceğim sana." Babasının elini sımsıkı tutuyordu. "Senin canını yaktılar mı?"

Başını hayır dercesine sallayan babası gözlerini kızına dikti. "Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Çok şaşırttın beni." Teddy Clarke'ın dudaklarına bezgin bir gülümseme yayılmıştı. "Orada nasıl davrandığını gördüm, kontrolü nasıl ele aldığını..."

"Sadece güzel bir yüzüm yokmuş, ha?"

"Hiç fark etmemiştim..." Yine gözleri yaşarmıştı. Altdudağını ısırarak gözlerini kırpıştırdı. Siobhan iyice sıktı babasının elini.

"Demek hiç anlamamışım" diyordu babası, "bu işte ne kadar usta olmuşsun."

"Sen sadece üniformalı olmadığım için minnet duy, yoksa o coplardan birini savuran ben de olabilirdim."

"Masum bir kadına vurmazdın."

"Vurmazdım herhalde" dedi Siobhan. "Peki, ya siz orada ne halt ediyordunuz? Santal mı götürdü sizi?"

Hayır diye işaret etti Mr. Clarke. "Galiba biz... Seyredebiliriz sanmıştık. Fakat polis öyle düşünmedi."

"Eğer bulursam, o copu kimin..."

"Yüzünü sahiden görmedim."

"Ortalıkta bir sürü kamera var, böyle bir görüntüyü gizlemek çok zor."

"Fotoğraflar mı?"

Başıyla doğruladı. "Ayrıca mobese, basın yayın ve biz varız, elbette." Babasına baktı. "Polis her karesini filme almıştır."

"Ama muhakkak..."

"Ne?"

"Onca kalabalığın arasından seçemezsin herhalde."

"Bahse girer misin?"

Babası onu dikkatle süzdü. "Hayır, girmem."

Tutuklananların sayısı yüze yaklaşmıştı. Salı günü mahkemeler çok çalışacaktı. Akşam olduğunda polis kordonu Princes Street'ten Rose Street'e taşınmıştı. Kaldırım taşları sökülmüş havaya fırlatılıyordu. Waverley Köprüsü, Cockburn ve Infirmary Street üstünde itiş kakış devam ediyordu. Saat dokuz buçukta ortalık sakinleşiyordu. St. Andrew Street'in güney tarafındaki McDonalds önünde bela çıkaran küçük bir grup kalmıştı. Üniformalı memurlar artık Gayfield Square polis merkezine dönmüşlerdi, yanlarında getirdikleri burgerlerin kokusu CMD katına kadar yayılıyordu. Rebus televizyonu açmış, mezbahalarla ilgili bir belgesel izliyordu. CanavarNobeti sitesinin düzenli kullananların e-posta adreslerini Eric Bain

yeni göndermişti. Yazdığı e-postanın en altında şöyle bir not vardı: "Shiv, nasıl olduğunu bildir bana!!" Rebus durmadan Siobhan'ın cep telefonunu arıyordu ama cevap veren yoktu. Bain'den gelen e-postadan anlaşıldığına göre Jensen çifti ona zorluk çıkarmamış, "gönülsüz işbirliği" göstermişlerdi.

Rebus'ın önünde *Evening News* açık duruyordu. Ön sayfada cumartesi günü yapılan yürüyüşün bir resmi vardı, manşette "Taban Teperek Oy Kullananlar" yazıyordu. Yarın da aynı manşeti atabilirlerdi pekâlâ, altına da polis kalkanına tekme atan bir protestocunun fotoğrafı uygun düşerdi. Televizyon ekranında mezbaha belgeselinin adı yazıyordu: *Salhane: Kan Dökmek*. Rebus ayağa kalkıp boş masalardan birine yürüdü. Colliar davasının notları ona bakıyordu. Siobhan çalışmıştı dosyanın üstünde. Sürat Eddie Isley ve Trevor Guest hakkındaki emniyet ve cezaevi raporlarını bir araya getirmişti.

Guest: hırsız, cani, cinsel tacizci.

Isley: tecavüzcü

Colliar: tecavüzcü.

Rebus dikkatini CanavarNobeti ile ilgili notlara verdi. Yirmi sekiz tecavüzcü ve sübyancının ayrıntılarıyla doluydu. Kendine "CanimAciyor" takma adını seçen birinin yazdığı uzun ve öfkeli bir makale vardı, Rebus yazıyı bir kadının kaleme aldığını düşündü. Yargı sistemini topa tutuyor, "tecavüz" karşısında "cinsel taciz" hakkında verilen kararlara sövüp sayıyordu. Tecavüzden hüküm giydirecek kadar katıydı belki, gelgelelim "cinsel taciz" onun kadar iğrenç, şiddetli ve aşağılayıcı bir suç olmasına rağmen daha az ceza söz konusu olabiliyordu. Belli ki yaşadığı yerin yasalarını biliyordu, ancak sınırın kuzeyinden mi, yoksa güneyinden mi söylemek zordu. Rebus metne tekrar göz gezdirerek "hırsız" veya "hırsızlık" sözcüklerinin yer aldığı cümleleri aradı: İskoçya'da bu terimin karşılığında "ev soygunu" kullanılırdı. Fakat kadın "saldırı" ve "saldırgan" kelimelerini kullanmıştı yalnızca. Yine de yanıtı hak eden bir yazı olduğuna karar verdi Rebus. Siobhan'ın bilgisayarından Hotmail hesabına girdi, hem de onun şifresiyle: Hibsgirl. Eric Bain'in gönderdiği listeden CanimAciyor karşısında yazan mail adresini buldu. Tuşlara dokunmaya başladı:

CanavarNobeti sayfasında yazdığın makaleyi şimdi okudum. Çok ilgimi çekti, bu konuyu seninle görüşmek isterdim. Senin de ilgini çekebilecek bazı bilgiler var elimde. Beni arayabileceğin numara...

Rebus durup bir an düşündü. Cep telefonunun Siobhan'a daha ne kadar ulaşılamaz olduğunu bilmesine imkân yoktu. O da kendi cep numarasını verdi ama yazdıklarını "Siobhan Clarke" olarak imzaladı. E-postayı gönderen kadının başka bir kadına cevap verme olasılığı daha yüksek diye düşünüyordu. Yazdıklarını bir daha okuyunca bir polisin ağzından kaleme alındığı izlenimi uyandırdığına karar verdi. Bir daha denedi:

CanavarNobeti sayfasına yazdıklarını okudum. Siteyi kapattıklarından haberin var mı? Seninle görüşelim, telefonda da olur.

Kendi numarasıyla Siobhan'ın imzasını ekledi: sadece ilk adını. Böylesi daha samimi bir etki uyandırırdı. Sonra "gönder" tuşuna bastı. Daha birkaç dakika olmadan telefonu titreşime geçince bu kadar çabuk sonuç almanın imkânsız olduğunu düşündü; öyleydi elbet.

"Strawman" dedi karşısındaki heceleri uzatarak. Cafferty arıyordu.

"Şu lakaptan bıkmadın mı artık?"

Cafferty kıkırdıyordu. "Ne kadar oldu?"

On altı yıl falan... Rebus tanık kürsüsündeydi, Cafferty sanık sandalyesinde... Avukatlardan biri Rebus'ı daha önce ifade veren tanıklardan Stroman ile karıştırmış...

"Herhangi bir haber var mı?" diye sordu Cafferty.

"Sana neden anlatayım?"

Bir kahkaha daha geldi, ama bu ilkinden daha sevimsizdi. "Diyelim ki herifi yakaladın, mahkemeye çıkacak... Ansızın ortaya çıkıp sana yardım ettiğimi ötersem sence nasıl görünür? Bir sürü açıklama yapman... dahası davanın düşmesine bile yol açabilir."

"Adamın yakalanmasını istediğini sanıyordum." Cafferty ses çıkarmıyordu. Rebus ne demesi gerektiğini ölçüp biçti. "İlerleme kaydediyoruz."

"Nasıl ilerleme?"

"Biraz yavaş."

"E, normal, şehrin haline baksana." Yine kıkırdıyordu Cafferty; acaba kafa mı çekiyor diye merak etti Rebus. "İstesem, bugün silahlı soygun bile yapabilirdim, sizin takımın ruhu bile duymazdı."

"Neden yapmadın öyleyse?"

"Değiştim artık Rebus. Şimdi *sizin* taraftayım, unuttun mu? Anlayacağın, elimden bir şey gelirse, yardım..."

"Daha değil."

"Ama eğer bana ihtiyacın olursa, söyle, tamam mı?"

"Sen kendin söyledin, Cafferty, bu işe ne kadar bulaşırsan, suçluyu bulmak o kadar zorlaşır."

"Oyunun kuralını biliyorum, Rebus."

"Öyleyse hamle yapmamak gereken zamanı da bilirsin." Rebus gözünü televizyondan uzaklaştırdı. Bir makine ölü hayvanın derisini yüzüyordu.

"Haberleşelim, Rebus."

"Aslında..."

"Ne?"

"Görüşmek istediğim bazı polisler var. Hepsi İngiliz, G8 için gelmişler buraya."

"Görüş öyleyse."

"Kolay değil. Kimliklerini gösteren bir işaretleri yok, sivil araçlarla dolaşıyorlar şehirde."

"Neden görüşmek istiyorsun onlarla?"

"Sonra anlatırım sana."

"Nasıl tipler?"

"Galiba Londra Emniyet Teşkilatı'nda görevliler. Üç kişilik ekipler halinde çalışıyorlar. Yüzleri güneşten bronz..."

"Yani buradaki kalabalıkta onları seçmek kolay" dedi Cafferty sözünü keserek.

"Başlarında Jacko adından biri var. Özel Harekât'tan David Steelforth'un emrinde olabilir.

"Steelforth'u tanıyorum."

Rebus masalardan birine dayandı. "Nereden tanıyorsun?"

"Önceki yıllarda bazı tanıdıklarımı içeri tıkmıştı." Rebus ha-

tırlıyordu: Cafferty'nin eski Londra kabadayılarıyla bağlantıları vardı. "O da burada mı?"

"Balmoral'da kalıyor." Bir an düşünüp ekledi Rebus, "Mesela onun otel faturasını kimin ödediğini bilsem fena olmazdı."

"Sen de her şeyi görüp bildiğini düşünürsün" dedi Cafferty. "John Rebus'a bak sen, Özel Harekât'tan biri hakkında bilgi istermiş... Bana öyle geliyor ki bu işin Cyril Colliar'la bir ilgisi yok."

"Dedim ya, sana sonra anlatacağım."

"Şimdi ne yapıyorsun peki?"

"İş başındayım."

"Buluşup birer içki içmeye ne dersin?"

"O kadar hevesli değilim."

"Ben de değilim, sadece teklif ettim."

Rebus teklifi bir daha gözden geçirdi, az kalsın aklına yatacaktı. Ama hat kapanmıştı. Oturup önüne bir not defteri çekti. Akşam yapacaklarının özeti vardı kâğıtta:

Nefret kime?

Olası kurban?

Eroine erişim...

Auchterarder – yerel bağlantı?

Sıra kimde?

Gözlerini son satıra dikti. İlginç: sıra kimde ya da *Who's Next?* Who'nun albümlerinden birinin adıydı bu, yine Michael'ın sevdiklerinden biri. Son günlerde *CSI* dizisinde çaldıkları *Won't Get Fooled Again* de aynı albümde yer alırdı: "Bir Daha Tufaya Gelmem..." Biriyle konuşup dertleşmek ihtiyacı hissetmişti Rebus ansızın, kızıyla ya da eski karısıyla. Aile meseleleri. Aklına Siobhan ve annesiyle babası geldi. Rebus'ı onlarla tanıştırmak istemediği için Siobhan'a gücenmemeye çalışıyordu. Hiç bahsetmezdi onlardan; Rebus da nasıl bir ailesi olduğunu bilmezdi.

"Sen de sorarsın sanki" dedi kendine çıkışırcasına. Telefonu ötüyordu, mesaj gelmişti. Gönderen: Shiv. Açıp okudu.

Sn bklyr@WGH?

WGH'nin anlamı Western General Hastanesi'ydi. Polis kazalarıyla ilgili herhangi bir haber gelmemişti kulağına... Hem Sio-

bhan'ın Princes Street veya yakınlarında olması için herhangi bir sebebi yoktu.

Nasıl olduğunu bildir!!

Otoparka yürürken bir kez daha Siobhan'ın numarasını aramayı denedi. Meşgul çalıyordu. Arabasına binip cep telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı. Daha elli metre gitmemişti, telefon çalmaya başladı. Kaptığı gibi açtı.

"Siobhan?"

"Ne?" Bir kadın sesiydi.

"Alo?" Tek elle direksiyonu tutmaya çalışırken dişlerini sıktı.

"Şey... benim aradığım... Neyse, boş verin." Telefon kapanmıştı, tekrar koltuğa attı. Alet sekerek yere düştü. Ellerini yumruk yapıp direksiyona sarılarak gazı kökledi.

10

Forth Road Köprüsü'nde uzun araç kuyrukları vardı. Ama ikisinin de umurunda değildi. Konuşacakları çok şey vardı; düşünecekleri de. Siobhan her şeyi anlatmıştı Rebus'a. Teddy Clarke'ı karısının başucundan uzaklaştırmanın imkânı yoktu. Hastane personeli onun için bir yatak koyacaklarını söylemişti. Sabah olunca ilk iş kadını tomografi aletine sokmayı planlıyorlardı, beyinde hasar var mı diye bakacaklardı. Cop yüzünün üst tarafına inmişti: iki gözü de şiş ve mor, biri tamamen kapalı. Burnunu sargı bezlerine sarmışlardı ama kırık yoktu. Annesinin gözünü kaybetme olasılığını sormuştu Rebus. Siobhan kabullenmek zorunda kaldı: Tek gözü gidebilirdi.

"Tomografiden sonra göz hastanesine götürecekler" diye anlatıyordu Siobhan. "En zoru ne, John, biliyor musun?"

"Annenin de insan olduğunu anlamak mı?"

Siobhan ağır ağır başını salladı. "Gelip onu sorguya çekmeleri."

"Kimler?"

"Polis."

"Yani, o da var tabii."

Bu sözlere sertçe gülerek karşılık verdi. "Ona kimin vurduğunu bulmaya çalışmıyorlardı. Ne yaptın diye soruyorlardı *ona*..."

Tabii, göstericilerden biri değil miydi? Ön saflarda durmuyor muydu?"

"İnanmıyorum" diye söylendi Rebus. "Sen yanlarında mıydın?"

"Olsaydım, burunlarından fitil fitil getirirdim." Az sonra neredeyse fısıldayarak ekledi: "Her şeyi gözümle gördüm, John."

"Ekranda gördüğüm kadarıyla işler bayağı kızışmıştı."

"Polis aşırı tepki veriyordu." Diklenerek bakıyordu Rebus'a, ona karşı çıkmasını ister gibiydi.

"Öfkelisin" dışında başka yanıt gelmedi Rebus'tan, sonra yolu kontrol etmek için camını indirdi.

Glenrothes'a varana kadar akşamı nasıl geçirdiğini anlattı Siobhan'a, CanimAciyor rumuzlu birinden e-posta alabileceğini söyledi ona. Fakat Siobhan'ın can kulağıyla Rebus'ı dinliyor gibi bir hali yoktu. Fife Polis Merkezi'nde Sorbus Operasyonu odasına girene kadar üç kere kimliklerini göstermek zorunda kaldılar. Rebus nezarethanede geçirdiği geceden bahsetmemeye karar vermişti, Siobhan'ın sorunu değildi. Rebus'ın sol eli nihayet eski haline dönmüştü. Bir kutu ibuprofen tablet sayesinde...

Herhangi bir kumanda odasına benziyordu içerisi: kapalı devre kamera kayıtları; bilgisayarların başında kulaklıklar takmış sivil memurlar; İskoçya merkezinin haritaları. Dört bir köşeye dikilmiş gözetleme kulelerine yerleştirilen kameralar sayesinde Gleneagles'ı çevreleyen çitlerden her şeyi anında izleyebiliyorlardı. Edinburgh, Stirling, Forth Köprüsü'nden de görüntüler geliyordu. Auchterarder'i boydan boya geçen M9 otoyolundaki trafik kameraları da kayıttaydı.

Gece nöbeti başlamıştı, bu da alçak sesle konuşulması, odaya sükûnet çökmesi demekti: Pürdikkat ama telaşsız. Rebus'ın gözüne pırpırlı kimse çarpmamıştı, Steelforth da yoktu. Önceki hafta geldiğinde Siobhan'ın tanıştığı bir iki sima vardı. Odanın içinde volta atan Rebus'ı kendi halinde bırakarak onlardan birine doğru iyilik istemeye gitti. Derken Rebus da tanıdık bir sima gördü. Queensferry'deki silahlı saldırıda aldığı başarılı sonuçtan sonra Başmüfettişliğe terfi eden Bobby Hogan'dı bu. Fakat terfi edince Tayside'a tayin edilmişti. Yaklaşık bir yıldır görüşmüyorlardı, ama kırlaşmış fırça gibi saçlarından, omuzlarına doğru başını eğerek duruşundan tanımıştı Rebus onu.

"Bobby" dedi elini uzatarak.

Hogan gözlerini kocaman açtı. "İnanmıyorum, John, o kadar çaresiz kalmadığımızı söyle." Rebus'ın uzanan elini sıktı.

"Merak etme, Bobby. Yalnızca şoför olarak geldim. Hayat nasıl gidiyor?"

"Şikâyet edemem. Şuradaki Siobhan mı?" Rebus kafasını salladı. "Benim memurlardan biriyle ne görüşüyor?"

"Bazı kamera görüntülerinin peşinde."

"İşte onlardan bol bol var elimizde. Neden lazım?"

"Üstünde çalıştığımız dosyayla ilgili, Bobby... zanlı bugünkü gösterilere katılmış olabilir."

"Samanlıkta iğne aramak" dedi Hogan alnını kırıştırarak. Rebus'tan birkaç yaş gençti ama yüzü kırış kırıştı.

"Başmüfettiş olmaktan memnun musun?" diye sordu Rebus arkadaşının dikkatini başka yere çekme çabasıyla.

"Sen de dene bir ara."

Rebus olmaz anlamında başını salladı. "Benim için çok geç, Bobby. E, Dundee'de hayat nasıl?"

"Tam bekâr hayatı yaşıyorum."

"Cora'yla tekrar birliktesiniz, sanıyordum."

Hogan'ın suratı iyice kırışmıştı. Başını hızla iki yana salladı, bu konuyu açmasak daha iyi demek istiyordu Rebus'a.

"Burası tam bir harekât merkezi" diye devam etti Rebus.

"Kumanda odası" dedi Hogan göğsünü şişirerek. "Edinburgh, Stirling, Gleneagles'la irtibat halindeyiz."

"Ya işler iyice sarpa sararsa?"

"G8 bizim yetki alanımıza giriyor: Tulliallan."

İskoç Polis Akademisi'ni kastediyordu. Rebus etkilendiğini baş hareketiyle gösterdi.

"Doğrudan Özel Harekât'a bağlı mı, Bobby?"

Hogan omuz silkti. "Öyle ya da böyle, John, yetki *bizde*, onlarda değil."

Rebus bu kez aynı fikirdeymiş numarası yapmak için başını eğdi. "Bazılarıyla karşılaştım, buna rağmen..."

"Steelforth mu?"

"Sanki şehrin efendisi gibi dolaşıyor Edinburgh'da."

Hogan da kabullendi, "Baş belasının teki."

"Başka türlü ifade edilebilir" dedi kendini tutamayarak, "ama dilimi tutsam daha iyi... ikiniz iyi ahbapsınız."

Hogan kıs kıs güldü. "Çok zor."

Rebus sesini iyice alçaltarak "Dinle, sadece o değil" diye devam etti. "Onun bazı adamlarınla hesabım var. Üniformalılar ama yaka kartları yok. Sivil bir araba, bir de tepe lambaları olan ama sireni çalmayan bir minibüs."

"Ne oldu?"

"Nazik olmaya çalışıyordum, Bobby..."

"Sonra?"

"Duvara tosladım diyelim."

Hogan yüzüne bakıyordu. "Sahiden mi?"

"Olabildiğince."

Hogan anlayışla kafa salladı. "Yüzleriyle eşleştirecek birkaç isim ister misin?"

"Doğru dürüst tarif edemem" dedi Rebus özür dilercesine. "Güneşte kalmış tiplerdi, birinin adı Jacko. Yanılmıyorsam, güneydoğulular."

Hogan düşünüyordu. "Dur, ne yapabilirim, bir düşüneyim."

"Kimseye çaktır*ma* ama, Bobby."

"Sakin ol, John. Dedim ya, bu şov *benim*." Rahatlatmak istercesine elini Rebus'ın koluna koydu.

Rebus başını eğerek teşekkür etti; ona düşmezdi arkadaşının uçurduğu balonu fos çıkarmak...

Siobhan arama alanını daraltmıştı. Sadece Princes Street Parkı'ndaki görüntülerle ve otuz dakikalık zaman dilimi içinde olup bitenle ilgileniyordu. Buna rağmen gözden geçirilmesi gereken binden fazla fotoğraf ve on kadar farklı açıdan kamera kayıtları vardı. Tabii geriye mobese kayıtları ve protestocularla yoldan geçenlerin çektiği videolarla fotoğraflar kalıyordu.

"Bir de televizyon kanalları var" diye hatırlattılar Siobhan'a. BBC News, ITV, Channel 4 ile 5, Sky ve CNN. Başlıca İskoç gazetelerinde çalışan foto muhabirlerinin çektiklerini de unutmamak gerekirdi.

"Önce elimizdekileri tarayalım" dedi.

"Şuradaki boş bölmeye geçebilirsin..."

Onu oraya götürdüğü için Rebus'a teşekkür edip eve dönmesinin daha iyi olacağını söyledi. Nasıl olsa bir yolunu bulup kendisini Edinburgh'ya bıraktırırdı.

"Bütün gece burada mı kalacaksın?"

"Belki o kadarına gerek kalmaz." Oysa gerekebileceğini biliyordu ikisi de. "Kantin 7/24 açık."

"Ya annenle baban?"

"İlk önce yanlarına gideceğim." Siobhan tereddüt ederek ekledi. "Şimdi bana biraz zaman..."

"Öğrenmemiz gerek, değil mi?"

"Sağ ol." Siobhan nedenini tam olarak bilmese de kucakladı Rebus'ı. Belki de onu bekleyen uzun bir gece varken insan olduğunu hissetmek için.

"Siobhan... adamı bulacağını varsayalım, sonra ne olacak? Sana işini yaptığını söyleyecek."

"Öyle olmadığını kanıtlamış olacağım."

"Fazla üstüne gidersen..."

Siobhan gülümseyerek göz kırptı. Ne zaman çizgiyi aşma planları kursa böyle davranan Rebus'tan öğrenmişti bu hareketleri.

Bir göz kırpış, bir gülücük; derken Siobhan gözden uzaklaştı.

Torphichen Place'te bulunan Emniyet Merkezi C Şubesi'nin kapılarına sprey boyayla kocaman bir anarşi sembolü çizilmişti. Eski, yıkık dökük bir binaydı, etrafı Gayfield Square'den daha çok karışmıştı. Sokakları süpürenler sağa sola saçılan çöpleri topluyorlardı. Kırık camlar, tuğlalar, taşlar, hazır yemek kutuları.

Danışma masasındaki çavuş düğmeye basarak Rebus'a kapıyı açtı. Canning Street'teki protestoculardan bazıları gerekli işlemler için buraya getirilmişti. Geceyi nezarethanede geçireceklerdi. Onlara yer açmak üzere nezarethaneler boşaltılınca Edinburgh sokaklarına doluşan keşlerle yankesicilerin sayısını aklına bile getirmek istemiyordu Rebus. Cinayet Masası bürosu dar uzun bir odaydı, içeriye sinmiş insan kokusu eksik olmazdı oradan, Rebus bunun nedenini Kıdemli Başpolis Ray "Sıçan Boku" Reynolds'ın oradan hiç

çıkmamasına bağlardı. Ayakları önündeki masada koltuğuna yayılmış yorgun argın oturuyordu, kravatını çözmüş, eline bir bira kutusu almıştı. Başka bir masada onun amiri Müfettiş Shug Davidson vardı. Davidson kravatını tamamen çıkarmıştı ama hâlâ bir şeyler üstünde çalışıyor gibiydi, iki parmağıyla bilgisayarının klavyesinde tuşlara vurmakla meşguldü. Onun yanındaki kutu bira henüz açılmamıştı.

Rebus içeri girerken Reynolds geğirtisini bastırma gereği bile duymadı. Onun yaklaştığını görünce, "Felaket habercisi!" diye seslendi. "Duyduğuma göre G8 en az Asi Palyaço Ordusu kadar sana da açmış kapılarını." Yine de bira kutusunu şerefe kaldırmaktan geri kalmadı.

"Tam üstüne bastın, Ray. Yoğun geçti, değil mi?"

"İkramiyeyi hak ettik." Reynolds ona da bir kutu bira uzattı ama Rebus istemediğini işaret etti.

"Hareketi yerinde görmeye mi geldin?" dedi Davidson.

"Sadece Ellen'a bir iki çift laf edeceğim" diye açıkladı Rebus, odadaki üçüncü ve son kişinin bulunduğu yöne bakarak. Başpolis Ellen Wylie başını gömdüğü rapordan kaldırdı. Rebus'la birlikte üstünde çalıştıkları birkaç davadan beri biraz kilo almıştı. Artık dolgunlaşan yanakları al aldı, Reynolds'ın ellerini ovuşturup sanki ısınmak için ateşe tutarcasına Ellen'a doğru uzatırken bunu ima etmekten geri kalmamıştı.

Wylie ayağa kalktı ama onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Davidson bilmesi gereken bir şey olup olmadığını sordu ona. Rebus omuzlarını kaldırdı yalnızca. Wylie koltuğunun arkasına astığı ceketiyle omuz çantasını almıştı.

"Bu akşamlık paydos ediyorum" diye seslendi odadakilere. Reynolds ıslık çalıp dirseğini oynattı.

"Ne dersin, Shug? Mesai arkadaşları arasında aşk filizleri yeşermesi hoş oluyor, değil mi?" Kadın odadan çıkarken arkadan kahkahalar yükseliyordu. Koridora çıkınca Wylie duvara yaslanıp başını öne eğmişti.

"Uzun bir gündü herhalde?" dedi Rebus.

"Sen hiç Alman bir anarşist-sendikacıyı sorguya çekmeyi denedin mi?"

"Son zamanlarda denemedim."

"Her şeyin bu gece işleme alınması gerekiyor, böylece yarın mahkemeye çıkarılabilsinler."

"Bugün" diye düzeltti Rebus saatinin camını tıkırdatarak. Wylie de kendi kol saatine göz attı.

"Bu kadar geç mi sahi?" Sesi yorgun çıkıyordu Wylie'nin. "Altı saat sonra yine mesaideyim."

"Barlar hâlâ açık olsaydı, sana bir içki ısmarlardım."

"İçkiye ihtiyacım yok."

"Eve bırakayım mı?"

"Arabam dışarıda" dedikten sonra bir an düşündü. "Yok, değil, bugün getirmedim."

"Düşündüm de iyi etmişsin."

"Arabayla gelmememizi söylemişlerdi."

"Öngörü harika bir şey. Demek ki seni evine bırakabilirim." Rebus onunla göz göze gelene kadar bekledi. Gülümsüyordu. "Hâlâ ne istediğimi sormadın."

"İstediğini *biliyorum*." Biraz sinirlenmişti, Rebus pes anlamında ellerini kaldırdı.

"Şimdi sakin ol" dedi Wylie'ye. "İstemem senin bu kadar..."

"Bu kadar ne?"

Rebus lafı uzatmadı. "İçinden yıkılmanı" demek zorunda kaldı.

Ellen Wylie boşanmış kız kardeşiyle aynı evde yaşıyordu.

Cramond'da üç bitişik evden ortadakinde oturuyorlardı. Arka bahçedeki yamaç dosdoğru Almond Nehri'ne uzanırdı. Gece hava ılıktı, Rebus'ın canı sigara içmek istedi, dışarıda bir masaya oturdular. Wylie alçak sesle konuşuyordu, komşuların şikâyet etmelerinden çekiniyordu çünkü, ayrıca kız kardeşinin yattığı odanın penceresi açıktı. Eve girip iki fincan sütlü çayla çıkmıştı dışarıya.

"Güzel bir yer" dedi Rebus. "Su sesini duymak hoşuma gitti."

"Hemen şurada bir bent var." Ellen karanlığı işaret ediyordu. "Uçakların gürültüsünü kesiyor."

Rebus onu haklı bulduğunu başıyla işaret etti. Turnhouse Ha-

vaalanı'nın pistiyle aynı hizadaydılar. Gecenin bu saatinde Torphichen Place'ten buraya varmaları on beş dakika sürmüştü. Yol boyunca Ellen'ın hikâyesini dinlemişti Rebus.

"Bir web sitesine bir şeyler karalamışsam ne olmuş... yasalara aykırı değil ki bu. Düzene öfkelenmiştim. Biz bu hayvanları mahkemeye çıkarmak için didinip duralım, sonra avukatlar gelip onların aldıkları cezaları indirmek adına ellerinden geleni artlarına koymasınlar."

"Hepsi bu kadar mı?"

Ellen yolcu koltuğunda kıpırdanıyordu. "Başka ne olsun?"

"CanimAciyor, bu bana biraz daha kişisel bir şey gibi geldi."

Ellen gözünü ön camdan dışarı dikmişti. "Hayır, John, sadece öfkeliydim. Tecavüz, cinsel taciz, aile içi şiddet davalarına saatlerimi verdim, belki bunu sadece bir kadın anlayabilir."

"Siobhan'ı geri aramanın sebebi bu muydu? Sesini hemen tanıdım."

"Evet, fırıldakçılık yaptın."

"Göbek adım..."

Şimdi gece esen serin rüzgârda kadının evinin bahçesinde otururken ceketinin düğmelerini ilikleyen Rebus web site hakkında sorular yöneltiyordu Ellen'a. Nasıl bulmuştu o adresi? Jensen ailesini tanıyor muydu? Hiç karşılaşmışlar mıydı?

"Davayı hatırlıyorum" dışında başka bir şey demedi kadın.

"Vicky Jensen?" Ellen başıyla doğruladı. "Üstünde çalıştığın davalardan mıydı?"

Hayır anlamında başını salladı. "Ama herifin öldüğüne sevindim. Bana gömüldüğü yeri göster de gidip mezarında dans edeyim."

"Edward Isley ile Trevor Guest de öldü."

"Bak, John, tek yaptığım siteye birkaç satır yazmak... İçimi döküyordum."

"Şimdi de sitede adları verilen üç adam öldü. Kafaya bir darbe, damardan aşırı doz yemişler. Sen cinayetler üstünde çalışmış birisin, Ellen... yöntem sana ne anlatıyor?"

"Ağır uyuşturuculara ulaşabilen biri."

"Başka?"

Biraz düşündükten sonra "Sen söyle" dedi Ellen.

"Katil kurbanlarla yüz yüze gelmek istememiş. Ondan daha iri, daha kuvvetliydiler belki. Ama acı çekmelerini de istememiş, bir anda darbeyi indirip şırıngayı saplamış. Kadın elinden çıkmış gibi gelmiyor mu sana da?"

"Çayını nasıl içersin, John?"

"Ellen..."

Kadın avucunu masaya vurdu. "Madem isimleri CanavarNobeti sitesinde yayınlanmıştı, demek ki birinci sınıf pislikti bu herifler... Sakın onlara merhamet etmemi söyleme bana."

"Ya katilin yakalanmasına?"

"Nasıl yani?"

"Yaptığı yanına kâr mı kalsın?"

Ellen gözlerini yine karanlığa dikti. Rüzgâr yakınlardaki ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. "Bugün ne yaşadık biliyor musun, John? Savaş vardı, basmakalıp bir savaş: iyiler ve kötüler..."

Sen bunu Siobhan'a anlat diye aklından geçirdi Rebus.

Ellen devam ediyordu: "Ama hep öyle olmaz, değil mi? Bazen saflar birbirine karışır." Gözlerini Rebus'a dikti. "*Sen* bunu herkesten daha iyi bilirsin, kaç kere kestirmeden gittiğin yolları gördüm."

"Örnek insan olduğum söylenemez, Ellen."

"Olabilir ama adamı bulmak istiyorsun, yanılıyor muyum?"

"Adam veya kadın. İşte bunun için senin yazılı ifadeni almam gerekiyor." Ellen ağzını açmış itiraz etmek üzereydi ama Rebus elini kaldırıp ona fırsat vermedi. "O siteyi kullananlardan bir tek seni tanıyorum. Jensen'lar siteyi kapattılar, dolayısıyla orada neler yazılıp çizildiğini öğrenebileceğimi sanmıyorum."

"Yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Birkaç soruya cevap vereceksin."

Kadın sertçe sessiz bir kahkaha attı. "Bugün mahkemede görevli olduğumu biliyor musun?"

Rebus bir sigara daha yakarken, "Neden Cramond?" diye sordu. Konuyu değiştirmesine şaşırmıştı Ellen.

"Burası köy" dedi. "Şehir içinde köy, her iki dünyayı da yaşıyo-

rum burada." Kararsız kalmıştı. "Sorgulama başladı mı? Gardımı böyle mi düşüreceksin?"

Rebus başını salladı. "Sadece fikrin kimden geldiğini merak ettim."

"Burası benim evim, John. Denise sonradan geldi yanıma, şeyden sonra..." Boğazını temizledi. "Galiba bir böcek yuttum" dedi özür dileyerek. "Boşandıktan sonra diyecektim."

Rebus anladığını ima ederek dinliyordu. "Neyse, sakin bir yer, sana katılıyorum. İşini aklından çıkarmak kolay olur burada."

Mutfağın ışığı Ellen'ın dudaklarına yayılan tebessümü ele veriyordu. "Aynısını ben senin için söyleyemem galiba. Kafana balyoz yesen de işe yaramaz sanırım."

"Şunlardan birkaçı da yaramaz" dedi Rebus. Mutfak penceresinin altına dizilmiş boş şarap şişelerini gösteriyordu.

Rebus direksiyon başında şehre doğru giderken acele etmiyordu. Geceleri çok severdi bu şehri: taksileri, sallanarak ilerleyen yayaları, sokak lambalarından yayılan sarı ışığı, kararmış dükkânları, perdeleri çekilmiş apartmanları. Gidebileceği yerler vardı, fırına, bir otelin resepsiyonuna; kumarhaneye mesela; tanındığı yerlerdi buralar, hemen çay ikram edilir, dedikoduya başlanırdı. Yıllar önce Coburg Street üstünde işe çıkmış kızlarla sohbet etmek için dururdu ama şimdi çoğu ya buralardan taşınmış ya da ölüp gitmişlerdi. Tabii o da gidecekti bir gün ama Edinburgh yerli yerinde kalacaktı. Aynı sahneler yine yaşanacaktı, asla sonu gelmeyecek bir oyundu bu. Katiller yakalanarak cezalandırılacak; kimileri de sırra kadem basacaktı. Yeraltı ve yerüstü dünyaları kuşaklar boyu bir arada yaşayacaklardı. Hafta sona erdiğinde G8 sirki başka istikamete doğru yollara düşecekti. Geldof ile Bono peşinde koşacakları yeni davalar bulacaklardı. Richard Pennen yönetim kurulu odasına, David Steelforth da Scotland Yard'a dönecekti. Bazen her şeyi birbirine bağlayan mekanizmayı görmesine az kaldı diye düşündüğü olurdu Rebus'ın.

Az kalırdı... ama mesafe asla yeteri kadar kısalmazdı.

Marchmont Road'a dönerken Meadows Parkı terk edilmiş gibiydi. Arden Street'in yukarısına park ederek oturduğu apartmana doğru yokuş aşağı yürüdü. Haftada iki, üç kez posta kutusunda el ilanları bulurdu, onun namına dairesini satmaya hevesli emlak komisyoncuları bırakırdı bunları. Üst katı iki yüz bine satılmıştı. Böyle bir parayı teşkilattan alacağı emeklilik ikramiyesine eklerse, Siobhan'ın da dediği gibi, "gül gibi geçinip gitmek" işten bile değildi. Sorun bu yolun ona hiç cazip gelmemesiydi. Kapıdaki delikten atılmış postaları almak üzere eğildi. Yeni açılan Hint lokantasından mönü de vardı aralarında. Mutfakta, paket servisi olan başka lokantaların arasına iliştirdi onu da. Bu arada kendine jambonlu bir sandviç yapıp tezgâhın üstüne dizilmiş boş bira kutularına gözünü dikerek ayakta yedi. Ellen Wylie'nin bahçesinde kaç şişe vardı acaba? On beş, yirmi? Litrelerce şarap. Mutfakta Tesco'nun alışveriş poşeti gözüne çarpmıştı. Herhalde geri dönüşüm için topluyordu, alışverişi de o yapıyordu. İki haftada bir mesela... İki haftada yirmi şişe; haftada on eder. *Denise sonradan geldi yanıma, şeyden sonra... Boşandıktan sonra diyecektim.* Rebus içeride ışık yanan mutfak camının önünde uçuşan böcek falan görmemişti. Ellen'ın beti benzi atmıştı. Günün yorgunluğuna bağlanabilirdi pekâlâ, ancak nedeninin daha derinde yattığını biliyordu Rebus. Kadının kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki kırışıklıkların oluşması haftalar sürerdi. Vücudunun kalınlaşması da. Bir zamanlar Siobhan'ın onu rakip olarak gördüğünün farkındaydı. Terfi uğruna dişini tırnağına takan iki kadın başpolisti onlar. Ancak son zamanlarda Siobhan bu konudan pek bahsetmez olmuştu. Belki de eskisi kadar tehdit olarak görmüyordu Ellen'ı...

Bir bardağa su doldurup oturma odasına götürdü, bir parmak kalana dek bir dikişte içti, sonra onun üstüne malt viski döktü. Başına dikince boğazını yaktığını hissetti. Bardak boşalınca koltuğuna kuruldu. Müzik dinlemek için vakit geç olmuştu. Bardağı alnına dayayıp gözlerini yumdu.

Uykuya dalmıştı.

5 Temmuz Salı

11

Glenrothes'ın en iyi yanı Markinch'teki tren istasyonuna kadar ulaşım olmasıydı.

Siobhan trende oturacak yer bulmuştu, evle iş arasında gidip gelen kalabalıklar için henüz vakit erkendi ne de olsa, pencereden dışarı kırları seyrediyordu. Pek bir şey göremiyordu o başka: Kafası gösteriler sırasında çekilmiş görüntülere takılmıştı, onun uzaklaştığı saatlerde çekilmiş görüntülerdi. Gürültü, patırtı, küfürler, savrulan coplar, fırlatılan nesneler, çaba gösterirken çıkarılan homurtular. Başparmağı kumandaya basmaktan uyuşmuştu. Durdur... yavaş geri sar... yavaş ileri sar... oynat. Hızlı ileri sar... geri sar... durdur... oynat. Hareketsiz görüntülerden bazılarında suratlar daire içine alınmıştı, teşkilatın sorgulamak isteyeceği kimselerdi onlar. Gözlerinden nefret fışkırıyordu. Hepsi gösterici değildi kuşkusuz, kendilerini Burberry atkılarıyla beysbol şapkalarının altına gizlemiş, bela çıkarmaya hazır yerli ahali de vardı aralarında. Güneyde böylelerine maganda derlerdi herhalde, buradaysa onlara çapulcu ismi yakıştırılırdı. Ekipten biri ona kahveyle çikolatalı gofret getirirken omzunun üstünden o kadarını söylemişti zaten.

"Çapulkentten Çapulcu Çapul."

Trende Siobhan'ın karşısında oturan kadın, açmış sabah gazetesini okuyordu. Protesto gösterileri manşetten verilmişti. Tabii Tony Blair de. Singapur'daydı, Olimpiyatların Londra'da düzenlenmesi için oy toplamaya çalışacaktı. 2012 çok uzak görünüyordu; Singapur da. Gleneagles'a döndüğüne inanamıyordu Siobhan, hem de onca adamla tokalaşmak için tam zamanında: Bush ile Putin,

Schroeder ile Chirac. Gazetede yazılanlara bakılırsa cumartesi günü Hyde Park'tan kuzeye yönelen kalabalıktan geriye pek az insan kalmıştı.

"Affedersiniz, burası boş mu?"

Siobhan kafa sallayınca adam yanına sıkıştı.

"Dün berbattı, değil mi?" Siobhan homurdanarak bir şeyler söyledi ama masanın karşısında oturan kadın Rose Street'te alışveriş yaparken aralarında kalmaktan zor kurtulduğunu anlattı. Daha sonra ikisi savaş hikâyeleri anlatmaya koyulunca Siobhan tekrar pencereden manzarayı seyretmeye döndü. Çatışma yöntemleri hep aynıydı. Polisin uyguladığı taktikler değişmemişti: Şiddet uygula; şehrin kontrolünün onlarda değil bizde olduğunu anlasınlar. Görüntülerden anlaşıldığı kadarıyla provokasyon olduğu açıkça görülüyordu. Ama önceden ikaz edilmişlerdi; haberlere çıkmadıkça gösteriye katılmanın ne anlamı vardı? Anarşistlerin reklam kampanyası yapacak güçleri yoktu. Cop kullanmaktan hakkında dava açılanlar, onlar için ücretsiz tanıtım kampanyasına denkti. Gazetedeki fotoğraflar kanıtlıyordu bunu: Dişlerini sıkmış aynasızlar sopalarını savururken göstericiler savunmasız yerlerde, yüzleri görünmeyen üniformalılar tarafından sürükleniyordu. Tam bir George Orwell sahnesiydi yaşanan. Gelgelelim hiçbiri annesine kimin saldırdığını Siobhan'ın ortaya çıkarmasına yetmedi.

Yine de pes etmeye niyeti yoktu.

Gözleri batıyordu kırpıştırırken, her kırpışında gözü kararıyordu. Uykuya ihtiyacı vardı ama aldığı onca kafein ve şeker iyice uyarmıştı onu.

"Kusura bakmayın ama siz iyi misiniz?"

Yanında oturan komşusuydu soran. Eli Siobhan'ın kolunu okşuyordu. Siobhan gözlerini kırpıştırarak açtığında tek bir damla yaşın yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Yanağını sildi.

"İyiyim" dedi. "Biraz yorgunum, o kadar."

"Canınızı sıkmış olabiliriz diye düşündük" diyordu karşıdaki kadın, "dünkü olaylardan bahsettik ya..."

Siobhan hayır diye işaret ederken kadının gazeteyi elinden bıraktığını fark etti. "Acaba izin?.."

"Ah, ne demek, şekerim."

Siobhan zoraki gülümseyerek gazeteyi açtı, fotoğrafları incelemeye başladı, foto muhabirinin adı...

Haymarket'ta taksi kuyruğuna girdi. Western General'da indiği gibi koğuşa doğru ilerledi. Babası lobide çayını yudumluyordu. Üstündeki kıyafetlerle uyumuştu, tıraş yapma imkânı bulamamıştı, yanaklarıyla çenesi ak sakallarla kaplıydı. Daha yaşlı görünüyordu, ansızın ihtiyar ve ölümlü bir adama dönmüştü.

"Annem nasıl?"

"Fena değil. Öğleden hemen önce tomografiye girecek. Senden ne haber?"

"Alçağı bulamadım hâlâ."

"Nasıl olduğunu sormuştum."

"İyiyim."

"Gecenin neredeyse yarısında ayaktaydın, değil mi?"

"Yarısından biraz daha fazla" diye itiraf etti gülerek. Telefonu ötüyordu, mesaj gelmemişti, pilin bitmek üzere olduğunu haber veriyordu. Aleti kapadı. "Annemi görebilir miyim?"

"Şimdi hazırlıyorlar. İşleri bitince bana haber vereceklerini söylediler. Dışarısı nasıl?"

"Yeni bir güne daha hazırlanıyor."

"Kahve alayım mı sana?"

İstemediğini işaret etti. "İçim dışım kahve oldu zaten."

"Bence senin biraz dinlenmen gerek, tatlım. Öğleden sonra gelir, görürsün anneni, testlerden sonra."

"Önce bir merhaba diyeyim." Koğuşun kapısına yöneldi.

"Ama sonra eve gideceksin, değil mi?"

"Söz."

Sabah haberleri: Dün tutuklananlar Chambers Street'teki yerel mahkemeye gönderiliyordu. Duruşma kamuoyuna kapalı görülecekti. Dungavel Göçmen Merkezi'nin önünde protesto eylemi sürüyordu. Önceden ikaz edilen Göçmen Bürosu sınırdışı edilmek üzere içeride bekletilenleri çoktan başka yere nakletmişti. Göste-

rileri düzenleyenler yine de eylemi gerçekleştireceklerini söylüyorlardı.

Stirling'deki Barış Kampı'nda patırtı çıkmıştı. Orada kalanlar Gleneagles'a doğru yoldaydılar, polis aşırı şiddet uygulayıp şüpheli şüphesiz herkesi arayarak onları durdurmaya kararlıydı. Edinburgh'da enikonu temizlik vardı. Dört yüz litre kadar sıvı yemek yağı yüklü bir tankere el konmuştu, eylemciler bu yağla yollar kayganlaştırılarak trafikte karışıklık yaratmayı planlamışlardı. Çarşamba günü Murrayfield'da son bir çaba için "Final Push" konserinin hazırlıkları sürüyordu. Sahne kurulmuş, ışıklandırma düzeni ayarlanıyordu. Midge Ure o gün "İskoçya'ya makul bir yaz havası" dilemişti. Sahneye çıkacaklar ve ünlüler birer birer geliyordu kente. Richard Branson kendi uçurduğu jetlerinden biriyle inmişti Edinburgh'ya. Prestwick Havaalanı'nda ertesi gün inecek uçaklar için hazırlıklar sürüyordu. Diplomatların korumaları çoktandır buradaydı. Başkan Bush kendi köpeğini, ayrıca günlük sporunu yapmak için dağ bisikletini de getirecekti yanında. Haber stüdyosundaki sunucu zirvenin Kuzey Denizi'nde çalıştırılan sayısız kaçak petrol platformlarından birinde yapılabileceğini öneren bir izleyiciden gelen e-postayı okuyordu, böylece "güvenliğe küçük bir servet harcamaktan kurtulabilir, protesto yürüyüşlerine ilginç bir anlam kazandırabilir."

Rebus kahvesini bitirip müziğin sesini kıstı. Polis karakolunun otoparkına minibüsler art arda geliyorlardı. Ellen Wylie ifadesini vermek üzere yaklaşık doksan dakika sonra çıkacaktı kürsüye. Rebus birkaç kez cep telefonundan Siobhan'a ulaşmaya çalışmıştı, ama daha çalmadan telesekreter devreye giriyordu, demek ki kapamıştı telefonunu. Sorbus Karargâh Merkezi'ni aradı: Siobhan'ın oradan ayrılıp Edinburgh'ya doğru yola çıktığını söylediler. Western General Hastanesi'ni denediğindeyse "Mrs. Clarke geceyi rahat geçirdi" dışında başka bir şey öğrenemedi. Kim bilir ömründe kaç kez duymuştu bu sözleri? Geceyi rahat geçirmenin anlamı, "Eğer merak ettiğin buysa, hâlâ sağ" oluyordu. Başını kaldırınca Cinayet Büro'ya giren birini gördü.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Rebus. Sonra adamın üniformasını fark etti. "Affedersiniz."

"Tanışmıyoruz" diyen Emniyet Amiri elini uzatarak kendini tanıttı. "James Corbyn."

Rebus elini uzatarak karşılık verirken Corbyn'in mason olmadığına karar verdi. "Müfettiş Rebus."

"Auchterarder davasında Başpolis Clarke'le beraber mi çalışıyorsun?"

"Öyle, efendim."

"Ona ulaşmaya çalışıyorum. Bir konuda bana güncel bilgi verecekti."

"Birtakım ilginç gelişmeler yaşandı, efendim. Bir karı-kocanın açtığı bir web sayfası var. Katil kurbanlarını oradan seçmiş olabilir."

"Üçünün de adı var mı elinizde?"

"Evet, efendim. Hepsinde aynı yöntem izlenmiş."

"Daha başkaları olabilir mi?"

"Bilmek zor."

"Üçte duracak mı?"

"Bunu da bilemeyiz, efendim."

Emniyet Müdürü odada gezinerek duvarda asılı şemaları, masaları, bilgisayar monitörlerini inceliyordu. "Clarke'a 'yarına kadar zamanın var' demiştim. Ondan sonra G8 sona erip toparlanana dek dosyayı kapatıyoruz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim."

"Henüz basın davanın peşine düşmedi. Birkaç gün ara verebiliriz pekâlâ."

"İzler silinebilir, Amirim. Eğer zanlılara hikâyelerini düzeltme fırsatı verirsek..."

"Zanlıları buldunuz mu?" Corbyn hızla Rebus'a dönmüştü.

"Onu demek istemedim, efendim, ancak sorguladığımız kimseler var."

"Öncelik G8'de, Rebus."

"Nedenini sormamın bir sakıncası var mı, Amirim?"

Corbyn dik dik baktı. "Çünkü dünyanın en güçlü sekiz adamı İskoçya'da olacak, ülkenin en iyi otelinde kalacaklar. Herkesin kovaladığı hikâye bu. Bir seri katilin ortalıkta kol gezdiği haberi ayağımıza takılır, sence de öyle olmaz mı?"

"Aslına bakarsanız, Amirim, kurbanlardan biri İskoçya'dan."

Emniyet Amiri aralarında birkaç adım kalana dek yaklaştı Rebus'a. "Ukalalık etmeye kalkma, Müfettiş Rebus. Senin gibi tipleri daha önce de gördüm ben."

"Ne gibi tipler onlar, Amirim?"

"Uzun süredir ortalıklarda olduğu için herkesten daha çok şey bildiğini düşünen tipler. Arabalar hakkında ne derler, bilirsin, gittiği kilometre arttıkça, ıskartaya çıkma olasılığı da artar."

"Ama şunu belirteyim, Amirim, ben hurdaları bugün üretilen arabalara yeğlerim. Mesajınızı Başpolis Clarke'a iletmemi ister misiniz? Yapacak daha önemli işleriniz vardır. Gleneagles'da bulunacak mısınız?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Mesaj alınmıştır." Emniyet Amiri'ne selam durmak diye yorumlanabilecek bir hareket yaptı Rebus.

"Bu işi kapatacaksınız." Corbyn elini Rabus'ın masasında istiflenmiş kâğıtlara vurdu. "Hem unutma, bu davada yetkili Başpolis Clarke, sen değilsin, müfettiş." Gözleri biraz kısılmıştı. Rebus'ın karşılık vermeyeceğini anlayınca, odadan çıkıp gitti. Rebus oh çekmeden önce bir dakikadan fazla bekledi, ardından telefona sarıldı.

"Mairie? Bana vereceğin bir haber var mı?" Kadının cevabını dinledi, kusura bakma diyordu. "Neyse, dert değil. Sana ufak bir ikramiyem var, eğer cebinde bir fincan kahve ısmarlayacak..."

Multrees Walk'a varması yürüyerek on dakika sürdü. Harvey Nichols mağazasının bitişiğinde yeni kurulmuş bir alandı burası, hâlâ kiralanmamış dükkânlar vardı. Ama Vin Caffe adında bir şeyler atıştırıp İtalyan kahvesi içebileceği bir yer açıktı, Rebus kendine büyük bir fincan espresso ısmarladı.

Mairie Henderson'ın geldiğini görünce, "Parasını bu hanım ödeyecek" diye belirtti.

"Bil bakalım, bugün yerel mahkemeyi kim yönetiyor?" dedi Mairie yerine otururken.

"Richard Pennen'la iyi geçinmenin mazereti bu mu?"

Dik dik baktı Mairie. "Eğer Pennen kalkıp bir Parlamento Üyesi'nin otel masraflarını çekmişse, ne olur, John? O paranın sözleş-

meler karşılığında verildiğine dair hiçbir kanıt yok. Eğer Webster silah alımında çalıştıysa, hikâyenin giriş bölümünü yazabilirim." Bıkkınlıkla bir of çekerek omuzlarını abartılı bir edayla kaldırdı. "Her neyse, henüz pes etmiş değilim. Richard Pennen hakkında birkaç kişiyle daha konuşayım da."

Rebus elini yüzünde gezdirdi. "Mesele onu korumak için onca çaba harcamaları. Sadece Pennen değil aslında, o gece orada bulunan herkes için. Yanlarına bile yaklaşamayız."

"Webster'ı birinin duvardan aşağı attığına gerçekten inanıyor musun?"

"Olabilir. Nöbetçilerden biri içeri gizlice giren biri olduğunu düşünüyordu."

"Peki, madem oraya biri sızmıştı, yemeğe katılanlardan olması mantıklı değil." Mairie başını yan çevirmiş Rebus'a bakarak onu haklı bulmasını bekliyordu. Fakat karşılık alamayınca doğruldu. "Bak, ne diyorum? Bütün bunların sebebi senin içindeki anarşist ruh. Sen *onların* tarafındasın, ama her nasılsa 'Devlet Baba' adına çalışmak zorunda kalmaktan rahatsız oluyorsun."

Rebus homurdanarak güldü. "Nereden vardın sen bu kanıya?"

Mairie de eşlik etti onun kahkahalarına. "Haklıyım, değil mi? Kendini dışarıda gördün hep..." Kahveler gelince gerisini getirmedi, cappuccino fincanına kaşığını daldırıp köpüğünü ağzına aldı.

"Sınırı aşmamak için elimden geleni yapıyorum" dedi Rebus düşünceli bir havada.

Mairie beğenmişti bunu. "Zaten iyi anlaşmamızın nedeni buydu."

"Ta ki sen Cafferty'yi tercih edene dek."

Mairie yine omuz silkti. "Oysa o senin kabul etmek istemediğin kadar benziyor sana."

"Az kalsın sana büyük bir iyilik yapacaktım oysa..."

"Tamam." Mairie gözlerini kıstı. "Aranızda dağlar kadar fark var."

"Bu daha iyi." Rebus ona bir zarf uzattı. "Kendi ellerimle yazdım, dolayısıyla hecelemeler sizin yüksek gazetecilik standartlarınıza uymayabilir."

"Ne bu?" Mairie katlanmış dosya kâğıdını açıyordu.

"Hasıraltı ettiğimiz bir konu: Cyril Colliar'ın katilinden iki kurban daha. Elimizdeki bütün bilgiyi veremem ama bununla başlayabilirsin."

"İnanmıyorum, John..." Mairie gözünü dikmiş Rebus'a bakıyordu.

"Neden?"

"Bunu niye veriyorsun bana?"

Rebus, "İçimde gizli anarşist eğilim yüzünden mesela" diyerek sözümona tahmin etti.

"Ama bu haber ön sayfada yer bulamayabilir, hele bu hafta."

"Yani?"

"Yılın herhangi bir haftası olsa bulurdu ama bu hafta..."

"Umduğunu değil bulduğunu yiyeceksin mi demek istiyorsun?"

"Web siteden gelen şu bilgiler..." Mairie dosya kâğıdında yazanları ikinci kez gözden geçiriyordu."

"Hepsi el değmemiş bilgi, Mairie. Eğer kullanacak yerin yoksa..." Kâğıdı geri almak üzere elini uzatmıştı.

"Bu 'seri kalıt' diye yazdığın ne anlama geliyor? Atalarından aldığı genleri durduramayan biri mi?"

"Ver şunu bana."

"Sen kime kızgınsın?" diye sordu Mairie gülümseyerek. "Yoksa böyle davranmazdın."

"Şunu alayım ve bu konu kapansın."

Fakat kadın kâğıdı katlayıp zarfa koyduktan sonra cebine yerleştirmişti. "Eğer gün boyunca başka patırtı çıkmazsa, belki yazı işleri müdürünü ikna edebilirim."

"Web site ile olan bağlantısından bahset ona" diye akıl verdi Rebus. "Listede yer alan başka kimselerin biraz daha dikkatli olmalarını sağlayabilir."

"Onlara haber verilmedi mi?"

"Buna fırsat olmadı. Eğer Emniyet Amiri kararında ısrar ederse, gelecek haftaya kadar öğrenmeleri imkânsız."

"O tarihe kadar katil yeni bir hamle yapabilir mi?"

Rebus evet dercesine kafa salladı.

"Öyleyse bana verirken senin amacın o pisliklerin canını kurtarmak."

"Kurtarmak ve hizmet etmek" derken selam durmayı denedi.

"Sakın Emniyet Amiri'yle ters düştüğün için olmasın?"

Rebus canı sıkılmış edasıyla yavaşça başını iki yana salladı. "Ben de kendimi şüpheci sanırdım... Sahiden Richard Pennen'ı araştırmaya devam ediyor musun?"

"Biraz daha zaman gerek." Zarfı eline alıp ona doğru salladı. "Ama önce şunları yeniden yazmalıyım. Anadilinin İngilizce olmadığının farkında değildim."

Siobhan evine dönmüş, küveti doldurup içine girmişti, gözleri kapalıydı; birden sıçrayarak uyandığında, çenesine kadar sudaydı. Hemen çıkıp giyinmişti, bir taksi çağırıp arabasını verdiği tamirhaneye doğru yola koyulmuştu. Niddrie'ye arabayla gitmişti, aynı yere ikinci kez, daha doğrusu üçüncü kez yıldırım düşmezdi nasıl olsa; ödünç aldığı aracı kimselere görünmeden St. Leonard'ın park yerine bırakmayı başarmıştı. Soran olursa, hasarı otoparkta dururken biri gelip çarpmıştır herhalde diye açıklayabilirdi.

Yol kenarında bekleyen tek katlı bir otobüs gördü, şoför başını gazetesine gömmüştü. Kamp yapanlardan birkaçı sıkış tıkış doldurdukları sırt çantalarıyla otobüse binerken Siobhan'ın yanından geçtiler. Gülümseyen gözlerinden uyku akıyordu. Bobby Greig nezaret ediyordu onlara. Siobhan etrafına bakınca geride kalanların da çadırlarını söktüklerini gördü.

"Cumartesi en gürültülü geceydi" diye anlatıyordu Greig. "O günden beri her gün daha sakin geçti."

"Kimseyi kapıdan çevirmek zorunda kalmadınız o zaman?"

Güvenlik görevlisinin ağzı seğiriyordu. "Bu tesis on beş bin kişiyi ağırlayabilir ama çıkıp gelenlerin sayısı sadece ikiydi." Kararsız kaldıktan sonra devam etti. "Senin 'arkadaşlar' dün akşam gelmediler." Söyleyiş tarzına bakılırsa kendince bir şeyler çakozladığı belliydi.

"Annemle babam" dedi Siobhan.

"Peki, bunu neden bana söylemedin?"

"Ne bileyim, Bobby. Belki de bir polisin annesiyle babasının burada güvende olduğunu düşünmediğim için."

"Senin yanında mı kalıyorlar şimdi?"

Hayır anlamında başını salladı. "Toplum polislerinden biri annemin yüzünü patlattı. Kadıncağız geceyi hastanede geçirdi."

"Üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yok diye işaret etti. "Yöre sakinleriyle başka bela çıktı mı buralarda?"

"Dün akşam gene tatsızlık çıktı."

"Veletler hiç pes etmiyor, değil mi?"

"Encümen Başkanı yine geldi, yine tatlıya bağladı."

"Tench mi?"

Greig başıyla doğruladı. "Yanında kodaman birini dolaştırıyordu. Sonradan görme şehirli biri."

"Buralarda işe yarayabilir. Neye benziyordu şu kodaman?"

Greig omuz silkti. "Devlet adamına." Parmaklarını tıraşlı kafasında gezdirdi. "Yakında buralar tenhalaşır. Hepsine güle güle."

Adamın kampı mı, yoksa Niddrie'yi mi kastettiğini sormadı Siobhan. Arkasına dönüp annesiyle babasının çadırına ilerledi. Kapağın fermuarını açıp içeri göz attı. Her şey yerindeydi ama yeni bir şeyler eklenmişti. Göründüğü kadarıyla kamptan ayrılanlar onlara kalan yiyecekleriyle mum ve su bırakmaya karar vermişlerdi.

"Neredeler?"

Santal'ın sesini tanımıştı Siobhan. Gerisin geri çadırdan çıkarak doğruldu. Santal'ın da sırtında bir çanta, elinde bir şişe su vardı.

"Ayrılıyor musun?" dedi Siobhan.

"Stirling'e giden otobüse biniyorum. Vedalaşmak istedim."

"Barış Kampı'na gidiyorsun?" Santal kafa sallarken Siobhan'ın gözü onun örgülü saçlarındaydı. "Dün sen de gittin mi Princes Street'e?"

"Annenle babanı en son orada gördüm. Başlarına ne geldi?"

"Birisi anneme indirdi. Şimdi hastanede."

"Olacak şey değil, korkunç. Yoksa..." Bocaladı. "Seninkilerden biri mi?"

"Benimkilerden" dedi Siobhan. "Ben de onu yakalamaya uğraşıyorum. Neyse ki sen hâlâ buradasın."

"Neden?"

"Hiç görüntü almış mıydın? Bir göz atsam iyi olur."

Ne var ki Santal almadığını ima ediyordu.

"Merak etme" dedi Siobhan, "benim bakacaklarım... Sadece üniformalılarla ilgileniyorum, gösteride olanlarla." Ama Santal başını sağa sola sallayıp duruyordu hâlâ.

"Makinem yanımda değildi." Kuyruklu yalandı.

"Hadi, Santal, yapma. Yardımcı olmak isteyeceğinden kuşkum yok."

"Fotoğraf çeken bir sürü insan vardı." Kolunu uzatarak kamptakileri gösterdi. "Onlara sor."

"Ben sana soruyorum."

"Otobüs kalkıyor..." Santal onu hızla itip uzaklaştı yanından.

"Anneme mesajın var mı?" Arkasından sesleniyordu Siobhan. "Seni görmeleri için Barış Kampı'na getireyim mi onları?" Ama Santal dönüp ona bakmadan ilerledi. Siobhan içinden sövüp sayıyordu. Anlamalıydım: Santal'ın gözünde ben neyim: "domuz", "pislik", "şıllık" ve "aynasız?" Kısaca düşman. Otobüs yolcularını alırken Bobby Greig'in yanına dönmüştü yine, kapılar tıslayarak kapandı. İçeridekiler hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı. Bazıları Greig'e el sallıyordu. O da karşılıksız bırakmadı.

"Fena tipler değildi" dedi Siobhan'a ciklet uzatırken, "hippiler ne de olsa." Sonra ellerini ceplerine soktu. "Yarın akşama biletin var mı?"

"Bulamadım" dedi Siobhan.

"Orada güvenliği sağlayan benim şirket..."

Siobhan adama döndü. "Fazla bilet var mı peki?"

"Aslında yok, ama ben orada olacağım, dolayısıyla sen de 'artı bir' olabilirsin."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yok, çıkma teklifi falan değil... davet ediyorum, eğer istersen."

"Çok düşüncelisin, Bobby."

"Sana kalmış." Gözlerini Siobhan'dan kaçırıyordu.

"Numaranı verebilir misin, yarın söylerim sana?"

"Daha iyi bir şey çıkar mı diyorsun?"

Siobhan,"İş çıkabilir" diye açıkladı.

"Herkesin akşamları izin yapmaya hakkı vardır, Başpolis Clarke."

"Siobhan de bana."

"Neredesin?" diyordu Rebus telefonun öbür ucunda.

"*Scotsman* binasına doğru yoldayım."

"Ne var *Scotsman* binasında?"

"Başka fotoğraflar."

"Telefonun kapalıydı."

"Şarjı bitmişti."

"Neyse, az önce CanimAciyor rumuzlu kişinin ifadesini aldım."

"Kim?"

"Dün anlatmıştım ya..." Rebus'ın aklına geldi birden, Siobhan dün kendinde değildi. Böylece siteye yazı yazanları anlattı, onlardan birine mesaj gönderdiğini ve Ellen Wylie'nin geri döndüğünü...

"Hop, dur biraz" dedi Siobhan. "*Bizim* Ellen Wylie mi?"

"CanavarNobeti için uzun ve öfke dolu bir şeyler yazmış."

"Ama niye?"

"Sistem kızları rezil ediyor diye."

"Bunlar onun sözleri mi?"

"Hepsini kaydettim. Fakat destekleyecek bir şey bulamadım elbet, etrafta sorguya yardım edecek kimse yoktu."

"Affedersin. Peki, şimdi Ellen şüpheli mi oluyor?"

"Kayıtları dinledikten sonra sen söyle." Cinayet Büro'da sağa sola bakıyordu Rebus. Camların temizlenmesi gerekiyordu ama pencereden arka taraftaki otoparktan başka bir şey görünmediğine göre bir işe yaramazdı. Duvarlar boyansa iyi olurdu, ama nasıl olsa çok geçmeden onları da suç mahallerinde çekilen fotoğraflarla kurbanlarla ilgili ayrıntılar kaplayacaktı.

"Belki kız kardeşi için yapmıştır" dedi Siobhan.

"Ne?"

"Ellen'ın kız kardeşi Denise."

"Ne olmuş ona?"

"Bir yıl falan önce taşındı Ellen'ın yanına... Belki o kadar bile olmamıştır. Eşinden ayrıldı."

"Ee?"

"*Tacizci* eşinden. Kulağıma öyle gelmişti. Glasgow'da yaşıyorlardı. Birkaç kez polise haber verilmiş ama somut bir şey bulunmamış. Adam için men kararı çıkarılmış galiba."

Sonradan geldi yanıma, şeyden sonra... Boşandıktan sonra diyecektim. Ellen'ın yuttuğu "böcek" birdenbire anlam kazanmıştı.

"Bilmiyordum" dedi Rebus usulca.

"Aslında şöyle..."

"Nasıl?"

"Kadınlar sadece başka kadınlarla konuşur bu konuları."

"Ama erkeklerle konuşmazlar, bunu mu demek istiyorsun? Bir de *bize* derler, cinsiyet ayrımı yapıyorsunuz diye." Rebus boştaki eliyle ensesini ovuşturuyordu. Derisi gerilmişti sanki. "Demek Denise kalkıp Ellen'ın yanına gitti, hemen arkasından Ellen internete girip CanavarNobeti benzeri sitelere bağlandı ve..."

Geceleri kız kardeşinin yanında aşırı yiyip içerek...

"Onlarla ben konuşabilirim belki" diye atıldı Siobhan.

"Senin portföyün yeteri kadar dolu değil mi? Annen nasıl, bu arada?"

"Tomografi çekiyorlar. Daha sonra gidip görmeyi düşünüyordum."

"Git o zaman. Glenrothes'da bir şey bulamadın herhalde."

"Bel ağrısından başka hiçbir şey."

"Biri arıyor. Kapatayım artık. Daha sonra buluşalım mı?"

"Tabii."

"Emniyet Amiri uğradı bugün."

"Hayra alamet değil bu."

"Ama bekleyebilir." Rebus gelen çağrıya yanıt vermek üzere tuşa bastı. "Müfettiş Rebus, buyurun."

"Mahkemedeyim" diyen Mairie Henderson'ın sesini duydu.

"Gel bak, sana ne göstereceğim?" Arkadan yuhalamalar, alkışlar geliyordu. "Kapatıyorum."

Rebus hemen aşağı inerek bir devriye arabasında kendine yer buldu. İki memur da dünkü koşuşturmacada yer almamıştı.

"Destek ekipteydik" diye hayıflandılar. "Dört saat boyunca bir otobüste oturup telsizden dinledik. Siz tanıklık etmeye mi gidiyorsunuz, Müfettiş?"

Araç Chambers Street'e sapana dek Rebus bir şey söylemedi. Oraya varınca, "Burada indirin beni" diye emretti.

Şoför homurdanarak, "Bir şey değil" dedi, tabii Rebus indikten sonra.

Devriye aracı frenleri öttürerek U-dönüşü yaparken mahkemenin önüne yerleşmiş muhabirlerin dikkatini çekmişti. Rebus caddenin karşısında durup İskoç Kraliyet Müzesi'nin basamaklarının bitişiğinde bir sigara yaktı. Protestoculardan biri daha mahkeme binasından ayrılırken alkışlarla karşılanıyordu. Arkadaşları onun sırtını sıvazlarken yumruğunu havaya kaldırdı, foto muhabirleri de o anı donduruyorlardı.

"Kaç kişi oldu?" diye sordu Mairie Henderson'ın elinde bir defter ve kayıt cihazıyla yanına geldiğini fark edince.

"Şimdiye dek yirmi falan. Bazıları başka mahkemelere gönderildi."

"Yarın dikkatimi çekmesi gereken herhangi bir şey olacak mı?"

"Mesela 'Kahrolsun bu düzen' olur mu?" Notlarına göz atıyordu. "Ya da 'Bana bir kapitalist göster, sana kan emici göstereyim' nasıl?"

"Adil bir alışverişe benziyor."

"Malcolm X söylemiş." Not defterini kapadı. "Hepsine giriş yasağı getiriliyor. Bir daha yanına bile yaklaşamazlar, ne Gleneagles, ne Auchterarder, ne Stirling, ne Edinburgh şehir merkezi..." Duraksadı. "Güzel bir şey de oldu: Protestoculardan biri hafta sonu yapılacak *T in the Park* festivaline bilet aldığını belirtince, yargıç onun Kinross'a gitmesine izin verdi."

"Siobhan da gidiyor oraya" dedi Rebus. "Şu Colliar soruşturmasını vaktinde yetiştirirsek iyi olur."

"Eğer öyleyse bu haber iyi olmayabilir."

"Neymiş o, Mairie?"

"Clootie Well. Gazetede bir arkadaş bazı araştırmalar yaptı."

"Sonuç?"

"Başkaları da var."

"Kaç kişi?"

"İskoçya'da en az bir. Black Isle'da."

"Inverness'in kuzeyinde?"

Mairie kafasını sallayarak doğruladı. "Beni takip et" deyip arkasını dönerek müzenin ana kapısından girdi. Orada sağa sapıp doğruca İskoçya Müzesi'ne yöneldi. İçeride aileler vardı, küçük çocuklarını getirmişlerdi, çok gürültü yapıyorlardı. En ufakları çığlık çığlığa zıplayıp duruyorlardı.

"Neden geldik buraya?" diye soruyordu Rebus. Oysa Mairie çoktan asansöre binmişti. İndikten sonra birkaç basamak çıktılar. Buradaki pencereden aşağı bakınca mahkeme binası görünüyordu. Ancak Mairie binanın en uzak köşesine ilerlemeye devam etti. "Daha önce çıkmıştım buraya" dedi Rebus.

"Ölüm ve inanç katı" diye açıkladı Mairie.

"İçince taşbebekler olan minik tabutlar var..."

Mairie'nin durduğu camekân buydu işte, camın ardındaki siyah beyaz fotoğraf dikkatini çekti Rebus'ın.

Black Isle'daki Clootie Well'in fotoğrafı...

"Yörede yaşayanlar yüzyıllardır oraya çaputlar asıp duruyorlar. Vakit bulursa, araştırmasını İngiltere ve Galler bölgesini de kapsayacak şekilde genişletmesini söyledim arkadaşıma. Sence ön keşif yapmaya değer mi?"

"Black Isle iki saatlik yol" diye yüksek sesle düşündü Rebus gözünü fotoğraftan ayırmadan. Ağaçlardaki paçavralar yarasalara benziyordu, incecik, çıplak dallara tutunmuş gibi duruyorlardı. Resmin hemen yanında cadıların büyü sopaları vardı, oyulmuş çakıl taşlarının arasından kemik parçaları görünüyordu. Ölüm ve inanç...

"Üç saati bulur, hele bu günlerde" diyordu Mairie. "Onlarca karavan var geçilecek."

Rebus biliyordu. Perth'ün kuzeyindeki A9 karayolunda trafik

çok yavaş ilerlerdi. "Bölgedekiler baksın o zaman. Önerine teşekkürler, Mairie."

"Bunları internette buldum." Fortrose yakınlarındaki Clootie Well'in tarihçesini içeren birkaç dosya kâğıdını uzattı Mairie. Flu fotoğraflardı, müzede sergilenen resmin bir kopyası da vardı aralarında, Auchterarder'de aynı adı taşıyan alanın tıpatıp benzeriydi.

"Sağ ol." Rebus kâğıtları rulo yaparak ceketinin cebine koydu. "Yazı işleri müdürünü kafakola alabildin mi?" Asansöre doğru basamakları inmeye başlamışlardı.

"Belli olmaz. Bu akşam patırtı çıkarsa, beşinci sayfaya atabilir bizim haberi."

"Kumar oynamaya değer."

"Başka ayrıntılar da veremez misin, John?"

"Sana kürekle ayrıntı verdim, daha ne istiyorsun?"

"Beni kullanmadığına inanmak istiyorum." Asansörün düğmesine bastı.

"Böyle bir şey yapar mıyım?"

"Hem de iyi yaparsın." Dışarıdaki basamaklara çıkana kadar konuşmadılar. Mairie olup bitenleri yolun karşısından seyrediyordu. Bir protestocu daha, onun da yumruğu havada. "Cuma gününden beri hasıraltında tuttun. Gazetedeki haberi görünce katilin daha çok kayıplara karışacağını hesaba katıyor musun?"

"Şimdikinden daha fazla kayıplara karışacak değil ya." Rebus'ın bakışları Mairie'ye çevrildi. "Hem cuma günü elimizde sadece Cyril Colliar vardı. Diğerlerini Cafferty'den öğrendik."

Mairie'nin yüzü asılmıştı. "Cafferty mi?"

"Colliar'ın ceketinden kopan parçanın ortaya çıktığını sen söylemişsin ona. Ziyaretime geldi. Giderken yanında iki isim götürdü, geri geldiğinde onların öldüklerini haber verdi."

"Cafferty'den mi yararlandın?" Kulaklarına inanamamış gibi bir hali vardı Mairie'nin.

"Ona bildirmeden *sana* söylemek, ha? Benim anlatmaya çalıştığım da bu zaten. İstersen, git, bilgi alışverişi yapmayı dene, aynı kapıya çıktığını göreceksin. Cinayetlerle ilgili bütün söylediklerimi önce o dinledi. Ama sana anlatmadı."

"Galiba sen bizim sıkı fıkı olduğumuz gibi yanlış bir fikre kapılmışsın."

"Colliar hakkındaki haberleri alır almaz doğru ona koşacak kadar yakınsınız."

"Çok önceden verilmiş bir sözü yerine getiriyordum, herhangi bir gelişme olursa bilmek istemişti. Senden özür dilememi falan bekleme." Kadının gözleri kısılmıştı, caddenin karşısını işaret etti. "Gareth Tench'in ne işi var burada?"

"Encümen başkanı mı yani?" Rebus kadının parmağını doğrulttuğu tarafa baktı. "Kâfirlere vaaz çekmeye gelmiş olabilir" dedi foto muhabirlerinin arkasından yengeç misali yan yan sokulmaya çalışan Tench'i seyrederken. "Belki de senin kendisiyle bir röportaj daha yapmanı istiyordur."

"Sen nereden öğrendin bu... Siobhan mı söyledi?"

"Siobhan'la birbirimizden hiçbir şey saklamayız" dedi Rebus göz kırparak.

"Sahi, o nerede?"

"*Scotsman* binasında."

"Demek ki gözlerim beni yanıltıyor." Mairie yine bir yeri işaret ediyordu. Tabii ya, Siobhan'dı bu... Tench onun önüne gelince durmuştu; tokalaşıyorlardı. "Demek aranızda hiç sır yok, ha?"

Rebus çoktan onlara doğru yola çıkmıştı. Caddenin bu tarafı trafiğe kapalı olduğundan karşıya geçmek kolaydı.

"N'aber? Fikrini değiştirdin demek?"

Siobhan hafifçe gülümseyerek Tench'le tanıştırdı onu.

"Müfettiş," dedi başkan başıyla selam vererek.

"Sokak tiyatrosuna mı merak sardınız, Başkan Tench?"

"Festival zamanı fena olmaz" dedi adam kıkırdayarak.

"Kendiniz de bir ara oynamıştınız, değil mi?"

Tench dönüp Siobhan'a baktı. "Müfettiş benim pazar sabahları Mound'un aşağısında verdiğim kısa vaazlardan söz ediyor. Tabii kendi de ayine giderken bir an durup kulak vermişti."

"Artık sizi oralarda göremiyorum" dedi Rebus. "İnancınızı mı kaybettiniz?"

"Tam tersi, Müteffiş. Ama vaaz vermenin ötesinde meramını

anlatmanın başka yolları da var." Tench'in profesyonel yüz ifadesi daha da ciddileşmişti. "Burada bulunmamın sebebi dünkü patırtılarda seçmenlerimden birkaçının tutuklanması."

Rebus'ın yorumu, "Yoldan geçen masum seyircilerdir mutlaka" oldu.

Tench gözlerini bir ona çevirdi, bir Siobhan'a. "Müfettiş'le çalışmak çok eğlenceli olmalı."

"Kahkahamız eksik olmaz" diye doğruladı Siobhan.

Tench heyecanla atıldı. "Ah! Dördüncü Kuvvet de burada!" Artık yanlarına gitmeye karar veren Mairie'ye uzatıyordu elini. "Bizim makale ne zaman yayınlanacak? Bu iki hakikat bekçisini tanıdığına şüphem yok." Rebus'la Siobhan'ı gösteriyordu. "Baskıya girmeden önce şöyle bir bakacağıma söz verdin, unutma" diye hatırlattı Mairie'ye.

"Verdim mi?" Mairie şaşırmış pozu yaptı. Tench kül yutar mıydı hiç? Dedektiflere döndü.

"İzninizle özel bir görüşme yapmam gerek..."

"Siz de mi?" dedi Rebus. "Siobhan ve ben de sizden izin isteyecektik."

"Biz mi?" Rebus çoktan adım atmış uzaklaşıyordu, bu durumda Siobhan'a onun peşine takılmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Yeterince uzaklaşınca, "Sandy Bells açıktır" dedi Rebus. Ama Siobhan'ın gözü kalabalıktaydı.

"Birini görmem gerekiyor. Tanıdığım bir foto muhabiri... buralarda bir yerde olmalı." Parmaklarının ucunda yükseldi. "İşteee..." Gazeteci ordusunu yararak ilerliyordu. Muhabirler birbirlerinin makinelerine göz atıyor, ellerindeki görüntüleri dijital ekranlarda inceliyorlardı. Siobhan saçlarına kır düşmüş sıska bir tiple konuşurken Rebus sabırsızlanarak bekledi. En azından bunun nedenini biliyordu artık: *Scotsman*'a gittiğinde Siobhan'a aradığı kişinin burada olduğunu söylemişlerdi. Muhabirin ikna edilmesi biraz zaman aldı, neyse ki sonunda Siobhan'ın peşine takılıp Rebus'ın kollarını kavuşturmuş beklediği yere geldi.

"Mungo" diye tanıştırdı Siobhan.

"Bir şeyler içer misin, Mungo?"

Muhabir alnında biriken ter damlalarını silerek "Çok sevinirim" diye karşılık verdi bu teklife. Saçlarına düşen aklar daha yeniydi, Siobhan'la aynı yaşlarda olmalıydı. Keskin hatları vardı, yüzü gözü açık havada kırışmıştı, aksanı da görüntüsüyle uyum içindeydi.

"Batı Adaları'ndan mısın?"

Sandy Bells'e doğru yürüyen Rebus'ın arkasından seslendi: "Evet, Lewis'den." Arkalarından yine alkış kopuyordu, mahkemenin kapılarından genç bir adamın çıktığını gördüler.

"Onu tanıyorum galiba" dedi Siobhan yavaşça. "Kamp alanına musallat olan bu işte!"

"Demek ki dün akşam biraz tatil yapmış" diye belirtti Rebus. "Baksana, nezarethanedeymiş." Konuşurken bir yandan da sağ eliyle sol elini okşuyordu. Delikanlı izleyenlere selam çakınca kalabalıktan bazıları karşılık verdiler.

Mairie Henderson hayret dolu gözlerle bunların arasında Başkan Gareth Tench'in de olduğunu fark etmişti.

12

Sandy Bells açılalı daha on dakika olmuştu ama müdavimlerden bazısı çoktan bardaki yerlerine kurulmuşlardı.

"En iyisinden büyük bir bardak" dedi Mungo ne içtiği sorulduğunda. Siobhan portakal suyu istedi. Rebus bira içmeye karar vermişti. Bir masanın etrafına oturdular. Daracık ve loş barın içi metal cilası ve çamaşır suyu kokuyordu. Siobhan ne istediğini anlatınca Mungo kamera çantasını açıp içinden beyaz renkte küçük bir kutu çıkardı.

"iPod?"

"Görüntü saklamaya çok elverişli" diye açıkladı Mungo. Nasıl çalıştıracağını gösterdi Siobhan'a, sonra bütün gün çekim yapmadığı için özür diledi.

Siobhan hareketsiz fotoğraflar arasında düğmeyle ileri geri gidip gelerek renkli küçük ekranı ona doğru tutarken Rebus sordu: "İçinde kaç fotoğraf var?"

"Bir ya da iki yüz" dedi Mungo. "Ümitsiz olanları ayıkladım."

Siobhan, "Şimdi baksam olur mu?" diye sordu. Mungo omuz silkerek karşılık verdi. Rebus sigara paketini uzatıyordu.

"Aslına bakarsan, benim sigaraya alerjim var" diye uyardı muhabir. Böylece Rebus sigarasını barın öbür ucunda, pencerenin yanında tüttürmek zorunda kaldı. Orada durmuş Forrest Road'a bakarken Başkan Tench'in mahkemeden çıkan gençle birlikte konuşa konuşa Meadows Parkı'na yürüdüğünü gördü. Tench teskin etmek için seçmeninin sırtını sıvazlıyordu: Mairie ortalıkta görünmüyordu. Rebus sigarasını bitirip masaya döndü. Ekranı görsün diye Siobhan iPod'u ona doğru çevirdi.

"Annem." Rebus aleti ondan almış bakıyordu.

"Arkadan ikinci sıradaki mi?" Siobhan heyecanla doğruladı. "Oradan uzaklaşmaya çalışıyor."

"Aynen."

"Darbeyi yemeden önce mi?" Rebus polis kalkanlarının arkasında duran, kasklarının siperlerini indirmiş, diş gösteren simaları inceliyordu.

Mungo itiraf etti: "Göründüğü kadarıyla o esnada kayıtta değilmişim."

"Oradan uzaklaşmaya çalıştığı kesin" diye vurguladı Siobhan. "Kurtulmak istemiş."

"Madem öyle suratına neden cop indirmişler?" Rebus'ın aklı almıyordu.

"İşler böyle yürüyor da ondan" diye açıkladı Mungo. Hecelerin üstüne basa basa konuşuyordu: "Elebaşları polis kordonunu hızla deler, sonra geri çekilirler. Bunun sonuçlarına önde kalanların katlanma olasılığı yüksektir. Yazı işleri masası hangi görüntülerin yayınlanacağına karar verir."

"Misilleme yapanlar da ekseriyetle toplum polisleri" diye belirtti Rebus. Ekranı yüzünden biraz uzaklaştırmıştı. "Polislerden herhangi birini teşhis etmek güç sahiden."

"Apoletlerinde kimlik numaraları da yok" dedi Siobhan. "Aman ne güzel, ne belirsiz. Hangi karakola bağlı oldukları bile belli olmuyor. Bazılarının siperlerinde harfler var, mesela YG. Şifre falan mı acaba?"

Rebus ne bileyim dercesine omuzlarını kaldırdı Jacko ile kafadarlarını hatırlamıştı... onların da üzerlerinde herhangi bir kimlik alameti yoktu.

Siobhan aklına bir şey gelmiş gibi görünüyordu; birden saatine göz attı. "Hastaneye gitmem lazım..." Oturduğu yerden kalkıp kapıya yöneldi.

Rebus, "Bir tane daha?" dedi Mungo'ya bardağını göstererek. Muhabir istemedi. "Söylesene, bu hafta başka hangi haberlere gittin?"

Mungo yanaklarını şişirdi. "Ivır zıvır şeylere."

"Kodamanlara?"

"Fırsatım oldu."

"Cuma gecesi görevde değildin herhalde."

"Doğrusunu istersen, görevdeydim."

"Kale'deki büyük yemekte."

Mungo kafa salladı. "Yazı işleri müdürü Dışişleri Bakanı'nın resmini beğendi. Çektiklerim net değildi, arabanın camından flaş patlatınca böyle olur."

"Ben Webster'a ne oldu?"

Mungo bilmediğini ima etti. "Kim olduğunu bile bilmiyordum, bilseydim onun son fotoğrafını çekebilirdim."

Rebus, "Eğer için rahat edecekse, biz morgda birkaç poz çektik" diye belirtti. Mungo'nun dudaklarına buruk bir gülümseme yayılırken ekledi. "Yine de senin çektiklerine baksam..."

"Elimden geleni yaparım."

"Şu küçük aletinde kayıtlı değiller demek?"

Değildiler. "O parti laptopumda. Çoğunda Kale'ye çıkan yokuşu hızla tırmanan araçlar var, biz seyir alanına dek gidememiştik." Aklına bir şey geldi. "Aslında yemek sırasında toplu bir fotoğraf çekmişlerdir. Eğer bu kadar ilgileniyorsan, görmek istemen yeterli."

"Buyur bak, diyeceklerini hiç sanmam."

Mungo göz kırptı. "Bana bırak o zaman." Rebus bardağını başına dikerken devam ediyordu. "Haftaya her şeyin eski haline döneceğini düşünmek gülünç geliyor."

Rebus gülümserken başparmağını dudaklarına götürdü, sildi. "Babam tatilden döndüğümüz zaman söylerdi bunu."

"Edinburgh'da bir daha bu sahnelerin sergileneceğini sanmıyorum."

"Benim sağlığımda olmayacağı kesin."

"Sence herhangi bir etkisi olacak mı?" Rebus hayır dercesine başını salladı. "Sevgilim bir kitap vermişti. 1968'i anlatıyor: Prag Baharı ve Paris olayları."

Think we dropped the baton diye geçti Rebus'ın içinden: *Bence biz çuvalladık*. "Oğlum, ben 1968'i yaşadım. Hiçbir anlam ifade etmiyordu o tarihte." Kararsız kaldıktan sonra ekledi. "Aslında, ne de o tarihten sonra."

"Uyum mu sağlayamadın, pes mi ettin?"

"Ordudaydım, sıfır numara saçlar ve hırçın tavırlar." Siobhan masaya geri geliyordu. Rebus ona döndü. "Herhangi bir haber var mı?"

"Hiçbir şey bulamadılar. Şimdi göz hastanesine sevk ediyorlar, hepsi bu."

"Western'dan taburcu mu oldu?" Siobhan evet diye işaret etti. Sonra iPod'u eline aldı. "Sana bir şey göstereceğim" dedi. Top düğmeyi çevirdi. Ekranı Rebus'a doğru tuttu. "En sağdaki kadını görüyor musun? Saçları örgülü olanı?"

Görmüştü Rebus. Mungo'nun kamerası polis kalkanlarına çevrilmişti ama görüntünün üst tarafına izleyenlerden bazıları takılmıştı, çoğu ellerindeki kameralı telefonları havada tutuyordu. Saçları örgülü kadınınsa elinde bir tür video cihazı vardı.

"İşte bu Santal" dedi Siobhan.

"Santal da kim?"

"Sana anlatmadım mı? Kampta annemle babamın yanındaki çadırda kalıyordu."

"Tuhaf bir adı var... doğduğunda mı vermişler bu adı?"

"Sandal ağacı anlamına geliyor."

Mungo, "enfes sabun kokusu yayar" diye ekledi ama Siobhan duymazlıktan geldi.

iPod'u iyice gözüne yaklaştırarak sordu Rebus'a: "Ne yaptığını gördün mü?"

"Herkes ne yapıyorsa onu."

"Tam öyle yapmıyor." Bu kez aleti Mungo'ya çevirdi.

Mungo kafa sallayarak yanıtladı. "Hepsi telefonlarını polise doğru tutmuş."

"Santal hariç." Siobhan ekranı tekrar Rebus'a doğrulttu, top düğmeyi parmağıyla kaydırarak bir sonraki kareye geldi. "Gördün mü?"

Evet, ama bunun ne anlama geldiğini pek çıkaramıyordu Rebus.

"Çoğu, polisi görüntülemeye çalışıyor" dedi Mungo. "Propagandada kullanmak için."

"Oysa Santal protestocuları görüntülüyor."

"Öyleyse anneni de çekmiş olabilir" yorumu geldi bu kez Rebus'tan.

"Kamp alanında karşılaştığımızda sordum, ama Santal bana bir şey göstermedi. Üstelik onu cumartesi günkü protestoda görmüştüm, o zaman da fotoğraf çekiyordu."

"Tam olarak ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim."

Siobhan, Rebus'a bakarak konuşuyordu. "Ben de değilim, ama Stirling'e gitmek gerekebilir."

"Neden?"

"Çünkü Santal bu sabah oraya gidiyordu." Kararsızdı. "Sence yokluğum fark edilir mi?"

"Emniyet Amiri zaten Clootie Well dosyasını askıya almamızı istiyor." Rebus'ın eli cebine gitti. "Şunu demek istiyorum..." Rulo edilmiş kâğıtları uzattı. "Black Isle'de bir Clootie Well daha varmış meğer."

Mungo atıldı. "Orası gerçek bir ada sayılmaz. Black Isle'ı kastediyorum.

"Siyah olmadığını da söyle bari" dedi Rebus azarlarcasına.

"Oradaki toprağın rengi siyah" diye devam ediyordu Mungo, "ancak bu fark edilmiyor. Bahsettiğin yeri bilirim, geçen yaz tatil yapmıştık orada. Ağaçlarda paçavralar asılıydı." Yüzünü ekşitti. Bu arada Siobhan elindeki kâğıtlarda yazanları okumayı bitirmişti.

"Gidip bakmak ister misin?" sorusuna Rebus olumsuz yanıt verdi.

"Ama birinin gitmesi gerek."

"Dosya 'askıda' olsa bile mi?"

"Yarına kadar değil" dedi Rebus. "Emniyet Amiri bunu özellikle belirtti. Fakat bu davada yetki sende... nasıl bir yol izleyeceğimize karar verecek sensin." Arkasına yaslanırken sandalye itiraz eder gibi çatırtılar çıkardı.

Siobhan yüksek sesle düşünüyordu. "Göz hastanesi beş dakikalık yürüyüş mesafesinde. Oraya gidecektim."

"Sonra da Stirling'e doğru direksiyon başına mı geçeceksin?"

"Hippi kılığına girsem, yutarlar mı acaba?"

"Sorun olabilir" diyerek Mungo lafa karıştı yine.

"Gardırobumda birkaç çift savaş kıyafeti var" dedi Siobhan. Gözlerini Rebus'a dikmişti. "Anlayacağın, yetkiyi *sana* devrediyorum, John. Bela çıkaracak olursan, bana zarar verirsin."

"Anlaşıldı, Amirim. Şimdi içkiler kimden?"

Ancak Mungo'nun işinin başına dönmesi gerekiyordu, Siobhan da hastaneye gidecekti. Böylece Rebus barda tek başına kalmıştı.

"Bir yolluk alayım" diye mırıldandı. Bara gidip içkisini doldurmalarını beklerken o fotoğraf geldi gözünün önüne... saçları örgülü kadının fotoğrafı. Siobhan adının Santal olduğunu söylemişti ama Rebus'ın tanıdığı birine benziyordu. Küçücük ekranda doğru dürüst görememişti. Keşke Mungo'dan resmi yazıcıda basmasını isteseydi...

"İzin günün mü?" diye sordu barmen bira bardağını Rebus'ın önüne koyarken.

Bardağını ağzına götürürken cevabı yapıştırdı. "Sefa adamıyım, ne yapayım?"

"Geldiğin için teşekkürler. Mahkeme nasıl geçti?"

"Bana ihtiyaç yoktu." Cinayet Büro'ya giren Ellen Wylie omuz ve evrak çantasını yere bırakıyordu.

"Kahve içer misin?"

"Espresso makineniz var mı?"

"Burada biz İtalyanca adını söyleriz."

"Neymiş o?"

"Elektrikli ısıtıcı."

"Bayat bir espri, herhalde kahve de o kadar bayattır. Sana nasıl yardım edebilirim, John?" Ellen ceketini çıkardı. Rebus kısa kollu gömlekle oturuyordu. Yaz gelmişti ama merkezde kaloriferler yanıyordu hâlâ. Radyatörlerin ayarı yoktu besbelli. Ekim ayı geldiğinde de ılık demeye bin şahit isterdi. Wylie'nin gözü üç masaya yayılmış dava notlarına takıldı.

"Ben de var mıyım şu kâğıtlarda?"

"Daha değil."

"Ama olacağım..." Cyril Colliar'ın sabıka kaydı için çekilmiş bir fotoğrafını eline aldı, mikrop bulaşmasından çekinircesine ucundan tuttu.

Rebus, "Bana Denise'in durumunu anlatmadın" diyerek sadede geldi.

"Sorduğunu hatırlamıyorum."

"Kocası taciz edermiş."

Wylie'nin yüzü çarpılmıştı. "Adi herifin tekiydi."

"İdi?"

Ellen dik dik bakıyordu. "Yani, hayatımızdan çıktı artık. Clootie Well'de onun parçalarını bulamazsın." Olay mahallinin fotoğrafı asılıydı duvarda; yan gözle onu inceliyordu. Derken dönüp odaya göz gezdirdi. "Seni işinden alıkoyuyorum, John."

"Biraz yardım etsen, zararı olmaz."

"Siobhan nerelerde?"

"İşi var." Rebus anlamlı gözlerle süzüyordu Wylie'yi.

"Sana neden yardım edeyim?"

Omuz silkti Rebus. "Aklıma tek bir neden geliyor: merak."

"Tıpkı senin gibi mi yani?"

Rebus evet diye işaret etti. "İngiltere'de iki, İskoçya'da bir cinayet... Kurbanların nasıl seçildiğini kestiremiyorum. Web sitesinde isimleri yan yana değildi... birbirlerini tanımıyorlardı... suçları benziyor, ama tıpatıp aynı değil. Her türlü kurban var işin içinde..."

"Üçü de hapiste yatmış, değil mi?"

"Farklı hapishanelerde."

"Ne fark eder; haber yayılmaz mı? Eski mahkûmlar başka eski mahkûmlarla konuşur, namussuz birinin adını fısıldayabilir. Diğer mahkûmlar cinsel taciz suçlularını sevmezler."

"Önemli bir nokta." Rebus buna kafa yorar gibi yaptı. Aslında öyle düşünmüyordu ama Ellen'ın fikrini merak ediyordu.

"Başka karakollarla görüştün mü?" diye sordu Ellen.

"Daha değil. Yanılmıyorsam, Siobhan yazdı onlara."

"Karşılıklı görüşmek daha iyi olmaz mı? Bakalım, Isley ile Guest hakkında neler anlatacaklar acaba?"

"Bu aralar işim başımdan aşkın."

Göz göze geldiler. Kadının oltaya geldiğini görebiliyordu, en azından şimdilik.

"Sahiden yardım etmemi istiyor musun?"

"Ellen, sen şüpheli değilsin" dedi samimi konuşmaya çalışarak. "Bütün bunlar hakkında hem Siobhan'dan hem benden daha çok şey biliyorsun."

"Peki o ne der ekibe dahil olmama?"

"Dert etmez."

"Bundan pek emin değilim." Bir an düşündükten sonra iç çekti. "John, ben o siteye tek bir mesaj yazmıştım. Jensen ailesiyle hiç karşılaşmadım..."

Rebus omuz silkmekle yetindi. Ellen'ın karar vermesi bir dakika sürmüştü. "Yakaladılar herifi, şu Denise'in..." Gerisini getiremedi, "eşi" ya da "kocası" demeyi kendine yediremiyordu. "Hiçbir şey çıkmadı."

"Hapsi boylamadı mı yani?"

"Kardeşimin hâlâ ödü kopuyor ondan" diye devam etti, "adam elini kolunu sallayarak dolaşıyor ortalıkta." Düğmelerini açmış, bluzunun kollarını dirseklerine doğru kıvırıyordu. "Tamam, kimi arayacağım, söyle."

Tyneside ile Cumbria'ın numaralarını verdi Rebus, kendi de telefonun başına geçti. Inverness'de görüştüğü kişi önce kulaklarına inanamadı. "Anlamadım, ne yapacakmışız?" Telefondaki kimsenin mikrofonu eliyle kapattığını duymuştu Rebus, karşıdaki hiç başarılı değildi: "Edinburgh bizden Clootie Well'in resimlerini çekmemizi istiyor. Çocukken ailecek oraya pikniğe gider..." Derken başkası geldi telefona.

"Ben Başpolis Johnson. Kiminle görüşüyorum?"

"Müfettiş Rebus, Edinburgh B Şubesi."

"Bu aralar Troçkistler, Başkan Maocular yeterince vaktinizi almıyor muydu?" Arkadan kahkahalar geliyordu.

"Olabilir ama diğer yanda üç cinayetimiz var. Her üçünde de deliller Auchterarder'de bulundu, yine Clootie Well diye bilinen bir alanda."

"Müfettiş, sadece bir Clootie Well var."

"Öyle olmadığı anlaşılıyor. Belki sizin orada da dallara asılı kalmış ufak tefek deliller bulunur."

Başpolisin üstüne atlamadan edemeyeceği bir yemdi bu. Kuzey Karakolu'nu harekete geçirmeye yeterdi.

Rebus, "Önce oranın fotoğraflarını çekelim" diye anlatmaya başladı. "Bol bol yakın plan çekim, göze çarpan her türlü ayrıntıya dikkat: blucin, ceket... Mesela biz birinin cebinde bir nakit kartı bulduk. En iyisi, siz fotoğrafları bana e-postayla yollayın. Kendim açamasam bile açacak birini bulurum nasıl olsa." Karşısında oturan Ellen Wylie'ye bakıyordu. Masanın köşesine ilişmiş, eteği kaba etlerine kadar sıyrılmıştı. Telefonda konuşurken elindeki kalemle oynuyordu.

Başpolis Johnson, "Adınız neydi?" diye bir daha sordu.

"Müfettiş Rebus, Gayfield Square'de görevliyim" dedikten sonra irtibat numarasıyla e-posta adresini verdi. Verdiği bilgiyi Johnson'ın kâğıda not edişini duyuyordu.

"Peki, burada *bir şey* bulursak?.."

"O zaman adamımız işbaşında demektir."

"Bunu biraz araştırmamın sakıncası yok değil mi? Beni işletmediğinden emin olmak istiyorum."

"Canın nasıl isterse? Emniyet Amirimin adı James Corbyn, her şeyi biliyor. Fakat elini çabuk tutsan, iyi olur."

"Burada bir komiser var, babası portreler, tiplemeler çizer."

"Ancak bu komiserin kameranın bir ucunu öbür ucundan ayırt etmeyi bildiğini göstermez."

"Yok, benim kastettiğim o değil, babası."

Rebus, "Dilediğini yap" diyerek telefonu elinden bırakırken aynı anda Ellen Wylie de elindeki ahizeyi yerine koydu.

"Neşeli bir şeyler var mı?"

"Bir fotoğrafçı gönderecekler, tabii eğer bir düğünde ya da çocukların doğum gününde resim çekmekle meşgul değilse. Sende ne var?"

"Guest soruşturmasını yürüten komiserle şahsen görüşemedim ama mesai arkadaşlarından birinden bilgi aldım. Bize bazı belgeler gönderiyorlar. Anladığım kadarıyla bu davanın üstünde fazla çalışmamışlar."

"Stajda hep söyledikleri şey şudur: Mükemmel cinayette kimse kurbanı aramaz."

Wylie onayladı. "Veya bu dava için söylersek, mükemmel cinayette kimsenin yası tutulmaz. Onlar da aşırı dozla ölüm olduğunu düşünmüşler."

"Bak bu ilginç. Mr. Guest'in bağımlı olduğuna dair herhangi bir delil var mıymış?"

"Galiba. Hoş, satıcı da olabilir, borcu vardır ama ödememiştir..." Rebus'ın yüz ifadesini görünce gerisini getirmedi.

"Buna işin kolayına kaçmak denir, Ellen. Aynısı üç cinayeti birbiriyle ilişkilendirmeyi akıl edemeyenler için de geçerli."

"Kimse yeterince çaba göstermediği için mi?"

Öyle diye belirtti.

"Neyse, kendisine sorarsın" dedi Wylie.

"Kime?"

"Komisere, onunla konuşamadım çünkü buraya gelmiş."

"Buraya mı?"

"Rütbesi indirilmiş, Lothian ve Sınır Güvenliği Cinayet Masası'na sepetlemişler." Ellen notlarına göz atıyordu. "Şimdi başpolis, adı da Stan Hackman."

"Şimdi nerede peki?"

"Öğrenci yurdunda olabileceğini söylediler."

"Pollock Halls'da mı?"

Ellen omuz silkerek not defterini kaldırıp Rebus'a gösterdi. "Cep telefonunu aldım, belki işine yarar." Rebus hızla yanına giderken Ellen defterden bir sayfa koparmış, ona uzatıyordu. Kâğıdı hemen elinden kaptı Rebus.

"Isley soruşturmasını yürüten kim varsa, ona ulaş. Bak bakalım, ne öğrenebileceksin. Ben de gidip şu Hackman'la görüşeyim."

"Teşekkür etmeyi unuttun" dedi Ellen. Rebus'ın umursamazca ceketini giymesini seyrediyordu. "Brian Holmes'u hatırlar mısın?"

"Beraber çalışmıştım onunla."

Ellen de biliyordu. "Ona bir lakap taktığından bahsetmişti bana. Eşek yükünü hep o çektiği için 'Kösele taban' dermişsin ona."

"Eşekler ayaklarına bir şey giymez ama."

"Ne demek istediğimi anladın, John. Beni burada bırakıp kaytarıyorsun. Üstelik burası benim ofisim bile değil! Ne duruma düşüyorum?" Konuşurken ahizeyi eline almış sağa sola sallıyordu.

Rebus, "Santral memuresi olabilir mi?" diyerek çıkışa yöneldi.

13

Siobhan itiraz kabul etmiyordu.

Teddy Clarke, "Bana sorarsan" dedi karısına dönerek, "bu defa onu dinleyelim."

Annesinin tek gözünü gazlı bezle kapamışlardı. Öbür gözü de morarmıştı, burnunun yanında kesikler vardı. Ağrı kesiciler yüzünden düşünme yetisini yitirmişe benziyordu; kocası konuşurken kafa sallamakla yetindi.

"Ya kıyafetlerimiz?" Taksiye binerlerken babası soruyordu.

"Sonradan kamp yerine gider, neye ihtiyacınız varsa alır, getirirsin."

Siobhan taksi şoförüne evin yolunu tarif ederken babası, "Yarın için otobüste yer ayırtmıştık" diyordu. Protestocuların bindikleri otobüslerden birini kastettiğini anlamıştı Siobhan: G8 zirvesine doğru yola çıkacaktı bu konvoy. Mrs. Clarke bir şeyler söylüyordu ama kocası duyamamıştı. Karısına sokulup elini sıkarken o tekrar ediyordu.

"Gidiyoruz." Fakat kocası kararsızdı. Eve Clarke, "Doktor bir sorun bulamadı" diye eklerken kızının işitebileceği şekilde sesini yükseltmişti.

"Sabahleyin karar verirsiniz" dedi Siobhan. "Önce bugünü düşünelim, olur mu?"

Teddy Clarke karısına gülümsedi. "Sana değiştiğini söylemiştim."

Oturduğu binanın önüne geldiklerinde Siobhan babasının parayı uzatan elini kenara iterek önce ücreti ödedi, sonra doğru yu-

karı çıkıp oturma ve yatak odalarını gözden geçirdi. Yerlere atılmış külotlar ya da boş Smirnoff şişeleri yoktu neyse ki.

"İçeri girsenize" dedi. "Çaydanlığı yaktı. Rahatınıza bakın."

Babası oturma odasını arşınlarken mırıldanıyordu. "On yıl olmuştur buraya gelmeyeli."

Siobhan mutfaktan seslendi. "Bana destek olmasaydınız burayı satın alamazdım." Annesinin ne aradığını biliyordu: bir erkeğe ait ipuçları. Peşinat için parasını verirken tek amacı kızının "yuva kurmasıydı" elbet, ne laf ama! Ciddi bir erkek arkadaş, ardından evlilik, sonra da çocuklar. Siobhan'ın bir türlü gidemediği bir yoldu bu. Demlikle fincanları götürünce babası yardım etmek üzere ayağa kalktı.

"Sen doldur" dedi Siobhan. "Benim yatak odasında biraz işim var..."

Gardırobu açıp seyahat çantasını çıkardı. Yanına alacağı öteberiyi seçmek üzere çekmeceleri açtı. Şansı yaver giderse hiçbirine ihtiyacı olmazdı ama hazırlıklı olması gerekiyordu. Temiz giysileri diş fırçası, şampuan... Bir iki çekmecenin en altında kalanları inceleyerek en hırpani, en buruşuk olanları seçti. Holü boyarken giydiği bir askısı çengelli iğneyle tutturulmuş tulum; en dipte unutulmuş ince pamuklu bir tişört.

"Seni evinden ettik" dedi babası. Elinde çay fincanıyla kapıda duruyordu.

"Bir yere gitmem gerekiyor, sizin burada olmanızla bir ilgisi yok. Yarına kadar dönmeyebilirim."

"Yarına kadar Gleneagles'a gitmiş olabiliriz."

"O zaman orada görüşürüz" diyerek göz kırptı. "Bu gece buradasınız, değil mi? Civarda bir sürü dükkân, yemek yenecek yerler var. Size anahtar bırakayım..."

"Bizi merak etme sen." Bir an sustuktan sonra ekledi. "Bu yolculuk annenin başına gelenlerle ilgili mi?"

"Olabilir."

"Düşündüm de..."

Siobhan eşyasını toplamayı bırakmıştı. "Ne?"

"Sen de polissin. Eğer bu işi kurcalarsan, sana düşman olabilirler."

"Dost edinme yarışı değil bu, baba."

"Yine de..."

Çantasının fermuarını çekip yatağın üstüne koyduktan sonra fincanı babasından aldı. "Sadece yanlış yaptığını söylemesini istiyorum." Ilık çayı yudumluyordu.

"Sence mümkün mü?"

Nereden bileyim dercesine omuzlarını kaldırdı. "Belki."

Babası yatağın köşesine kurulmuştu. "Gleneagles'a gitmek konusunda annen kararlı, biliyorsun."

Öyleydi. "Yola çıkmadan sizi arabayla kamp yerine götürürüm, eşyanızı alırsınız." Babasının karşısında çömelerek elini adamın dizine koydu. "Siz burada rahatınıza bakın, söz mü?"

"Merak etme. Sen de dikkat et."

"Bana bir şey olmayacak, baba. Arkamda koskoca teşkilat var, fark etmedin mi yoksa?"

"Princes Street'teyken şöyle bir gözüme ilişmişti galiba." Mr. Clarke da ellerini kızının ellerine koydu. "Yine de sen dikkatli ol, tamam mı?"

Siobhan gülümseyerek ayağa kalkarken annesinin koridorda onları seyrettiğini gördü, gülücüklerini ondan da esirgemedi.

Rebus yurttaki yatakhaneye daha önce de gelmişti. Öğrenim döneminde içeriyi öğrenciler doldurmuştu, çoğu akademiye yeni başlıyordu, ürkek, hatta korkak bir halleri vardı. Birkaç yıl önce ikinci sınıfta okuyan birini uyuşturucu satarken kahvaltı sırasında yakalamıştı Rebus.

Kafeteryaya gelirken öğrenciler yanlarına iPod ve laptoplarını da getirirlerdi, dolayısıyla içerisi tıklım tıklım olmasına rağmen içeride cep telefonlarının titreşim sesleri dışında çıt çıkmazdı.

Ancak bugün kafeteryada heyecanlı seslerle yükseliyordu. Rebus havadaki testosteron kokusunu almıştı. İki masaya yan yana getirilerek geçici bir bar kurulmuş, küçük şişelerde Fransız birası satılıyordu. "Sigara İçilmez" levhaları görmezlikten gelinirken üniformalı memurlar birbirlerinin sırtını sıvazlayarak Amerikalılara

özgü "çak bir beş" hareketini acemice de olsa yerine getirmekle meşguldüler. Bıçak delmez yelekler çıkarılıp bir duvarın dibine yığılmıştı, kadın personel tabaklara kızarmış yiyecek dağıtırken ya çalışmaktan ya da konuklardan aldıkları iltifatlardan yüzleri al aldı.

Rebus görsel deliller peşindeydi, Newcastle'ı işaret eden bir iz. Girişte güvenlik onu arka tarafa, ihtişamlı mimarisi olan binaya göndermişti, oradaki sivil memurdan Hackman'ın oda numarasını öğrenmişti. Rebus kapıyı çalmış ama yanıt alamayınca görevlinin önerisi üzerine buraya gelmişti.

Zaten kadın görevli, terimi kullanma fırsatının keyfini çıkararak, "Tabii hâlâ 'sahada' olabilir," diye hatırlatmayı ihmal etmemişti Rebus'a.

Kafeteryada İskoç aksanıyla konuşan hiç kimse yoktu. Rebus'ın gördüğü üniformalı memurlar Londra Emniyet Merkezi ve Londra Ulaşım Polisi'nden, Güney Galler'den, Yorkshire'dan... Bir fincan çay almaya karar verip tezgâha gidince bugün her şeyin ücretsiz olduğunu öğrendi, bunu duyunca çayın yanına bir sosisli sandviç ve bir Mars ekledi. Bir masaya yaklaşarak oturmak için izin istedi. Ona yer açtılar.

"Cinayet Masası mı?" diye tahmin etti biri. Saçları terden keçeleşmiş, yüzü kızarmıştı.

Rebus kafa sallarken içeride beyaz gömleğinin yakasını açmamış tek tipin kendi olduğunu fark etti. Gözüne üniformalı kadınlar da ilişmişti ama onlar erkeklerden ayrı oturmuş, kendilerine laf atanları duymazlıktan geliyorlardı.

Önemsiz bir şey söylercesine, "Kendi devremden birini arıyorum" dedi. "Adı Hackman: başpolis."

Rebus'ın aksanını fark edince, "Demek sen buralardansın?" diye sordu üniformalılardan biri. "Müthiş güzel bir şehriniz var. Maalesef biz biraz altını üstüne getirdik." Attığı kahkahalara diğerleri de katıldı. "Bu arada Hackman isminde birini tanımıyoruz."

Rebus ekledi, "Kuzeydoğu bölgesinden."

"Şuradakiler var ya, hepsi kuzeydoğundan." Memur pencereye yakın bir masayı gösteriyordu parmağıyla.

Yanında oturan düzeltti onu. "Onlar Liverpool'dan."

"Hepsi birbirine benziyor bunların." Kahkahalar çınlıyordu yine.

Rebus sordu: "Sen nerelisin peki?"

"Nottingham" dedi birinci memur. "Galiba bu da bizi şerif yapıyor. Yemekler berbat ama değil mi?" Rebus'ın yarısını bıraktığı sosisli sandviçi işaret ediyordu.

"Daha beterlerini de yedim, hiç olmazsa bu parasız."

"Tam bir İskoçyalı gibi konuştun şimdi." Adam yine gülüyordu. "Kusura bakma, arkadaşını bulmana yardım edemiyoruz."

Rebus boş ver dercesine bir hareket yaptı. Laf olsun diye sordu: "Dün Princes Street'te miydiniz?"

"Kahrolası günün yarısı orada geçti."

"Fazla mesaisi fena değil ama" yorumu geldi yanındakinden.

"Birkaç sene önce de yaşamıştık aynısını. Uluslar Topluluğu Devlet Başkanları Toplantısı vardı. Kısaca Ut-dıbıt demiştik. Çocuklardan birkaçı o hafta ev kredisi borçlarını epey düşürdüler."

"Ben tatile çıkacağım" dedi üniformalı. "Karımın gönlü Barselona'da."

"O hazır oraya gitmişken," dedi yanı başındaki arkadaşı, "sen sevgilini nereye götüreceksin?" Kahkahalar koparken dirsekler kaburgaları dürtüyordu.

Rebus onları tekrar konuya geri döndürdü. "Dün kazanan sizdiniz ama."

"Bazılarımız" cevabını aldı. "Çoğumuz otobüste oturup ortalığın iyice kızışmasını bekledik."

Arkadaşı ekledi. "Neler olabileceği konusunda yapılan uyarılarla karşılaştırılınca, parkta yürüyüşe çıkmaktan farksızdı."

"Bu sabah gazetelerde çıkan fotoğraflara bakılırsa, aranızdan en az birkaç kişi biraz kan dökmüş."

"Londra'dan gelen çocuklardır herhalde. Millwall taraftarlarına karşı antrenman yaparlar hep, dolayısıyla dünün özel bir yanı yoktu."

"Peki size başka bir isim söyleyeyim" diyerek araya girdi Rebus. "Jacko isimli biri, Londra'dakilerin yanında olabilir."

Tanımıyorlardı. Rebus başka bilgi alamayacağına karar vermiş-

ti, Mars paketini cebine atıp ayağa kalktı. Kendinize dikkat edin diyerek dolaşmaya çıktı. Dışarıda oyalanan başka üniformalılar vardı. Yağmur yağmak üzere olmasaydı, çimenlerin üzerine yayılırlardı mutlaka. Newcastle aksanına benzeyen konuşmalar dışında başka bir şey gelmiyordu kulağına, masum protestoculara bir güzel sopa çektiğini anlatan kimsecikler yoktu. Hackman'ın cep telefonunu denedi ama hâlâ kapalıydı. Tam vazgeçmek üzereyken bir kere daha Hackman'ın odasına uğramaya karar verdi.

Kapı içeriden açıldı.

"Başpolis Hackman."

"Soran kim?"

"Müfettiş Rebus" derken kimliğini çıkarıp gösterdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Burada olmaz, avuç içi kadar bir oda. Hatta biraz havalanması lazım. Dur biraz..." Hackman içeriye girince Rebus çabucak etrafa göz gezdirdi. Kıyafetler, boş sigara paketleri, magazin dergileri, küçük bir müzik seti etrafa saçılmıştı, yerde, yatağın hemen yanında bir kutu elma suyu duruyordu. Televizyonda at yarışları vardı. Hackman telefonuyla çakmağını aldı. Anahtarlarını bulana dek ceplerini yokladı. Sonra tekrar hole çıktı. "Dışarıya çıkıyoruz, di mi?" diyerek kapıya yöneldi, Rebus beğense de beğenmese de peşinden çıktı.

İri bir adamdı: Ensesi kalın, kısa kesilmiş saçları açık kumraldı. Otuzlarına yeni girmişe benziyordu, çiçek bozuğu yüzü delik deşik, burnu yamuktu. Beyaz tişörtü kim bilir kaç kere yıkanmıştı. Arkası yukarıya kalkarken külotu görünüyordu. Blucin ve spor ayakkabı giymişti.

"Görevdeydin galiba?"

"Yeni döndüm."

"Gizli görev mi?"

Başıyla doğruladı Hackman. "Sokakta sıradan bir adam."

"Role girmekte zorlanır mısın?"

Hackman'in ağzı seğirdi. "Buralardan mısın?"

"Aynen öyle."

"Birkaç tüyo verirsin o zaman." Hackman dönmüş Rebus'a

bakıyordu. "Lothian Road üstünde kucak dans barları var, değil mi?"

"Var: hem orada, hem civarında."

"Alın teriyle kazandığım parayı hangisine dökeyim?"

"Bu konularda uzman değilim."

Hackman onu tepeden tırnağa süzdü. "Olmadığına emin misin?" Dışarı çıkmışlardı. Hackman sigara tutuyordu, Rebus ikiletmeden kabul edince çakmağını çıkardı.

"Leith'de de var batakhaneler, yok mu?"

"Var."

"Ama buradakiler ruhsatlı, öyle mi?"

"Sokaklara taşmadıkça görmezlikten gelmeyi tercih ederiz." Rebus sigarasından bir fırt çekmek için sözünü kesti. "Tuttum bunu! Hep görev hep görev, nereye kadar ..."

Hackman kulakları tırmalayan bir kahkaha patlattı. "Toon'da bizim kadınlar daha güzel, hakikat bu.

"Ama senin aksanın Kuzeydoğudakilere benzemiyor."

"Brighton yakınlarında büyüdüm. Kuzeydoğuda sekiz senem geçti."

"Dün herhangi bir vukuata şahit oldun mu?" Rebus önlerindeki manzarayı seyreder havasındaydı: Arthur's Seat yükseliyordu karşıda.

"Sorguya mı çekiliyorum yoksa?"

"Merak ettim."

Hackman'ın gözleri kısıldı. "Senin için ne yapabilirim, Müfettiş Rebus?"

"Trevor Guest cinayetinde görevliydin."

"O iki ay önceydi; o günden beri daha ne görevler yaptım kim bilir."

"Sadece Guest ilgilendiriyor beni. Pantolonu Gleneagles yakınlarında ortaya çıktı, cebinden de banka nakit kartı."

Hackmen gözünü ayırmadan dinledi. "Biz bulduğumuzda çırılçıplaktı."

"Şimdi nedenini biliyorsun işte: Katil ganimet toplamaya devam ediyor."

Hackman sormakta gecikmedi. "Kaç tane?"

"Şimdiye dek üç kurban. Guest'ten iki hafta sonra bir hamle daha yaptı. Yöntem aynı; sonra da aynı yere küçük bir hatıra bıraktı."

"Lanet olsun..." Hackman sigarasından derin bir nefes çekti. "Biz vakayı kaydederken... yani Guest gibi alçakların yığınla düşmanı olur. O da uyuşturucu bağımlısıydı, dolayısıyla eroin bir mesaj veriyordu."

"Görev listenin en altına sepetledin herhalde?" Koca adamın omuz silkmesini seyretti Rebus. "Herhangi bir ipucu?"

"Onu tanıdıkları söylenen kimseleri sorguya çektik. Ölmeden önceki gece neler yaptığının izini sürdük ama kayda değer herhangi bir sonuca varamadık. Hakkında tutulan dosyayı gönderebilirim..."

"Çoktan aldık onu."

"Guest vakası iki ay önceydi. İki hafta sonra katil bir hamle daha mı yaptı, demiştin?" Rebus'ın kafa salladığını izlerken sordu. "Ya öbür kurban?"

"Üç ay önce."

Hackman hesapladı. "İlki on iki hafta, sonra katil sekiz, derken altı. İşin tadını alan katillerden ne beklersin, hızlarını alamazlar işte. Her yeni kurban öncekinden daha az haz verir. Peki o tarihten sonra ne oldu? Altı haftadır başka cinayet olmadı mı?"

"Pek olası görünmüyor" dedi Rebus.

"Tabii eğer adamı başka bir suçtan içeri atmadıysak; ya da işini başka yerde görmeye karar vermediyse."

Rebus adamın hakkını teslim etmek zorundaydı. "Düşünme tarzın hoşuma gitti."

Hackman ona bakıyordu. "Sana şimdi anlattıklarımın hepsini zaten biliyordun, değil mi?"

"Düşünme tarzını beğenmemin sebebi de bu."

Hackman apış arasını kaşıdı. "Tek düşündüğüm son birkaç günün bombok geçtiği, şimdi de sen gelip yakama yapışıyorsun."

"Kusura bakma." Rebus izmaritini bastırarak söndürdü. "Trevor Guest hakkında bana anlatabileceğin bir şey var mı, kafanı kurcalayan herhangi bir şey?"

"Bir soğuk bira olsa kafam istiridye gibi açılıverir."

Kafeteryaya yürürlerken, istiridyelerin sorunu çoğu zaman içlerinden inci yerine kum çıkması diye geçiyordu Rebus'ın aklından.

İçerisi biraz sakinleşmişti, oturacak bir masa buldular, tabii önce Hackman kendini kadın memurlara tanıtmayı, her birinin elini teker teker sıkmayı ihmal etmedi.

"Harika" dedi Rebus'a masaya dönünce. El çırparak avuçlarını birbirine sürtüyordu.

Şişesini havaya kaldırdı. "Bottoms Up." "Kaldır Poponu." Ardından hafifçe kıkırdadı. "Kucak dansı kulüplerine yakışır bu isim."

Rebus birine o ismi zaten verdiklerini söylemedi. Onun yerine Trevor Guest'in adını tekrarladı bir kez daha.

Hackman bira şişesini bir dikişte yarılamıştı. "Dediğim gibi alçağın tekiydi. Hapse girip çıkmıştı, hırsızlık, arakladığı malları el altından satmak, başka ufak tefek suçlar ve biraz da kasten adam yaralama. Epeydir buralardaydı, birkaç sene öncesine kadar. Bildiğimiz kadarıyla başını belaya sokmadı."

"'Buralarda' derken kastettiğin Edinburgh mı?"

Hackman geğirmemek için yutkundu. "Jockland geneli... Keltler diyarı. Darılmaca yok."

Rebus, "Darılan da yok" dedi ama yalandı. "Acaba üçüncü kurbanla tanışmış olabilir mi diye merak ediyorum: Cyril Colliar adında bir bar fedaisi. Üç ay önce çıkmış içeriden."

"İsmi hiç çağırışım yapmadı. Bir tane daha içer misin?"

"Ben alırım." Rebus sandalyesinden tam kalkmak üzereyken Hackman onu durdurdu. Kendi kalktı, önce kadınların oturduğu masaya yaklaştı, bir şey isterler mi diye sordu. Kadınlardan birini güldürmüştü, herhalde onun kitabına göre bunun adına sonuç almak denirdi. Hackman dört şişeyle masaya geri geldi.

"Mızmız şeyler" diyordu iki şişeyi Rebus'ın önüne iterken. "Ayrıca birinin bunları tüketmesi gerekiyor, değil mi ama?"

"Kimse odaya ya da yemeklere para ödemiyor galiba."

"Vergi mükellefleri ne güne duruyor?" Hackman'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O da *sensin* sanırım. Sana minnettarım." Yeni şişelerden birini açarak Rebus'ın şerefine kaldırdı. "Bu akşam turist rehberliği yapmak için boş değilsindir herhalde?"

"Kusura bakma" dedi Rebus başını iki yana sallayarak.

"Ben ısmarlayacağım... İskoç olan birinin reddedemeyeceği bir teklif."

"Ama ben reddediyorum."

"Canın isterse" dedi Hackman omuz silkerek. "Aradığın bu katil... Onunla ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Alçakları hedef alıyor; onları kurbanlara destek veren web sitesinden bulmuş da olabilir."

"İnfazcı yani? İntikam peşinde..."

"Öyle denebilir."

"Akıllı bahisçi, parasını ilk kurbanla bağlantısına yatırır. Belki ilk ve sondu ama sonra adam bunun müptelası olmuş işte."

Rebus başını yavaşça aşağı yukarı salladı, o da aynı fikirdeydi. Fahişelere saldıran Sürat Eddie Isley. Isley'in katili bir pezevenk de olabilir, birinin sevgilisi de... CanavarNobeti sitesinden yararlanarak izini sürmüş, sonra da kendine neden bu adamı durduramıyorum diye sormuş olabilir.

"Sen bu adamı ille de istiyor musun?" diye sordu Hackman. "Kafamı kurcalıyor... sanki herif de *bizimle hemfikir* gibi geliyor bana."

"İnsanların değişebileceğine inanmaz mısın? Üç kurban da hapis cezası çekti, tekrar suç işlediklerine dair hiçbir belirti yok."

"Tövbe mi ettiler yani?" Hackman tükürür gibi yaptı. "Öyle boncuklu boklarla hiç ilgilenmez onlar" dedikten sonra sustu. "Sen neye gülüyorsun?"

"Pink Floyd'un şarkısında geçer o sözler: *Could never be doing with that goody-good bullshit.*"

"Sahi mi? Ben de ilgilenmem. Tamla veya Stax plaklarından birkaç şarkı hatunu kıvama getirmeye yeter. Bizim Trev biraz zamparaydı."

"Trevor Guest mi?"

"Biraz gençlerden hoşlanırmış, izini bulduğumuz kız arkadaşlarından o anlaşılıyor." Hackman homurdanarak devam etti. "Eğer biraz daha küçük olsalardı, inan bana, onlarla sorgu odası yerine kreşte görüşmek zorunda kalırdık." Kendi esprisi öyle hoşuna git-

mişti ki gülmekten birasını yudumlayamıyordu. "Bense etimi pişkin severim" dedi dudaklarını şapırdatırken, düşüncesi bile ağzını sulandırmaya yetmişti. "Sizin buradaki yerel gazetenin arka sayfasında yığınla eskort kız ilanı var, onlar da kendilerine 'pişkin' demişler. Sence yaşları kaçtır? Anlayacağın, pörsüklerden hoşlanmam da..."

"Guest bir çocuk bakıcısını taciz etmişti, değil mi?" diye sordu Rebus.

"Bir evi soyacakmış, içeri girince kanepede onu görmüş. Aklımda yanlış kalmadıysa sadece ağzına vermek istemiş. Kız çığlığı basınca da sıvışıp kaçmış oradan." Hackman sözlerini noktalarcasına omuz silkmeyi de ihmal etmedi.

Rebus ayağa kalkarken sandalyesi yere devrildi. "Ben gideyim artık."

"İçkini bitirsene."

"Araba kullanıyorum."

"Bu hafta boyunca bir iki ufak tefek kabahatten paçayı sıyırabilirsin. Bence sen bunu heba etme." Hackman açılmamış şişeyi ona doğru kaydırdı. "Peki, daha sonra bir büyük biraya ne dersin? Etrafı gösterecek bir guru lazım bana..."

Rebus onu duymazlıktan gelerek uzaklaştı. Temiz havaya çıkınca pencereden şöyle bir göz attığında Hackman'ın aklına gelen yeni bir hileyle kadınlara doğru ilerlediğini gördü.

14

Stirling'in eteklerinde kurulan Horizon Kampı adı verilmiş futbol sahasıyla ticaret merkezi arasına sıkışan kamp Siobhan'ın ilk gençlik yıllarını yaşadığı 1980'lerde nükleer füzeleri protesto etmek amacıyla otostopla gittiği Greenham Common hava üssü civarındaki geçici karargâhı andırıyordu. Sadece çadırlar yoktu, Kızılderili obaları, sazlardan örülme söğüt iglulara benzeyen barınaklar da görülüyordu. Yakılan kamp ateşlerinin dumanı göğe yükselirken ortalığı kekremsi esrar kokusu sarmıştı. Güneş panelleri ve küçük bir rüzgâr türbini yardımıyla iplere asılı rengârenk ampuller için elektrik üretildiği anlaşılıyordu. Orada duran bir karavanda yasal konularda danışmanlık hizmetleri verilirken, aynı zamanda ücretsiz kondom ile HIV hastalıklarından tutun da Üçüncü Dünya ülkelerinin borçlarına kadar çeşitli bilgiler içeren el ilanları dağıtılıyordu.

Edinburgh'dan buraya gelirken yolda beş ayrı kontrol noktasında durdurulmuştu Siobhan. Kimliğini göstermesine rağmen güvenlik görevlisi arabasının bagaj kapağını açması konusunda ısrar bile etmişti.

"Bu insanların her yerde sempatizanları var" gerekçesine sığınıyordu.

Siobhan da karşılık olarak "Çoktan başkalarını kafa kola aldılar bile" diye homurdanmıştı.

Kamp sakinleri belirli kabilelere ayrılmış gibiydi, yoksulluk karşıtlarıyla katı anarşistler birbirlerinden ayrı duruyordu. İki grubun arasına dikilmiş kırmızı bayraklar sınır işlevi görüyordu. Eski tüfek hippilerse başka bir grup kurmuş, obalardan birini kendile-

rine merkez seçmişlerdi. Ocakta fasulye pişiyordu, eğri büğrü bir tabela beşle sekiz arasında "işsizlere/öğrencilere özel fiyatlar" için Reiki ve Alternatif Tıp seansları yapıldığını ilan ediyordu.

Girişteki nöbetçilerden birine Santal'ı sormuştu Siobhan. Adam tanımadığını söylüyordu.

"Kimse ismini söylemez burada." Tepeden tırnağa Siobhan'ı süzmüştü konuşurken. "Sana bir uyarıda bulunayım mı?"

"Ne?"

"Kılık değiştirmiş polise benziyorsun."

Siobhan adamın bakışlarını takip etti. "Tulumum mu?"

Görevli yine başını salladı. "Temiz saçların."

Bunu duyunca saçlarını dağıttı ama adamı ikna etmişe benzemiyordu. "İçeride başka sivil var mı?"

"Olması gerekir" dedi nöbetçi gülerek. "Ama benim iyi adamları tespit etmem gerekmiyor herhalde?"

Siobhan arabasını şehir merkezine park etmişti. En kötü ihtimalle arabasında uyurdu, yıldızların altında uyumaktan iyidi. Buradaki arazi Edinburgh'daki kamp alanına göre epey genişti, çadırlar daha sıkışık yerleştirilmişti. Hava kararırken çadır kazıklarıyla halatlara takılmamaya özen göstermek zorundaydı. Kalabalığa "bitkisel gevşeme" ikram etmeye çalışan saçı başı karışmış genç bir adamın yanından iki kere geçti. Üçüncüsünde göz göze geldiler.

"Birini mi arıyorsun?"

"Santal adında bir arkadaşımı."

Adam, bilmiyorum dercesine baş hareketi yaptı. "İsimleri aklımda tutamam." O da kısaca tarif etti. Yanıt yine olumsuzdu. "Belki sen oturup keyfine bakarken o gelir, bulur seni." Elindeki sarmalardan birini uzattı. "Bu da benden."

"Yalnızca yeni müşterilere herhalde?"

"Kanun ve düzen hükümleri gün bitimine kadar çiğnenebilir."

Siobhan'ın bakışları bir an için adama odaklandı. "Hayran kaldım. Saçlarım mı?"

"Heybe işe yaramıyor. Sana çamurlu bir sırt çantası lazım. Şu meretle..." derken kusurlu eşyayı gösteriyordu parmağıyla, "spor salonundan yeni çıkmış gibi bir halin var."

"Tavsiyene teşekkür ederim. Seni suçüstü yakalarsam diye çekinmedin mi?"

Umursamazca omuzlarını kaldırdı. "Patırtı çıkarmak istersen, hiç durma."

Hafifçe güldü Siobhan. "Belki başka sefere."

"Şu senin 'arkadaşın' var ya, öncü birlikten mi acaba?"

"Ne demek istediğine bağlı" dedi Siobhan.

Esrarlı sigarasını yakmak için konuşmaya ara vermişti, dumanı üflerken konuşmaya devam etti. "Şafak sökerken barikatlar kuracaklarını düşünüyoruz, sizinkiler otele yaklaşmamızı engellemeye çalışacaklar." Bir fırt çekmesi için sigarayı uzatıyordu ama Siobhan geri çevirdi.

"Denemeden asla bilemezsin" diye dalga geçti adam.

"İster inan, ister inanma, bir zamanlar ben de senin yaşlarında bir gençtim... Demek öncü birlik daha erken ayrıldı buradan?"

"Ordonat haritaları var ellerinde. Hedefle aramızda sadece Ochil Tepeleri duruyor."

"Karanlıkta ülkeyi yürüyerek geçmek ha? Biraz tehlikeli olmaz mı?"

Bir kere daha omuz silken genç adam sigarasından bir fırt daha çekti. Genç bir kadın etraflarında dolaşıp duruyordu. Satıcı, "Bir şey mi lazım?" diye sordu kadına. Alışveriş yarım dakikada bitmişti: sımsıkı sarılmış ufak bir pakete karşılık üç adet on sterlinlik banknot.

"Sağ ol" dedi kadın. Sonra Siobhan'a döndü: "İyi akşamlar Amirim." Yanlarından ayrılırken kıkır kıkır gülüyordu. Satıcının gözü Siobhan'ın kot tulumuna takılmıştı.

"Faka bastığımı itiraf ediyorum."

"O zaman sözüme kulak ver, git otur ve keyfine bak. Aradığını bile bilmediğin bir şey bulabilirsin." Konuşurken sakalını sıvazlıyordu.

"Olur... tabii" diyen Siobhan'ın ses tonu tam tersini düşündüğünü ele veriyordu.

"Gör, bak" dedi adam karanlığa doğru uzaklaşırken. Siobhan çitlere doğru çekildi, Rebus'a telefon etmeye karar vermişti. O açmayınca mesaj bıraktı.

"Mer'aba. Stirling'deyim, Santal'dan iz yok. Yarın görüşürüz ama dilediğin zaman bana ulaşabilirsin."

Yorgun fakat heyecanlı bir grup giriyordu içeri. Siobhan telefonunu kapadığı gibi bazı yoldaşların karşıladığı topluluğu duyabileceği bir mesafeye ilerledi.

"Isı radarı... köpekler..."

"Tepeden tırnağa silahlanmışlar ya..."

"Amerikan aksanı... Bana sorarsan Deniz Piyade Gücü bunlar... kimlikleri yok..."

"Helikopterler... projektörler..."

"Ölüler kadar değerimiz..."

"Hafif makineli tüfekler, galiba..."

"Hiç şakaları yok..."

Derken sorular başladı. Ne kadar yaklaşmışlardır? Güvenlik açığı var mıydı acaba? Çitlere varmışlar mıydı? Orada hâlâ birileri var mıydı?

"Üçerli on gruba ayrılalım... daha az dikkat..."

"Son teknoloji..."

Soruların ardı arkası kesilmedi. Siobhan kelleleri sayıyordu, on beşte durdu. Demek ki on beş kişilik bir grup Ochil tepelerinde bir yerlerdeydi. Curcuna içerisinde o da kendi sorusunu yöneltti.

"Santal nerede?"

Birisi başını sallayarak yanıtladı. "Dağıldıktan sonra görmedim."

Başka biri bir harita çıkarıp açarak ne kadar yol aldıklarını gösterdi. Alnındaki bandanaya taktığı el fenerinin ışığında çamurlu parmağını rota üstünde gezdiriyordu. Siobhan yanına sokuldu.

"Tamamen yasak bölge..."

"Zayıf bir nokta olmalı..."

"Kalabalığın gücü, elimizde bir tek bu..."

"Sabaha kadar on bini buluruz."

"Korkusuz savaşçılarımıza otlu sigara var!" Satıcı sigaraları dağıtırken kalabalıktan kahkahalar yükseliyordu: zemberekleri boşanmıştı. Siobhan izdihamın içinden arkaya geriledi. Birisi kolunu tutmuştu. Daha önce satıcıdan mal alan genç kadındı bu.

"Voltanı al bakalım" diye hırladı.

Siobhan dik dik baktı kadına. "Yoksa n'aparsın?"

Kadın pis pis sırıtıyordu. "Yoksa ciyak ciyak bağırarak seni ele verebilirim."

Siobhan tek kelime edemeden çantasını omzuna kaldırdığı gibi uzaklaşmaya başladı. Genç kadın ona el sallıyordu. Kapıda nöbet tutan görevli de.

"Kılık değiştirmek işe yaradı mı bari?" diye sordu pişmiş kelle gibi bakarak.

Arabasına giderken Siobhan'ın aklında bir yolunu bulup oraya geri dönmekten başka bir şey yoktu.

Rebus centilmen rolüne girmiş, hazır makarna ve tavuk şiş porsiyonlarıyla dönmüştü Gayfield Square'e.

Su ısıtıcısını açarken Ellen Wylie ona döndü. "Beni şımartıyorsun."

"İlk tercih senin: tavuklu-mantarlı ya da köri etli."

"Tavuklu" dedi Wylie. Plastik kapları açan Rebus'ı seyrediyordu. "Söylesene, nasıl gitti?"

"Hackman'ı buldum."

"Sonra?"

"Onu striptiz kulüplerine götürmemi istedi."

"İğrenç."

"Bu isteğini yerine getirmeyeceğimi söyleyince, o da bana bizim bilmediğimiz pek az şey anlatmakla yetindi."

"Ya da tahmin edemediğimiz?" Elektrikli çaydanlığın başında duran Rebus'ın yanına yaklaştı. Paketlerden birini alıp son kullanım tarihini inceledi: 5 Temmuz. "Yarı fiyatına mı?" dedi.

"Hayret edeceğini biliyordum. Ama dahası var." Cebinden bir Mars gofret çıkarıp ona verdi. "Edward Isley'den ne haber?"

"Aynı. Kuzey karakolu başka belgeler gönderdi fakat görüştüğüm Müfettiş ileri zekâlı biriydi. Çoğunu ezbere okudu."

"Dur tahmin edeyim. Düşmanları hiç az değil... İntikam almak için... Hemen hüküm vermemeli... Kayda değer bir ilerleme yok... Böyle mi dedi?"

"Özetledin sayılır" diye doğruladı Wylie. "Bana sorarsan henüz çalmadığımız birkaç kapı daha var."

"Sürat Eddie ile Mr. Guest arasında bir bağlantı yok mu?"

Wylie başını sallayarak bağlantı olmadığını işaret etti. "Cezaevleri farklı, ortak tanıdıkları olduğuna dair bir ipucu da yok. Isley için Newcastle yabancı bir yerdi, Guest ise Carlisle ya da M6 karayolu civarında takılmazdı."

"Cyril Colliar ikisini de tanımıyordu muhtemelen."

"Bu durumda isimlerinin CanavarNobeti sitesinde birlikte yer alması noktasına geri geliyoruz." Wylie'nin gözü makarna kaplarına su döken Rebus'taydı. Ona bir kaşık uzattı, sonra ikisi de kendi kabını karıştırmaya koyuldu.

Rebus, "Torphichen'den kimseyle görüştün mü?" diye sordu.

"Elemana ihtiyacın olduğunu söyledim."

"Sıçan Boku bizim boka battığımıza değinmeden edememiştir."

"Başpolis Reynolds'ı iyi tanıyorsun" diye güldü Wylie. "Ha, bu arada Inverness'den jpeg dosyalar geldi."

"Çabuk davranmışlar." Wylie bilgisayarı açarken Rebus dikkat kesilmiş seyrediyordu. Resimler küçük simgeler halinde belirdi ekranda ama Wylie her birini büyüttü.

"Auchterarder'e ne kadar benziyor" oldu Rebus'ın yorumu.

Wylie, "Fotoğrafçı yakından çekmiş" diye anlatırken bir yandan da resimleri ekranda açıyordu. Çaputlar vardı ama hiçbiri yeni asılmışa benzemiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bizi ilgilendiren bir şey göremiyorum, ya sen?"

"Hayır." Telefonlardan biri çalıyordu. Wylie ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü.

"Gönderin" diyerek ahizeyi yerine koydu. Sonra Rebus'a dönüp açıkladı: "Mungo adında biri. Randevusu olduğunu söylüyor."

"Aslında açık davet sayılır" dedi Rebus paketi açmış içindeki tavuğu kokluyordu. "Acaba tavuk şiş sever..."

Bayılırdı Mungo, hatta Rebus'la Wylie fotoğrafları incelerken ona ikram edileni iki lokmada yalayıp yuttu.

Rebus teşekkür niyetine, "Çabuk halletmişsin" dedi muhabire.

Ellen Wylie, "Baktıklarımız ne?" diyordu.

"Cuma akşamı" dedi Rebus. "Kale'de bir yemek."

"Ben Webster'ın intiharı?"

Rebus doğruladı. "Şuradaki o" dedi birinin suratına parmağını bastırarak. Mungo sözünü tutmuştu, yalnızca konvoyla yolcuların fotoğraflarını ele geçirmekle kalmamış, resmi kayıtlardaki portrelerinin kopyalarını da getirmişti. Takım elbiseli gülümseyen adamlar yine takım elbiseli gülücükler saçan adamlarla tokalaşıyorlardı. Rebus sadece birkaçını tanımıştı: Dışişleri Bakanı, Savunma Bakanı, Ben Webster...

"Bunları nereden buldun?"

"Basından olanlara açık, devlet adamları her türlü halkla ilişkiler fırsatına sarılırlar."

"Buradaki simaların isimlerini söyleyebilir misin?"

"Bu benim işim değil" yanıtı geldi sandviçin son lokmasını çiğneyen Mungo'dan. "Ama elimden geleni yaparım." Çantasına uzanıp birkaç dosya kâğıdı çıkardı.

"Teşekkürler" dedi Rebus. "Ama onları görmüştüm galiba..."

Wylie, "Ben görmedim" diye atılıp Mungo'nun elindeki kâğıtları aldı. Rebus daha çok akşam yemeğinde çekilen fotoğraflarla ilgilenmişti.

"Corbyn'in orada olduğunu bilmiyordum."

"Ne iş yapar?" diye sordu Mungo.

"Saygıdeğer Emniyet Amirimiz."

Mungo'nun gözü Rebus'ın gösterdiği noktaya yöneldi. "Uzun kalmadı" diye belirtti kendi notlarına göz atarken. "Bak, burada, bir daha çıkıyor. Eşyalarımı topladığım sırada..."

"Toplantı başladıktan ne kadar sonraydı?"

"Yarım saat bile olmamıştı. Geç gelenler olursa diye oyalanıyordum."

Richard Pennen hiçbir aile fotoğrafında yer almıyordu, Mungo buna rağmen Kale arazisine girdiği sırada aracını görüntülemeyi başarmıştı. Gafil avlanan Pennen ağzı açık bakakalmıştı.

"Burada yazıyor" diye bağıran Ellen'ı sesi çınlıyordu, "Sierra Leone'yle anlaşma imzalama çabalarına Ben Webster aracılık etmiş. Aynı zamanda Irak, Afganistan ve Doğu Timor'a da gitmiş."

"Epey mil puanı toplamış anlaşılan" dedi Mungo.

Ellen sayfayı çevirerek ekledi: "Biraz da macera düşkünüymüş. "Kız kardeşinin polis olduğundan haberim yoktu."

Rebus bildiğini belirterek anlattı. "Birkaç gün önce tanıştım onunla." Birden aklına gelmişti. "Cenaze yarın sanırım. Kadına telefon edecektim..." Sonra yine resmi albümleri incelemeye döndü. Hepsi poz vermişti; Rebus'a tetkik edecek bir şey kalmamıştı; bu güçlü adamların dünyaya göstermek istemediği hiçbir şeyi görmek mümkün olmazdı. Tıpkı Mungo'nun dediği gibi: halkla ilişkiler çalışması. Telefona sarılıp Mairie'yi aradı Rebus.

"Gayfield'e uğrayabilir misin?" diye sordu. Kulağına klavyenin başında çıkardığı tıkırtılar geliyordu.

"Önce bunu halletmem gerek."

"Yarım saatte biter mi?"

"Elimden geleni yaparım."

"Ucunda bir tane Mars var." Wylie'nin yüzü kızgınlığını ele veriyordu. Rebus telefonu kapatırken Wylie'nin çikolatayı ambalajından sıyırıp ısırdığını gördü.

Rebus sızlanıyordu. "Tüh, rüşvetim elden gitti."

"Bunları sana bırakıyorum" dedi Mungo parmaklarına bulaşan unu silkelerken. "Ama kendine saklayacaksın, başka yerde yayınlamayacaksın."

Rebus itiraz etmedi. "Sadece biz göreceğiz." Araçların arka koltuklarına kurulmuş yolcuların fotoğraflarını masaya serdi. Çoğu bulanıktı, şoför koltuğunda oturanlar foto muhabiri için yavaşlamaya yanaşmamışlardı. Yabancı liderlerden bazıları gülücükler saçıyorlardı, belki de fark edilmek hoşlarına gitmişti.

Mungo büyük bir zarf uzatıyordu, "Ayrıca bunları Siobhan'a verebilir misin?" diye ekledi. Rebus tamam diyerek ne olduklarını sordu. "Princes Street yürüyüşü. Kalabalığın kenarında duran kadınla ilgileniyordu. Biraz yakın çekim yapabilmişim."

Rebus zarfı açtı. Saçları örgülü genç kadın kendi kamerasını yüzüne tutmuştu. Santal'dı bu, adı bu muydu? Sandal ağacıydı anlamı. Acaba Siobhan bu ismi Sorbus Operasyonu'nda taradı mı diye düşündü Rebus. Yüzü işine odaklanmış gibi duruyordu, ağzı

gergindi, sanki pürdikkat kesilmişti. İşine bağlıydı; belki de profesyoneldi. Diğer karelerde kamerasını uzakta tutarken sağa, sola bakıyordu. Sanki bir şey arıyor gibi bir hali vardı. Art arda dizilmiş polis kalkanlarıyla hiç ilgilenmiyordu. Havada uçuşan nesnelerden ürkmüyordu. Ne bir heyecan ne de korku belirtisi sergiliyordu.

Sadece işiyle meşguldü.

Foto muhabiri askılı çantasını kapatırken Rebus, "Eline geçmesini sağlayacağım" diye söz verdi ona. "Bunlar için de teşekkürler, sana borçluyum."

Mungo usulca kafa salladı. "Bir dahaki sefere olay yerine ilk giden sen olduğunda belki bana bir tüyo vererek ödersin."

"O dediğin nadiren olur, evlat" diye hatırlattı Rebus. "Ama aklımdasın."

Mungo iki emniyet görevlisiyle de tokalaştı. Gidene kadar arkasından bakan Wylie sordu. "Adamı aklında tutacaksın demek?"

"Ancak bir sorun var, Ellen, hafızam ömrümde hiç şimdiki kadar zayıf olmamıştı." Rebus makarnasına uzandı ama yenecek gibi değildi; buz kesmişti.

Mairie Henderson sözüne sadık kalarak yarım saat sonra içeri girmiş, masada duran boş Mars ambalajını görünce suratını ekşitmişti.

"Suçlu ben değilim" diyerek ellerini kaldıran Rebus özür diledi.

"Buna sevinirsin diye düşündüm." Mairie ertesi gün sabah baskısında manşetten verilecek haberin bilgisayar çıktısını uzatıyordu. "Şanslıyız" dedi, "öyle büyük bir olay yaşanmadı."

POLİS G8'DEKİ ESRARENGİZ CİNAYETİN PEŞİNDE. Haberde Clootie Well ile Gleneagles Oteli'nin fotoğraflarına da yer veriliyordu. Rebus metni okumaya gerek görmedi.

Wylie sataştı. "Demin sen Mungo'ya ne diyordun?"

Rebus ona aldırmadan gözünü kodamanlara dikti. "Biraz bilgi verir misin?" Mairie derin bir nefes alarak isimlerini saymaya koyuldu. Güney Afrika'dan tutun da Çin ve Meksika gibi başka ülkelere kadar hükümet bakanlarıydı bunlar. Çoğunun portföyünde ticari ve ekonomik işler vardı. Mairie emin olamadığı yerde gazetede çalışan uzmanlardan birini arayarak yardım alıyordu.

"Öyleyse ticaret ya da yardım konuştuklarını tahmin edebilir

miyiz?" diye sordu Rebus. "Peki, Richard Pennen'ın ne işi vardı orada? Ya da bizim Savunma Bakanı'nın?"

"Silah ticareti diye bir şey de var" dedi Mairie.

"Ya Emniyet Amiri?"

Mairie ne bileyim dercesine omuzlarını kaldırdı. "Herhalde nezaketen çağrılmıştır. Buradaki adam..." Fotoğraflardan birine uzanmıştı parmağı. "Genetik Modifikasyonlar uzmanı. Televizyonda görmüştüm onu, çevrecilerle tartışıyordu."

"Meksika'ya gen mi satıyoruz?" Rebus şaşırmıştı. Mairie yine omuz hareketiyle karşılık verdi.

"Bir şeyleri örtbas ettiklerini mi düşünüyorsun?"

Rebus böyle bir soru karşısında şaşırmış gibi soruyla karşılık verdi. "Neden yapsınlar?"

Ellen Wylie, "Ellerinden geldiği için mi?" diye merak ediyordu.

"Bu adamlar daha iyisini yapacak kadar zeki. Hem bu yalnızca Pennen'ın oyunu değil." Mairie iki kişiyi daha işaret etti parmağıyla. "Bankacılık ve havayolları."

"Webster'ın cesedi bulunur bulunmaz" dedi Rebus, "büyükbaşları alelacele çıkarmışlar oradan."

Mairie ise bunun "standart prosedür" olduğunu düşünüyordu.

Rebus konuşmaya devam ederken en yakın koltuğa çöktü. "Pennen bizim burnumuzu sokmamızı istemiyor, Steelforth beni fırçalayıp duruyor. Sence bunun anlamı ne?"

"*Bazı* hükümetlerle ticari ilişkiler yürütmeye çalıştığın zaman... kamuoyuna duyurulması iyi olmaz."

Wylie, Webster'ın notlarını okumayı bitirmişti. "Bu adamı sevdim" dedi. "Yazık olmuş." Rebus'a döndü. "Cenaze törenine gidecek misin?"

"Daha karar vermedim."

"Pennen ile Özel Harekât'ın bamteline basmak için başka şansın var mı?"

Rebus karşı çıktı. "Taziye ziyaretinde bulunmak ve kız kardeşine soruşturmanın tıkandığını söylemek için." Mungo'nun bıraktığı Princes Street Parkı'nda çekilmiş yakın plan fotoğraflardan birini eline almıştı. Onunla birlikte Mairie de incelemeye koyuldu.

"Kulağıma geldiğine göre sizinkiler biraz fazla ileri gitmişler."

"Tam gaz daldık" dedi Wylie aksilenerek.

"Onlarca deli delifişeğe karşı yüzlerce toplum polisi."

"Peki onlara seslerini duyurma fırsatını kim veriyor?" diye soran Wylie kavgaya hazır gibi konuşuyordu.

"Sizler ve coplarınız" dedi Mairie. "Eğer haber yapılacak bir şey olmasaydı, biz de yazmazdık."

"İşte bu da gerçekleri çarpıtmanın yolu..." Wylie birden Rebus'ın başka âleme daldığını fark etmişti. Gözlerini kısmış, fotoğraflardan, özellikle birinden ayırmıyordu. "John?" dedi. Karşılık alamayınca kolunu dürttü. "Beni desteklemeyecek misin?"

"Kendi kavganı kendin verebilirsin, Ellen, bundan kuşku duymuyorum."

"Bir terslik mi var?" Mairie başını Rebus'ın omzuna yaklaştırmış resme bakıyordu. "Hortlak görmüş gibisin."

Rebus, "Öyle de denebilir" dedi. Tam telefona sarılmışken vazgeçerek ahizeyi yerine bıraktı. "Yarın yeni bir gün nasıl olsa."

Mairie ekledi: "Öyle 'sıradan' bir gün değil, John. Sonunda maç başlıyor."

Wylie de lafa karıştı. "Bir de kalkmış Olimpiyatlar Londra'da yapılmasını istiyorlar. Bundan böyle kıyamete kadar bunu dinleyeceğiz."

Rebus ayağa kalktı ama kafasına bir şey takıldığı seziliyordu. "Bira saati. Ben ısmarlıyorum."

Mairie, "Hiç teklif etmeyeceksin sanmıştım" diyerek oh çekti. Wylie ceketiyle çantasını almaya gitmişti. Rebus önden yürüdü.

"Elinden bırakmayacak mısın şunu?" Mairie'nin kastettiği Rebus'ın hâlâ elinde tuttuğu resimdi. Rebus gözünü aşağı kaydırarak bakıp katladı, sonra cebine yerleştirdi. Eliyle öbür ceplerine vurup yokladıktan sonra Mairie'nin omzuna koydu.

"Yanımda yeteri kadar para yok galiba. Biraz koltuk çıkar mısın?"

Mairie Henderson aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Murrayfield'deki evine dönmüştü. Victoria döneminden müstakil evlerinden birinin dubleks çatı katı ona aitti, kredi borcunu sevgilisi Allan'la paylaşarak ödüyordu. Ancak ortada bir sorun vardı, Allan kameramandı, nadiren görüşüyorlardı. Belli ki bu hafta onlardan biri değildi. Mairie odalardan birini kendine çalışma odası yapmıştı, doğruca oraya girdi, ceketini koltuğun arkasına bıraktı. Sehpada bir fincan koymaya bile yer yoktu, gazete kâğıtlarıyla kaplıydı. Kestiği kupürler koca bir duvarı dolduruyordu, birkaç değerli gazetecilik ödülü çerçevelenmiş, bilgisayarın üzerinde asılıydı. Çalışma masasına oturup bu sıkış tıkış daracık odada neden bu kadar rahat ettiğini düşünmeye başladı. Mutfak havadardı ama orada pek zaman geçirmezdi. Oturma odasını Allan'ın sinema ve müzik sistemi kaplıyordu. Oysa çalışma odası olarak seçtiği bu oda sadece onundu. Kasetlerle dolu raflara baktı, yaptığı röportajlar vardı onlarda: her birinin içinde bir hayat. Cafferty'nin öyküsü kırk saatlik sohbete, binlerce sayfa kaset deşifresine mal olmuştu. Sonuçta ortaya çıkan kitap özenle derlenmişti, bunun karşılığında iyi bir madalyayı hak ettiğini biliyordu Mairie. Hoş, ortada madalya falan yoktu. Kitabın kamyonlar dolusu satması altına girdiği ev kredisi borcunu azaltmaya da yaramamıştı. Sohbet programlarına çıkan, kitapları imzalayan, festivallere, Londra'da yapılan ünlülerin katıldığı partilere çağrılan hep Cafferty oluyordu. Kitabın üçüncü baskısında şömizi bile değiştirmişlerdi, onun adına büyük puntolarla yer verirken, Mairie'nin adı ufalmıştı.

Canı cehenneme.

Üstelik son günlerde Cafferty ile karşılaştıklarında adamın tek yaptığı kitaba yeni eklemeler yapma fikrini gündeme getirerek bu sıralarda "başka bir voli" vurabileceğini ima etmekti; ne de olsa Mairie'nin yine üçkâğıda getirilmeye göz yummayacağını gayet iyi biliyordu. Ne demişti eskiler? Beni bir kere kazıklarsan, yuh sana; ikinci kere kazıklanırsam, yuh bana.

Alçak herif.

E-postalarını kontrol ederken az önce Rebus'la birlikte içtikleri içki geldi aklına. Hâlâ kızgındı ona. Cafferty hakkındaki kitapla

ilgili onunla röportaj yapmamasına içerlemişti. O olmadan pek çok hadise ve vakada sadece Cafferty'nin sözüne güvenmek zorunda kalmıştı. Bu nedenle kızgındı Rebus'a, işte öyle.

Kızgındı çünkü reddetmeye hakkı olduğunu biliyordu.

Gazeteci arkadaşları onun Cafferty kitabından tonla para kazandığını sanıyorlardı. Bazıları onunla artık konuşmuyor, telefonlarına cevap vermiyorlardı. Bir nedeni kıskançlıktı elbet ama aynı zamanda ona bir katkıda bulunamayacaklarını düşünüyorlardı. İşler kesattı. Tırmalayıp durduğunun farkındaydı, Parlamento Üyeleri ve yardım görevlileriyle ilgili makaleler yazıyordu: pek bir getirisi olmayan insan hikâyeleri. Yazı işleri müdürleri Mairie'nin çalışmaya ihtiyacı olmasına şaşırmış görünüyorlardı...

Cafferty ile parsayı topladın sanıyorduk...

Doğal olarak onlara hakikati söyleyemezdi, o nedenle işe neden ihtiyacı olduğunu açıklamak için bir yalan uydurmuştu.

Sıfırı tükettim...

Cafferty kitabından geriye kalan birkaç kopya sehpanın altında duruyordu. Akrabalarıyla arkadaşlarına vermiyordu artık. Televizyondaki gündüz programlarından birinde seyirciler Cafferty'nin anlattığı masalları yutunca Mairie'nin iyice midesi bulanmıştı. Öte yandan ne zaman aklına Cafferty gelse gözünün önüne mutlaka Richard Pennen da geliyordu: Prestonfield Konutu'nda evet efendimciler tarafından yaltaklanan, temize çıkarılan adam. Edinburgh Kalesi'ndeki yemeğin bir anlamı olduğunu söyleyen Rebus haklıydı. Silah ticareti yapan birinin üst düzey yemekte yer alması değil, kimsenin dikkatini çekmemesiydi önemli olan. Pennen'ın dediğine göre Ben Webster'a her ne verdiyse üyelerin yararına kayda geçirilmişti. Mairie kontrol etmişti, Parlamento Üyesi dürüst birine benziyordu. Şimdi dank etmişti kafasına, onun kayıtlara bakacağını Pennen biliyordu elbet. Webster'ın yürüttüğü işleri araştırmasını istemişti. Ama neden? Çünkü hiçbir şey bulamayacağından emindi. Veya ölmüş birinin ismine leke sürülmesini mi istemişti?

Ne demişti Ellen Wylie? *Bu adamı sevdim.* Evet, Westminster'dakilerle birkaç dakika gevezelik ettikten sonra Mairie'nin de

kanı kaynamıştı adama. Richard Pennen'a güveni iyice azalmıştı. Mutfağa gidip musluktan bardağa su doldurdu, sonra dönüp bilgisayarının karşısına kuruldu.

Sil baştan başlamaya karar vermişti.

Kullandığı arama motorlarından ilkine Richard Pennen adını girdi.

15

Birinin kendisine seslendiğini duyduğunda Rebus bina kapısından henüz üç adım uzaklaşmıştı. Ceketinin ceplerine soktuğu ellerini yumruk yaptı. Arkadan geliyordu Cafferty.

"Ne istiyorsun?"

Cafferty eliyle burnuna kapatarak üfledi. "Buram buram alkol kokuyorsun."

"Senin gibi insanları unutmak için içiyorum."

"Paran boşa gitmiş o zaman." Cafferty kafasına bir fiske vurup ekledi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Rebus önce kılını kıpırdatmadı ama meraklanmaya başlamıştı. Cafferty arabasının kapılarını açarken Bentley'e binmesini işaret ediyordu. Rebus yolcu kapısını açıp başını içeri uzattı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eğer derdin buysa, merak etme, tenha bir yere gitmiyoruz. Aslına bakarsan, tıklım tıklım bir yer."

Motoru çalıştırdı. Hâlâ iki birayla iki kadeh viskinin etkisinde olan Rebus kafasının iyi çalışmayacağının farkındaydı.

Buna rağmen bindi arabaya.

Cafferty'nin uzattığı cikleti ambalajından çıkardı. "Benim dava nasıl gidiyor?" sorusu geldi Cafferty'den.

"Senin yardımın olmadan gayet iyi yürüyor."

"Seni kimin doğru yola soktuğunu aklından çıkarmadığın sürece sorun yok" derken hafifçe gülümsüyordu Cafferty. Marchmont'un içinden geçerek doğuya yönelmişlerdi. "Siobhan nasıl?"

"İyi."

"Seni yarı yolda bırakmadı yani?"

Rebus profilden Cafferty'yi süzüyordu. "Ne demek bu?"

"Her yere koşuyormuş diye duydum."

"Sen bizi mi takip ediyorsun?"

Cafferty yine gülümsemekle yetindi. Rebus kucağında duran yumruklarını iyice sıktığını fark etti. Direksiyona bir hamle yapsa Bentley'in duvara toslamasını sağlayabilirdi pekâlâ. Ya da ellerini Cafferty'nin şişko boynuna geçirip sıksa...

Cafferty onun aklından geçenleri okumuştu adeta. "Ne şeytanlıklar tasarlıyorsun, Rebus? Unutma, ben de vergi mükellefiyim, hem de en üst seviyede, bu da beni *senin* patronun yapar."

"Hoşuna gidiyordur herhalde."

"Gitmez mi? Surlardan atlayan şu Parlamento Üyesi... herhangi bir gelişme var mı?"

"Sana ne?"

"Hiç." Cafferty biraz tereddüt ederek devam etti. "Richard Pennen'ı tanırım da ondan." Rebus'a dönerek sözlerinin onda yarattığı etkiyi zevkle izledi. "Birkaç kez görüşmüştük."

"Seni bazı şüpheli silahların ticaretini yapmaya zorladığını söyle bana."

Cafferty kahkahalarla gülüyordu. "Benim kitabı yayınlayan şirkette hissesi var. Dolayısıyla tanıtım toplantısına katılmıştı. Ha, bu arada, senin gelememene üzüldüm."

"Davetiye geldiğinde evde tuvalet kâğıdı bitmişti, işe yaradı."

Cafferty anlatmaya devam ediyordu. "Daha sonra kitabın satışı elli bine ulaşınca birlikte öğle yemeği yedik. Ivy'de özel bir locada..." Gözü tekrar Rebus'a kaydı. "Londra'da. Oraya taşınmayı düşünüyordum, biliyorsun. Eskiden güneyde bir sürü ahbabım vardı. İş arkadaşları."

"Steelforth'un içeri tıktığı adamlar?" Rebus bir an düşünüp sordu. "Pennen'ı tanıdığını neden bana söylemedin?"

"Aramızda *bazı* sırlar olmalı" dedi Cafferty gülümseyerek. "Senin şu Jacko hakkında biraz araştırma yaptım... bir şey çıkmadı. Polis olduğuna emin misin?"

Rebus başka bir soruyla karşılık verdi. "Ya Steelforth'un Balmoral'daki konaklama faturası?"

"Lothian ve Sınır Güvenliği Karakolu ödemiş."

"Meğer ne cömertmişiz."

"Sen hiçbir şeye boş vermezsin, değil mi?"

"Neden vereyim?"

"Çünkü bazen aldırmamak gerekir. Geçmişe mazi denir: Kitabı hazırlarken Mairie böyle demişti."

"Onunla sadece bir şeyler içtik."

"Ama içtiğiniz Ribena meyve suyu falan değilmiş, kokusundan belli."

"İyi bir kız. Ne yazık ki pençelerini ensesine geçirmene izin vermiş."

Dalkeith Road'a doğru ilerlerken Cafferty sola sinyal verdi, Craigmillar ve Niddrie'ye dönecekti muhtemelen. Hoş, şehir dışına çıkıp A1 güney karayoluna doğru...

Rebus yine sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Az kaldı. Ayrıca Mairie kendine bakabilecek biri."

"Sana her şey aktarır mı?"

"Sanmam, ama sormaktan da geri kalmam elbet. Bak, Mairie'nin başka bir çoksatan kitap yazması gerekiyor. Bu defa sabit bir ücret yerine yüksek bir yüzde alacağına şüphe yok. Kitapta yer almayan hikâyeler anlatarak onu teşvik ediyorum... O kızın beni hoş tutması gerek."

"Yani onu kandırıyorsun."

"Komik ama" dedi Cafferty, "Richard Pennen'dan bahsedince *onun* hakkında anlatılanlar geldi aklıma. Sen dinlemek istemezsin, o başka." Yine kıkırdamaya başladı, gösterge panelinin ışığı yüzüne vuruyordu. Karakalemle çizilmiş sırıtan bir yaratık misali suratı karaltılar ve gölgelerle kaplıydı.

Rebus, cehenneme düştüm galiba, diye geçirdi içinden. Ölüp yerin dibine indirildiğinde böyle olur. Kendi şeytanınla karşılaşırsın...

"İflaha az kaldı!" Cafferty ansızın avazı çıktığında bağırarak direksiyonu öyle hızlı kırmıştı ki Bentley art arda dizili kapılardan savrularak geçerken sağa sola taşlar uçuşuyordu. Bir geçide girdiler, içerisi aydınlatılmıştı. Kiliseye uzanıyordu.

Cafferty motoru kapatıp arabanın şoför kapısını açarken, "Sen

de şu zıkkımdan vazgeçer, iflah olursun artık" diye dalga geçiyordu. Kapının yanına asılmış tabelaya bakınca Rebus burada özel bir toplantı yapıldığını anlamıştı, Alternatif G8 grubunun düzenlediği bir toplantıydı. "Halk Eylemi: Gelecek Krizlerin İflahını Kesmek." Öğrencilere ve işsizlere giriş ücretsizdi.

Cafferty elinde plastik bir kova tutan sakallı adamı görünce, "Meteliksizlere bedava" diye düzeltti. Adamın simsiyah, uzun ve kıvırcık saçları vardı, kalın siyah çerçeveli numaralı gözlükler takıyordu. Yeni gelenleri görünce kovayı sallamaya koyuldu. İçindeki birkaç madeni para tıngırdıyordu. Cafferty cüzdanını göstere göstere çıkarıp açarak içinden elli sterlinlik bir banknot aldı. "İyi bir amaç için kullanılssın" diye uyardı adamı. Cafferty'nin arkasından içeri girerken Rebus para toplayan adama kendi payının da ödendiğini kaş göz işaretiyle anlattı.

Arka tarafta üç, dört sıra boş olsa da Cafferty kollarını kavuşturup bacaklarını iki yana açarak ayakta durmaya karar vermişti. Salon kalabalıktı ancak dinleyicilerin sıkılmış bir hali vardı, belki de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Sahnedeki dört erkekle iki kadın uzun bir masanın ardına sıkışmış, çatlak sesler çıkaran tek bir mikrofonu paylaşıyorlardı. Arkada asılı flamalarda yazılar okunuyordu: CRAIGMILLAR G8 PROTESTOCULARINA HOŞ GELDİNİZ DER ve TEK YUMRUK, TEK SES OLMAK DAHA GÜÇLÜ OLMAKTIR. O sırada konuşan tek ses Encümen Başkanı Gareth Tench'ti.

"Bize araç verin, işi biz yaparız demenin hiç sakıncası yok" diye gürlüyordu. "Fakat önce ortada yapacak iş olmalı! Toplumumuzun ıslah olması için somut önerilere ihtiyacımız var, kendi küçük çapımda ben de bunun için didiniyorum."

Başkanın sözleri hiç de küçük çaplı değildi. Öncelikle bu boyutlardaki bir salonda bile mikrofon kullanması gerekmiyordu.

"Adam kendi sesine hayran" dedi Cafferty. Haklı olduğunu Rebus da biliyordu. Mound'da durup Tench'i vaaz verirken izlediğinde de aynı şeyi düşünmüştü. Sesini duyurmak için bağırmıyordu; sesi kendisine dünyada ne kadar önemli biri olduğunu anlattığı için bağırıyordu.

"Ama dostlarım... yoldaşlar..." Tench neredeyse nefes almadan sürdürdü konuşmasını. "Kendimizi bu kocaman siyasal çarkın dişlileri olarak görme eğiliminize sahibiz. Peki, sesimizi nasıl duyurabiliriz? Bir fark yaratmamız *nasıl* mümkün olabilir? Hadi, bir an düşünelim. Bu akşam buraya gelirken bindiğiniz arabalarla otobüsler... Bunlardan küçücük bir dişli çıkarmaya görün, motor susar. Çünkü hareket eden her bir parça aynı değere, aynı öneme sahiptir... Cehennem silahı için geçerli olan insan hayatı için de geçerli." Kendi yaptığı söz oyununun tadına varmak için bir süre gülümseyerek durdu.

Cafferty, "Herif hindi gibi kabarıyor" diye homurdanarak Rebus'a döndü. "Eğer oraya kadar bükülüp kendini ağzına alabilseydi, ancak bu kadar zevklenebilirdi herhalde."

Kahkahadan kırılan Rebus kendini tutamıyordu. Öksürük tutmuş gibi yapmaya çalıştı ama işe yaramadı. Dinleyicilerden bazıları gürültünün nedenini anlamak için oturdukları yerde döndüler. Tench bile kalakalmıştı. Sahnede durduğu yerden gördüğü kadarıyla Morris Gerald Cafferty elini Müfettiş John Rebus'ın sırtına koymuş, pat pat vuruyordu. Rebus eliyle ağzını ve burnunu kapatmış olmasına rağmen fark edildiğini anladı. Dikkati dağılan Tench konuşmasına kaldığı yerden devam etmek için didiniyordu ancak az önce söylediklerinin etkisi çoktan uçup gitmişti. Mikrofonu uzattığı yanındaki kadın uykudan uyanmış bir halde önünde duran sayfalar dolusu nottan tekdüze bir sesle okumaya başladı.

Rebus'ın önünden geçen Cafferty dışarı çıktı. Bir dakika sonra Rebus da onun peşinden gitti. Cafferty otoparkta volta atıyordu. Rebus bir sigara yaktı ve baş belası gelip karşısında dikilene dek sabırla bekledi.

"Hâlâ anlamıyorum" dedi sigarasının külünü silkerken.

Cafferty omuzlarını kaldırdı. "Bir de dedektif olacaksın."

"Bir iki ipucu olsa işe yarardı."

Cafferty kollarını öne uzattı. "Burası onun çöplüğü, Rebus, kendi arazisi. Biti kanlanıyor, gözü yükseklerde."

"Tench'i mi kastediyorsun?" Rebus gözlerini kıstı. "Yani senin çöplüğüne mi göz diktiğini söylemek istiyorsun?"

"Cehennem Azabı'nın ta kendisi." Cafferty kollarını indirip görüşmelere son noktayı koyarcasına kabalarını tokatladı.

"Bir türlü anlamıyorum."

Cafferty gözünü Rebus'a dikmişti. "Şimdi dinle, adam bana omuz vermekte bir sakınca görmüyor, çünkü doğrudan *yana* tavır almış. Kanunsuzları denetim altına alarak düzeni korumaya çalışır." Cafferty iç çekti. "Bazen dünyanın yarısının böyle olduğunu düşünürüm. Senin izlemen gereken yeraltı dünyası değil, yer üstü. Tench ve benzerleri gibi adamlar.

Rebus, "Adam encümen başkanı" diyerek karşı çıktı. "Diyeceğim, ara sıra rüşvet alıyor olabilir..."

Cafferty başını sallayarak itiraz ediyordu. "Onun istediği *iktidar*, Rebus. İstediği *denetim*. Nutuk atmaya nasıl bayıldığını görmedin mi? Ne kadar güçlü olursa o kadar çok konuşma yapma ve tabii kendini dinletme şansı bulur."

"Madem öyle gangsterlerini ona yollasana, mesajı almasını sağla."

Cafferty delici bakışlar atıyordu. "Elindeki tek fırsat bu, öyle değil mi?"

Rebus omuz silkerek karşılık verdi. "Bu seninle onun arasında."

"Bana bir iyilik borcu..."

"Sana borcu falan yok. Seni oyun dışı bırakacaksa şansı açık olsun." Rebus sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi.

Cafferty sakin bir tavırla sordu. "Bundan emin misin? Oyunun onun idare etmesini ister miydin sahi? Halk adamı... Siyasal etkisi olan bir adamla, ha? Benden daha kolay bir hedef mi olur sence? Öte yandan senin emekliliğine az kaldı, belki Siobhan'ı düşünsek, iyi olur. Ne derler?" Cafferty başını yukarıya kaldırdı, aradığı sözcükler gökyüzünde bir yerlerdeydi sanki. "Gelen gideni..."

Rebus kollarını kavuşturmuştu. "Beni buraya Gareth Tench'i göreyim diye getirmedin herhalde? Amacın *ona beni* göstermekti, ikimiz yan yanayken, sen sırtıma pat pat vururken... Ne mutlu bir tablo oluşturduk ama! Hem beni hem de Cinayet Masası'nda kim varsa avucunun içine aldığını düşünmesini istedin."

Cafferty bu ithamlara gücenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Beni fazla abartıyorsun, Rebus."

"Sanmam. Bütün bunları Arden Street'ten ayrılmadan da anlatabilirdin bana."

"Ama o zaman gösteriyi kaçırmış olurdun."

"Tabii ya, Encümen Başkanı Tench de kaçırırdı. Söylesene, bu devir teslim işini nasıl finanse edecek? Hem arkasını kollayacak askerler nerede?"

Cafferty kollarını yine öne uzattı ama bu defa üç yüz altmış derece çevirmeyi de ihmal etmemişti. "Adam bütün bölgenin *sahibi*, kötülerin de iyilerin de."

"Ya para?"

"Paraya ulaşmanın bir *yolunu* bulur, Rebus. Bunu iyi bilir."

"Ağzım iyi laf yapar, doğru." İkisi birden dönüp baktıklarında Gareth Tench'in kapıda durduğunu gördüler, arkasından ışık vuruyordu. "Ayrıca kolay kolay korkmam, Cafferty, ne senden ne de arkadaşlarından." Rebus itiraz edecekti ama Tench lafını bitirmemişti. "Buraları temizliyorum, şehrin başka kesimlerinde de aynı işi neden yapmayayım? Teşkilattaki dostların sana işten el çektirmezlerse, bunu halk yapmak zorunda kalabilir."

Rebus'ın gözü kapının arka tarafında dikilen irikıyım iki adama takılmıştı, Tench'in iki yanında duruyorlardı. "Hadi gidelim" dedi Cafferty'ye. Kavgada araya girmek en son istediği şeydi.

Ancak araya girmek zorunda kalacağını biliyordu.

Elini Cafferty'nin koluna götürdü. Gangster silkelenerek kurtuldu elinden. "Şimdiye dek kavgada hiç yenilmedim" diye uyardı Tench'i. "Başlamadan önce bir düşün istersen."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok" dedi Tench. "Küçük imparatorluğun yerle bir oluyor. Bu gerçeği anlasan iyi edersin. Barlarına fedai bulmakta zorlanıyor musun? Ölüm tuzağı dairelerine kiracı bulamıyor musun? Taksi duraklarında yeterli sayıda şoför yok mu?" Tench sırıtıyordu. "Artık alacakaranlık kuşağındasın, Cafferty. Uyan da tabutu kokla..."

Cafferty bir hamle yaptı. Tench'in adamları patronlarını aşıp öne fırlarken Rebus tuttu onu. Sırtı kapıya bakacak şekilde döndürdü. Bentley'e doğru itmeye koyuldu.

"Bin ve sür" diye buyurdu.

"Kavgada hiç kaybetmem!" Cafferty öfkeden kuduruyordu, yüzü mosmordu. Yine de arabasının kapısını ardına kadar açıp kendini şoför koltuğuna attı. Rebus yolcu koltuğuna kayarken gözü kapıdaydı. Oh olsun dercesine el sallayan Tench'i gördü. Rebus'ın içinden bir şey söylemek geldi, keşke Cafferty'nin adamı olmadığını söyleyebilseydi Tench'e, ama encümen başkanı çoktan arkasına dönmüş toplantıda konuşulanları takip etmek üzere yardakçılarının yanından ayrılmıştı.

"Bu herifin gözlerini oyar, şeker gibi emerim" diye hırlarken Cafferty'nin tükürükleri ön cama sıçrıyordu. "Eğer istediği beton gibi somut tekliflerse, o zaman kafasına küreği indirmeden önce çimentoyu kendi ellerimle karacağım: *al sana* 'toplumumuzun ıslahı'!"

Cafferty otoparktan çıkarken dırdırı kesmişti nihayet. Ama nefes alıp verişleri hâlâ hızlı ve hırıltılıydı. Sonunda yolcu koltuğuna doğru yan döndü. "Yemin ederim, o pisliğin yakasına yapıştığımda..." Direksiyonu tutarken parmaklarının boğumları bembeyazdı.

"Ama eğer" dedi Rebus hatırlatırcasına, "mahkemede aleyhinde kanıt olacak bir şey söylersen..."

"Suçu asla ispat edemezler" derken Cafferty kahkahalarla gülüyordu. "Adli Tıp heriften geri kalan parçaları çay kaşığıyla toplamak zorunda kalacak."

"Eğer bir şey söylersen..."

Cafferty nefesini kontrol etmeye çabalarken anlatıyordu. "Her şey üç sene önce başladı. Kumar ruhsatları geri alındı, bar işletme izinleri iptal edildi... Hatta onun arsasında bir taksi durağı bile açacak, civardaki işsizlerden birkaçına iş verecektim. Her defasında şehir meclisi beni reddetsin diye elinden geleni yaptı."

"Öyleyse sorun sonunda sana kafa tutan biriyle karşılaşmanla sınırlı değil."

Cafferty yan gözle Rebus'a baktı. "Ben bu işi *sen* üstlendin sanıyordum."

"Belki öyledir."

Daha sonra arabaya çöken sessizliği yine Cafferty bozdu. "Canım içki istiyor" diyerek dudaklarını yalıyordu. Ağzının kenarları kurumuş tükürük izleriyle kaplıydı.

"İyi fikir" dedi Rebus. "Benim de öyle, belki içince unutursun."

Yolun geri kalanında konuşmadan şehre doğru ilerlerlerken Rebus'ın gözü Cafferty'deydi. Adam cinayet işlemiş ve bundan paçayı kurtarmıştı, belki de Rebus'ın bildiğinden daha çoktu bunların sayısı. Sınır bölgesi topraklarındaki bir çiftlikte aç domuzlara yedirmişti kurbanlarını. Nice hayatları mahvetmiş, dört kere hapse girmişti. Ergenlik çağlarından beri azılı biriydi, Londra mafyasında infazcı olarak staj yapmış...

Peki, Rebus neden bu adama acıyordu?

"Evde otuz yıllık malt viskim var" diyordu Cafferty. "Yağ gibi kayıyor, mis gibi kokuyor..."

Ama Rebus yanaşmadı. "Sen beni Marchmont'da indir."

"Kafa çekmeyecek miydik?"

Rebus hayır diye işaret ediyordu. "Unuttun mu, içkiyi bırakmam gerekiyordu?"

Cafferty homurdandı ama bir şey demedi. Fikir değiştirmesini istediğinin farkındaydı Rebus. Beraber kafa çeksinler, gece parmak ucunda yaklaşıp onları sararken karşılıklı otursunlar istiyordu.

Buna rağmen Cafferty daha fazla ısrar etmezdi. Israr yalvarmak demekti.

Yalvarmak yakışmazdı ona.

Şimdilik.

Rebus'ın kafasına dank etmişti, Cafferty gücünü kaybetmekten korkuyordu. İster yeraltı dünyasından olsunlar ister yerüstü, ona benzeyen zorbalarla politikacılar da aynı korkuya kapılırlardı. Artık kendilerini kimsenin dinlemediği günler gelecekti, emirlerine kulak asılmayacak, namları nişanları kalmayacaktı. Yeni hesaplaşmalar, yeni rakipler, yeni avcılar. Cafferty'nin zulaya milyonları vardı herhalde, ne var ki lüks otomobillerden oluşan koca bir araç filosu ne mevkiin ne de itibarın yerini doldururdu.

Edinburgh küçük bir şehirdi; tek bir adamın buranın büyük

bölümünü denetim altına alması kolaydı. Tench mi, Cafferty mi? Cafferty mi, Tench mi?

Rebus, eğer seçim yapmak zorunda kalırsa, hangisini seçerdim diye merak ediyordu.

Yerüstü dünyası.

G8 liderlerinden Pennen ve Steelforth'a kadar herkes. Hepsi muktedir olma hırsıyla yola çıkmıştı. Komuta zinciri gezegende yaşayan herkesi etkiliyordu. Bentley uzaklaşırken Rebus'ın aklında bunlar vardı. Derken binanın dış kapısında yan tarafta duran karanlık figür dikkatini çekti. Olur ya belki Jacko ahbaplarını getirmişse diye yumruklarını sıkarak sağı solu kolaçan etti. Fakat öne doğru adım atan Jacko değildi. Hackman duruyordu karşısında.

"Sana da iyi akşamlar" diye selamladı.

Rebus'ın omuzları gevşedi. "Az kalsın sana bir yumruk çakacaktım. Nasıl buldun beni?"

"Birkaç telefon görüşmesi yetti. Buralı dostların çok yardımcı oldu. Ama söylemem gerek, böyle bir sokakta oturacağını beklemiyordum, tarzın değil."

"Sence nerede oturmalıydım?"

"Tersaneden bozma bir semt olabilirdi."

"Sahi?"

"Hafta sonları sana kahvaltı hazırlayan genç, hoş bir sarışın."

"Ama yalnızca hafta sonları görüşürüz, öyle mi?" Rebus dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"Çünkü ancak bu kadar zaman ayırabilirsin ona. Kanallarını boşaltır, sonra da günlük işlerine dönersin."

"Her şeye bir cevabın var. Ama akşamın bu saatinde burada ne işin olduğunu açıklamaya yetmiyor."

"Trevor Guest hakkında ufak tefek bir iki ayrıntıyı hatırladım."

"İçki ısmarlarsam onları bana öteceksin?"

Öyle diye işaret ediyordu Hackman. "Ama unutma, eğlenceli bir yer olmalı."

"Eğlence mi?"

"*Civcivler*!"

Rebus "Dalga geçiyorsun herhalde..." dediyse de Hackman'ın yüzüne bakınca çok ciddi olduğunu anlamıştı.

Marchmont Road'da bir taksi durdurup Bread Street yönünde ilerlediler. Şoför dikiz aynasından onlara hafifçe gülümseyerek bakıyordu: Orta yaşta iki adam mideye birkaç içki indirdikten sonra batakhanelerin yolunu tutmuşlardı.

"Hadi anlatsana" dedi Rebus.

"Ne anlatayım?"

"Trevor Guest'le ilgili hatırladıklarını."

Ama Hackman parmağını salladı. "Şimdi anlatırsam, gemiyi terk etmeni engelleyecek bir şey kalır mı?"

"Sözüm söz, yetmez mi?" Bu akşam için bu kadarı fazla gelmişti Rebus'a; Lothian Road'da bir bardan öbürüne dolaşmaya hiç niyeti yoktu. Haberi alacak, Hackman'ı yol kenarında bırakıp onu gideceği yere sepetleyecekti elbet.

"Hippilerin hepsi yarın yollara dökülüyor, biliyorsun" diye konuştu İngiliz. "Gleneagles'a doğru otobüslerle yola çıkıyorlar."

"Ya sen?"

Hackman ne bileyim dercesine omuz silkti. "Bana söyleneni yaparım."

"İyi, şimdi sana ağzındaki baklayı çıkarmanı söylüyorum."

"Tamam, tamam... ama taksi durunca topuklamayacağına söz ver."

"İzci sözü."

Hackman koltuğuna yaslandı. "Trevor Guest çabuk öfkelenen biriydi, bir sürü düşmanı vardı. Bir kere Londra'ya taşındı ama yürütemedi. Ağır ağabeylerden biri kazıkladı onu... Bunun acısını kadınlardan çıkardı sanırım. Bir web sitesine adını yazdıklarını mı söylemiştin?"

"CanavarNobeti."

"Onunla ilgili bilgileri kimin girdiğini biliyor musun?"

"Kayıtlar isimsiz."

"Ama Trev enikonu bir hırsızdı... huysuz bir hırsız. Zaten kodese girmesinin nedeni de bu."

"Yani?"

"Yani web sitesine onun adını kim girdi? Ve neden?"

"Sen söyle."

Taksi keskin bir virajı alırken kapı koluna tutunan Hackman omuz silkerek karşılık verdi. "Bir hikâye daha" derken Rebus'ın ilgisini çekip çekmediğine bakıyordu. "Söylentilere göre Londra'ya giderken Trev yanında bir parti leziz uyuşturucu da götürmüş, eroin olabilir."

"Bağımlı mıydı?"

"Ara sıra kullanırdı. Şırıngayla vurduğunu sanmam... Tabii öldüğü geceye kadar."

"Birini mi kazıklamış?"

"Olabilir. Bak... acaba senin kuramadığın bir bağlantı var mı diye merak ediyorum."

"Nasıl bir bağlantı olabilir?"

"Ufak çapta kabadayılar, kim bilir belki onlara tepeden bakıyordu, belki de olmayacak kimseleri kazıklıyordu."

Rebus'ı bir düşünce almıştı. "Edinburgh kurbanı bizim yerli gangsterimiz için mi çalışıyordu."

Hackman ellerini çırpmaya başladı. "İşte buldun."

"Eddie Isley çalışmış olabilir..." Ama gerisini getirmedi, ikna olmamıştı. Taksi kenara yanaşırken şoför beş sterlin tuttuğunu söylüyordu. Rebus tam da Nook Bar'ın önünde durduklarını fark etti, şehirdeki kucak dansı yapılan barların daha saygınlarındandı. Hackman arabadan inmiş, yolcu kapısına yaklaşarak şoföre ücreti ödüyordu. Turist olduğunu belli etmişti böylece, şehrin sakinleri arka koltukta otururken verirlerdi parayı. Rebus seçeneklerini gözden geçirdi. Ya takside kalacak ya da aşağı inerek bu gecelik paydos diyecekti Hackman'a

Kapı hâlâ açıktı, İngiliz sabırsızca dışarı çıkmasını işaret ediyordu.

Rebus indi, tam o esnada Nook barın kapısı ardına dek açılmış,

loş mekândan sendeleyerek çıkan bir adam görünmüştü. İki kapı görevlisi de hemen peşinden geliyorlardı.

"Doğru söylüyorum, kadına el sürmedim!" Adam ısrarla itiraz ediyordu. Uzun boylu, şık, esmer bir adamdı. Üstündeki mavi takım elbise tanıdık gelmişti Rebus'a...

"Pis yalancı!" Kapı görevlilerinden biri müşteriyi parmağıyla dürterek bağırıyordu.

"Kadın cüzdanımı çarpacaktı" diye itiraz ediyordu adam. "Elini atmış ceketimden cüzdanımı yürütmeye çalışıyordu. Ben fark edip onu durdurunca velveleyi kopardı."

"İğrenç bir yalan daha!" dedi aynı görevli.

Hackman dirseğiyle Rebus'ın göğsünü dürttü. "Meğer hiç öyle klas mekânlar bilmezmişsin, John." Aslında Hackman hayatından gayet memnun görünüyordu. Kapıdaki diğer görevli bileğindeki mikrofona konuşmakla meşguldü.

"Cüzdanımı çalmaya kalktı." Takım elbiseli diretiyordu hâlâ.

"Cüzdanını çarpmadı öyleyse?"

"Göz yumsaydım, mutlaka..."

"Çarptı mı, çarpmadı mı? Demin çarptığına dair yemin ettin? Bunu duyan başkaları da var?" Kapı görevlisi başını Rebus'la Hackman'a çevirdi. Müşteri de onlara döner dönmez Rebus'ı tanımıştı.

"Dostum, ne hallere düştüğümü görüyor musun?"

Rebus, "Sayılır" diyerek itiraf etmek zorunda kalmıştı. Takım elbiseli tokalaşmak üzere elini uzattı.

"Otelde karşılaşmıştık, doğru mu? Sevgili dostum Richard Pennen'ın öğlen verdiği şu ziyafette."

"Davetliler arasında ben yoktum" diye düzeltti Rebus. "Koridorda gevezelik etmiştik."

"Ne gezentiymişsin, John." Hackman kıkırdayarak Rebus'a bir daha dürttü.

Takım elbiseli, "Çok talihsiz ve ciddi bir durum bu" diye devam ediyordu. "Susamıştım, taverna olduğunu tahmin ettiğim bu mekâna girdim..."

Gel gör ki kapı görevlilerinin ona kulak asmaya hiç niyeti yok-

tu. "Tabii," dedi kızgın görevli, "sonra biz sana giriş ücretini söyleyince..."

Hackman iyi gülerdi buna. Fakat kapı yine hızla arkaya kadar açılınca kahkahası yarım kalmıştı. İçeriden bir kadın çıkıyordu. Dansçılardan biri olduğu belliydi, ipli don ve sutyen giymişti, ayağına da yüksek topuklu ayakkabılar. Saçlarını tepeye toplamış, abartılı bir makyaj yapmıştı.

"Cüzdanını gelberi etmişim, öyle söylüyor, değil mi?" Avaz avazdı. Hackman ringi en iyi gören yeri bulmuş havasında seyrediyordu onları.

"Bize bırak" dedi kızgın görevli. Ters ters baktığı mesai arkadaşı da aynı tavrı takınacaktı.

Kadın bağırıyordu. "Dans için bana elli papel borcu var bunun!" Ücreti almak üzere elini uzattı. "Bir de kalkmış oramı buramı elliyor! Deli gibi..."

Resmi bir devriye aracı yanlarından geçerken içindekiler onları kesiyordu. Rebus fren lambalarının yandığını gördü; U-dönüşü yapacağını anlamıştı.

"Diplomatım ben" diyordu takım elbiseli. "Sahte ithamlara karşı dokunulmazlığa sahibim."

Hackman gülüyordu. "Sözlüğü yalayıp yutmuş, şuna bak."

"Yasal dokunulmazlık" diye ekledi takım elbiseli, "Kenya delegasyonu üyesi sıfatıyla..."

Devriye aracı durmuştu, iki polis memur aşağı inerken şapkalarını takıyorlardı.

"Burada sorun mu var?"

Artık kızgınlığı kalmayan kapı görevlisinden geldi yanıt: "Mekânımızdan çıkan bu beyefendiye eşlik ediyorduk."

"Zorla çıkarıldım!" dedi Kenyalı. "Üstelik az kalsın cüzdanım çalınıyordu!"

"Sakin olun, efendim. Şunu bir anlayalım önce." Üniformalı memur, kımıldadığını göz ucuyla fark ettiği Rebus'a döndü.

Bir anda polis kimliğiyle burun buruna gelmişti.

"Bu ikisini en yakın karakola götürün."

Kapıdaki görevli itiraz etti. "Buna gerek yok."

Ama Rebus'ın "Sen de onlarla gitmek ister misin, ahbap?" sorusunu duyunca sustu.

Üniformalı "Hangi karakol bu?" diye sordu.

"Siz nereden geldiniz?"

"Hull."

Rebus öfleye pöfleye söyleniyordu. "West End'den demek? Torphichen Place?"

Üniformalı kafa sallayarak doğruladı. "Haymarket'ın yanı."

"Hah, işte orası!"

Kenyalı, "Diplomatik dokunulmazlık" diye tutturmuş, susmak bilmiyordu. Rebus adama döndü.

"Usul gereği" demeden önce adamı ikna edecek sözleri bulmak için epey düşünmüştü.

Kadın göğüslerini göstere göstere "Beni götürmek istemezsin" diyordu. Rebus dönüp Hackman'a bakmaya cesaret edemedi, ağzının sularının aktığını görmek istemiyordu.

Rebus üniformalı memurlara el ederken, "Bal gibi isterim" dedi. Müşteriyle dansçı devriye arabasına götürüleceklerdi.

Aracı süren memur arkadaşına baktı. "Biri öne, biri arkaya otursun." Dansçı topuklarını takırdatarak önünden geçerken Rebus'ı süzüyordu.

"Dur biraz" deyip ceketini çıkardı, kadının omuzlarına koydu. Sonra Hackman'a bakarak açıkladı. "Bununla ilgilenmem gerekiyor."

İngiliz pis pis sırıttı. "Şansını deneyeceksin, ha?"

"Diplomatik bir sorun çıkmaması için çalışacağım" diye düzeltti Rebus. "Sen iyisin, değil mi?"

"Daha iyi olamazdım" dedi Hackman. Rebus'ın sırtına bir şaplak attıktan sonra kapıdaki görevlilerin duyacağı bir şekilde ekledi. "Buradaki dostlarımın bir kanun adamından giriş ücreti almayacaklarından kuşkum yok."

"Bir şey daha var, Stan" dedi Rebus.

"Neymiş o?"

"Ellerine hâkim ol..."

Cinayet Masası bürosunda kimsecikler yoktu, ne Sıçan Boku Reynolds ne de Shug Davidson. İki sorgu odası birden kapmak işten bile olmayacaktı. Fazla mesaide bebek bakıcılığı yapacak iki üniformalı da vardı zaten.

"Bu iş hoşuma gitti" diyordu üniformalılardan biri.

Önce dansçıyı aldılar. Rebus kadına plastik bardakta çay götürdü. "Nasıl içtiğini bile hatırlıyorum." Molly Clark kollarını kavuşturmuş oturuyordu, üstünde hâlâ Rebus'ın ceketi vardı. Diken üstündeydi, yüzü gözü oynuyordu.

Derin bir nefes çekerek şikâyete başladı. "Bari üstümü değiştirmeme izin verseydin."

"Üşütürüm diye mi korkuyorsun? Merak etme, beş dakika sonra bir araba seni geri götürür."

Rebus'a bakıyordu, gözleri rimelle çevrilmiş, yanakları allıkla kaplanmıştı. "Beni içeri atmayacak mısın?"

"Hangi suçtan? Dostumuz şikâyetçi olmayacak, inan bana."

"*Ben* şikâyetçiyim *ondan*!"

"Sen ne dersen o, Molly." Rebus kadına bir sigara uzattı.

"Sigara İçilmez tabelası" diye gösterdi Molly.

"Varsa var" dedi Rebus çakmağı yakarken.

Molly bir an kararsız kaldı. "Peki o zaman..." Sigarayı elinden alıp yakması için masaya abandı. Parfümünün haftalarca çıkmamak üzere ceketine sineceğinin farkındaydı Rebus. Molly dumanı içine çekip bir süre tuttu.

"Pazar günü size geldiğimizde, Eric nasıl tanıştığınızı anlatmamıştı. Ama artık tahmin edebiliyorum."

"Aferin sana." Sigaranın ucundaki ateşi inceliyordu kadın. Hafifçe sağa sola sallanıyordu, bir dizini yukarı kaldırıp indirdiğini fark etti.

"Ne iş yaptığını biliyor öyleyse?"

"Seni ilgilendirir mi?"

"Aslında ilgilendirmez."

"İyi o zaman..." Sigaradan bir nefes daha çekti, sanki ondan besleniyordu. Duman Rebus'ın yüzünü kapladı. "Eric'le aramızda hiç sır yok."

"Öyle olsun."

Nihayet göz göze gelmişlerdi. "Herif oramı buramı elledi. Cüzdanını kaptığımla ilgili söylediklerine gelince..." Homurdanıyordu. "Farklı kültürden ama aynı soyun boku." Molly biraz sakinlemişti şimdi. "Eric'in önemi buradan geliyor işte."

Rebus kafasını sallayarak anladığını ima etti. "Başı dertte olan sen değilsin, Kenyalı dostumuz."

"Sahi mi?" Ağzı kulaklarına vararak baktı Rebus'a, tıpkı pazar günü yaptığı gibi. İç karatıcı oda bir an için aydınlanmıştı.

"Eric şanslı bir adammış."

Rebus, "Şanslıymışsın" dedi Kenyalı'ya. On dakika sonra 2 no.lu Sorgu Odasındaydılar. Molly'yi alması için Nook Bar'dan araba gönderilmişti, tabii giysi de. Rebus'ın ceketini karakolun girişindeki danışmaya bırakacağına söz vermişti Molly.

"Adım Joseph Kamweze, diplomatik dokunulmazlığım var."

"Öyleyse pasaportunu görmemin bir sakıncası yok, Joseph" diyen Rebus elini uzattı. "Eğer diplomatsan, orada yazar nasıl olsa."

"Yanımda değil."

"Nerede kalıyorsun?"

"Balmoral'da."

"Bu sürpriz oldu işte. Otel parasını Pennen Endüstrileri mi karşılıyor?"

"Mr. Richard Pennen ülkemin iyi dostudur."

Rebus sandalyesine yaslandı. "Nasıl bir dostluk bu?"

"Ticaret ve insani yardım konularında."

"Silahlara mikroçipler yerleştiriyor."

"İlgiyi kuramadım."

"Edinburgh'da ne işin var, Joseph?"

"Ülkemin ticaret heyetinde görevliyim."

"Bu akşam Nook'ta nasıl bir görevin vardı?"

"Dudaklarımı ıslatacaktım, Müfettiş."

"Belki biraz da azacaktın?"

"Ne demeye çalıştığından pek emin değilim. Daha önce belirttim, dokunulmazlığım var..."

"Senin adına sevindim. Söyler misin, Ben Webster adında Britanyalı bir politikacı tanıyor musun?"

Kamweze kafasını salladı. "Nairobi'de bir kere karşılaşmıştık, BM Yüksek Komisyonu'nda."

"Bu gezide kendisini görmedin?"

"Hayatının sona erdiği akşam kendisiyle konuşma fırsatı bulamadım."

Rebus gözlerini adama dikmişti. "Sen de Kale'deydin öyleyse?"

"Elbette."

"Mr. Webster'ı gördün orada?"

Kenyalı yine kafa salladı. "O akşam onunla konuşmaya gerek duymadım, nasıl olsa Prestonfield Konutu'ndan verilecek öğle yemeğinde görüşecektik." Kamweze yüzünü buruşturdu. "Fakat sonra gözümüzün önünde o facia yaşandı."

Rebus gerilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen yanlış anlama. Sadece onun ölümünün uluslararası toplum açısından büyük bir kayıp olduğunu söylüyorum."

"Nasıl olduğunu görmedin?"

"Kimse görmedi. Ama belki kameralardan bir şey çıkar."

"Kapalı devre mi?" Rebus'ın içinden kendini tokatlamak geldi. Edinburgh Kalesi ordu karargâhıydı, içeride kapalı devre kamera sistemi olacaktı elbet.

"Bize kumanda odasını gezdirdiler. Teknik donanım etkileyiciydi, öte yandan terörizm günden güne tehdit ediyor, değil mi, Müfettiş?"

Rebus yanıt vermeden bir süre düşündü.

"Herkes ne diyor?" diye sordu nihayet.

"Pek anlamadım..." Kamweze'nin kaşları çatılmıştı.

"Diğer delegeler, Prestonfield'da gördüğüm şu küçük Birleşmiş Milletler grubu, Ben Webster hakkında neler söylüyorlar?"

Kenyalı bilmem dercesine başını iki yana salladı.

"Söylesene, hepsi Richard Pennen'a sizin gibi sıcak duygular mı besliyor?"

"Bir daha belirteyim, Müfettiş, bana sorarsan herhangi bir..." Kamweze lafını yarım bırakıp apar topar ayağa kalktı, telaştan oturduğu sandalye yere devrilmişti. "Artık gitmek istiyorum."

"Gizlemen gereken bir şey mi var, Joseph?"

"Beni buraya yalan yanlış iddialarla getirdiğini düşünüyorum."

"O zaman biz de doğru olanlara bakalım, mesela tek kişilik delegasyonunuzla Edinburgh'nın kucak dansı barlarında çıktığın keşif turunu konuşmaya başlayalım." Rebus kollarını masaya koyarak öne doğru eğildi. "Buralarda da kapalı devre kameralar var, Joseph. Seni de kaydetmişlerdir."

"Dokunulmazlık..."

"Herhangi bir suçlama yöneltmiyorum, Joseph. Ülkende bıraktığınız kimselerden söz ediyorum. Nairobi'de bir ailen olmalı... annen, baban, hatta eşin ve çocukların?"

"Gitmek istiyorum!" Kamweze yumruğunu masaya indirmişti.

"Sakin ol," dedi Rebus ellerini yukarı kaldırarak. "Ne güzel sohbet ediyoruz..."

"Diplomatik bir olay çıkarmak mı istiyorsun, Müfettiş?"

"Emin değilim." Rebus bu fikre kafa yorar gibi bir tavır takındıktan sonra sordu. "Ya sen?"

"Bu da bardağı taşıran son damla!" Masaya bir yumruk daha indiren Kenyalı kapıya yöneldi. Rebus onu durdurmaya kalkışmadı. Bir sigara yakıp bacaklarını masaya uzattı, ayak bileklerini birbirinin üstüne koydu. Geriye kaykılarak gözünü tavana dikti. Doğal olarak Steelforth kameralardan bahsetmemişti tabii, görüntüleri teslim almak için Rebus'ın yapacağı ikna turları epey vaktini alırdı. Orası garnizona aitti, zaten garnizonun arazisinde yer alıyordu, Rebus'ın sözü geçmezdi orada.

Hoş, bu durum konuyu gündeme getirmesine engel değildi ya...

Bir dakika sonra kapı vuruldu, gelen bir polis memuruydu.

"Afrikalı dostumuz Balmoral'a götürülmesini istiyor."

"Söyle ona, yürümek iyi gelir. Ayrıca bir daha ağzını ıslatmak isterse, bir daha düşünmesi için uyar."

"Anlamadım, Amirim." Memur yanlış duyduğunu sanıyordu.

"Sen söyle, yeter."

"Peki, Amirim. Şey, bir konu daha..."

"Ne?"

"Burada sigara içilmez."

Rebus başını döndürüp dik dik bakınca genç memur dışarı çıktı. Kapı kapandıktan sonra pantolonun cebinden cep telefonunu çıkardı. Tuşlara basıp karşı tarafın açmasını beklemeye koyuldu.

"Mairie? İşine yarayabilecek bilgiler var elimde..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NE TANRI, NE PATRON

6 Temmuz Çarşamba

16

G8 liderlerinin çoğu Glasgow'un güneybatısındaki Prestwick Havaalanı'na ayak basmıştı. Gün boyunca yaklaşık yüz elli uçak inecek anlamına geliyordu bu. Liderler ve eşleriyle en yakın çalışma arkadaşları daha sonra helikopterlerle Gleneagles'a taşınıyorlardı; orada çeşitli ülkelerin delegelerini gidecekleri son noktaya aktaran özel şoförlü araçlar bekliyordu kendilerini. George Bush'un arama köpeğine ayrı bir araba tahsis edilmişti. Başkan Bush bugün elli dokuzuncu doğum gününü kutluyordu. İskoçya Parlamentosu Kabine Başı Jack McConnell dünya liderlerini karşılamak üzere pistte yerini almıştı. Görünürde ne protestocular vardı ne de kargaşa.

Prestwick'te hiçbiri yoktu.

Oysa televizyondaki sabah haberlerinde görüldüğü üzere Stirling'de maskeli protestocular otomobillerle minibüsleri yumrukluyor, Burger King dükkânlarından birinin camını çerçevesini indiriyorlardı, ayrıca A9 karayolunu kapatmış, benzin istasyonlarına saldırıyorlardı. Edinburgh'da göstericiler Queensferry Road üstünde trafiği durdurmuşlardı. Lothian Road'a polis minibüsleri dizilmiş, üniformalı polis memurları Sheraton Otel'le orada kalan birkaç yüz delegeyi korumak üzere yan yana durarak zincir oluşturmuşlardı. Atlı polisler genellikle sabah trafiğin sıkışık olduğu ama bugün trafik görülmeyen caddelerde gövde gösterisi yapıyorlardı. Yürüyüşçüleri Auchterarder'e doğru kuzeye götürmek üzere peş peşe kuyrukta bekleyen otobüsler Waterloo Place'i doldurmuştu. Ne var ki dört bir taraftan karmaşık işaretler geliyordu, kimse resmi izin çıktığından emin değildi. Yürüyüş önce iptal edilmiş, sonra yürür-

lüğe konmuş, derken yine iptal edilmişti. Polis her şey belli olana dek yerlerinden kıpırdamamalarını emretmişti otobüs şoförlerine.

Üstelik yağmur yağıyordu; o geceki "Final Push" konserinin güme gideceği anlaşılıyordu. Müzisyenlerle ünlüler Murrayfield stadyumunda, ses kontrolleri ve provalarla meşguldüler. Bob Geldof oteldeydi, ancak Balmoral'dan kalkıp dostu Bono'yla beraber Gleneagles'a gitmeye hazırlanıyordu. Gösterilerin kendilerine yolu açacağını varsayıyorlardı. Kraliçe de kuzeye doğru yola çıkmıştı; delegeler onuruna akşam yemeği verecekti.

Kendilerini kafeine boğmuş muhabirler soluk soluğa canlı yayın yapıyorlardı. Geceyi kendi arabasında geçiren Siobhan yakındaki bir fırından aldığı bol sulu kahveyle idare ediyordu. Fırının diğer müşterileriyse tezgâhın arkasındaki duvara asılmış televizyonda anlatılan haberlere kulak kabartmışlardı.

Kadının biri, "Burası Bannockburn" diye işaret etti. "Bak, şurası da Springkerse. Her yerdeler!"

Arkadaşı da gülümseyerek bakan birkaç kişiye dönerek konuştu. "Safları sıklaştırın." Protestocular sabahın daha ikisinde Horizon Kampı'ndan ayrılmış, kelimenin tam anlamıyla polisi gafil avlamışlardı.

"Çanlarına ot tıktığımın siyasileri bütün bunların İskoçya'nın iyiliği için olduğunu söylemelerini hiç aklım kesmiyor." Boyacı tulumu giymiş bir adam domuz pastırmalı ekmeğini beklerken homur homur söyleniyordu. "Bugün Dunblane ve Crieff'de yapacak işlerim var. Bakalım, oraya nasıl gideceğim..."

Arabasına döndükten sonra ısıtıcı sayesinde hemen ısınmıştı Siobhan, ancak tutulan sırtıyla boynunda herhangi bir iyileşme yoktu. Stirling'de kalmıştı, çünkü eve dönseydi bu sabah yeniden yollara düşmesi gerekecekti, hem de aynı güvenlik saçmalığından, hatta daha beterinden geçmek zorunda kalarak. İki aspirin içip A9 karayoluna yöneldi. Gelgelelim çift şeritli yolda fazla ilerleyemedi, dörtlüleri yanıp sönen bir araç her iki şeridin de tıkalı olduğunu gösteriyordu. Sürücüler araçlarından inmiş, palyaço kostümleriyle yola uzanmış, bazıları kendini refüj bariyerlerine zincirleyen kızlı erkekli kalabalığa çıkışıyorlardı. Polis cart renkli kıyafetler giyen

başkalarını yol kenarındaki tarlalarda kovalıyordu. Siobhan emniyet şeridine park ederek kuyruğun önüne yürüdü, yetkili amire kimliğini gösterdi.

"Auchterarder'de olmam gerekiyor." Adam copunu kaldırıp bir polis motosikletine doğrulttu.

"Eğer Archie yanına yedek kask almışsa, hemen götürsün seni."

Archie aranan kaskı buldu. "Arkada donacaksın, ben uyarayım da."

"Demek ki iyice sarılmak gerekecek."

Ne var ki Archie gaza basarken "sarılmak" sözü anlamını yitirmişti. Siobhan canını kurtarmak için adama yapışmıştı adeta. Kaskın içinde kulaklık vardı, bu sayede Sorbus Operasyonu'ndan gelen mesajları Siobhan da duyabiliyordu. Beş bin kadar gösterici otelin kapılarına dayanmak üzere Auchterarder'e doğru yoldaydı. Boşa kürek çekiyorlardı: Ana binayla aralarında yüzlerce metre olacaktı, sloganlar esen rüzgârda savrulup gidecekti. Gleneagles'daki devlet erkânı ne protesto yürüyüşünden haberdar olacaktı ne de büyük çaplı muhalefetten. Protestocular ülkenin dört bir yanından akın akın geliyorlardı, fakat güvenlik şeridinin öbür tarafındaki polis hazırlıklıydı. Stirling'den ayrılırken hazır yemek zincirlerinden birinin duvarındaki boyası henüz yaş yazıları görmüştü Siobhan: *10.000 Firavuna 6 Milyon Köle*. Kimin kim olduğunu çözmeye çalışıyordu hâlâ.

Archie ani bir fren yapınca Siobhan öyle bir ileri fırladı ki önlerinde uzanan manzarayı görebiliyordu artık.

Polis kalkanları, köpek eğiticileri, atlı polisler.

Çift motorlu Chinook helikopteri tepede havayı harmanlayıp duruyordu.

Ateşe verilen bir Amerikan bayrağından alevler yükseliyordu.

Protestocuların oturma eylemi otoyola yayılmıştı. Polis memurları onları dağıtmaya başlarken Archie motosikletini açılan boşluğa sürüp aralarından geçti. Siobhan'ın parmakları soğuktan kaskatı kesip uyuşmasaydı, ellerini gevşetir, adamın sırtına vururdu. Kulaklığından duyduğuna göre Stirling tren istasyonu kısa bir süre sonra yeniden açılacaktı, ancak anarşistler de Gleneagles'a kes-

tirmeden gitmek için aynı yolu kullanabilirlerdi. Otel yöneticilerinin kendilerine ait bir tren istasyonları olduğunu böbürlenerek anlattıklarını hatırlamıştı Siobhan, bugün kimsenin o istasyonu kullanacağını sanmıyordu. Edinburgh'dan gelen haberler daha iç açıcıydı, şiddetli yağmur göstericilerin hevesini kursağında bırakmıştı.

Archie başını arkaya döndürdü. "İskoç havası!" dedi bağırarak. "Onsuz ne yapardık?"

Forth Road Köprüsü "kısa aralıklarla" çalışıyordu, Quality Street ile Corstorphine Road üstünde daha önce kurulan barikatlar kaldırılmıştı. Archie başka bir barikattan geçmek için başında bekleyenleri ikna etmek üzere yavaşlayınca, Siobhan da bunu fırsat bilip ceketinin koluyla siperine düşen yağmur damlalarını sildi. Çift şeritli yola dönmek üzere sinyal verirlerken, bu defa daha küçük bir helikopterin kendilerini takip ettiğini fark ettiler. Archie motosikleti durdurdu.

"Buraya kadar" dedi. Henüz şehre girmemişlerdi bile ama haklıydı Archie. İleride polis kordonunun ardında bayraklar ve flamalardan oluşmuş bir deniz dalgalanıyordu adeta. Sloganlar, ıslıklar, yuhlar.

Bush, Blair, CIA, bugün kaç çocuk öldü hey? Ölüleri Anma Töreninde duymuştu aynı sloganı.

George Bush, seni biliriz, baban da katildi. Bak, bu yeniydi...

Siobhan motosikletin selesinden atlayıp kaskı Archie'ye vererek teşekkür etti. Adam sırıtıyordu.

"Bunun gibi heyecan dolu günler sık yaşanmaz" dedi motorunu çevirirken. Hızla uzaklaşırken el sallıyordu. Siobhan ona el sallayarak karşılık verirken parmaklarına biraz olsun kan geldiğini hissetti. Kırmızı suratlı bir polis yaklaşıyordu yanına. Ama Siobhan kimliğini çoktan hazır etmişti.

"Bu da düpedüz salak olduğunun ispatı" diye gürledi. "Şunlara benzemişsin." Hızı kesilen göstericilere çevirmişti parmağını. "Seni güvenlik kordonunun ardında görünce kendilerinin de *burada* olması gerektiğini düşünecekler. O nedenle ya korkmuş gibi davran ya da kendine çekidüzen ver."

"Unuttun galiba" dedi Siobhan, "üçüncü bir yol *daha* var." Siobhan dudaklarına bir gülümseme kondurarak polis kordonuna doğru yürüdü, kalkanların ardına sinen siyahlar giymiş iki tipin arasına sıkıştı. Artık göstericilerin ön saflarındaydı. Kırmızı suratlı polis memuru ödü patlamış gibi görünüyordu.

Protestoculardan biri, "Yaka kartlarınızı gösterin!" diye bağırıyordu polislere. Siobhan önünde duran memura baktı hemen. Üstündeki kıyafet işçi tulumuna benziyordu. Kaskındaki siperliğin üstünde beyaz renkte ZH harfleri vardı. Princes Street'teki ekipten herhangi birinde aynı işaretler var mıydı diye hatırlamaya çalıştı. Aklında bir tek YG harfleri kalmıştı.

Yedek Güç.

Memurun yanaklarından terler süzülüyordu ama sakin görünüyordu. Polis saflarına emirler ve cesaretlendirici komutlar yağıyordu:

"Sıkı durun!"

"Rahat, çocuklar."

"Geri çekilin!"

Her iki taraf anlaşmış gibi birbirini itiyordu. Göstericilerden biri kontrolü eline almış gibi kalabalığa izinli yürüyüş yaptıklarını haykırarak polisin bütün anlaşmaları ihlal ettiğini duyuruyordu. Bunun yol açabileceği sonuçlardan sorumlu tutulamayacağını belirtti. Kulağına yapıştırdığı cep telefonunu elinden bırakmıyordu, yeni gelen fotoğrafçılar parmak ucunda yükselmiş makinelerini yukarıya kaldırırken çıkacak herhangi bir patırtıyı görüntülemeye çalışıyorlardı.

Siobhan geri adım atmaya başladı, derken kalabalığın dışına çıkana dek yan yan ilerledi. Kendi görüş alanında Santal'a benzeyen birini bulmak için kalabalığa göz gezdiriyordu. Hemen yanı başında berbat dişleri olan kafası tıraşlı ergenlik çağında biri vardı. Küfürler savurmaya başlayınca o yörenin aksanıyla konuştuğunu duydu. Ceketinin önü bir an için açılınca Siobhan'ın gözüne çocuğun beline soktuğu alet takılmıştı.

Bıçağa benziyordu.

Cep telefonunu çıkarmış, görüntüleri kaydederek arkadaşlarına

gönderiyordu. Siobhan etrafa baktı. Polis memurlarını uyarmasına imkân yoktu. Genci almak üzere kalabalığa dalsalar ortalık karışırdı. O da arkadan usulca sokulup doğru anı kollamaya karar verdi. Sloganlar atılırken eller havaya kaldırılınca o fırsatı yakalamıştı. Delikanlının kolunu tuttuğu gibi arkasına kıvırdı, dizlerinin üstüne düşmesi için aşağıya bastırdı. Serbest kalan elini çocuğun beline götürerek bıçağı çekip aldı, sertçe iterek dört ayak üstünde durmasını sağladı. Hızla kalabalığın arasına ilerleyen Siobhan bıçağı alçak bir duvarın ardındaki çalılara fırlattı. Daha sonra kalabalığa karışarak elleri havada tempo tutmaya koyuldu. Genç öfkeden mosmor kesmişti, sağı solu dirsekleyerek izdihamda ilerlerken kendisine saldıranı arıyordu.

Bulamayacaktı elbet.

Siobhan gülmemek için zor tutuyordu kendini, oysa onun araması da sonuçsuz kalacaktı. Bu arada bir gösterinin ortasına düşmüştü, her an kargaşaya dönebilecek bir gösteriydi.

Starbucks'ın bir sütlü kahvesine her şeyimi verirdim diye geçirdi içinden.

Yanlış zamanda yanlış yerdeydi kuşkusuz...

Balmoral Oteli'nin fuayesine girmişti Mairie. Asansörün kapısı açılınca mavi takım elbiseli adamı gördü. Koltuğundan kalktı, adam ona doğru yürüyerek elini uzattı.

"Mr. Kamweze, değil mi?"

Adam eğilerek selam verirken Mairie de elini uzatınca tokalaştılar.

"Benimle hemen görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim" derken Mairie yaltaklanır bir tavır takınmamaya çalışıyordu. Telefonda şöyle anlatmıştı: Genç bir muhabirdi, Afrika politikasında engin bilgi sahibi biriyle röportaj yapma onuruna erişmek isterdi... hazırladığı bir habere yardım etmek için beş dakikasını ayırabilir miydi *mümkünse*?

Böyle bir poz takınmasına artık gerek yoktu, adam karşısındaydı işte. Buna rağmen adamın hemen sıvışıp gitmesini istemiyordu.

"Çay?" dedi Kamweze öne geçip Palın Court'a doğru ilerlerken.

Adam onun oturacağı sandalyeyi çekerken Mairie, "Takım elbisenize bayıldım" diyordu. Otururken eteğini düzeltti. Joseph Kamweze gördüğü manzaradan hoşnut kalmışa benziyordu.

"Teşekkür ederim" dedi karşısındaki uzun kanepeye kayarken.

"Özel tasarım mı?"

"Singapur'dan almıştım, Canberra'daki temsilciler heyetinden dönüşte. Öyle pahalı bir şey değil..." Sır verircesine Mairie'ye doğru eğildi. "Ama bu aramızda kalsın." Ağzı kulaklarına vararak sırıtırken ağzının arkasında altın dişi parlıyordu.

"Neyse, beni görmeyi kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek isterim." Not defteriyle kalemini çıkarmak üzere Mairie çantasına uzandı. Ayrıca küçük bir kayıt cihazını ortaya koyarak sakıncası olup olmadığını sordu.

"Soracağın sorulara bağlı" diye karşılık verdi adam sırıtmayı ihmal etmeden. Servis elemanı kız gelince ikisine de Lapsang Souchong çayı söyledi. Mairie hiç sevmezdi ama sesini çıkarmadı.

"Bırakın, hesabı ben öderim" diye önerdi. Fakat adam eliyle geri çevirdi öneriyi.

"Hiç önemi yok."

Mairie kaşını kaldırmıştı. Sorusunu sorarken işini görmek için gereken malzemeleri yerleştirmeye devam ediyordu.

"Yolculuk giderlerinizi Pennen Endüstrileri mi karşılıyor?"

Adamın sırıtan ağzı donakalmış, bakışları sertleşmişti. "Affedersin, anlamadım."

Mairie bön bön bakmaya çalışıyordu. "Sadece buradaki konaklama giderlerini kimin ödediğini merak etmiştim."

"İstediğin ne?" Sesinden bozulduğu belliydi. Ellerini masanın kenarında gezdirirken parmaklarını vuruyordu.

Mairie notlarına göz atar gibi yaptı. "Kenya ticaret heyeti üyesisiniz, değil mi Mr. Kamweze? G8'den beklentileriniz tam olarak nedir?" Kayıt cihazının açık olup olmadığını kontrol ederek aralarına yerleştirdi. Joseph Kamweze bu sıradan soru karşısında afallamış görünüyordu.

"Afrika'nın yeniden doğuşu için borçların ertelenmesi çok önemli" diye konuştu. "Bakan Brown'ın işaret ettiğine göre Ken-

ya'nın bazı komşuları..." Sesi kesildi, devam edemeyecekti. "Neden geldin buraya? Henderson gerçek adın mı? Kimliğini görmek istemediğim için ahmak olmalıyım."

"İşte buyurun." Mairie çantasını karıştırmaya başlamıştı.

Kamweze onun sözünü kesti. "Richard Pennen'ı neden gündeme getirdin?"

Mairie gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. "Getirmedim."

"Yalancı."

"Pennen Endüstrileri demiştim, ama o tüzel bir kişi, gerçek kişi değil."

"Prestonfield Konutu'na polisle beraber gelmiştin." Kulağa tespit gibi gelse de tahmin yürütüyor da olabilirdi. Hangisi olursa olsun, Mairie inkâr etmedi.

"Artık gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"Bundan emin misiniz?" Mairie kendi ses tonunun da sertleştiğini fark etmişti, adama aynı dik bakışlarla karşılık veriyordu. "Eğer buradan kalkıp giderseniz, fotoğrafınızı gazetemin ön sayfasına koyarım."

"Saçmalıyorsun."

"Biraz flu çıkmış, biraz da büyütmemiz gerekecek, kumlu bir resim olabilir. Yine de önünüzde hoplayan kucak dansçısı görünecektir, Mr. Kamweze. Elleriniz dizlerinizde, ağzınız kulaklarına vararak çıplak memelerine nasıl baktığınız da. Dansçının adı Molly, Bread Street'teki Nook Bar'da çalışıyor. Güvenlik kamerası kayıtlarını bu sabah aldım." Yalanlar, yalanlar, ama sözlerinin adamda uyandırdığı etkiden hoşlanmıştı Mairie. Kamweze tırnaklarını masanın üstüne geçirmişti. Kısacık kesilmiş saçları terden sırılsıklamdı.

"Ardından bir karakola götürülüp sorguya alındınız. Yanılmıyorsam, *o* kısa gezintinin kayıtları da mevcut."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu adam dişlerinin arasından konuşarak. Fakat çay tepsisiyle tereyağlı kurabiyeler masaya getirildiğinde toparlanmak zorunda kaldı. Mairie kurabiyesinden bir lokma ısırdı: Bu sabah kahvaltı etmemişti. Çayın kokusu fırında pişmiş yosunu andırıyordu, servis yapan kızın doldurduğu fincanı kenara itti. Kenyalı da öyle yapmıştı.

"Şu var tabii, *o* polis hakkınızda kovuşturma açamaz. Öte yandan ben... Tabii, bu ön sayfa fotoğrafını çöpe atmam için bana haklı bir sebep gösterirseniz, o başka..." Adamın henüz zokayı yutmadığının farkındaydı. "Dünyanın gözü önüne serilecek bir ön sayfa haberi. Sizin ülkenizdeki basının haberi bulup yayması ne kadar sürer? Komşularınız, dostlarınız..."

"Yeter" diye gürledi Kenyalı. Gözlerini masaya dikmişti. Cilası pırıl pırıl parlayan yüzey adama kendi yüzünü yansıtıyordu. Yine tekrarladı. "Yeter." Bu defa ses tonu yenik düştüğünü ele veriyordu. Mairie başka bir kurabiyeyi daha ısırdı. "İstediğin ne?"

"Öyle büyük bir şey değil" dedi soruya yanıt olarak. "Sadece bana Mr. Richard Pennen hakkında bildiklerinizi anlatın."

"Senin için muhbirlik mi yapayım, Miss Henderson?"

"Eğer böyle düşünmek hoşunuza gidecekse..."

Aslında sen de tuzağa düşmüş... yozlaşmış... enayi devlet memurlarından başka bir şey değilsin diye geçiyordu Mairie'nin kafasından.

Bir ispiyoncu daha...

*

Bir hafta içinde katıldığı ikinci cenaze töreniydi.

Şehirden ağır ağır çıkabilmişti, daha önce yaşanan yoğunluğun etkisi sürüyordu hâlâ. Forth Köprüsü'ne geldiğinde Fife Emniyeti'ne mensup polislerin kamyonlarla minibüsleri durdurup barikatta kullanılma ihtimallerini denetliyorlardı. Ama köprüyü geçer geçmez trafik gayet rahat akıyordu. Bu nedenle erken varmıştı gideceği yere. Dundee'nin merkezine giderek rıhtıma park etti, radyoda haberleri dinlerken bir sigara tellendirdi. Gülünçtü, İngiliz istasyonları Londra'nın Olimpiyatlara ev sahipliği yapma çabalarını dolamışlardı dillerine; Edinburgh'dan pek bahsedilmiyordu. Tony Blair jetle Singapur'dan geri dönüyordu. Acaba o da uçuş mili topluyor mu diye düşünmeden edemedi Rebus.

İskoçya radyoları Mairie'nin haberinden alıntı yapıyorlardı: Hepsi "G8 Katili" diye söz ediyordu adamdan. Emniyet Amiri James Corbyn konuyla ilgili kamuoyuna herhangi bir açıklama

yapmamıştı; SO12 liderlerin Gleneagles'da buluşmalarında hiçbir tehlike olmadığını vurguluyordu.

Bir hafta içinde iki cenaze. Rebus'ın kafasını kurcalayan bir soru vardı, bu kadar çok çalışmamın nedeni Mickey'yi aklıma getirmeye fırsat kalmasın diye mi? Kuzeye doğru direksiyon sallarken birlikte satın aldıkları *Quadrophenia* albümünün CD'sini dinlemişti biraz, Daltrey ısrarla aynı soruyu haykırıp duruyordu: *Can you see the real me?* – Gerçek beni görebilir misin? Yolcu koltuğuna fotoğrafları yaymıştı: Edinburgh Kalesi, smokinli papyonlu adamlar. Ben Webster ömrünün son iki saatinde herkesten farklı görünmüyordu. Hoş, intihar edecekler bunu yazıp boyunlarına asarak duyurmazlardı elbet. Ne seri katiller, ne gangsterler, ne de rüşvet alan politikacılar yapacaklarını ilan ederlerdi. Resmî aile fotoğraflarının en altında da Mungo'nun yakından çektiği, elinde kamerasıyla Santal'ın fotoğrafı duruyordu. Rebus alıp bir süre inceledikten sonra en üste koydu onu. Sonra motoru çalıştırıp krematoryumun yolunu tuttu.

Tıklım tıklımdı. Akrabalar, arkadaşlar, bütün siyasal partilerden temsilciler. İşçi Partisi İskoçya Parlamentosu Üyeleri de vardı. Basın yayın kuruluşları krematoryum kapılarında toplanmış uzakta duruyorlardı. Muhtemelen kurumlarının en acemileriydi, daha kıdemlilerle daha iyilerin G8'de, perşembe günkü manşetlerle ön sayfa haberlerini hazırlamakla meşgul olduklarını bildiklerinden suratları asılmıştı. Asıl konuklar içeriye girerken Rebus geride kaldı. Bazıları meraklı gözlerle süzüyordu onu, Parlamento'yla herhangi bir bağlantısı var gibi durmuyordu hiç, yabancıların kederinden beslenen bir tür akbabaydı belki de.

Bu düşüncelerinde haklı olabilirlerdi.

Cenaze töreninin ardından Boughty Ferry'de bir otelde içecek ikram edilecekti. Topluluğa konuşan rahip, "Aile üyeleri benden hepinizin davetli olduğunuzu söylememi istediler" diyordu. Oysa gözleri hiç de öyle demiyordu: yakın akrabalar ve canciğer dostlar gelsin lütfen. Haklıydı da. "Ferry içinde" herhangi bir otelin böyle bir kalabalığı ağırlayabileceğine Rebus pek ihtimal vermiyordu.

Arka sırada yer bulmuştu kendine. Rahibin çağrısı üzerine Ben Webster'ın bir meslektaşı bir şeyler söylemek üzere ayağa kalktı. Sözleri Mickey'nin cenazesinde dile getirilen övgüleri andırıyordu: iyi bir insan... ailesine bağlı... toplumda sevilen biri. Rebus burada fazla oyalandığını düşündü. Stacey ortalarda görünmüyordu. Morgun önünde karşılaştıklarından beri kadın pek aklına gelmemişti aslında. Herhalde Londra'ya dönmüştür diye tahmin ediyordu, belki de kardeşinin evindeki eşyaları boşaltıyor, bankalar, sigortalar ve benzeri işlemleri kovalıyordu.

Ama cenazeye gelmemesi...

Mickey'nin ölümüyle krematoryumda yakılması arasında bir hafta vardı. Ya Ben Webster'ın? Beş gün bile olmamıştı daha. Bu kadar apar topar olması yakışıksız mı kaçmıştı? Stacey Webster mı karar vermişti buna, yoksa başkası mı? Rebus otoparka çıkıp bir sigara yaktı, beş dakika daha bekledi. Sonra aracının kapısını açıp şoför koltuğuna kuruldu.

Gerçek beni görebilir mi...

"Tabii ya" diye mırıldanarak kontak anahtarını çevirdi.

Auchterarder'de telaş vardı.

Bush'un helikopterinin havalandığı haberi yayılmıştı. Öğleden sonraya dek onun Prestwick'e inmesinin beklenmediğini bilen Siobhan saatine göz attı. Ne zaman bir helikopter yaklaşsa kalabalık yuhalamaya başlıyordu. Yollardan, tarlalardan geçerek akın akın geliyorlardı, özel evlerin bahçelerinde duvarlara tırmananlar vardı. Hepsinin aklından tek bir şey geçiyordu: polis kordonunu aşmak. Kordonu *aş*. Gerçek zafer bu olacaktı işte; otel binasından bir kilometre uzakta dursalar bile fark etmezdi. Gleneagles arazisindeydiler. Polisi alt etmişlerdi. Palyaço Ordusu'nun birkaç üyesi takıldı gözüne, protestoculardan ikisi golf pantolonlarını giymiş, golf çantalarını sırtlanmışlardı: Halkın Golf Derneği'nin hedefi şampiyonluk çimlerinde deliğe top atmaktı. Kulağına Amerikan aksanları, İspanyolca sesler ve Almanca konuşmalar geliyordu Siobhan'ın. Bir sonraki hamlelerini tasarlayan siyahlara bürün-

müş, yüzlerini kapamış bir grup anarşist gördü. Tepede dolaşan bir hava aracı keşfe çıkmıştı...

Fakat Santal görünmüyordu.

Auchterarder'in ana caddesine döndüğünde Edinburgh grubunun şehirden ayrılmasına izin verilmediğini öğrendi.

Birinin neşe içinde açıkladığını duydu. "Demek ki yürüyerek geliyorlar. Kabadayı yeniyetmeler sağı solu kırmaya kalkacaklar."

Siobhan pek emin değildi. Buna rağmen annesiyle babasının cep telefonunu çevirdi. Babası açmıştı, saatlerdir otobüste oturup beklediklerini, hâlâ yola çıkmadıklarını söylüyordu.

"Yürüyüşe katılmayacağınıza söz ver."

"Söz" dedi babası. Sonra Siobhan annesinden de aynı sözü duysun diye telefonu karısına verdi. Telefonu kapatırken kendini aptal gibi hissetti birden. Annesi ve babasının yanında olmak yerine burada ne işi vardı? Bir yürüyüş daha demek çok sayıda toplum polisi demekti; acaba annesi kendine vuran polisi tanır mıydı ya da ufacık bir işaret hafızasını tazeler miydi?

İçinden bir küfür salladıktan sonra peşine düştüğü av karşısında duruyordu.

"Santal" diye seslendi. Genç kadın kamerasını indirdi.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

"Şaşırdın mı?"

"Evet, biraz. Annenle baban?.."

"Edinburgh'da yolları kesildi. Bakıyorum, peltek konuşmanı düzeltmişsin.

"Ne?"

"Pazartesi günü Park'ta" diye devam etti Siobhan, "şu küçük kameranla iş başındaydın. Ama nedense onu polislere doğrultmamıştın. Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Ne demeye çalıştığını anladığımı sanmıyorum." Fakat Santal'ın gözleri sağa kola kayıyordu, birilerinin duymasından çekinir gibi bir hali vardı.

"Çektiğin görüntüleri bana göstermemenin nedeni bana bir şey anlatmalarından çekinmen mi?"

"Ne gibi bir şey?" Sesinde ne korku vardı ne kaygı ama enikonu meraklanmıştı Santal.

"Kanun ve düzeni sağlamakla görevliler yerine sorun çıkaran dostlarınla ilgilendiğini görecektim böylece."

"Ee, ne olmuş?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Daha önce gelmeliydin yanıma. Herkes öyle söyledi, Niddrie kampında, sonra Stirling'de." Siobhan bir adım daha sokulmuştu Santal'a, iki kadın dip dibe duruyorlardı şimdi. Santal'ın kulağına eğildi. "Sivil polissin" dedi fısıldayarak. Tekrar doğrulurken genç kadının takılarına hayran kalmış gibi onları incelemeye koyuldu. "Küpeler, halkalar... çoğu yapmacık" diye tahmin yürüttü. "Geçici dövmeler, hatta..." derken gözlerini lülelerine dikti, "peruk da hiç fena sayılmaz. Peki, peltek konuşmak niye, onu anlamadım, yoksa kimliğini saklamak için mi?" Durup bir an bekledikten sonra ekledi. "İyi gidiyor muyum?"

Santal gözlerini devirmekle yetindi. Telefon sesi geliyordu bir yerden, ceplerini karıştırıp iki telefon birden çıkardı. Birinin ekranı ışık saçıyordu. Onu inceledikten sonra Siobhan'ın sağ omzundan arka tarafı işaret etti. "Bütün ekip burada, ha!" Siobhan ne dediğini anladığından kuşkuluydu. Eski bir numaraydı, buna rağmen başını arkaya çevirip baktı.

John Rebus orada duruyordu, bir elinde cep telefonu vardı, öbüründe kartvizite benzeyen bir şey.

"Kurallardan pek emin değilim" diyerek yaklaştı. "Eğer içi tamamen tütünle dolu bir şey yakarsam, bu beni şeytan imparatorluğunun kölesi mi yapar?" Umursamazca cebinden sigara paketini çıkardı.

Siobhan, "Bizim Santal meğer sivilmiş" diye açıkladı Rebus'a.

Santal hırlayarak itiraz etti. "Bu bilgiyi ilan etmenin yeri burası değil herhalde."

"Bana bilmediğim bir şey söyle" dedi Siobhan homurdanarak.

"Bunu ben yapabilirim, sanırım" diyen Rebus lafa karıştı. Ama gözlerini Santal'dan ayırmıyordu. "Görev aşkı uğruna kendi kardeşinin cenazesinden çark ettin."

Santal ters ters baktı. "Orada mıydın?"

Evet diye işaret etti Rebus. "Ama itiraf edeyim, şu 'Santal' fotoğraflarına uzun uzun baktım, inceledim, buna rağmen kafama dank etmesi epey sürdü."

"Bunu iltifat mı kabul edeyim?"

"Et, tabii."

"Aslında orada olmak istemiştim."

"Nasıl bir bahane uydurdun?"

Bu noktada Siobhan araya girdi. "Ben Webster'ın kardeşi misin?"

"Jeton düştü" dedi Rebus. "Başpolis Clarke seni Stacey Webster'la tanıştırayım." Rebus'ın gözleri hâlâ Stacey'deydi. "Ama sana Santal demeye devam etmemiz gerekiyor sanırım."

Stacey'nin yanıtı, "Artık çok geç" oldu. Tam o sırada alnına kırmızı bir bandana sarmış genç bir adam yanlarına yaklaştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Eski arkadaşlar karşılaştık da" yanıtı Rebus'tan geldi.

"Gözüme domuz gibi göründünüz de." Adamın gözleri Rebus'la Siobhan arasında gidip geliyordu.

"Hey, ben icabına bakabilirim." Santal tekrar rolüne dönmüştü: kendi başının çaresine bakabilen sert kadın. Bakışlarıyla adama defolmasını söylüyordu

"Madem öyle..." O da çoktan çekilmeye başlamıştı zaten. Rebus ve Siobhan'a tekrar döndüğünde yine Stacey'ydi.

"Burada kalamazsınız. Ben yerimi bir saate kadar başkasına bırakıyorum. O zaman konuşabiliriz."

"Nerede?"

Bir an düşündü. "Çitin gerisinde. Otelin arkasında bir açık alan var, şoförler orada. Beni orada bekleyin."

Siobhan etraflarını saran kalabalığa göz atıyordu. "Peki *oraya* nasıl gideceğiz?"

Stacey'nin dudaklarına sevimsiz bir gülümseme yayıldı. "Biraz yaratıcı olun."

"Galiba" diye açıkladı Rebus, "bize kendimizi tutuklatmamızı söylüyor."

17

İzdihamdan sıyrılıp önlere ilerlemesi Rebus'ın tam on dakikasını aldı. Siobhan da onun kuyruğuna takılmıştı. Göğsünü çizikler ve lekelerle kaplı bir polis kalkanına dayayan Rebus avucuna aldığı kimliğini şeffaf plastiğe tutarak polisin göz hizasına kaldırdı.

"Bizi buradan çıkar" dedi dudaklarını oynatmadan. Polis tongaya basmazdı elbet. Karar vermesi için amirini çağırdı. Kırmızı suratlı komiser hemen arkada belirdi, görür görmez tanımıştı Siobhan'ı. O da aklı başına gelmiş gibi bir tavır takındı.

Komiser öfleye püfleye emri verdi. Polis kordonundaki kalkanlar azıcık seyrelirken birtakım eller Rebus'la Siobhan'ı kendilerine çektiler. Kordonun gerisinde sesler yükselmeye başlamıştı.

"Polis kimliklerinizi gösterin onlara" diye buyurdu komiser. Rebus'la Siobhan emri yerine getirmekten memnundular. Komiser megafonu ağzına tutmuş, herhangi birinin tutuklanmadığını duyuruyordu. Rebus'la Siobhan'ın polis dedektifi olduğunu söyleyince ıslıklar yükseldi. Yine de yatışmışa benziyorlardı.

Komiser dönmüş, "O çılgınca davranışın yüzünden hakkında rapor yazsam iyi olur" diyordu Siobhan'a.

Rebus, "Ölüm Mangası'ndanız" yalanını uydurdu. "Biriyle görüşmek zorundaydık; başka çaremiz kalmadı."

Komiser gözünü dikmiş onu süzerken, kendini birden daha acil bir meselenin içinde buldu. Adamlarından biri yere düşmüş, protestocular da barikatı aşmak için bunu fırsat bilmişlerdi. Megafonundan emirler yağdırıyordu. Rebus, tüysek iyi olur diye önerdi Siobhan'a.

Minibüslerin kapıları açılmış ön taraftakilere destek vermek üzere gelen takviye güçler dışarı akın ediyordu. Sıhhiyeci, Siobhan'a bir şeyi olup olmadığını sordu.

"Yaralanmadım" dedi. Anayolda küçük bir helikopter rotor kanatlarını döndürerek bekliyordu. Rebus çömelerek pilotun yanına gitti, oradan Siobhan'a el ediyordu.

"Bizi araziye götürebilir."

Pilot aynalı güneş gözlükleriyle kafa sallayarak doğruladı. "Dert değil" dedi Amerikan aksanıyla bağırarak. Otuz saniye içinde yerlerini almışlardı, araç havalanırken tozu dumana kattı. Rebus ıslıkla Wagner'den bir parça çalmaya koyuldu, Coppola'nın *Kıyamet* filmine selam çakıyordu ama Siobhan umursamadı. Zaten bir şey duymak çok zordu, buna rağmen pilota ne dediğini Rebus'a sormaktan geri kalmadı. Yanıtı dudaklarını okuyarak anladı:

Ölüm Mangası.

Otel bir mil kadar güneydeydi. Havadan güvenlik duvarıyla bekçi kulelerini rahatlıkla görülüyordu. Binlerce dönüme yayılan bomboş tepeler, siyah üniformalıların kuşattığı küçük bir gösterici topluluğu.

"Otele yaklaşmam yasak" diyordu pilot avaz avaz. "Yaklaşırsam bir füzeyle alaşağı ederler."

Şaka yapar gibi bir hali yoktu, oteli çevreleyen çitin üzerinde geniş bir yay çizdi. Çok sayıda geçici yapı görünüyordu aşağıda, herhalde dünya medyası için kurulmuşlardı. Kime ait oldukları belli olmayan minibüslerin tepesinde uydu çanakları vardı. Ya televizyon kuruluşlarının ya da gizli servisin araçları olmalıydı. Rebus kocaman beyaz bir sayvandan çite uzanan bir hattı gözleriyle takip edebiliyordu. Arazi tıraşlanmış, helikopterlere iniş noktasını göstermek üzere yere dev bir H harfi boyanmıştı. Oraya varmaları birkaç dakika sürdü. Rebus pilotla tokalaşarak aşağı atladı, peşinden de Siobhan.

"Bugün son moda seyahat günüm" diyordu inerken. "A9'a kadar da motosiklet tepesindeydim."

"Kuşatma zihniyeti" diye yorumladı Rebus. "Bu hafta buradakilerin gözünde sadece biz ve onlar var."

Onlara doğru bir asker yaklaşıyordu, muharebe kıyafeti giymiş, eline de hafif bir makineli almıştı. Gelişlerinden hiç hoşnut görünmüyordu. İkisi de kimliklerini çıkardı ancak askere yeterli gelmedi. Askerin üniformasında herhangi bir işaret olmaması Rebus'ın dikkatini çekmişti, ne hangi ülkeden ne de hangi silahlı kuvvetler biriminden olduğunu gösteren bir emare taşıyordu. Ellerinden kimliklerini almak için ısrar etti.

"Tam burada bekleyin" dedi durdukları noktayı göstererek. Dönüp uzaklaşırken Rebus adım atar gibi bir hareket yaparak Siobhan'a göz kırptı. Asker büyük bir karavana girip gözden kaybolmuştu. Kapısında yine silahlı bir asker nöbet tutuyordu.

Rebus şakıdı, "Bana öyle geliyor ki artık Kansas'da değiliz galiba."

Siobhan hiç sektirmedi. "Bu durumda Toto ben mi oluyorum?"

Rebus yüzünü sayvana dönmüştü. "Gel, şurada ne var, bir bakalım." Tepesinde plastik panellerle ayrılmış, direkler üstünde duran sabit bir yapı vardı. Altına limuzinler sıralanmıştı. Özel kıyafetli şoförler sigara tüttürürken birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. En tuhafı da beyaz ceketle ekose pantolon giymiş, başına külah geçirmiş bir aşçının omlete benzeyen yiyecek bir şeyler pişirmesiydi. İnşaat iskelesine benzer bir platformun arkasında duruyordu, yanında Calor marka büyük bir şişe bütan gazı vardı. Yemek gümüş servis kaşıklarıyla onlara uygun tabaklarda veriliyordu. Şoförlerin oturması için masalar kurulmuştu.

"Başmüfettişle buraya geldiğim zaman duymuştum bunu" dedi Siobhan. "Otel personeli tesise gelmek için arkadaki yolu kullanıyor, arabalarını da yan taraftaki alana bırakıyorlar."

"Hepsi muayeneden geçiriliyordur herhalde, şu an bize de aynısını yapıyorlar." Rebus karavana göz attıktan sonra bir grup şoföre selam verdi. "Omletler nasıl, çocuklar?" sözlerine olumlu yanıt aldı. Şef yeni siparişleri bekliyordu.

Rebus adama, "İçinde her şey olsun" dedikten sonra Siobhan'a döndü.

Siobhan da "aynısından" istedi.

Aşçı küp küp kesilmiş jambonlar, dilimlenmiş mantarlar ve doğranmış biberlerle dolu plastik kapları karıştırarak işe koyuldu. Rebus eline çatal-bıçak almış bekliyordu.

"Sana da biraz değişiklik olmuştur" dediği aşçı gülümsemekle yetindi. Rebus etkilenmiş pozu takınarak devam ediyordu. "Ama her şey modern görünüyor. Kimyasal tuvaletler, sıcak yemek, yağmur yağdığında korunak..."

"Araçların yarısında televizyon var" diye ekledi şoförlerden biri. Sinyal pek güçlü sayılmaz, o başka."

"Hayat zor" dedi Rebus adamın derdini paylaşarak. "Karavanların içine girmenize izin var mı?"

Şoförler aynı anda başlarını sallayarak karşılık verdiler. "Onlar ağzına kadar türlü aygıtlarla dolu" diye anlattı biri. "Şöyle bir görmüştüm. Bilgisayarlar falan."

Rebus, "Tepedeki anten" diyerek parmağıyla gösterdi, "*Coronation Street* dizisini izlemek için konmadı herhalde." Şoförler kahkahayı bastıkları sırada açılan kapıda deminki asker göründü. Rebus'la Siobhan'ın bıraktığı yerde olmamalarına şaşırmış gibiydi. Onlara doğru yürürken Rebus çoktan aşçıdan omletini almış, ağzına bir lokma atıyordu bile. Asker gelip önünde dikildiğinde tadına vararak çiğnemekle meşguldü.

"Biraz ister misin?" diyerek çatalını uzattı.

"Bunun için azar işiteceksiniz" dedi asker. Rebus dönmüş, Siobhan'a bakıyordu.

"Amma hazırcevapmış" diyen Siobhan aşçıdan tabağını aldı.

Rebus askere açıkladı. "Başpolis Clarke uzmandır. Karnımızı doyurduktan sonra Mercedeslerden birine kurulup *Columbo* seyretmek..."

Asker sözünü kesti. "Kimlik kartlarınız bende. Teyit edilecekler."

"Demek ki burada mahsur kaldık."

Şoförlerden biri, "*Columbo* hangi kanalda?" diye sordu. "Severim o diziyi."

Yanıt bir arkadaşından geldi. "Televizyon sayfalarında yazar."

Asker başını havaya kaldırmış, çenesini çıkararak yaklaşan bir

helikoptere bakıyordu. Alçaktan uçarken gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Daha iyi görmek için sayvanın altından çıktı.

Aracın altında çakı gibi dikilip selam durunca, Rebus, "Dalga geçiyorsun herhalde" demeden edemedi.

Şoförlerden biri, "Her defasında öyle yapar" diye bağırdı. Başka bir şoförün tahminine göre belki de Bush geliyordu. Hepsi saatine baktı. Havalanan toz toprağın üzerlerine yağmaması için aşçı malzemelerini örtmekle meşguldü.

"Bu sıralarda inmesi gerek" tahmininde bulunan da oldu.

"Boki'yi Prestwick'ten ben getirdim" diye lafa karışan biri devamında Başkan'ın arama köpeğinden bahsettiğini anlatıyordu.

Helikopter ağaçların üzerinde gözden kayboldu. İnişe geçtiğini duyuyorlardı.

"Erkekler bilek güreşine tutuşurken kadınlar ne yapıyor?" Siobhan'dı bu.

"Kendilerini doğal güzellikleri görmeye götürebiliriz..."

"Veya alışverişe."

"Ya da müzelerle sanat galerilerine."

"Canları ne isterse, yerine gelecektir. Bunun anlamı yolların kapatılması ya da bir dükkândan halkı çıkarmak olsa bile. Ayrıca vakit geçirmek için birtakım entelleri Edinburgh'dan getiriyorlar, yazarlar, ressamlar falan."

Başka bir şoför, "Bono da var elbet, unutma" diye ekledi. "Onunla Geldof dostluk tokalaşmasını bugün yapacaklar."

"Laf açılmışken..." diyen Siobhan bir yandan da cep telefonunun ekranındaki saati kontrol ediyordu. "Final Push konserine bir davet aldım."

"Kimden?" dedi Rebus, çekilen kurada şans Siobhan'ın yüzüne gülmemişti.

"Niddrie'deki güvenlik görevlilerinden biri. Sence vaktinde dönebilir miyiz?"

Rebus ne bileyim diye işaret etti. "Aa, unuttum, sana bir şey söyleyecektim..."

"Ne?"

"Ekibe Ellen Wylie'yi aldım."

Siobhan'ın gözlerinde şimşekler çaktı birden.

"CanavarNobeti hakkında bizden daha çok şey biliyor" diye açıklamaya çalışırken Rebus onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

"Tabii" dedi Siobhan, "hem de *fazlasıyla*."

"Ne demek bu?"

"Ne demek olduğu çok açık, John. Sence mahkemede savunma avukatı ona ne yapar!" Sesini yükseltmeden konuşmak elinde değildi Siobhan'ın. "Bana sormak aklına gelmedi mi? İşler ters giderse, kellesi koparılacak olan benim!"

"Sadece ayak işlerini görüyor" dedi Rebus, sözlerinin kulağa ne kadar acıklı geldiğinin farkındaydı. Onlara doğru geri yürüyen asker yetişmişti imdadına.

"Ne işiniz olduğunu belirtmeniz gerek" dedi sertçe.

Rebus'ın yanıtı, "Şimdi, ben CMD işindeyim" oldu, "mesai arkadaşım da öyle. Biriyle buluşmak için emir aldık... buluşma yerimiz de burası."

"Kiminle? Kimin emriyle?"

Rebus burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Şışşt" dedi alçak sesle. Şoförler kendi aralarındaki sohbete dönmüş, cumartesi günü İskoç Golf Turnuvası'na hangi ünlüleri getireceklerini tartışıyorlardı.

"Ben buralarda olmam" diye böbürlendi biri. "Glasgow'la *T in the Park* arasında gidip geleceğim..."

Asker, "Senin merkezin Edinburgh, müfettiş," diyordu Rebus'a. "Burası görev alanının dışında kalıyor."

Rebus hemen yapıştırdı cevabı. "Biz bir cinayeti soruşturuyoruz."

"Aslında üç cinayeti" diye düzeltti Siobhan.

Rebus son noktayı koydu. "Bu da sınır falan tanımıyoruz demek."

Asker de onlardan geri kalmadı. "Ancak sizin soruşturma askıya alınmış." Sözlerinin bilhassa Siobhan'ı etkilemesinden memnun bir hali vardı.

"Anladık, telefon etmişsin" derken Rebus pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Emniyet Amirinizin hiç hoşuna gitmedi." Askerin gözlerinin içi gülüyordu. "Üstelik pek de..." Rebus onun bakışlarını takip etti. Bir Land Rover sarsıla sarsıla üzerlerine geliyordu. Yolcu tarafının camı aşağı kadar indirilmişti. Steelforth'un dışarı çıkardığı başı arkadan tasmayla çekilmiş gibi duruyordu.

Siobhan homurdandı. "İçine edeyim."

Rebus'ın "Başını kaldır, omuzlar geriye" komutu donuk bir bakışla karşılık buldu.

Araç patinaj çekerek durunca Steelforth kendini aşağı attı. Avaz avazdı: "Biliyor musunuz, kaç aylık eğitim ve hazırlık, haftalar süren keşif... bunun ne kadarını darmadağın ettiğinizi biliyor musunuz?"

Rebus boş tabağını aşçının eline tutuştururken şenşakrak cevapladı. "Sizi anladığımı sanmıyorum."

Siobhan, "Bana sorarsan, Santal'ı kastediyor" diye açıklık getirdi.

Steelforth dik dik baktı ona. "Tabii öyle!"

"Sizden mi o?" Rebus kendi sorusunu yine kendi kafa sallayarak yanıtladı. "Mantıklı tabii. Niddrie'deki kamp alanına gönderip protestocuların fotoğraflarını çektiriyorsunuz. İleride kullanılmak üzere hoş bir albüm derleniyor böylece... Sizin için öyle değerli ki kendi kardeşinin cenazesine katılmasına bile izin vermiyorsunuz."

Steelforth gürledi. "Bu *onun* kararıydı, Rebus."

Şoförlerden biri, "Saat iki, *Columbo* başlıyor" diye duyurdu.

Steelforth'un gevşemeye hiç niyeti yoktu. "Bu büyük bir keşif operasyonu, genellikle deşifre edilmeden önce sahadan çekilmezler. *Aylardır* o görevdeydi."

Cümlenin geçmiş zamanda kullanılması Rebus'ın dikkatinden kaçmamıştı, Steelforth da başını eğerek doğruladı.

"Sence bugün" diye sordu, "onu yanınızda kaç kişi görmüştür? Kaçı sizin CMD olduğunuzu tespit etmiştir? Ya artık ona güvenmeyecekler ya da bizi yemlemek üzere ona saçma sapan bilgiler verecekler."

"Eğer Santal ta başından beri bize güvenseydi..." diye atılan Siobhan'ın sözleri Steelforth'un kulakları tırmalayan kahkahalarıyla kesildi.

"Size *güvenmek* mi?" Öyle gülüyordu ki iki büklüm olmuştu. "Bu güzeldi, beğendim."

"Keşke daha önce gelseydiniz" dedi Siobhan. "Asker dostumuzun hazırcevabı daha güzeldi."

"Aklıma gelmişken" diyerek Rebus araya girdi. "Beni gece nezarette alıkoyduğunuz için size teşekkür etmek istiyordum."

"Adamlarım kendi kararlarını uyguladılarsa veya senin amirin telefonunu açmazsa, benim elimden bir şey gelmez."

"Onlar gerçek polisti demek?" Rebus'ın sorusu karşısında Steelforth dirseklerini kırıp ellerini beline koydu. Gözünü önce yere dikti, sonra Rebus'la Siobhan'ı süzdü.

"Görevden uzaklaştırılma cezası alacağın muhakkak."

"Biz senin adamın değiliz."

"Bu hafta *herkes* benim adamım." Dikkatini Siobhan'a yöneltti. "Bu arada Başpolis Webster'ı bir daha görmeyeceksin."

"Elinde kanıtlar..."

"Neyin kanıtları? Annenin kargaşada cop yediği an mı? Şikâyet etmek isterse buna *kendi* karar verir, fikrini sordun mu?"

"Şey..." Siobhan bocaladı.

"Hayır, sen bu küçük seferden koparıldın. Başpolis Webster gerisin geri evine gönderildi: hata bende değil, sende."

Rebus lafa karıştı. "Kanıtlardan söz açılmışken sahi şu kamera kayıtlarına ne oldu?"

Steelforth'un suratı asıldı. "Kayıtlar mı?"

"Edinburgh Kalesi'nin kumanda odasında... surlara bakan kameralar..."

"Bunu onlarca kez konuştuk" dedi Steelforth gürleyerek. "Kimse *hiçbir* şey görmemiş."

"Madem öyle o kasetleri seyretmemin bir sakıncası olmaz."

"Bulursan, dilediğini yap."

"Silindiler, değil mi?" diye tahmin ediyordu Rebus. Steelforth cevap vermeye bile gerek görmedi. "Şu bizim uzaklaştırılma işi var ya" dedi Rebus, "bir de 'soruşturmayı durdurma' kısmını eklemeyi unuttunuz. Sanırım, o da sonlandı."

Steelforth omuz silkerek konuştu. "Bu ikinize bağlı."

"Hal ve gidişimize göre mi karar verilecek? Mesela kamera kayıtlarını ele geçirmek için ısrar etmemek gibi mi?"

Steelforth yine omuz silkti. "Paçayı sıyırabilirsiniz ama kılpayıyla. Dilersem sizi kahraman olarak da gösterebilirim, hain de..." Kemerindeki telsiz tıkırdamaya başlamıştı. Nöbetçi kulelerinden biri rapor veriyordu: Güvenlik duvarı aşıldı. Steelforth telsizi ağzına götürerek Chinook'tan destek alınmasını emrettikten sonra uzun adımlarla Land Rover'a ilerledi. Şoförlerden biri yolunu kesti.

"Kendimi tanıtayım, Komutanım. Adım Steve, Golf Turnuvası'na ben..."

Steelforth öyle bir küfür salladı ki Steve apışıp kaldı. Diğer şoförler hafta sonu bahşiş alamazsın diye onu tiye almaya koyuldular. Bu arada Steelforth'un aracı son gaz çalışıyordu.

"Veda öpücüğü bile yok mu?" Rebus seslenerek el salladı. Siobhan dik dik bakıyordu ona.

"Sen emekliliği iple çekiyorsun. Ama aramızda terfi bekleyenler var."

"Nasıl bir adam gördün mü, Shiv. Bir anda her şeyi sildi, bizi radardan çıkardı." Araç gümbürdeyerek uzaklaşırken Rebus hâlâ el sallıyordu. Asker önlerinde durmuş, kimliklerini iade ediyordu.

"Artık gidin buradan."

Siobhan sordu. "Nereye gideceğiz?"

Rebus da "Daha doğrusu nasıl gideceğiz?" diye ekledi.

Bir şoför boğazını temizleyip kolunu uzatarak lüks arabaları gösterdi. "Demin bir mesaj aldım, takım elbiselilerden birinin Glasgow'a dönmesi gerekiyormuş. Sizi bırakabilirim yolda bir yerde..."

Siobhan'la Rebus bakıştılar. Siobhan adama gülümseyerek araçlara yöneldi.

"Biz mi seçelim?"

Sonunda altı litrelik A8 model Audi'nin arka koltuğunda oturuyorlardı, göstergede 640 kilometre yaptığı yazıyordu, büyük bölümü o günün sabahında katedilmişti. Döşemelerde kekremsi taze deri kokusu vardı, krom aksam ışıldıyordu. Siobhan televizyon çalışıyor mu diye sorunca Rebus yüzüne şöyle bir baktı.

"Sadece Londra Olimpiyatlar'a ev sahipliği yapacak mı diye merak ediyorum."

Açık alanla otel arazisi arasına kurulmuş üç ayrı kontrol noktasında kimlikleri incelenmişti.

"Otele yaklaşmıyoruz" diye açıkladı şoför. "Adamı basın merkezinin yan tarafındaki buluşma noktasında karşılayacağım." Bunların ikisi de otele ait otoparkın bitişiğindeydi. Rebus golf oynayan kimse olmadığını fark etti. Gerek mini golf çimlerinde gerek kriket sahalarında tiril tiril giyinmiş ağır adımlarla volta atan güvenlik görevlilerindan başka kimsecikler yoktu.

Siobhan, "Burada herhangi bir faaliyet olduğuna inanası gelmiyordu insanın" diye belirtti. Fısıldayarak konuşuyordu; sessizlikten etkilenmiş olmalıydı. Rebus da aynı hislerle hareket ediyordu. Dikkatleri kendine çekmek istemezdin böyle bir ortamda.

"Uzun sürmez" diyen şoför aracı durdurdu. Aşağı inerken siperli kasketini başına taktı. Rebus da dışarı çıkmaya karar vermişti. Çatıda nişancıları göremiyordu ama orada olmalıydılar. İhtişamlı ana binanın bir tarafında, Rebus'ın restoran olduğunu tahmin ettiği geniş bir camekânın yanına park etmişlerdi.

Arka koltuktan inen Siobhan'a dönmüş içini döküyordu. "Hafta sonunu burada geçirsem ne kıyak olurdu."

"Kesene de kıyak kaçardı, kuşkun olmasın." Yanları sağlam tenteli bir bölmeden ibaret olan basın merkezinde muhabirler laptoplarının başında tuşlara vurmakla meşguldüler. Rebus bir sigara yaktı. Duyduğu sesten yana bakınca otelin köşesini dönen bir bisiklet çarptı gözüne. Üstündeki kişi öne doğru eğilmiş hızlanmaya çabalıyordu, hemen arkasında da başka bir bisikletli vardı. Önden giden, on metre kadar yakınlarından geçerken onları görünce el sallayarak selam verdi. Karşılık olarak Rebus da sigarasıyla selamladı onu. Ama parmaklarını gidonlardan kaldırınca bisikletin üstündeki dengesini kaybetmişti. Ön tekeri dingildeyerek çakıllara doğru kaydı. Öbür bisikletli ona çarpmamaya çalışsa da kendi gidonlarının üzerinden fırladı. Koyu renk elbiseli adamlar ansızın ortaya çıkıp yere kapaklanan iki kişinin etrafını sarmışlardı.

"Buna biz mi neden olduk?" Siobhan usulca sordu. Ama Rebus

bir şey demeden sigarasını atarak tekrar arabaya bindi. Siobhan da arkasından gelmişti, ilk bisikletlinin ayağa kaldırılışını ön camın arkasından seyrediyorlardı, adam sıyrık içinde kalan parmaklarını ovuşturuyordu. Diğeri hâlâ yerdeydi, ancak kimsenin ona pek aldırdığı yoktu. Protokol gereği herhalde diye tahmin etti Rebus.

Başkan George W. Bush'un ihtiyaçları daima önce gelirdi.

Siobhan sesi hafifçe titrerken sorusunu tekrarladı. "Buna biz mi neden olduk?"

Audi'nin şoförü peşinde gri takım elbiseli bir adamla buluşma noktasından arabaya doğru yürüyordu. Adamın elinde tıka basa dolu iki evrak çantası vardı. Şoför gibi o da durmuş neler oluyor diye bakıyordu. Şoför yolcu kapısını açınca devlet memuru arkadakilere şöyle bir selam verme gereği bile duymadan koltuğuna oturdu. Direksiyonun arkasına geçen şoför ne olduğunu onlara sorarken şapkası Audi'nin tavanına sürtüyordu.

Rebus, "Tekerlekler iç içe geçti" diye açıkladı. Nihayet devlet memuru kendini tanıtmaya karar vermişti, araçtaki tek yolcu olmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı galiba.

"Ben Dobbs, DUTO'dan."

Dışişleri ve Uluslar Topluluğu Ofisi demek istiyordu. Rebus elini öne uzattı.

"John diyebilirsin" dedi. "Richard Pennen'ın bir arkadaşıyım."

Siobhan bu konuşmaları hiç duymuyor gibiydi. Araç uzaklaşırken geçtikleri manzaraya dalmıştı. İnatçı güvenlik danışmanları yeşil önlüklü iki sıhhıyecinin ABD Başkanı'na yaklaşmalarına izin vermiyorlardı. Basın merkezindeki muhabirlerden birkaçı gibi otel personeli de olan biteni seyretmek üzere dışarı çıkmışlardı.

Siobhan kısık bir sesle şarkı söylüyordu, Marilyn Monroe'ydu sanki: "*Happy Birthday, Mr. President.*" Doğum günün kutlu olsun, Başkan.

Dobbs, "Memnun oldum" diye karşılık verdi.

"Richard geldi mi?" dedi Rebus gelişigüzel bir tavırla.

Devlet adamının kaşları çatıldı. "Listede adı olduğundan emin değilim." Devre dışı bırakılmış olabileceğinden endişeli görünüyordu.

"Bana geleceğini söyledi" Rebus gözünü kırpmadan yalan söylüyordu. "Galiba Dışişleri Bakanı ona bir görev vermiş..."

"Mümkün tabii" derken Dobbs göründüğünden daha emin bir tonda konuşmaya çalışmıştı.

"George Bush bisikletinden düştü" diye Siobhan araya girdi. Sanki bunu dile getirmese anlaşılmayacaktı.

"Sahi mi?" derken Dobbs'un onu dinlemediği belliydi. Evrak çantalarından birini açmış bazı notlarını okumaya hazırlanıyordu. Rebus adamın gevezelik etmeyi boşa zaman harcamak olarak gördüğünü anlamıştı, aklına takılan daha önemli meseleler vardı: istatistikler, bütçeler, ticaret rakamları. Bir deneme daha yapmaya karar verdi.

"Sen de Kale'de miydin?"

"Hayır" derken heceleri uzatmıştı. "Ya sen?"

"Doğrusunu istersen, oradaydım. Ben Webster'a olanlar korkunçtu, değil mi?"

"Feci. En iyi PÖ danışmanımızdı o."

Neler döndüğü birden Siobhan'ın kafasına dank etmişe benziyordu. Rebus ona göz kırptı.

"Richard onun aşağı atladığından pek emin değil" diye devam etti Rebus.

"Kaza mıydı yani?"

"İtilmiş." Devlet adamı elindeki kâğıtları bırakıp başını arka koltuğa döndürdü.

"İtilmiş mi?" Rebus ağır ağır kafa sallıyordu. "Kim yapar bunu?"

Rebus bilemem dercesine yanıtladı. "Belki kendine düşmanlar edinmişti. Bazı politikacıların vardır böyle düşmanları.

"Senin kankan Pennen gibi mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Rebus arkadaşının namına bozulmuş pozu takınmaya çalıştı.

"Sahip olduğu şu şirket var ya, eskiden kamunun malıydı. Şimdi *halkın* ödediği vergilerle Ar-Ge'den tonla para kazanıyor."

"Şirketi ona sattığımız için oh olsun bize" dedi Siobhan lafa karışarak.

Rebus devlet adamıyla dalga geçti. "Belki hükümete yanlış bilgi verilmiştir."

"Hükümet ne yaptığını gayet iyi biliyordu."

"Öyleyse neden Pennen'a satsın?" Siobhan'ın merakı samimiydi. Dobbs tekrar kâğıtlarını karıştırmaya koyulmuştu. Şoför telefonda konuştuğu birine ileride hangi yolların açık olduğunu soruyordu.

"Ar-Ge bölümleri masraflıdır" diye devam ediyordu Dobbs. "Savunma Bakanlığı kesinti yapmaya gerek duyduğunda asıl yükü askeri birlikler çekerse, hiç iyi görünmez. Birkaç uzmanı satarsan, basın bunu görmezden gelir."

Siobhan, "Hâlâ anladığımı sanmıyorum" dedi açıksözlülükle.

Dobbs anlatmayı sürdürdü. "Özel şirketlerin özelliği aşağı yukarı diledikleri herkese satış yapabilmeleridir; Savunma, DUTO ya da Sanayi Bakanlığı'na uygulanan kısıtlamalara maruz kalmazlar. Sonuç? Hızlı kârlar.

"Kârlar şüpheli diktatörlere ve gırtlaklarına kadar borca batmış fena halde yoksul ülkelere yapılan satışlardan doğar."

"Siz arkadaşsınız sanmış?.." Dobbs dostlar arasında olmayabileceğini fark edince irkildi. "İsmin ne demiştin?"

"John" dedi Rebus. "Bu da mesai arkadaşım."

"Pennen Endüstrileri'nde çalışmıyor musunuz?"

"Hiç böyle bir şey demedik" dedi Rebus kesin bir dille. "Lothian ve Sınır Güvenliği Karakolu'nda görevliyiz, Mr. Dobbs. Sorularımıza samimi cevaplar verdiğiniz için size teşekkür etmek isterim." Konuşurken gözü koltuğun arkasından devlet adamının kucağına takılmıştı. Bütün güzelim notlarınızı buruşturuyorsunuz. Kâğıt öğütücünün başında vakit kaybetmemek için mi?"

Gayfield Square'e vardıklarında Ellen Wylie gelen telefonlara cevap vermekle meşguldü. Siobhan annesiyle babasına telefon etmiş, Auchterarder'e doğru yola çıkmaktan vazgeçtiklerini ve Princes Street üstündeki öfkeli gösteriden uzak durduklarını öğrenmişti. Mound'dan Old Town'a bir türlü ulaşamıyorlardı: Hırçın protes-

tocuların şehri terk etmesine izin verilmeyince polisle aralarında çatışma çıkmıştı. Rebus'la Siobhan CMD katına ayak bastıklarında Wylie onlara göz attı. Rebus onun da protesto gösterisi yapma noktasına geldiğini sezmişti; ne de olsa büroda bütün günü tek başına geçirmişti. Fakat o sırada Derek Starr'ın odasından biri çıktı: Starr'ın kendisi değil, Emniyet Amiri James Corbyn'di gelen. Ellerini arkada kavuşturmuş, sabırsız bir hali vardı. Rebus'ın soran gözlerle Wylie'ye baktı ama kadın karşılık olarak çaresizce omuzlarını kaldırınca onlara haber vermesine Corbyn'in engel olduğunu anladı.

Corbyn tekrar Starr'ın havasız odasına girerken, "Siz, ikiniz, gelin buraya" diye çıkıştı. "Arkanızdan kapıyı kapatın." Kendi oturmuştu, odada başka oturacak yer olmadığından Rebus'la Siobhan ayakta kalmışlardı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Amirim" dedi Rebus hemen konuya girme çabasıyla. "Ben Webster'ın öldüğü gece hakkında size bir sorum olacaktı."

Corbyn hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne olmuş o geceye?"

"Siz de yemekteydiniz, Amirim... başından beri bunu belirtmeniz gerekirdi."

"Burada konumuz *ben* değilim, Müfettiş Rebus. Şu andan itibaren ikinizi aktif görevden aldığımı resmen bildirmek için çağırdım sizi buraya."

Rebus emme basma tulumba misali ağır ağır kafa sallıyordu. "Yine de, Amirim, *siz* de burada olduğunuza göre, açıklamanızı dinlesek iyi olur. Aksi takdirde bir şeyleri örtbas ediyoruz gibi görünecek. Gazeteciler akbabalar gibi av peşinde. Halkla ilişkiler açısından Emniyet Amiri'nin..."

Corbyn ayağa kalktı. "Beni duymadın galiba, Müfettiş. Artık herhangi bir soruşturma yürütmüyorsunuz. Beş dakika içinde binayı terk etmiş olun. Eve gidin, telefonun başına geçip hal ve gidişinize dair incelememin sonucunu bekleyin. Anlaşıldı mı?"

"Notlarımı güncellemem için beş dakika izin verin, Amirim. Bu görüşmemizi kayda geçirmem gerekiyor."

Corbyn parmağıyla dürttü Rebus'ı. "Hakkında çok şey geldi

kulağıma." Bakışları bu defa Siobhan'a çevrildi. "Sana görevi verirken mesai arkadaşının adını vermek istemememin nedeni anlaşılıyor."

Siobhan cevabı yapıştırdı hemen. "Kusura bakmayın, Amirim, siz sormamıştınız."

"Fakat belanın uzak olmadığını bal gibi biliyordun." Tekrar Rebus'a dönmüştü. "Hele etrafta Rebus varsa."

Siobhan, "Saygısızlık etmek istemem, Amirim, ancak..." diyerek kendini savunmaya başlamıştı.

Corbyn yumruğunu masaya indirdi. "Size dosyayı askıya almanızı söyledim! Sizse manşetlere vermek yetmezmiş gibi kalktınız bir de burnunuzu Gleneagles'a soktunuz! Davadan alındınız diyorsam, öyledir, başka bir şey bilmenize gerek yok. Oyun bitti. Sayonara. Finito."

Rebus göz kırparak karşılık verdi. "Yemekte kulağınıza bir şeyler çalındı mı, Amirim?"

Corbyn'in gözleri pörtlemişti. Anevrizmadan yere yığılırsa şanslıydılar. Ancak onun yerine uzun adımlarla kapıya yöneldi, yanlarından geçerken az kalsın hem Siobhan'ı hem kitaplığı deviriyordu. Rebus nefes nefese kalmıştı, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, burnunu kaşıyordu.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Siobhan ona bakmakla yetindi. "Eşyalarımı mı toplayayım?"

"Toplanmak gerekiyor elbette" diye yanıtladı Rebus. "Davayla ilgili bütün dosyaları toparlayıp benim daireme taşıyalım, oraya kamp kuralım."

"John..."

Siobhan'ın ses tonunu bilerek yanlış yorumladı. "Haklısın. Kayboldukları anlaşılır. O zaman kopyalarını çıkarmamız daha iyi."

Bunu söylerken gülümsedi.

"İstersen ben yapayım" diye ekledi. "Önemli bir randevun var, biliyorum."

"*In the pouring rain.*" Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

"Travis'in şu pis şarkılarını çalmasının tek mazereti yağmurdu." Starr'ın odasından çıktı Rebus. "Kulak misafiri oldun mu, Ellen?"

Ellen telefonu yerine koyuyordu. "Size haber veremedim" diye geveledi.

"Özür dileme. Herhalde Corbyn artık kim olduğunu öğrenmiştir?" Kadının masasının köşesine ilişti Rebus.

"Pek ilgilenmiş görünmedi. Adımı, rütbemi sordu, bu karakolun düzenli memuru olup olmadığımı sormaya gerek görmedi."

"Harika" dedi Rebus. "Böylece bizim gözümüz, kulağımız olabilirsin."

"Dur bir dakika." Siobhan araya girdi. "Buna sen karar veremezsin."

"Peki, ham'fendi."

Siobhan ona aldırmadan gözlerini Ellen Wylie'ye dikti. "Bu gösteri *benim*, Ellen. Anlaşıldı mı?"

"Merak etme, Siobhan, istenmediğimi bilirim."

"İstenmediğini söylemiyorum ki, bizden taraf olduğunu bilmem gerekiyor."

Wylie şaşırdığını saklamadı. "Kime karşı?"

"Hanımlar, hanımlar" diyerek Rebus güreş hakemi edasıyla aralarına geçti. Dikkatle Siobhan'a bakıyordu. "Bir elin nesi, iki elin sesi, patron, sen de kabul et."

Nihayet gülümsüyordu Siobhan, "patron" sözü işe yaramıştı. Ama bakışları hâlâ Wylie'ye sabitlenmişti. "Öyle bile olsa" dedi, "bizim adımıza casusluk yapmanı isteyemeyiz senden. John'la ben başımızı yeterince belaya soktuk zaten, bir bela daha açarsak sen de batağa saplanırsın."

Wylie umurunda olmadığını söyledikten sonra ekledi. "Bu arada, kot tulumunu beğendim."

Siobhan'ın tebessümü geri gelmişti. "Gösteriden önce üstümü değiştirsem iyi olacak."

Rebus derin bir oh çekti: Alevler parlamadan ateş sönmüştü. "Söylesene, burada neler oldu?" diye sordu Wylie'ye.

"CanavarNobeti sitesinde adı olan bütün suçluları uyarmaya çalıştım. Çeşitli emniyet yetkililerinden onlara gözlerini dört açmalarını söylemelerini istedim."

"İlgilendiler mi peki?"

"Pek sayılmaz. Vakit bulduğumda da gazetelerin ön sayfalarında haberleri yayınlanan muhabirleri takip ettim." Gazete önünde açık duruyordu, Mairie'nin manşetine vurdu parmağıyla. "Nasıl zaman bulduğuna şaşıyorum."

"Nasıl yani?"

Wylie iki sayfalık makaleyi açtı. Yazar: Mairie Henderson. Encümen Başkanı Gareth Tench ile röportaj. Metnin ortasında da başkanın Niddrie kamp alanında çekilmiş büyük bir fotoğrafı.

Siobhan, "Röportajı yaptıklarında ben de oradayım" diye belirtti.

Wylie karşılık veremeden edemedi. "Adamı tanıyorum" dedi. Rebus ona bir bakış attı.

"Anlat."

Ellen onun ilgisinden rahatsız olmuştu, omuzlarını kaldırdı. "Tanıyorum işte."

"Ellen!" dedi Rebus yüksek sesle heceleri uzatarak.

İç çekerek cevap verdi Ellen. "Denise'le görüşüyorlardı."

"Kız kardeşin Denise?"

Wylie doğruladı. "Onları ben tanıştırdım... sayılır."

"Aralarında bir ilişki mi var?" Rebus deli gömleği giyer gibi kollarını kendine doladı.

"Birkaç kez çıktılar. Adam ona..." Doğru sözcükleri arayıp bulduktan sonra devam etti. "Ona iyi gelmişti, kızı kendine getirmişti."

"Bir damla şarabın yardımıyla herhalde? Peki, sen nasıl tanışmıştın onunla?"

Rebus'la göz göze gelmemeye özen göstererek usulca söyledi. "CanavarNobeti sayesinde."

"Bir daha söyle."

"Yazdığım şu makaleyi görmüş. Bana e-posta gönderdi, yağdırdığı övgüler..."

Rebus ayağa fırlamıştı, kollarını sarkıtıp masadaki kâğıtları eşelemeye koyuldu: Bain'in verdiği CanavarNobeti sitesine üye olanların listesini arıyordu.

"Hangisi?" diye sordu listeyi Ellen'ın suratına tutarak.

"İşte şu."

"Ozyman mi?" Ellen'ın evet anlamında kafa sallamasını izledi. "Ne biçim bir isim bu? Avusturalya ya da Yeni Zelandalı değil ama?"

Siobhan atıldı. "Belki de Ramses'in takma adıdır: Ozymandias."

"Ozzy Osbourne bana daha yakın" dedi Rebus. Siobhan klavyeye doğru eğilip arama motoruna ismi girdi. Birkaç tıktan sonra biyografi ekranda belirdi.

"Krallar kralı anlamına geliyor" diye açıkladı. "Kendine kocaman bir heykel yaptırmış." İki tık sonra Shelley'in ekrana gelen şiiri Rebus'ın karşısındaydı.

Rebus okuyordu: " 'Eserlerime bak, ey Kudretli, bak da titre!' " Wylie'ye döndü. "Burnu havada falan mı yoksa..."

"Aksini söyleyemem. Ben sadece Denise'e iyi geldiğini söyledim."

"Onunla konuşmamız lazım." Rebus listedeki isimlere göz gezdirirken bunlardan kaçının Edinburgh'da yaşadığını merak ediyordu. "Sana gelince, Ellen, bu konuda daha önce bir şeyler anlatman gerekirdi."

Ellen, "Elinde bir liste bulunduğunu bilmiyordum" diye savundu kendini.

"Sana web sitesinden ulaşmış, dolayısıyla onu sorguya çekmek istememiz makul. Neyse, kovalayacağımız çok az iz var."

Siobhan karşılığında, "Ya da çok fazla" dedi. "Kurbanlar üç farklı bölgede, ipuçlar başka yerlerde... Her şey darmadağınık."

"Sen eve gidip hazırlanmayacak mıydın?"

Doğru diye işaret ederek etrafına baktı. "Hepsini yanında götürecek misin sahi?"

"Neden götürmeyeyim? Belgelerin kopyasını çekebilirim, Ellen da yardıma kalmaya itiraz etmez." Anlamlı gözlerle bakıyordu. "Kalırsın, değil mi?"

"Bu da benim cezam herhalde?"

"Denise'i bu işten uzak tutmak istemeni anlıyorum ama Tench'i bize vermen gerekirdi."

"Unutma, John" diye hatırlattı Siobhan, "başkan o gece Niddrie'de beni dayak yemekten kurtardı."

Rebus kabul ediyordu. Aslında Gareth Tench'in başka yönünü de kendi gözleriyle gördüğünü ekleyebilirdi ama vazgeçti.

Onun yerine, "Konserde iyi eğlenceler" diledi.

Siobhan ise tekrar Ellen Wylie'ye dönmüştü. "Ekip benim, Ellen. Eğer başka bir şey daha sakladığını düşünürsem..."

"Mesaj alınmıştır."

Siobhan alınsa iyi olur dercesine kafa sallıyordu, derken aklına bir şey geldi. "CanavarNobeti üyelerinin toplandıkları oldu mu hiç?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı."

"Ama birbirleriyle haberleşebiliyorlar?"

"Öyle anlaşılıyor."

"Onunla tanışmadan önce Gareth Tench'in kim olduğunu biliyor muydun?"

"İlk gönderdiği e-postada Edinburgh'da yaşadığını belirtmişti, altta da kendi imzası vardı."

"Peki, sen ona Cinayet Büro'dan olduğunu söyledin mi?"

Wylie söylemişti.

"Aklından geçen ne?"

Rebus'a "Henüz bilmiyorum" diyen Siobhan eşyalarını toplamaya başladı. Rebus ve Wylie onu seyrediyorlardı. Nihayet omzunun üstünden ikisine de el sallayarak çıkıp gitti.

Ellen Wylie gazeteyi katlayıp çöp kutusuna tıkıştırdı. Rebus çaydanlığa su doldurup düğmesine basmıştı.

"Onun ne düşündüğünü sana ben söyleyeyim" dedi Wylie.

"O zaman benden daha zekisin demektir."

"Katillerin her zaman tek başlarına iş görmediklerinin farkında. Bazen birinin sırtlarını sıvazlamasına ihtiyaç duyduklarını da biliyor."

"Bu beni aşar, Ellen."

"Sanmam, John. Eğer seni tanıyorsam, aşağı yukarı senin aklından geçenler de aynı. Birisi sapıkları öldürmeye karar verir, bunu birine söyleme ihtiyacı duyar, bazen önceden söyler, izin alırcasına, bazen de sonradan, içini dökmek için."

"Tamam." Rebus fincanları doldurmakla meşguldü.

"Zanlılardan biriysen bir ekipte çalışmak zor..."

"Yardımına minnettarım, Ellen" dedikten sonra bir an durup ekledi. "Yaptığın bu olduğu sürece."

Ellen sandalyeden fırlayarak dirseklerini kırıp ellerini kalçasına dayadı. Bir zamanlar biri insanların neden bu hareketi yaptıklarını anlatmıştı Rebus'a: kendilerini daha büyük göstermek için, daha korkutucu, daha az savunmasız...

"Sence benim yarım günümü burada geçirmemin nedeni Denise'i korumak içindi, öyle mi?"

"Hayır... ama bence insanlar yakınlarını korumak için her şeyi yaparlar."

"Siobhan ve annesi gibi mi demek istiyorsun?"

"Dürüst olalım, biz de aynısını yapmaz mıydık?"

"John... buradayım çünkü *sen* çağırdın."

"Ben de minnettar olduğumu söyledim, fakat şöyle bir şey var: Siobhan'la ben uzaklaştırıldık. Bizim gözümüz, kulağımız olacak biri gerek, güvenebileceğimiz biri." Kenarları çatlamış iki kupaya kaşıkla kahve koyuyordu. Sütü koklayıp idare edeceğine karar verdi. Ellen'a düşünmesi için fırsat tanıyordu.

"Pekâlâ" yanıtını duydu sonunda.

"Ama başka sır olmayacak?" Ellen olmayacak diye söz verdi. "Bilmem gereken başka bir şey yok demek?" Yok. "Tench'i sorgularken yanımızda olmak ister misin?"

Ellen'ın kaşları çatıldı. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Görevden el çektirdiler, unuttun mu?"

Rebus suratını buruşturup başına vurdu. "Geçici hafıza kaybı. Bizim işte eksik olmaz."

Kahveden sonra kolları sıvadı. Fotokopi makinesini temiz dosya kâğıtlarıyla doldurdu; Wylie bilgisayardaki veritabanından neler istediğini sordu. Telefon çalıp duruyordu ama aldıran yoktu.

Wylie bir ara, "Aklıma geldi" diye sordu, "haberin var mı? Londra, Olimpiyatları aldı."

"Oley."

"Aslında çok güzel olacak. Düşünsene herkes Trafalgar Square'de dans ediyor. Paris kaybetti yani."

"Chirac nasıl karşıladı acaba?" Rebus saatine göz attı. "Şu sıralarda Kraliçe'yle akşam yemeğine oturmak üzere."

"Tony Blair de pişmiş kelle gibi sırıtıyordur mutlaka."

Rebus güldü. Doğruydu, Gleneagles'da Fransız Cumhurbaşkanı birinci sınıf hizmetle ağırlanıyordu. O gün düşünmüştü bunu... onca güçlü adamdan birkaç metre ötede dururken. Bush bisikletinden düşerken onların da herkes kadar düşebileceği dank etmişti kafasına. "G neyin kısaltması?" diye sordu. Wylie şaşkın bir bakış atınca açıklık getirdi: "G8'deki G."

"Güçlü olabilir mi?" dedi Wylie omuz silkerek. Birisi açık duran kapıyı vuruyordu. Danışmadaki üniformalı memurlardan biri gelmişti.

"Aşağıda sizi görmek isteyen biri var, efendim." Gözü en yakındaki telefondaydı.

"Telefonları açmıyoruz" diye açıkladı Rebus. "Kimmiş?"

"Webster adında bir kadın... Başpolis Clarke'ı sordu fakat siz de olurmuşsunuz.

18

Final Push konserinde sahne arkası.

Söylentilere bakılırsa, yakındaki demiryolu hatlarının oradan füze gibi bir şey fırlatılmış hedefi az farkla ıskalamıştı.

Siobhan "içinde mor boya" olduğunu öğrenmişti Bobby Greig'den. Sivil kıyafetle gelmişti Greig: solmuş blucin ve yırtık pırtık kot mont. Islanmıştı ama yağmur çiselediği için seviniyordu. Siobhan siyah fitilli kadife pantolonla uçuk yeşil bir tişört, onun üstüne de Oxfam yardım kuruluşunun ikinci el mağazasından aldığı bir motorcu ceketi giymişti. Greig gülümseyerek bakıyordu ona. "Nasıl oluyor da, ne giymiş olursan ol, Cinayet Masası'ndan geldiğini mutlaka belli ediyorsun?"

Siobhan cevap vermeye tenezzül etmedi. Boynunda asılı plastik kılıfın içindeki giriş kartıyla oynayıp duruyordu. Kartta anahatlarıyla Afrika kıtası ve "Kulis Giriş" iznini belirten işaret vardı. Kulağa güzel geliyordu, fakat az sonra Greig ona önem sırasındaki yerini açıkladı. Kendi kartı "Sınırsız Giriş" izni sağlıyordu, onunkinden daha üstün iki kart tipi daha vardı: VIP ve VVIP. Siobhan'ın gözüne Midge Ure'la Claudia Schiffer takılmıştı zaten, ikisine verilen kart da VVIP idi: Çok Çok Önemli Kişi. Greig konseri düzenleyenlerle Siobhan'ı tanıştırdı, Steve Daws'la Emma Diprose, berbat havaya rağmen ikisi de göz kamaştırıyorlardı.

"Programa katılanlar harika" dedi onlara.

Daws teşekkür etti. Ardından Diprose en çok hangisini beğendiğini sordu, ama Siobhan herhangi bir isim söylemeyi reddetti.

Program boyunca Greig onun polis olduğunu onlara söylemeye gerek görmemişti.

Murrayfield dışından biletsiz hayranlar dolaşıyordu ortalıkta, bilet satın almak için yalvarıyorlardı, çığırtkanlar da en zengin ve en çaresizler dışında herkesi kovalamakla meşguldüler. Siobhan giriş kartı sayesinde sahnenin civarında rahatça dolaşabiliyordu, seyirci bölümünde terden sırılsıklam olmuş altmış bin hayran kitlesinin arasına girdi. Ancak boynunda asılı duran dikdörtgen plastiğe aç gözle bakmalarından rahatsız olmuştu, güvenlik şeridinin ardına çekilmesi uzun sürmedi. Greig bir eliyle bedava dağıtılan yiyeceklerden tıkınırken, öbürüyle yarısı içilmiş bira şişesini tutuyordu. Proclaimers'ın gösterisi seyircilerle hep beraber söyledikleri "*500 Miles*" adlı şarkıyla başlamıştı. Söylendiğine göre Eddie Izzard piyanoda "Vienna" adlı parçanın Midge Ure imzalı düzenlemesini çalacaktı. Texas, Snow Patrol ve Travis daha sonra çıkacaklardı sahneye, Bono ise Corrs'a eşlik edecek, kapanışı James Brown yapacaktı.

Öte yandan sahne arkasında süren faaliyeti görünce Siobhan yaşlandığını hissetmeye başlamıştı. Müzisyenlerin yarısını tanımıyordu. Birlikte seyahat ettikleri kimselerle sağa sola koştururken önemli görünüyorlardı, fakat simaları Siobhan'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Annesiyle babasının cuma günü şehirden ayrılabilecekleri geldi aklına, demek ki onlarla birlikte geçirebileceği sadece bir gün kalıyordu. Az önce telefon etmişti onlara: Onun evindeydiler, yolda biraz alışveriş yapmışlardı, ama akşam yemeğini dışarıda yiyebilirlerdi. Baş başa olacağız, demişti babası, istediğinin bu olduğu izlenimi uyandırmıştı bu sözler.

Belki de kızı başka yerde olduğu için suçluluk duymasını istemiyordu.

Siobhan gevşemeye, havaya girmeye çalışıyordu ama işiyle ilgili meseleleri aklından atamıyordu bir türlü. Rebus'ın kurcalamaya devam ettiğini biliyordu. Şeytanın bacağını kırana kadar dur durak bilmezdi. Ne var ki her zafer gelip geçiciydi, her kavga Rebus'ı biraz daha tüketiyordu. Hava kararırken stadyumun içinde cep telefonu kameralarının flaşları patlamaya başlamıştı. Havada ışıklı çubuklar dalgalanıyordu. Yağmur iyice bastırınca Greig bir yerlerden bulduğu şemsiyeyi getirmişti Siobhan'a.

"Niddrie'de yine olay çıktı mı?" diye sordu adama.

Greig çıkmadığını işaret etti başıyla. "Ne demek istediklerini yeterince açıkladılar. Ayrıca kasabaya girerlerse patırtı çıkacağını da anlamışlardır muhtemelen." Boşalan bira şişesini çöp kutusuna fırlattı. "Bugün olanları gördün mü?"

"Auchterarder'deydim"

Etkilenmişti sanki. "Televizyonda seyrettiğim kadarıyla savaş alanına benziyordu."

"Öyle berbat değildi. Burası nasıldı?"

"Otobüslerin kalkışı engellenince ufak çaplı bir protesto oldu. Ama pazartesi günü yapılan gibi değildi." Siobhan'ın omzunun üstünden işaret ediyordu. "Annie Lennox, bak!" Doğruydu, aralarında üç metre bile yoktu, soyunma odasına ilerlerken onlara gülücük attı. "Hyde Park'ta müthiştin!" diye seslendi Greig. Kadın gülümsemeye devam ederken aklında birazdan çıkacağı gösteri olduğu belliydi.

Greig bira almaya gitmişti. Siobhan'ın gördüğü kimselerin çoğu ortalıkta volta atarken canları sıkılmış gibi duruyorlardı. Aletleri kaldırıp toplama vaktine kadar yapacak işleri olmayan teknik ekipler. Özel yardımcılar ve siyah takım elbiselerinin altına V-yakalı birörnek kazaklar giymiş, güneş gözlükleriyle kulaklık takmış plak şirketi personeli. Yemek şirketi çalışanları, organizatörler ve beleşçiler. Kendisi de son gruba dahildi. Kimse ona burada ne yaptığını sormamıştı ama müzisyen olduğunu düşünen de yoktu.

Balkon, orası bana en uygun yer diye geçti içinden.

Ya orası ya da Cinayet Büro.

Greenham Common'a kadar otostopla gelmiş hava üssünü çınlatan başka kadınlarla el ele tutuşarak *We Shall Overcome* adlı parçayı söyleyen ergenlik çağındaki gençlerden çok farklı görüyordu kendini. Daha şimdiden cumartesi yapılan Yoksulluğu Tarihe Göm yürüyüşü tarihe gömülmüş gibi geliyordu Siobhan'a. Yine de... Bono ile Geldof bir yolunu bulup G8 güvenlik duvarını aşmayı başarmış, çeşitli ülkelerin liderlerine davalarını anlatıyorlardı. Nelerin tehlikeye atıldığını, milyonlarca insanın kendilerinden büyük

işler beklediğini oradaki adamların anlamalarını sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardı. Yarın kararlar alınabilirdi. Yarın hayat memat meselesiydi.

Siobhan cep telefonunu eline aldı, az kalsın Rebus'ı arayacaktı. Kahkahalarla güleceğini biliyordu, telefonu kapa, eğlenmene bak derdi mutlaka. Ansızın burada eğleneceğinden şüphe etmeye başladı, bilet mıknatısla mutfaktaki buzdolabına iliştirilmiş evdeydi ama olsun *T in the Park* şölenine gidecekti. O vakte kadar cinayetlerin çözüleceğinden kuşkuluydu, hele ona davadan el çektirdikten sonra. *Onun* davasıydı bu. Ne var ki Rebus kalkmış Ellen Wylie'yi işin içine katmıştı... Fikrini sormaması içine oturmuştu. Rebus'ın haklı çıkması da yüreğini cız etmişti: Yardıma ihtiyaçları vardı. Şimdi bir de Wylie'nin Gareth Tench'i tanıdığı çıkmıştı ortaya, Tench de Wylie'nin kız kardeşini...

Bobby Greig birasını getirdi ona. "E, ne düşünüyorsun?"

Siobhan'ın "Çok küçükler" sözlerini başıyla onayladı Greig.

"Popstarlar okulun bücürleriydi galiba" diyordu. "Böyle intikam alıyorlar. Ama kafalarının yeterince büyüdüğünü göreceksin." Derken Siobhan'ın onu dinlemediğini fark etti.

"Onun ne işi var burada?"

Greig adamı tanımıştı, el salladı. Encümen Başkanı Gareth Tench elini kaldırarak karşılık verdi. Daws ve Diprose'la sohbet ediyordu ama ilkinin omzunu okşayıp ikincisini iki yanağından öperek sohbeti yarıda kesti; onlara doğru geliyordu.

"Şehrin Kültür Elçisi" dedi Greig. Tokalaşmak için Tench'e doğru elini uzattı.

"Nasılsın evlat?"

"Gayet iyiyim."

"Beladan uzak duruyorsun, değil mi?" Bu sorunun muhatabı Siobhan'dı. Kendisine uzatılan eli sıkıp aynı sıkılıkla kavradı.

"Deniyorum."

Tench tekrar Greig'e döndü. "Bana hatırlatsana, seni nereden tanıyorum?"

"Kamp alanından. Adım Bobby Greig."

Tench şapşallığına pişman olmuşçasına yazıklanıyordu. "Tabii,

tabii. Neyse, burası harika, değil mi?" El çırparak etrafına baktı. "Bütün dünyanın gözleri Edinburgh'da."

Siobhan vurgulamadan edemedi. "Daha doğrusu konserde."

Tench gözlerini devirerek baktı. "Kimileri hiçbir şeyden memnun olmaz. Söylesene, Bobby seni buraya bedava izleyesin diye mi soktu?"

Siobhan bunu doğrulamak zorunda hissetti kendini.

"Buna rağmen şikâyet ediyorsun?" Kıkırdadı. "O zaman gitmeden önce bir bağış yaparsın artık, ha? Yoksa rüşvet gibi görünebilir."

Greig, "Haksızlık ediyorsunuz" diye itiraz etti, fakat Tench kulaklarını tıkamışa benziyordu. Siobhan'a döndü. "Sahi, şu mesai arkadaşın nasıl?"

"Müfettiş Rebus mı?"

"İşte o. Suç kardeşliğiyle pek sıkı fıkı görünüyor, bana sorarsan."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Madem birlikte çalışıyorsunuz... Eminim seninle sırlarını paylaşıyordur. Mesela geçen gece?" Siobhan'ın hafızasını tazelemesini bekler gibi soluklandı. "Craigmillar İnanç Merkezi?" Dostun Rebus şu Cafferty denilen canavarla takılırken konuşma yapıyordum." Kararsız kalmıştı. "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Tanıyorum."

"Biraz garip geliyor, asayişi sağlayanların böyle bir şeye gerek duyması..." Doğru kelimeyi arar gibiydi. "Yani böyle *ahbaplıklar* kurması." Yine sustu, delici bakışlar atıyordu Siobhan'a. "Yanılmıyorsam, Müfettiş Rebus bunu senden saklamamıştır... Diyeceğim, sana zaten bilmediğin bir şey anlatmıyorum, değil mi?"

Kendini oltaya takılmış balık gibi hissediyordu Siobhan.

"Hepimizin özel hayatı var, Mr. Tench" diyebildi. Tench hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Ya siz?" dedi. "Jack Kane Merkezi'nde rol kesmeleri için kaç çeteyi ikna edeceğinizi tahmin ediyorsunuz?"

Greig yine ellerini ovuşturuyordu. "Eğer fırsat doğarsa..." Tanıdığı bir simayı görünce sesi kesilmişti. Siobhan da tanıyordu onu: Wet Wet Wet grubundan Marti Pellow. Topluluğun ıslak anlamına

gelen adı ona şemsiyesini kaldırmayı hatırlatmıştı. Tench yeni kilitlendiği hedefine doğru uzaklaşırken yağmur tamtam çalıyordu.

Greig meraklanmıştı. "Bütün bunların anlamı neydi?" Siobhan başını sallamaktan başka bir şey yapmadı. "Nedense senin başka bir yerde olmak istediğine dair bir his var içimde?"

"Kusura bakma."

Greig'in gözü Tench'le şarkıcıdaydı. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyor, değil mi? Utanması da yok... Herkes bunun için onu dinliyor herhalde. Konuşma yaparken hiç dinledin mi onu? Tepeden tırnağa ürperirsin."

Siobhan yavaşça kafasını salladı. Aklında Rebus'la Cafferty vardı. Rebus'ın hiçbir şey söylememesine şaşırmamıştı. Tekrar telefonuna göz attı. Artık onu aramak için bahanesi vardı, buna rağmen kendini tutuyordu.

Özel hayatımı hak ediyorum, en az bir akşam *izne çıkıp kafa dinlemeyi de.*

Aksi takdirde Rebus'tan farkı olmayacaktı, takıntılı ve yedek; kılıksız ve güvenilmez. En az yirmi yıldır müfettiş rütbesinden yukarıya çıkamamıştı. Oysa Siobhan daha fazlasını istiyordu. İşini iyi yapmak istiyordu ama aynı zamanda ara sıra devreyi kapatıp açabilmeyi de. İşi hayatın ta kendisi olmasın, işinin dışında başka bir hayatı olsun istiyordu. Rebus ailesini ve dostlarını kaybetmiş, cesetlerle dolandırıcılar, katillerle ufak tefek hırsızlar, tecavüzcüler, haydutlar, karaborsacılar ve ırkçılar uğruna hepsini bir kenara itmişti. Kafa çekmeye çıktığında bunu tek başına bir barda sessizce dikilerek aynalara bakarak yapardı. Ne bir hobisi vardı ne de spor müsabakalarını takip ederdi, hiç tatile çıkmazdı. Bir ya da iki haftalık izin alsa, Oxford Bar'da takılarak geçirdiğini kendi gözleriyle görmüştü Siobhan, bir köşede gazete okur gibi yapar veya boş gözlerle televizyondaki gündüz programlarına bakardı.

Siobhan daha fazlasını istiyordu.

Bu kez telefonun arama tuşuna bastı. Karşı taraf açınca gülümsedi. "Baba? Hâlâ lokantada mısınız? Söyle, tatlı için fazladan bir tabak daha getirsinler...

Stacey Webster tekrar kendi kimliğine dönmüştü.

Üzerindeki kıyafet morgun önünde Rebus'la tanıştıkları gün giydiklerine benziyordu. Tişörtünün kolları uzundu.

"Dövmeleri gizlemek için mi?"

"Dövmeler geçici. Zamanla silinirler."

"Çoğu şey için geçerli bu." Bavul takıldı Rebus'ın gözüne. Dikine duruyordu, sapı yuvasına itilmişti. "Londra'ya mı dönüyorsun?"

"Yataklıyla."

"Bak, özür dilerim eğer..." Rebus göz göze gelmeme çabasıyla danışmaya doğru bakıyordu.

"Olur böyle" dedi Stacey. "Belki de deşifre olmamışımdır ama Komutan Steelforth memurlarını tehlikeye atmaktan hoşlanmaz." Huysuz ve tedirgin görünüyordu, bambaşka iki kimliğin arasında bir yerde takılmış kalmış gibiydi.

"Birer içki mi içsek?"

"Siobhan'ı görmeye gelmiştim." Elini cebine soktu. "Annesi iyi mi?"

"Toparlanıyor" dedi Rebus. "Siobhan'ın evinde."

"Santal onlarla vedalaşma şansı bulamadı." Elini uzattı Rebus'a. Plastik bir kılıf, içinde de gümüş rengi bir disk vardı. "CD-ROM. Kameramdaki görüntüleri kaydettim, o gün Princes Street'te çektiklerimi."

Rebus başını eğdi. "Kendisine veririm."

"Komutan beni öldürür, eğer..."

"Aramızda sır kalacak" dedi Rebus diski göğüs cebine yerleştirirken. "Şimdi sıra sana bir içki ısmarlamakta."

Leith Walk üzerinde pek çok bar vardı. Ama ilk girdikleri mekân kalabalıktı, Murrayfield konseri televizyondan naklen yayınlanıyordu. Yolun aşağısında aradıklarını buldular: sessiz sakin, müzik kutusunda parçalar seçtiğin, kollu kumar makinesi olan klasik bir bardı. Stacey bavulunu Gayfield Square'de masanın arkasında bırakmıştı. İçkileri ısmarlama bahanesi olarak üstündeki İskoç paralarını harcamak istediğini söyledi Rebus'a. Köşede bir masaya oturdular.

"Daha önce yataklı vagonda seyahat ettin mi?" diye sordu Rebus.

"Zaten bu yüzden votka tonik içiyorum, o berbat trende uykuya dalmanın tek yolu bu."

"Santal artık tamamen gitti mi?"

"Belli olmaz."

"Steelforth senin aylardır gizli görevde olduğunu söyledi."

"Aylardır."

"Londra'da kolay olmaz... seni tanıyabilirler."

"Bir gün Ben'in yanından geçip gitmiştim."

"Santal kimliğinle?"

"Hiç haberi olmadı." Arkasına yaslandı. "Santal'ın Siobhan'a yaklaşmasına izin vermemin nedeni de buydu. Annesiyle babası bana onun Cinayet Masası'nda görev yaptığını anlatmışlardı."

"Gizli kimliğinin belli olup olmadığını görmek istediğin için mi?"

Rebus sorusuna karşılık kafa salladığını gördü; şimdi anlamaya başlıyordu. Kardeşinin ölümü Stacey'yi mahvederdi, ancak Santal fazla kafaya takmazdı. Ancak asıl sorun onca acının bastırılmasıydı, Rebus'ın biraz deneyimli olduğu bir konuydu bu.

"Londra benim ana üssüm sayılmazdı aslında" diyordu Stacey. "Çok sayıda grup şehir dışına çıktı, onları oralarda takip etmek çok kolaydı. Manchester, Bradford, Leeds... Zamanımın çoğu oralarda geçti."

"Fark yarattığını düşünüyor musun?"

Bu soruya biraz kafa yordu. "Yarattığımızı umut ederiz, öyle değil mi?"

Rebus aynı fikirde olduğunu başını eğerek gösterirken birasından bir yudum aldı, sonra bardağına yerine bıraktı. "Hâlâ Ben'in ölümünü araştırıyorum."

"Biliyorum."

"Komutan söyledi herhalde?" Öyleydi. "O da önüme engeller çıkarıyor."

"Bunu kendi işi olarak görüyor olmalı, Müfettiş. Kişisel bir şey değil."

"Eğer işin aslını bilmeseydim, Richard Pennen adındaki adamı korumaya çalıştığını düşünürdüm."

"Pennen Endüstrileri?"

Kafa sallama sırası Rebus'a gelmişti. "Kardeşinin otel giderlerini Pennen karşılıyordu."

"Tuhaf. Araları pek iyi sayılmazdı."

"Ya?"

Stacey gözünü dikmiş bakıyordu. "Ben bir sürü savaş bölgesini dolaştı. Silah ticaretinin yol açtığı dehşetleri bilirdi."

"Günlerdir bana hep Pennen'ın silah değil teknoloji sattığı söyleniyor."

Stacey homurdandı. "Öyleydi, bir süreliğine. Ben bu işi mümkün olduğunca zora sokmak istiyordu. Senin bakman gereken *Hansard* tutanakları: Parlamento'da yaptığı konuşmaların kayıtları, Ben'in yönelttiği çetrefilli sorular."

"Pennen yine de otel faturasını ödemiş..."

"Ben'in çok hoşuna giderdi bu. Bir diktatörün parasıyla otelde kalır ama gezinin tamamını onu yerden yere vurmakla geçirirdi." Ara verip içkisini bardağında döndürmeye koyuldu, sonra bakışlarını Rebus'a yöneltti. "Sen rüşvet diye düşündün, değil mi? Pennen'ın onu satın aldığını sandın?" Sessiz kalması sorunun cevabını veriyordu. "Kardeşim iyi bir adamdı, Müfettiş." Sonunda göz pınarlarına yaşlar doluyordu. "Üstelik ben onun cenazesine bile katılamadım."

"Anlayış gösterirdi" diye atıldı Rebus. "Benim kendi..." Boğazını temizlemek için ara vermek zorunda kalmıştı. "Benim kardeşim de geçen hafta öldü. Cuma günü krematoryumda yaptık törenini."

"Üzüldüm."

Rebus bardağını ağzına götürerek ekledi. "Ellili yaşlardaydı. Doktorlar kalp krizi dediler."

"Yakın mıydınız?"

"Daha çok telefonda görüşürdük." Yine soluklandı. "Uyuşturucu yüzünden onu bir kere içeri atmıştım." Tepkisini ölçmek için Stacey'yi süzüyordu.

"Bu içini mi kemiriyor?"

"Ne?"

"Ondan hiç özür dilememiş olman..." Sözcükleri dile getir-

mekte zorlanıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzünü buruşturdu. "Ondan hiç özür dilememiş olman." Stacey masadan kalkıp koşar adımlarla tuvaletlerin yolunu tuttu. Şimdi tam anlamıyla Stacey Webster olmuştu. Acaba arkasından gitsem mi diye düşündü Rebus, en azından servis yapan kızı peşinden göndersem. Fakat yerinde oturup bira köpüklenene kadar bardağını salladı, aklında aileler vardı. Ellen Wylie ve kız kardeşi, Jensen çifti ve kızları Vicky, Stacey Webster ve erkek kardeşi Ben...

"Mickey." Sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Ölüleri anmalı ki unutulmadıklarını bilsinler.

Ben Webster.

Cyril Colliar.

Edward Isley.

Trevor Guest.

"Michael Rebus" dedi yüksek sesle, şerefine kadeh kaldırdı. Sonra ayağa kalkıp birer içki daha aldı: kendine IPA birası, Stacey'ye votka-tonik. Parasının üstünü beklerken barda dikiliyordu. Oranın müdavimlerinden ikisi 2012 Olimpiyatları'nda Britanya takımlarının şansını tartışıyorlardı.

Biri şikâyet ediyordu: "Londra neden her şeye sahip oluyor?"

"G8'i nasıl istemediler, hayret" dedi arkadaşı.

"Olacakları biliyorlardı da ondan."

Rebus bir an zihninde tarttı bunu. Günlerden çarşambaydı... Her şey cuma günü patlak vermişti. Yalnızca bir gün daha, ondan sonra şehirde hayat normale dönecekti. Steelforth'la Pennen ve diğer bütün işgalciler güneye doğru yola koyulacaklardı.

Araları pek iyi sayılmazdı ...

Kastettiği kardeşiyle Richard Pennen'dı... Parlamento Üyesi meğer Pennen'ın büyüme planlarına taş koymaya çalışırmış. Demek ki Ben Webster hakkında tamamen yanlış karar vermiş, onu satılmış biri olarak görmüştü. Ya Steelforth... Rebus'ı otel odasından uzak tutması? Sebebi ne patırtı çıkarmak istememesi ne de kendilerine yöneltilecek sorularla, yazılan senaryolarla kodamanları sıkmak istememesi. Richard Pennen'ı korumaktı.

Pek iyi sayılmazdı.

Bu da Richard Pennen'ı zan altına sokuyordu; bir saiki olduğu belli olmuştu en azından. Kale'deki nöbetçilerden herhangi biri Parlamento Üyesi'ni surlardan aşağı atmış olabilirdi pekâlâ. Korumalar konukların arasına karışmıştı mutlaka... Gizli Servis de elbet: Dışişleri Bakanı ve Savunma Bakanı'na birer özel koruma olmalıydı en azından. Steelforth özel harekât birimindendi, SO12; diğer bir deyişle MI5 ve MI6 ajanlarına yakındı. Ama birinden kurtulmak istersen, böyle bir yol mu seçerdin? Fazla göz önünde, fazla tantanalıydı. Rebus kendi deneyimlerinden bilirdi, başarılı cinayetler ortada cinayet olmayanlardı. Uyurken boğmak, uyuşturucu şırıngalamak, sonra hareket halindeki bir araçta bırakmak ya da kestirmeden ortadan kaldırmak.

"İnanmıyorum, John" dedi kendini azarlarcasına. "Şimdi de yeşil uzaylı cücelere at bari suçu." Kabahat koşullarda: G8 haftasında birtakım kumpasların dönmesi akla yatkındı. İçki bardaklarını masaya bırakırken Stacey hâlâ tuvaletten çıkmadığı için biraz endişelenmişti. Derken barda beklerken arkasını salona döndüğünü fark etti. Beş dakika daha bekledikten sonra servis elemanından tuvaletlere bakmasını istedi. Kız kadınlar tuvaletinden çıkarken yok anlamında baş işareti yapıyordu.

"Üç sterlin boşa gitti" dedi Stacey'nin içkisini göstererek. "Hem kusura bakma ama senden çok gençti."

Gayfield Square'e döndüğünde gelip bavulunu aldığını gördü, ama giderken not bırakmayı unutmamıştı Stacey.

İyi şanslar ama unutma, Ben benim kardeşimdi, senin değil. Sen de kendi yasını tut.

Yataklı trenin kalkmasına daha saatler vardı. Waverley'ye gidebilirdi ama vazgeçti; söylenecek bir şey kaldığından kuşkuluydu. Stacey haklıydı belki. Ben'in ölümünü soruşturarak Mickey'nin anısını yaşatmış oluyordu. Birden ona bir soru sormak geldi aklına:

Kardeşine ne oldu sence?

Neyse, kartviziti onda vardı nasıl olsa, morgun dışında tanıştıklarında vermişti. Yarın telefon edebilirdi, hem Londra treninde uyuyabildin mi diye sorardı. Hâlâ Ben'in ölümünü araştırdığını anlatmıştı ona, Stacey sadece "Biliyorum" demekle yetinmişti. Ne

soru sormuştu, ne de tahminler yürütmüştü. Steelforth kulağını bükmüştü herhalde. İyi bir asker daima emirlere boyun eğerdi. Öte yandan Stacey bunu kafasında ölçüp biçiyor, seçenekleri değerlendiriyor olmalıydı.

Düşme.

Atlama.

İtilme.

"Yarın" dedi kendi kendine. Cinayet Büro'ya girerken onu gizlice fotokopi çekeceği uzun bir gece bekliyordu.

7 Temmuz Perşembe

19

Zille uyanmıştı.

Hole doğru yalpalayarak diafonun düğmesine bastı.

"Ne var?"

"Burada çalıştığımı sanıyordum." Teneke gibi yankılansa da tanınıyordu: Siobhan'ın sesiydi.

"Saat kaç?" diye sordu öksürerek.

"Sekiz."

"*Sekiz mi*?"

"Mesai saati."

"Unuttun mu, uzaklaştırıldık ya?"

"Hâlâ pijamalı mısın?"

"Hiç giymem."

"Yani burada mı bekleyeceğim?"

"Kapıyı açıyorum." Rebus otomatiğe bastı, giysilerini yatağın yanında duran sandalyeden aldı, banyoya kapandı. Daire kapısının hafifçe itilerek açıldığını duyabiliyordu.

"İki dakika!" diye seslendi küvete girip duş başlığının altında dikilirken.

Rebus banyodan çıkana kadar Siobhan çoktan yemek masasına kurulmuş dün akşam çekilen fotokopileri gözden geçiriyordu.

"Fazla yayılma" dedi. Neredeyse kravatını bağlayacaktı. Ofise gitmeyeceğini hatırlayınca boynundan çektiği gibi kanepeye fırlattı. "Bize araç gereç lazım."

"Ben de bir iyilik isteyeceğim."

"Ne gibi?"

"Öğlen bir iki saat izin ver bana, annemle babamı yemeğe götürmek istiyorum."

Tamam diye işaret etti. "Annen nasıl?"

"İyi görünüyor. Gleneagles'a gitmekten caydılar, bugünün gündeminde iklim değişikliği varken hem de."

"Yarın eve mi dönüyorlar?"

"Sanırım."

"Dün akşamki konser nasıldı?" Siobhan hemen yanıtlamadı soruyu. "Televizyonda sonuna yetiştim, belki en önde tepinirken seni görürüm diye bekledim."

"O saatte çoktan ayrılmıştım."

"Ya?"

Omuz silkmekle yetindi. "Bu yiyecekler ne?"

"Kahvaltı."

"Ettim, geldim."

"Öyleyse sandviçi mideye nasıl indirdiğimi seyredersin. Marchmont Road üstünde bir kafe var. Ben tıkınırken sen de Encümen Başkanı Tench'i ara, bir görüşme ayarla."

"Dün akşam konserdeydi."

Rebus yüzüne bakakalmıştı. "Her yere yetişiyor, değil mi?"

Siobhan müzik setine doğru ilerliyordu. Rafta uzunçalar plaklar duruyordu, birini aldı.

"Sen doğmadan önce çıkmıştı o" dedi Rebus. Leonard Cohen'den *Songs of Love and Hate*: Aşk ve Nefret Şarkıları.

"Şunu dinle" diyen Siobhan arka kapaktaki yazıları okumaya koyuldu. "'Dünyaya hükmetmek isteyen bir adamı hapse tıktılar. Ahmaklar, yanlış adamı atmışlardı hapse.' Acaba ne demek istiyor?"

"Yanlış kimlik tespiti olabilir mi?"

"Bana sorarsan, hırsla ilgili bir şey galiba" dedi Siobhan. "Gareth Tench seni gördüğünden bahsediyordu..."

"Gördü."

"Cafferty'yle."

Başıyla doğruladı Rebus. "Koca Ger başkanın kendisini oyun dışı bırakmak için planlar yaptığını söylüyor."

Plağı yerine koyup ona döndü Siobhan. "Bu iyi olmaz mı?"

"Yerine ne geleceğine bağlı. Cafferty'ye sorarsan her şeyi Tench eline alacak."

"İnandın mı?"

Rebus soruyu düşünür gibi yaptı. "Yanıt vermeden önce ne istiyorum, biliyor musun?"

"Kanıt?"

"Hayır. Kahve."

Saat sekiz kırk beş.

Rebus ikinci fincan kahvesini içiyordu. Sandviçinden geriye sadece üstünde yağ birikmiş garnitür kalmıştı. Kafenin gazete yelpazesi zengindi. Siobhan, Final Push konseriyle ilgili haberleri okurken, Rebus da ona dün Gleneages'da sergilenen numaralar sırasında çekilmiş fotoğrafları gösteriyordu.

"Şu velet" dedi birine parmağını koyarak, "görmemiş miydik onu?"

Siobhan kafa salladı. "Ama kafasından kanlar fışkırmıyordu."

Rebus gazeteyi tekrar yüzüne getirdi. "Buna bayılıyorlar. Biraz kan dökülmesi basının hoşuna gidiyor."

"Bizi de gaddarlık simgesi olarak gösteriyorlar."

"Aklıma gelmişken..." Rebus cebinden CD-ROM'u çıkardı. "Stacey Webster'den veda hediyesi, istersen Santal'dan da diyebilirsin."

Siobhan CD'yi elinden almış, Rebus nasıl eline geçtiğini anlatırken parmaklarının arasında tutuyordu. Anlatmayı bitirince cüzdanından Stacey'nin kartvizitini çıkarıp telefon numarasını çevirdi. Yanıt yoktu. Telefonu tekrar ceketine koyarken burnuna Molly Clark'ın hafif parfümünün kokusu gelmişti. Siobhan'ın onunla ilgili bir şey bilmesine gerek olmadığına karar verdi; nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Gareth Tench içeri girerken aklında hâlâ bu vardı. Tench ikisiyle de tokalaştı. Rebus geldiği için teşekkür ederek yer gösterdiği adama.

"Ne içersin?"

"Hiç" dedi Tench. Dışarıda park halindeki aracını Rebus oturduğu yerden görebiliyordu, yanında da korumalar vardı.

"İyi fikir" dedi başkana pencereye doğru işaret ederek. "Koruma tutan Marchmont sakinlerinin sayısı neden daha çok değil, bilmem."

Tench gülümsemekle yetindi. "Bugün görevde değil misiniz?"

"Biraz sivil takılıyoruz" diye açıkladı Rebus. "Seçilmiş politikacılarımızın karakollardaki sorgu odalarında perişan olmasını istemeyiz."

"Minnettarım." Tench arkasına yaslanarak rahatına bakıyordu ama kalça boyundaki kabanını çıkarmaya hiç yeltenmedi. "Sizin için ne yapabilirim, söyleyin, Müfettiş?"

İlk konuşan Siobhan'dı. "Bildiğiniz gibi, Mr. Tench, seri cinayetleri araştırıyoruz. Auchterarder'deki araziye birtakım ipuçları bırakılmış."

Tench'in gözleri kısıldı. Hâlâ Rebus'a bakıyordu ama beklediğinin bu konu olmadığı belli oluyordu. Cafferty ya da Niddrie'den söz edeceklerini sanmıştı.

"Görmedim" diye başladı.

"Üç kurbanın ismi de" diye devam ediyordu Siobhan, "CanavarNobeti adı verilen bir web sitesinde yer almıştı." Kısa bir ara verip ekledi. "Haberiniz vardır mutlaka."

"Var mı?"

"Edindiğimiz bilgiler bu yönde." Elindeki katlanmış kâğıdı açıp ona gösterdi. "Ozyman... bu sizsiniz, yanılıyor muyum?"

Tench bir şey demeden önce biraz düşündü. Siobhan kâğıdı katlayıp yine cebine koydu. Rebus göz kırparak Tench'e baktı, basit bir mesaj veriyordu: *İşinde iyidir. O nedenle bizi atlatmaya kalkma...*

Nihayet teslim olmuştu: "Doğru, benim. Ne olmuş?"

Siobhan bilmem dercesine omuz silkti. "CanavarNobeti neden ilginizi çekiyor, Mr. Tench?"

"Şüpheli olduğumu mu söylüyorsunuz?"

Rebus buz gibi bir kahkaha patlattı. "Biraz balıklama atladınız, efendim."

Tench ters ters bakıyordu ona. "Cafferty'nin böyle dolaplar çevireceğini asla düşünmezdim, tabii dostlarından yardım alması da cabası."

"Bence asıl konumuzdan uzaklaşıyoruz" diyerek araya girdi Siobhan. "O siteye erişim izni olan herkesle görüşmek zorundayız, efendim. Prosedür gereği, hepsi bu."

"Ama hâlâ kullanıcı adıma nasıl ulaştığınızı bilmiyorum."

"Unutmayın, Mr. Tench" dedi Rebus neşeli bir tavırla, "bu hafta dünyanın en iyi istihbarat elemanlarını ağırlıyoruz burada. Ellerinden gelmeyen bir şey yok diyelim." Tench bu sözlere bir şeyler eklemek ister gibi bakıyordu ama Rebus fırsat vermedi. "İlginç bir seçim: Ozymandias. Shelley'in şiiri, doğru mu? Kendini yüksekler-de gören bir kral koca bir heykel yaptırır. Ne var ki heykel zamanla un ufak olur, çölde kalakalır." Es verdikten sonra ekledi. "Dedim ya, ilginç bir seçim."

"Neden?"

Rebus kollarını kavuşturdu. "Bilmem, bu kralın egosu yüksekmiş sanırım, şiir bundan söz ediyor. Ne kadar yüksekte ve kudretli olursan ol, hiçbir şey kalıcı değildir. Hele zorba bir hükümdarsan, düşüşün daha muhteşem olur." Masaya doğru eğilerek sürdürdü. "Kendine o ismi seçen kimse aptal değildi... bilmesi gerekirdi, böyle bir güç olmadığını ve..."

"...gücün yozlaştırıcı etkisi olduğunu mu?" Tench gülümseyerek kafasını sallıyordu.

"Müfettiş Rebus çabuk öğrenir" diyerek Siobhan araya girdi. "Dün sizin Avustralyalı olduğunuzu düşünmüştü."

Tench'in gülümsemesi sırıtmaya yaklaşmıştı şimdi. Gözlerini Rebus'tan ayırmıyordu. "O şiiri okulda işlemiştik. Harika bir İngilizce öğretmenimiz vardı. Satır satır ezberletmişti." Omuzlarını kaldırdı. "O isim hoşuma gider, Müfettiş. Altında başka anlamlar aramayın." Bakışları bir an Siobhan'a kaydı ama tekrar Rebus'a döndü. "Bu mesleğin sakıncalı yanı bu herhalde: hep bir saik aramak. Söylesenize: Sizin katilin saiki ne olabilir? Hiç buna kafa yordunuz mu?"

"İnfazcı olduğunu sanıyoruz" diye yanıtladı Siobhan.

"Yani onları birer birer web sitesinden mi seçti?" Tench'e pek inandırıcı gelmemişti.

Rebus hatırlatma gereği duymuştu. "Bize hâlâ CanavarNobe-

ti'ne sizi neyin çektiğini anlatmadınız." Kollarını çözüp avuçlarını kahve fincanının iki yanına doğru masaya dayamıştı.

"Benim bölgem çöp dökme alanı, Rebus, sakın bana fark etmediğini söyleme. Türlü aracılar saklanması zor şeyleri bize getirirler, mesela satıcılar, serseriler, cinsel tacizciler, şırınga bağımlıları ve her türlü pislikler. CanavarNobeti gibi siteler sayesinde onlarla mücadele etme fırsatı buluyorum. Böylece bela kapımı çalmadan kendimi kollama şansım oluyor."

"Kapı çaldı mı peki?" diye sordu Siobhan.

"Üç ay önce salıverilen biri vardı, bir seks manyağı... Başını belaya sokmamasını sağladım."

"Başkasının başına sararak herhalde."

"Hep böyle çalışırım. Cafferty gibi biri çıkageldiğinde işleyiş yine aynıdır."

"Cafferty epeydir buralarda" dedi Rebus.

"Yani sizinkilere rağmen mi demek istiyorsun, yoksa onların sayesinde mi?" Rebus'tan yanıt gelmeyince, Tench'in dudaklarındaki gülümseme iyice yayılmıştı yine. "Birilerinden yardım almasa bu kadar uzun süre dayanması mümkün değildi." Arkasına yaslanmış omuzlarını oynatıyordu. "Burada işimiz bitti mi?"

Siobhan başka soruya geçti. "Jensen çiftini iyi tanır mısınız?"

"Kim?"

"O siteyi kuran çift."

Tench'in yanıtı, "Hiç karşılaşmadım" oldu.

"Sahi mi?" Siobhan şaşırmıştı. "Nasıl olur? Edinburgh'da yaşıyorlar."

"Onlardan başka yarım milyon daha var burada yaşayan. Her yere uzanmaya çalışıyorum, Başpolis Clarke, ama o kadar esnek hamurum yok elbet."

"Peki neyiniz var, Sayın Üye?" diye sordu Rebus.

"Öfke" diye başladı Tench, "kararlılık, haklı ve adalet özlemi." Derin bir nefes alıp gürültüyle üfledi. Sonra özür dilercesine, "Bütün günü burada geçirebiliriz ama nafile" diye ekledi. Ayağa kalkarak devam etti: "Onu yüzüstü bırakıp giderken Bobby çok kederli görünüyordu, Başpolis Clarke. Dikkatli olmanı tavsiye ederim: İh-

tiras bazı erkekleri azgın bir canavara çevirir." Tench kapıya yönelirken başını hafifçe eğerek selam veriyordu.

"Yine görüşeceğiz" diye uyardı Siobhan. Korumalardan biri arabanın arka kapısını açarken Rebus gözünü pencereye dikmiş onları seyrediyordu, arkasından Tench koca cüssesini arka koltuğa sığdırdı.

"Meclis üyeleri ekseriyetle fazla besili oluyorlar" dedi. "Hiç dikkatini çekti mi?"

Siobhan alnını ovuşturuyordu. "Daha iyi idare edebilirdik."

"Final Push konserinden tüydün demek?"

"Bir türlü havaya giremedim."

"Sakın bu saygıdeğer başkanımızla ilgili olmasın?" Siobhan başını iki yana sallayarak öyle olmadığını işaret etti. Rebus kendi kendine mırıldanıyordu. "'Yıkan ve esirgeyen.'"

"Ne dedin?"

"Shelley'in başka bir şiirinden."

"Gareth Tench hangisi oluyor?"

Araba kaldırımdan uzaklaşıyordu. "İkisi de olabilir" derken Rebus ağzını yaya yaya esnedi. "Bugün biraz ara verme şansımız var mı?"

Siobhan gözlerini dikip baktı. "Öğle yemeği paydosu verebilirsin, gel de seni annem ve babamla tanıştırayım."

"Dışlama cezası kalktı mı?"

"John..."

"Onlarla baş başa vakit geçirmek istemiyor muydun?"

Omuzlarını kaldırdı. "Biraz açgözlü bir davranış olmaz mı?"

Rebus oturma odasının bir duvarına astığı tablolardan birkaçını indirmişti. Şimdi onların yerine üç kurbanla ilgili ayrıntılar raptiyelenmiş duruyordu. O yemek masasında otururken Siobhan kanepeye yayılmıştı. İkisinin de dikkati okudukları belgelerdeydi, arada birbirlerine sorular yöneltiyor ya da bir fikir ortaya atıyorlardı.

Rebus bir ara, "Ellen Wylie'nin kaydını dinleme fırsatı bulamadın herhalde?" diye sordu. "Pek önemi yok ya..."

"Görüşebileceğimiz amma çok site üyesi varmış."

"Önce kim olduklarını öğrenmemiz gerek: Sence Corbyn'in ya da Steelforth'un ruhu duymadan Koca Beyin bu işi halledebilir mi?"

"Tench saikten bahsetti... Biz bir şey mi kaçırdık yoksa?"

"Üçünün arasında herhangi bir bağlantı olabilir mi?"

"Dahası, katil neden üçte durdu?"

"Bilindik açıklamaları olabilir: Başka yere taşınmıştır; başka bir suçtan adamı içeri atmışızdır veya onu köşeye sıkıştırdığımızı düşünüyordur."

"Ama sıkıştırmış *değiliz*."

"Basın aksini söylüyor."

"Peki neden ille de Clootie Well? Elimiz mahkûm oraya gitmek zorunda kaldığımız için mi?"

"Yerel bağlantıyı da göz ardı etme."

"Ya CanavarNobeti'yle hiç ilgisi yoksa?"

"Eğer öyleyse değerli vaktimizi boşa harcıyoruz."

"Acaba G8'e mesaj mı gönderiyordu? Belki de şimdi buradadır, bir yerlerde pankart sallıyordur."

"Fotoğraf şu CD-ROM'dadır belki..."

"Ama biz asla bilemeyiz."

"Eğer o ipuçları bizimle dalga geçmek amacıyla bırakıldıysa, neden devamını getirmedi? Oyunu sürdürmesi gerekmez miydi?"

"Sürdürmeye gerek görmemiş olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sandığımızdan daha yakındır..."

"Ha, aklınla yaşa."

"Çay içer misin?"

"İçeyim bari."

"Doğrusunu istersen, sıra sende. Kahveleri ben getirmiştim."

"Bir örüntü olmalı. Biz bir şeyi kaçırıyoruz."

Siobhan'ın telefonu öttü. Mesaj gelmişti. Açıp okudu. "Televizyonu aç" dedi Rebus'a.

"Hangi programı kaçırdın?"

Siobhan ayaklarını kanepeden kaldırıp yere indirdiği gibi tele-

vizyonun düğmesine uzandı. Uzaktan kumandayı bularak kanalları değiştirmeye koyuldu. Ekranda SON DAKİKA haberleri kayıyordu. LONDRA'DA PATLAMALAR.

"Mesajı Eric göndermiş" dedi usulca. Rebus gelmiş, yanında durmuştu. Ayrıntılar henüz bilinmiyordu. Bir dizi patlama ya da infilak... Londra Metrosu... Ölü ve yaralı sayısı yükseliyor.

Stüdyodaki sunucu, "Voltaj yükselmesinden şüpheleniliyor" diye anlatıyordu. Ama hiç ikna olmuş gibi değildi.

Rebus gürledi. "Voltaj yükselmesiymiş, külahıma anlatsınlar."

Belli başlı tren istasyonları kapatılmıştı. Hastaneler alarma geçirilmişti. Halka şehir içinden uzak durması tavsiye ediliyordu. Siobhan kanepeye çöktü kaldı, başı ellerinin arasında, dirsekleri dizlerindeydi.

"Gafil avladılar."

"Londra'yla sınırlı kalmayabilir" diye ekledi Rebus ama kaldığını biliyordu. Sabah işe gidiş saati... işe giden niceleri ve G8 için İskoçya'ya sevk edilen Londra Ulaşım Polisi. Büyükşehirden geçici görevle alınmış çok sayıda memur. Rebus gözlerini yummuş düşünüyordu: İyi ki dün olmadı, Tragalfar Square'de eğlenen binler vardı, kimi Olimpiyat elemelerini kutluyordu, kimi Hyde Park'ta Cumartesi gecesini... tam iki yüz bin.

National Grid elektrik şirketi az önce kendi sistemlerinde herhangi bir aksaklık tespit etmedikleri yönünde bir açıklama yapmıştı.

Aldgate.

King's Cross.

Edgware Road.

Bir otobüsün "pert" olduğu yollu söylentiler vardı. Sunucunun beti benzi atmıştı. Ekranda akan altyazıda acil durumlarda aranacak numara görülüyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Televizyon olay yerinden canlı görüntüleri – ortalıkta allak bullak koşturan sağlık görevlileri, yoğun duman, yol kenarında oturan yaralılar – verirken Siobhan sakin bir tavırla sordu. Kırılmış camlar, sirenler, park halindeki araçlarla çevredeki işyerlerinde çalan alarmlar...

"Yapmak?" Neyse ki Siobhan'ın telefonu çalınca kurtulmuştu Rebus. Siobhan telefonu kulağına götürdü.

"Anne? Evet, şimdi seyrediyoruz." Susmuştu, annesini dinliyordu. "İyilerdir mutlaka... Tabii, ara o numarayı. Ama ulaşman biraz uzun sürebilir." Kulağı yine ondaydı. "Ne? Bugün mü? King's Cross kapanmış olabilir..." Rebus'a yan dönmüştü konuşurken. O da odadan çıkmaya karar verdi, böylece annesiyle rahat rahat konuşabilirdi. Mutfağa gidip çaydanlığı doldurdu. Akan suya kulak verdi. Ne duru bir sesi vardı, hiç dinlememişti demek. Hep öyleydi.

Olağan.

Günlük.

Musluğu kapatırken hafif bir lıkırtı duyuldu. Daha önce fark etmemesi tuhaftı. Odaya geri döndüğünde Siobhan ayakta duruyordu.

"Annem evine gitmek istiyor, komşularının iyi olduklarını görecekmiş."

"Nerede oturduklarını bile bilmiyorum."

"Forest Hills'de. Thames'in güneyi."

"Öğle yemeği iptal mi yani?"

Başıyla doğruladı. Rebus'ın uzattığı kâğıt havlu parçasını alarak sümkürdü.

"Olaylara bir anlam kazandırıyor."

"Pek sayılmaz" diye karşı çıktı Rebus. "Bir haftadır kokusu duyuluyordu aslında. Hatta bazı anlar tadını bile aldığım oldu."

"Üç çay poşeti var."

Rebus anlamamıştı. "Ne?"

"O fincana üç çay poşeti koydun." Siobhan demliği uzattı. "Aklında bu mu vardı?"

Rebus itiraz etmedi. "Olabilir." Gözünün önünden çöldeki heykel geçiyordu, un ufak olmuş...

Siobhan evine gitmişti. Annesiyle babasına yardım edecekti, eğer gitmekte kararlıysalar, onları tren istasyonuna götürürdü belki. Rebus oturmuş televizyon seyrediyordu. Çift katlı kırmızı otobüs

parçalarına ayrılmış, tavanı yola uçmuş, yerde yatıyordu. Ama sağ kurtulanlar vardı. Rebus bunun mucize olduğunu düşündü. İçinden şişeyi açıp bardağı doldurmak gelmişti ama o ana dek direnmişti. Görgü tanıkları kendi gözlerinden olayı anlatıyorlardı. Başbakan güneye doğru yola çıkmış, Gleneagles'da yetkisini Dışişleri Bakanı'na bırakmıştı. Blair oradan ayrılmadan önce yanına G8'deki mevkidaşlarını da alarak bir açıklama yapmıştı. Başkan Bush'un parmaklarındaki yara bantları ekranlara da yansıyordu. Haberlerde canlı yayına çıkarılan insanlar trenlerden dışarı çıkarken parçalanmış cesetlerin üzerinde emeklediklerini anlatıyorlardı. Duman ve kanın içinde sürünerek yollarını bulmuşlardı. Dehşet anlarını cep telefonlarının kameralarıyla çekenler vardı. Acaba nasıl bir içgüdüyle yaptılar bunu, nasıl birer savaş muhabirine dönüşüverdiler diye düşünmeden edemedi Rebus.

Şişe şöminenin rafında duruyordu. Elinde tuttuğu fincanın içindeki çay buz gibiydi. Bilinmeyen biri ya da birileri tarafından üç kötü adamın ölümüne karar verilmişti. Koca Ger Cafferty'yle Gareth Tench şiddet uğruna hesaplaşıyorlar. *Olaylara bir anlam kazandırıyor* demişti Siobhan. Rebus onun kadar emin değildi. Çünkü şimdi her zamankinden daha çok yanıt arıyordu sorulara, yüzleri ve isimleri istiyordu. Ne Londra ne intihar bombacıları ne de önünde duran gelişigüzel katliam konusunda bir şey gelmişti elinden. Tek yapabildiği ara sıra birkaç kötü adamı hapse tıkmaktı. Büyük resmi pek değiştirmeyen sonuçlardı bunlar. Gözünün önüne başka bir görüntü geldi: Mickey'nin çocukluğu, galiba Kirkcaldy kumsalındaydılar ya da St. Andrews veya Blackpool'da tatilde. Islak kumu çılgınca avuçlayarak sahile vuran deniz sularının önünü kesen bir barikat kurmaya çalışıyordu. Sanki hayatı buna bağlıydı. Ağabeyi John plastik kürekle önüne öbek öbek kum yığarken, Mickey onları sıkıştırmakla meşguldü. Yirmi, otuz metre uzunluğunda, aşağı yukarı on beş santim yükseliğinde... Ne var ki onlar durdurma şansı bulamadan ilk gelen köpüklerle duvar devrilir, dümdüz olurdu. Hezimet çığlıklarıyla kumda tepinerek sulara, kalleş kumsala, kılını kıpırdatmayan gökyüzüne yumruk sallarlardı.

Tanrıya da.

Her şeyden önce Tanrıya.

Şişe daha büyük göründü gözüne, belki de *kendi* küçülmüştü. Jackie Leven'ın bir şarkısının sözleri geldi aklına: *but my boat is so small, and your sea is so immense*... ama benim kayık ufacık, oysa senin denizlerin uçsuz bucaksız. Uçsuz bucaksızdı, doğru, içinde bu kadar çok kalleş köpekbalığı olmalı mıydı illa?

Telefon çalmaya başladığında önce açmamayı düşündü. Ama on saniye sürmüştü bu. Ellen Wylie arıyordu.

"Haber var mı?" diye sordu Rebus. Sonra kısa bir kahkaha patlatarak burnunu tuttu. "Görülenlerden başka tabii."

"Burada herkes şokta. Kimse senin her şeyi fotokopide çoğaltıp evine götürdüğünü çakmadı henüz. Hatta bu haftanın sonuna dek herhangi bir şeye dönüp bir daha bakacaklarını sanmam. Ben de Torphichen'a gidip bizimkilere bir bakayım diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün."

"Londra ekiplerini eve yolluyorlar. Dahası eldeki bütün imkânlar oraya sevk edilebilir."

"Hiç şaşırmam."

"Aslına bakarsan anarşistler bile afallamışa benziyor. Gleneagles'dan gelen haberlere bakılırsa ortalık sessiz sakinmiş. Çoğu ülkesine dönmek istiyormuş."

Rebus koltuktan kalkmıştı. Şöminenin başında dikiliyordu. "Böyle zamanlarda insan sevdiklerinin yanında olmak ister."

"Sen iyi misin, John?"

"İdare ediyorum, Ellen." Parmağını şişede gezdiriyordu. *Dewars* markaydı, rengi de toz altın sarısı. "Sen de Torphichen'a dönmeye bak."

"Daha sonra uğramamı ister misin?"

"Bir işe yarayacağını sanmam."

"Yarın konuşuruz o zaman?"

"Olur. Sonra konuşuruz." Rebus telefonu kapadı, iki elini şömineye dayadı.

Şişenin de ona baktığına yemin edebilirdi.

20

Güneye giden otobüsler vardı, Siobhan'ın annesiyle babası onlardan birine binmeye karar vermişlerdi.

"Yarın yola çıkacaktık zaten" demişti babası kızına sarılırken.

"Gleneagles'a gidemediniz ama." Siobhan'ın yanağını sıkmıştı, çene kemiğinin hemen üstünü, böylece birkaç saniyeliğine çocukluğuna dönmüştü o da. İster Noel'de olsun, ister doğum gününde veya okulda iyi notlar aldığında, bazen de içinden geldiği için ama mutlaka aynı noktaya dokunurdu babası.

Bir kere daha kucaklaşırlarken annesi kulağına fısıldamıştı. "Dert etme." İncindiğini yüzüne söylüyordu; suçluyu bulmadığını ima ediyordu. Sonra kol mesafesini koruyarak kollarının arasından sıyrılmıştı. "Yakında bizi görmeye gel."

"Söz" demişti Siobhan.

Onlar gidince ev bomboş kaldı. Dairesinde çoğu zaman sessiz yaşadığını fark etti o zaman. Tamam, sessiz sayılmazdı, ya müzik dinlerdi, ya da radyo veya televizyon açık olurdu. Ama gelen giden olmazdı pek, koridorda yürürken kimse fısıldamaz ya da banyo yaparken şarkı mırıldanmazdı.

Ondan başka kimse yoktu.

Telefonla Rebus'a ulaşmaya çalışıyordu ama o da cevap vermiyordu. Televizyon açıktı; kapatmaya gönlü razı gelmiyordu bir türlü. Otuz ölü... kırk ölü... belki de elli. Londra Belediye Başkanı güzel bir konuşma yapmıştı. El Kaide üstlenmişti eylemi. Kraliçe "büyük şoktaydı". Londra'ya işe gelenler evlerine doğru uzun bir yürüyüşe geçmişlerdi. Yorumcular daha önce "kritik" olan terör tehdidi seviyesinin neden "ciddi" olarak değiştirildiğini merak edi-

yorlardı. Siobhan onlara sesini duyurabilse şöyle sorardı: "Ne fark ederdi?"

Buzdolabına yürüdü. Annesi civardaki dükkânların çoğuna uğradığı anlaşılıyordu: ördek fileto, kuzu pirzola, peynir kalıbı, organik meyve suyu. Sonra buzluğu açıp Mackie vanilyalı dondurma dolu donmuş kabı çıkardı. Bir de kaşık alarak oturma odasına döndü. Başka yapacak bir işi olmadığından bilgisayarı çalıştırdı. Elli üç e-posta gelmişti. Hızla göz atınca çoğunu silebileceğine karar verdi. Sonra aklına bir şey geldi, cebine el attı. CD-ROM oradaydı. Sabit sürücüye yerleştirdi. Birkaç tıktan sonra ekranı kaplayan resimleri inceliyordu. Stacey Webster genç anneyle pembe tulumlu bebeğinden birkaç kare çekmişti. Siobhan elinde olmadan gülümsedi. Kadının çocuğunu kendine paravan yaptığı anlaşılıyordu, farklı noktalarda ve hep polis kordonunun hemen karşısındaki ön saflarda aynı bez değiştirme sahnesini tekrar tekrar oynamıştı. Harika bir fotoğraf çekimi operasyonu, aynı zamanda olası parlama noktasıydı. Hatta bir görüntüde çeşitli foto muhabirleri de yer alıyordu, Mungo da aralarındaydı. Ama Stacey göstericilere odaklanmıştı, SO12 birimindeki amirleri için güzel bir dosya hazırlamakla meşguldü. Polislerden bazıları Londra Emniyet Merkezi'nden olmalıydı. Şimdi de patlama sonrasına yardım etmek, sevdiklerinin iyi olduğunu görmek, belki sonradan meslektaşlarının cenazelerine katılmak üzere güneye doğru yollanmışlardı. Eğer annesine saldıran Londra'dan gelen ekiptense... Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu Siobhan'ın.

Annesinin sözleri çınladı kulağında: *Dert etme...*

Hemen aklından çıkardı. Siobhan annesiyle babasını ancak elli ya da altmış fotoğraf karesi sonra görebildi: Teddy Clarke karısını ön saflardan çekerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tam bir arbedenin ortasında kalmışlardı. Coplar havada, bağıran ya da somurtan ağızlar açık kalakalmıştı. Çöp tenekeleri baş aşağı edilmişti. Çöplerle kökünden çıkarılmış çiçekler havada uçuşuyordu.

Derken annesinin yüzüne sopa indiği an. Siobhan copu kendi yiyecekmiş gibi neredeyse geriye kaçtı ama zorla da olsa baktı. Sopa yerden alınmıştı sanki. Cop değildi. Üstelik protestocuların tarafın-

dan fırlıyordu. Ama elinde tutan şahıs hızla uzaklaşmıştı. Ansızın dank etti Siobhan'ın kafasına. Tıpkı muhabir Mungo'nun anlattığı gibiydi: polislere vurursun, karşılık verdiklerindeyse masum sivilleri ateş hattına atarsın. Üst düzey Halkla İlişkiler: polisleri cani gibi göstermek için birebir. Temas sırasında annesi sendelemişti. Arbede sırasında annesinin yüzü görünmüyordu ama acı çektiği belliydi. Siobhan acısını dindirmek istercesine parmağını götürüp ekranı okşadı. Sopayı tutan kişinin çıplak kolunun göründüğü kareye geri gitti. Omzu görünüyordu ama suratı dışarıda kalmıştı. Birkaç kare daha gitti, sonra vurma anına doğru ileri kaydırdı.

İşte.

Elini geriye atmış sopayı saklıyordu ama oradaydı. Stacey bütün suratını kaydetmiş, hatta gözlerinin nasıl parladığını, dudaklarını çarpıtıp nasıl sırıttığını bile yakalamıştı. Birkaç kare daha geçtikten sonra parmak ucunda kalkmış, slogan atıyordu. Başındaki beysbol şapkasını alnına indirmişti ama o olduğu tartışılmazdı.

Niddrie'deki çocuk: çetenin elebaşı. Pek çokları gibi Princes Street'e doğru ilerliyordu, sırf bela çıkarmak için.

Siobhan en son yerel mahkemeden çıkarken görmüştü çocuğu, Encümen Başkanı Gareth Tench de onu bekliyordu. Şöyle demişti Tench: *...patırtılarda seçmenlerimden birkaçının tutuklanması.* Mahkemeden çıkarken kendisini selamlayan suçluya karşılık vermişti Tench... Siobhan bir kez daha Rebus'ı aramayı denerken eli titriyordu. Ama o hâlâ açmıyordu. Kalkıp gezindi, her odaya girip çıktı. Banyodaki havlular özenle katlanıp üst üste dizilmişti. Mutfaktaki çöp tenekesinde boş bir çorba kartonu vardı. Kokmasın diye içi iyice yıkanmıştı. Anne eli değmişti işte... Yatak odasındaki boy aynasının önünde durdu, aralarında benzerlik var mı diye baktı. Daha çok babasına benziyordu galiba. Şimdilerde A1 karayoluna çıkmışlardı herhalde, güneye inen yola dönmek üzereydiler. Santal hakkındaki gerçeği onlara anlatmamıştı, hiç anlatmayacaktı herhalde. Tekrar bilgisayarın başına döndüğünde bütün fotoğrafları bir daha gözden geçirdi, sonra başa döndü, bu defa sadece bir kişiyi arıyordu gözleri, beysbol şapkalı, tişörtle blucin giymiş, ayağında spor ayakkabı olan sıska bir başbelasıydı bu. Bazı fotoğraf karelerini yazıcıda basma-

yı denedi ama mürekkep seviyesinin düştüğü uyarısını aldı. Leith Walk'ta bir bilgisayar mağazası vardı. Anahtarıyla cüzdanını alıp dışarı çıktı.

Şişe boştu, evde başka içki yoktu. Rebus buzlukta yarım şişe Polonya votkası bulmuştu ama içinden sadece bir kadeh çıkardı. Dışarı çıkıp içki dükkânlarına kadar yürümek istemiyordu. Kalkıp kendine çay hazırladı, yemek masasına oturdu, davayla ilgili notları gözden geçirmeye başladı. Ben Webster'ın özgeçmişinden Ellen Wylie pek etkilenmişti, Rebus da öyle. Yeniden okudu. Dünyada çatışmalara sahne olan yerler çekerdi kimilerini: macera avcılarını, habercileri, tüccarları. Bir zamanlar Mairie Henderson'ın kameraman bir sevgilisi olduğunu söylemişlerdi Rebus'a, adam oradan oraya dolaşırdı: Sierra Leone, Afganistan, Irak... Ben Webster'ın buralara başka hayatların heyecanını tatmak istediği için gittiğini sanmıyordu Rebus, hatta ille de "kayda değer" davalar uğruna savaştıklarını bile düşünmemişti belki. İşi gereği giderdi, o kadar.

"İnsan olarak en temel görevimiz" demişti parlamentoda yaptığı konuşmalardan birinde, "nerede ve nasıl mümkün olursa olsun, dünyanın en yoksul ve en gaddar bölgelerinde sürdürülebilir kalkınmaya yardım etmektir." Aynı konuyu başka yerlerde de vurgulamıştı: çeşitli komisyonlarda, kamu platformlarında, röportajlarda.

Kardeşim iyi bir adamdı...

Rebus'ın kuşkusu yoktu bundan. Öte yandan birinin onu surlardan aşağı kayalıklara itmesi için herhangi bir sebep bulamıyordu. Çok çalışkan olmasına rağmen Pennen Endüstrileri için fazla bir tehdit oluşturmuyordu. Böyle olunca dönüp dolaşıp yine intihar olasılığına takılıyordu aklı. Belki de Webster onca çatışma, açlık ve kargaşa yüzünden bunalıma girmişti. Belki G8'de çok az ilerleme kaydedileceğini, daha iyi bir dünya umutlarının bir kere daha duvara toslayacağını önceden biliyordu. Duruma dikkat çekmek uğruna kendini boşluğa mı bırakmıştı? Bu da akla yatkın gelmiyordu Rebus'a. Güçlü ve sözü geçen adamlarla, birkaç ülkenin diplomatları ve politikacılarıyla yemeğe oturmuştu. Kaygılarını *onların* huzu-

runda dile getirebilirdi pekâlâ. Yaygara koparıp tartışma çıkarabilirdi. Bağırıp çığlık atar...

O çığlık kendini karanlığa atarken göğe yükselmişti.

"Olmaz" dedi Rebus kendi kendine. Sanki yap-bozun bütün parçaları önündeymiş gibi resmi görmesine yeteceği hissine kapıldı, ama bazı parçalar yanlış yerdeydi.

"Olmaz" diye tekrarlayarak yeniden okumaya koyuldu.

İyi bir adam...

Yirmi dakika daha okuduktan sonra on iki ay önce gazetelerden birinin Pazar Eki'nde bir röportaja denk geldi. Webster'a parlamentodaki ilk günleri sorulmuştu. Her konuyu danıştığı bir akıl hocası vardı, yine İskoçya Parlamentosu Üyesi ve İşçi Partisi'nden işinde başarılı bir kimse olan Colin Anderson'dı bu.

Rebus'ın oy verdiği bölgeden Parlamento Üyesi.

Bazı cümlelerin altını çizerken, "Cenazede gözlerim seni aradı, Colin" diye mırıldanıyordu.

Webster acemi bir Parlamento Üyesi'ne verdiği destekten dolayı Anderson'a minnetlerini sunmakta gecikmedi: "Göze batan hatalardan uzak durmamı sağladı, bunun için kendisine ne kadar teşekkür etsem azdır." Ancak temkinli davranan Webster şimdi yürüttüğü Parlamento Özel Danışmanı görevine kendisini Anderson'ın yönelttiğine, herhangi bir liderlik çekişmesi halinde gelecekte Ticaret Bakanı'na yardım edebileceği bir konuma getirdiğine dair iddialar sorulduğunda fazlasıyla ketumdu...

"Bak sen" dedi fincanına üfleyerek, oysa içindeki çay yeterince ılınmıştı.

"Tamamen aklımdan çıkmış" diyordu Rebus boş bir sandalyeyi masaya çekerken, "kendi Parlamento Üyemin Ticaret Bakanı olduğunu unutmuşum. İşiniz çoktur, biliyorum, o yüzden kısa keseceğim."

Edinburgh'nın güneyinde bir restorandaydı. Akşamın erken saatlerinde içerisi kalabalıktı. Çalışanlar ona masada yer açarken eline bir mönü tutuşturmaya çalışıyorlardı. Saygıdeğer Parlamento Üyesi Colin Anderson tam karşısında aslında iki kişilik olan masada karısıyla birlikte oturuyordu.

"Sen de kimsin?" dedi Anderson.

Rebus mönüyü garsona geri verdi. "Yemek yemiyorum." Sonra Parlamento Üyesi'ne döndü: "Adım John Rebus. Polis müfettişiyim. Sekreteriniz söylemedi mi?"

Anderson, "Kimlik görebilir miyim?" diye sordu.

"Aslında kadının hatası değil" dedi Rebus. "Biraz abarttım, acil bir durum olduğunu belirttim." Polis kimliğini açıp gösterdi. Parlamento Üyesi onu incelerken Rebus adamın karısına gülümsedi.

"Acaba ben?.." Masadan kalkmama gerek var mı demek istiyordu.

"Çok gizli bir şey yok" dedi Rebus. Anderson kimliğini iade ediyordu.

"Müfettiş, eğer darılmazsanız şu anda pek müsait olmadığımı söyleyeyim."

"Sekreteriniz size haber vermiştir diye düşünmüştüm."

Anderson masada duran cep telefonunu alıp baktı. "Sinyal yok."

"Buna bir çözüm bulmalısınız" diye uyardı Rebus. "Şehrin çoğu yeri hâlâ böyle..."

"Siz biraz içkili misiniz, Müfettiş?"

"Yalnızca görevde olmadığım zaman içerim, efendim." Rebus paketini bulana dek cebini karıştırdı.

Anderson ikaz etti. "Burada sigara içilmez."

Sanki eline nasıl geldiğini fark etmemiş gibi bakıyordu Rebus sigara paketine. Özür dileyerek tekrar cebine koydu. "Sizi cenaze töreninde görmedim" dedi Parlamento Üyesi'ne.

"Kimin cenazesi?"

"Ben Webster. İlk yıllarında kendisiyle iyi dosttunuz."

"Başka işlerim vardı." Anderson göstere göstere saatine baktı.

"Kız kardeşinden duyduğum kadarıyla Ben öldüğüne göre İşçi Partisi çok geçmeden onu unuturmuş."

"Bana sorarsanız bu hiç mantıklı değil. Ben arkadaşımdı, Müfettiş, onun cenazesine katılmak *isterdim*..."

"Ama başka işle meşguldünüz" diye tamamladı Rebus anlayışlı bir edayla. "Şimdi burada eşinizle alelacele sessiz bir yemek yemeye çalışıyorsunuz, ben de habersiz geliverdim."

"Doğrusunu isterseniz, bugün eşimin doğum günü. Her nasılsa bir yolunu bulup pencere kenarında bir masa bulduk."

"Ben de gelip bunu mahvettim." Sonra kadına döndü. "Nice mutlu yıllara."

Garson Rebus'ın önüne şarap kadehi koyuyordu. "Onun yerine su getirebilirsiniz" diye müdahale etti Anderson. Rebus da başıyla onayladı.

"G8 sırasında çok çalıştınız mı?" dedi Parlamento Üyesi'nin karısı öne doğru eğilerek.

"G8'e *rağmen* çok çalıştık" diye düzeltti Rebus. İkisinin birbirlerine kısa bir bakış attıkları gözünden kaçmamıştı, akıllarından ne geçtiğini biliyordu. Bütün o gösterilerden, kargaşadan sonra şimdi de bombalamalardan yorgun düşmüş, akşamdan kalma bir polisti karşılarındaki. İtinayla ele alınması gereken hasarlı mallardan farksızdı.

Anderson usulca sordu. "Bu görüşme yarın sabaha kadar bekleyemez mi, Müfettiş?"

"Ben Webster'ın ölümünü araştırıyorum" diye açıkladı Rebus. Sesi boğuk çıkmıştı, kendi kulağına bile öyle geldi, bulanık görüyordu. "Kendi canını alması için herhangi bir sebep bulamıyorum."

"Daha çok bir kazaya benziyor elbette" dedi Parlamento Üyesi'nin karısı.

"Ya da birisi ona el vermiştir" diye ekledi Rebus.

"Ne?" Anderson önünde duran çatal bıçakla oynamayı bırakmıştı.

"Richard Pennen öbür ülkelere yapılan yardımları silah satışlarıyla birleştirmek istiyor, değil mi? Bu nasıl olacak; denetimin gevşetilmesi karşılığında tonlarca para bağışı yaparak mı?"

"Saçmalamayın." Parlamento Üyesi'nin sesi öfkesini ele veriyordu.

"O akşam siz de Kale'de miydiniz?"

"Webstminster'da çalışıyordum."

"Webster ile Pennen tartışmış olabilirler mi? Belki sizin talimatınızla?"

"Nasıl bir tartışma?"

"Silah ticaretinin kısıtlanması... o silahların hepsinin hurdaya döndürülmesi konusunda."

"Bakın, Richard Pennen'ı böyle uluorta karalayamazsınız. Eğer herhangi bir kanıt varsa, görmek isterim."

Rebus, "Ben de isterdim" diye destekledi bu sözleri.

"Yani kanıt yok mu? Peki, siz bu cadı avını tam olarak neye dayandırarak yapıyorsunuz, Müfettiş?"

"Özel Harekât'ın bana defol demesi, hiç olmazsa onların sınırlarında kalmamı söylemesi gerçeğine dayanarak."

"Oysa siz aynı sınırları aşmayı tercih ederdiniz, öyle mi?"

"Bir yere ulaşmanın tek yolu bu."

"Ben Webster parlamentonun seçkin bir üyesiydi, partisinin yükselen yıldızı..."

Rebus dilini tutumayıp "Ayrıca liderlik yarışında sizi sapına kadar desteklerdi" diye ekledi.

Anderson hırladı. "İşte şimdi ağzını bozdun ama!"

"Büyük işlere kalkışacak kadar burnu büyük müydü?" diye sordu Rebus. "Rüşvetle kandırılamayacak ya da satın alamayacak kimselerden olabilir miydi?" Baş dönmesi artıyordu.

"Yorgun görünüyorsunuz?" dedi Parlamento Üyesi'nin karısı sevecen bir sesle. "Bu sorular biraz bekleyemez mi cidden?"

Rebus bekleyemeyeceğini ima ederken başının iyice ağırlaştığının farkına vardı. Düşüp yere yığılacaktı sanki, bütün vücudu külçe gibiydi.

"Tatlım" diyordu kadın kocasına, "bak Rosie geldi."

Telaşlı görünen genç bir kadın masaların arasından geçerek onlara doğru yaklaşıyordu. İki kişilik masaya dördüncüyü de oturtmak zorunda kalacaklar diye garsonlara sıkıntı bastığı belliydi.

"Mesaj üstüne mesaj gönderdim" diye yakınıyordu Rosie, "ama sonra hiçbirini almamış olabileceğinizi düşündüm."

"Sinyal yok" dedi Anderson homurdanarak cep telefonuna vururken. "İşte Müfettiş."

Rebus ayağa kalkmış, Anderson'ın sekreterine sandalyesini veriyordu. Kadın başını sallayarak reddederken onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı.

"Bu Müfettiş" dedi Parlamento Üyesi'ne dönerek, "şu anda geçici olarak görevden uzaklaştırılmış durumda, davranışlarından ötürü hakkında inceleme yapılacak." Sözünü bitirince Rebus'ın gözlerine baktı. "Birkaç kişiyi arayıp telefon görüşmesi yaptım."

Anderson gür kaşlarından tekini kaldırmıştı.

Rebus hatırlatma gereği duydu. "Görevde olmadığımı belirtmiştim zaten."

"Bu kadar açık ve seçik söylediğinizi sanmıyorum. İşte... ordövrler de geldi." İki garson masaya uzanıyorlardı, biri füme somon, öbürü portakal renkli çorba kâsesi getirmişti. "Şimdi gidiyorsunuz, Müfettiş." Rica değil de emir gibiydi sözleri.

"Ben Webster biraz daha saygıyı hak ediyor, yanılıyor muyum?"

Parlamento Üyesi onu duymazlıktan gelerek peçetesini açtı. Ancak sekreteri o kadar vicdanlı değildi.

"Defol!" diye hırladı.

Rebus yavaşça başını eğip uzaklaşmak üzere yan dönerken aklına bir şey gelmişti. "Yollardaki kaldırımların hali içler acısı" dedi Parlamento Üyesi'ne dönerek. "Ara sıra seçim bölgenizi gelip görmeye vakit ayırırsınız belki..."

*

"Atlasana" diyen bir ses duydu. Rebus dönüp baktı, Siobhan oturduğu binanın önüne park etmişti.

"Araba güzel görünüyor."

"Görünse iyi olur, senin tamircin tonla para aldı."

"Eve çıkacaktım..."

"Planın değişti" dedi Siobhan. "Benimle gelmeni istiyorum." Bir an durdu. "Sen iyi misin?"

"Birkaç içki içmiştim. Galiba yapmamam gereken bir şey yaptım."

"Bak bu yeni işte." Buna rağmen Rebus restorana gittiğini anlatırken dehşet içinde kalmış pozu takınmayı başarmıştı.

"Bir fırça daha yolda, anlayacağın, hiç kuşkum yok" diye noktaladı Rebus sözlerini.

"Deme ya!" Rebus yolcu koltuğuna yerleşirken, Siobhan kendi tarafındaki kapıyı çekiyordu.

"Senden ne haber?" dedi Rebus.

Annesiyle babasını, Stacey Webster'ın kamerasından kaydettiği görüntüleri anlattı Siobhan. Arka koltuğa uzanıp kanıtları uzattı.

"Encümen başkanıyla görüşmeye gidiyoruz öyleyse?"

"Planım buydu. Sen niye gülüyorsun?"

Rebus fotoğrafları inceler gibi yaptı. "Annen ona kimin vurduğunun umurunda olmadığını söylüyor. Ben Webster'ın ölümünü kimse tınmıyor. Bir de bize bak." Başını kaldırıp Siobhan'a bakarken yüzünde bezgin bir tebessüm vardı.

"İşimiz bu" dedi Siobhan sakin bir tavırla.

"Tam da bunu diyordum. Başkaları ne düşünürse düşünsün, ne söylerse söylesin. Ama benden yanlış şeyler öğrendiğin için endişeliyim."

Siobhan vitesi öne alırken "Biraz sağduyum olduğuna güven" diye azarladı.

Encümen Başkanı Gareth Tench Duddingston Park'ta Viktorya döneminden muazzam bir villada oturuyordu. Ana yol üstündeydi, ancak oraya dizilmiş evler gözlerden uzak durmak için biraz geriye inşa edilmişlerdi. Niddrie'ye beş dakika mesafedeydi ama bambaşka bir dünya vardı burada: saygın, orta sınıfa özgü, huzurlu. Mülklerin arka tarafında bir golf sahası vardı, Portobello kumsalı çok yakınlarındaydı. Siobhan'ın seçtiği güzergâh Niddrie Anayolu'nda olunca uzaktan kamp alanını görebiliyorlardı.

"Uğrayıp tıngırtına merhaba demek ister misin?" diye takıldı Rebus.

Karşılığında Siobhan hemen cevabı yapıştırdı. "Sen arabada kalsan iyi olur. Bırak ben konuşayım Tench'le."

Rebus, "Sarhoş falan değilim, ayıldım artık" diye karşı çıktı. "Hadi... şuraya girelim." Ratcliffe Terrace'taki benzincide durdular, Rebus kendine Irn-Bru ve ağrı kesici aldı.

"Bunun mucidi Nobel Ödülü'nü hak ediyor" derken Rebus'ın hangi üründen söz ettiği belli değildi.

Tench'in evinin girişindeki avluda iki araç duruyordu. Ön bah-

çenin tamamı onlar için asfaltlanmıştı. Oturma odasının lambaları yanıyordu.

Siobhan zile basarken Rebus, "İyi polis, kötü polise ne dersin?" diye önerdi. Siobhan gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kapıyı bir kadın açmıştı.

Siobhan polis kimliğini ona doğru tuttu. "Mrs. Tench? Acaba kocanızla görüşmemiz mümkün mü?"

İçeriden Tench'in sesi duyuldu: "Kim gelmiş, Louisa?"

"Polis burada, Gareth" diye seslendi kadın onları içeri buyur etmek üzere hafifçe kenara çekilirken. Bir daha izin almaya gerek yoktu, Tench alt kata inerken onlar çoktan oturma odasına girmişlerdi. Odanın dekorasyonu Rebus'ın zevkine uymuyordu: kurdelalı kadife perdeler, şöminenin iki yanında duvara sabitlenmiş pirinç aplikler, neredeyse odanın tamamını dolduran fazla geniş iki kanepe. Fazla geniş ve metal aynı zamanda Louisa Tench'i tanımlıyordu. Sallanan küpeler, şangırdayan bilezikler takmıştı. Bronz tenini ya kremle sağlamıştı ya da güzellik salonunda edinmişti, kaskatı duran koyu kestane saçlarını da. Göz kapaklarındaki mavi farla pembe rujunu da biraz fazla kaçırmıştı. Odada tam beş tane kurmalı saat sayarken Rebus burada bulunan hiçbir eşyanın Encümen Başkanı tarafından seçilmediğini düşündü.

Tench odaya girerken Siobhan, "İyi akşamlar, efendim" diyerek karşıladı onu. Karşılığında adam gözlerini devirerek baktı.

"Hiç rahat bırakmazlar, Tanrım. Taciz edildiğim için şikâyet mi etsem?"

Siobhan, "Onu yapmadan önce, Mr. Tench" diye lafı konuya getirdi, "şu resimlere bakmak istersiniz belki." Fotoğrafları uzattı. "Seçmeninizi tanırsınız herhalde."

"Mahkemenin önünde buluştuğunuz kişiyi yani" dedi Rebus. "Aklıma gelmişken... Denise selam söyledi."

Tench korkulu gözlerle karısına bakıyordu. Kadın arkada bir koltuğa oturmuş, gözlerini sesi kısık olan televizyon ekranından ayırmıyordu. "Ne var bu fotoğraflarda?" dedi Tench sesini gerektiğinden daha fazla yükselterek.

Siobhan devam etti. "Elindeki sopayla şu kadına saldırdığı dik-

katinizi çekecek." Rebus gözlerini ayırmadan pürdikkat dinliyordu. "Hemen peşinden gelen fotoğrafta tekrar kalabalığa karışmaya çalışıyor. Ama siz de kabul edersiniz ki oradan geçen masum birine saldırmış."

Tench kuşkulu gözlerle bir o resme bakıyordu, bir öbürüne. "Dijital bunlar, değil mi? Hile yapmak çok kolay."

"Burada hileli olan fotoğraflar değil, Mr. Tench" diye araya girmeden edememişti Rebus.

"Ne demek şimdi bu?"

"Bu şahsın ismini rica ediyoruz" dedi Siobhan. "Yarın sabah mahkemeden de öğrenebiliriz ama sizin söylemenizi tercih ederiz."

Tench'in gözleri kısıldı. "O niye?"

"Çünkü öyle..." diye başladı ama vazgeçti. "Çünkü aradaki bağlantının ne olduğunu *ben* bilmek istiyorum. İki kere gelip kamp alanını *onun* elinden kurtarmıştınız." Parmağını çocuğun resmine bastırıyordu. "Derken bir de baktık nezaretten serbest bırakıldığında onu bekliyorsunuz. Şimdi de bu."

"Kasabanın yanlış tarafında yaşayan çocuklardan biri, o kadar" dedi Tench, sesini alçaltmıştı ama her bir sözcüğe basa basa konuşuyordu. "Yanlış anne baba, yanlış okul, her yol ayrımında yanlış tercihler. Ama benim çöplüğümde yaşıyor, dolayısıyla onu kollarım, aynı duruma düşmüş zavallı bir çocuğa siz de aynısını yapardınız. Eğer bu suçsa, Başpolis Clarke, o zaman sanık sandalyesine çıkar kendimi savunurum." Ağzının köşesinde salyalar birikmişti, bir damlası Siobhan'ın suratına sıçradı. Başpolis parmağının ucuyla sildi onu.

"Adını rica ediyorum" diye tekrarladı.

"Mahkemeye çıkarıldı zaten."

Louisa Tench hâlâ koltuğundan kalkmamıştı, bacak bacak üstüne atmış, gözleri sessiz ekrandaydı.

"Gareth" dedi kocasına seslenerek. "*Emmerdale*."

"Karınızın pembe dizisini kaçırmasını istemezsiniz, değil mi Mr. Tench?" Tanıtım yazıları çoktan gelmişti ekrana. Kadın uzaktan kumandayı eline almış, parmağını ses düğmesinin üstünde tutuyordu. Üç çift göz de Gareth Tench'e çevrilmişti, Rebus'ın dudaklarından bir kere daha *Denise* adı döküldü.

"Carberry." Sonunda ismi söylemişti Tench. "Keith Carberry."

Ansızın televizyonun sesi çınlattı odayı. Tench ellerini cebine sokup uzun adımlarla odadan çıktı. Rebus'la Siobhan birkaç dakika bekledikten sonra bacaklarını altına alarak koltuğu iyice yerleşen kadınla vedalaştılar. Ama o aldırmadı, kendi dünyasına dalmıştı. Sokak kapısı aralıktı, Tench dışarıda kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış durarak bekliyordu onları.

"Karalama kampanyası kimsenin işine yaramaz" diyordu.

"Sadece işimizi yapıyoruz, efendim."

"Ben çiftlikte büyüdüm, Başpolis Clarke, bok kokusunu hemen tanırım."

Siobhan tepeden tırnağa süzdü onu. "Ben de bir palyaçoyu görür görmez tanırım, üstüne kostümünü giymemiş olsa da fark etmez." Asfalta doğru yürüdü, ama Rebus geride kalıp Tench'in önünde dikilerek kulağına doğru eğildi.

"Sizin veletin vurduğu kadın onun annesi. Diyeceğim bu işin yakasını bırakmayız, anlaşıldı mı? Ta ki bizi sevindirecek bir sonuç alana dek." Doğrulup başını sallayarak verdiği mesajın altını çizdi. "Denise'ten karınızın haberi yok demek?"

"Ozyman'den bana böyle ulaştınız öyleyse. Ellen Wylie söyledi size."

"Karınızı aldatmanız hiç akıllıca olmamış, Başkan. Burası kasabadan çok köy yerini andırıyor, her şey er geç ortaya dökülür..."

"Hayır, Rebus, öyle bir şey değildi!" Tench öfkeyle dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Bunu ben bilemem, efendim."

"Herhalde şimdi gidip patronunuza anlatacaksınız? Neyse, bırakın ne dilerse yapsın, onun gibilerin önünde eğilmem ben... sizin gibilerin de." Tench gözdağı veriyordu sanki. Rebus bir an kımıldamadan durdu, sonra gülümseyerek Siobhan'ın peşi sıra arabaya gitti.

Emniyet kemerini bağlar bağlamaz sordu. "Özel izin?" Siobhan gözünü belli bir noktaya dikmişti ama ucundan elindeki sigara paketini fark etti.

"Camı aç bari" diye söylendi.

Rebus sigarayı yaktı, dumanı camdan dışarı alacakaranlığa üfledi. Bir araba önlerine çıkıp frene basarak yolun yarısını kapladığında daha en fazla kırk metre ilerlemişlerdi.

"Bu da neyin nesi?"

"Bentley" dedi Siobhan. Sahiden oradaydı, stop lambaları söner sönmez Cafferty şoför kapısından inerek kararlı adımlarla onlara doğru ilerledi, başı Rebus'ın camını kaplayacak şekilde eğildi.

"Evinden çok uzaklardasın."

"Siz de öyle. Gareth Tench'e kısa bir ziyaret, ha? Umarım sizi satın almaya kalkmamıştır."

Rebus sözcükleri uzatarak "Senin bize haftada yüz kağıt verdiğine inanıyor" diye karşılık verdi. "Onun teklifi iki bin papel." Dumanı Cafferty'nin yüzüne üfleyerek konuşuyordu.

"Az önce Portobello'da bir bar satın aldım" diye anlattı Cafferty elini kolunu sallayarak. "Gelin size içki ısmarlayayım."

"İhtiyacım olan son şey" dedi Rebus.

"Sen de meşrubat içersin."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Siobhan. Elleri hâlâ direksiyondaydı.

Cafferty, "Bana mı öyle geliyor" dedi Rebus'a, "yoksa bu kadın sertleşiyor mu?" Ansızın tek elini camdan içeri uzatarak Rebus'ın kucağında duran fotoğraflardan birini kaptı. Yüzüne yaklaştırarak birkaç adım geriye gitti. Siobhan ok gibi arabadan dışarı fırlayıp yanına koştu.

"Hiç havamda değilim, Cafferty."

"Ya, annenle ilgili bir şeyler *geldi* kulağıma... Ayrıca şu küçük alçak da hiç yabancı gelmiyor."

Siobhan aniden donakaldı, fotoğrafı kapmak üzereyken eli havada kalmıştı.

Cafferty devam ediyordu. "İsmi Kevin mi, Keith mi, ne?"

"Keith Carberry" dedi Siobhan. Rebus da arabadan iniyordu. Cafferty'nin onu tuzağa düşürdüğünü anlamıştı.

"Seninle ilgisi yok" diye uyardı Rebus.

Cafferty itiraz etmedi. "Tabii yok. Özel bir mesele olduğunu anlıyorum. Belki yardım edebilirim diye düşünmüştüm."

"Nasıl yardım edeceksin?"

Rebus, "Ona kulak asma" dese de Cafferty bakışlarını Siobhan'a dikmişti.

"Bir şekilde edebilirim" diye konuştu usulca. "Keith denen çocuk Tench'in yanında çalışıyor, değil mi? İkisini birden indirmek güzel olmaz mıydı, yalnızca aracıyla yetinmek niye?"

"Princes Street Parkı'nda yoktu ki Tench."

"Genç Keith'de de doğuştan akıl yok. Kendi gibi gençleri *kafa-kola* alıyor."

Rebus, "İnanmıyorum" diye araya girerek Siobhan'ın koluna yapıştı. "Bunun istediği Tench'i alaşağı etmek. Nasıl olacağı umurunda bile değil." Cafferty'ye doğru parmak sallıyordu. "Onu buna alet etme."

"Sadece yardım..." Cafferty pes dercesine ellerini havaya kaldırdı.

"Böyle çaktırmadan dolaşmak da ne demek oluyor? Bentley'de bir beysbol şapkasıyla kürek mi var?"

Cafferty ona kulak asmadan fotoğrafı Siobhan'a geri verdi. "Her iddiasına varım, Keith şu anda Restalrig'deki o salonda bilardo oynuyordur. Bunu anlamanın tek yolu..."

Siobhan'ın bakışları resme kenetlenmişti. Cafferty adıyla seslenince, birkaç kere gözlerini kırptıktan sonra ona baktı. Sonra başını iki yana sallamaya başladı.

"Sonra."

Cafferty umursamazca omuz silkti. "Ne zaman istersen."

"Sen oraya gelmiyorsun."

Gücenmiş gibi duruyordu. "Sana verdiğim onca bilgiden sonra hiç adil değil."

Siobhan, "Sen *oraya* gelmiyorsun" diye tekrarladı. Cafferty dikkatini Rebus'a çevirdi bu kez.

"Sertleşiyor mu demiştim? Az söylemişim."

"Az söylemiş olabilirsin."

21

Kapı çaldığında yirmi dakikadır küvette yatıyordu Rebus. Aldırmamaya karar verdi, derken cep telefonu çalmaya başladı. Arayan her kimse mesaj bırakmıştı, sonrasında telefon bunu haber vermek için bipleyip durdu. Siobhan onu indirirken doğru evine gidip biraz dinlenmesini öğütlemişti.

"Hay aksi." Birden kadının başının dertte olabileceği aklına geldi. Küvetten çıkıp bir havluya sarınarak ıslak ayaklarla oturma odasına yürüdü. Ama mesajı bırakan Siobhan değildi. Ellen Wylie'den geliyordu. Kapının önündeydi, arabasında bekliyordu.

"Kadınlar bana hiç bu kadar düşmemişti" diye homurdanarak geri arama tuşuna bastı. "Beş dakika ver." Sonra gidip giyindi. Kapı zili yine çalıyordu. Dış kapıyı açıp daire kapısında bekledi, iki kat merdiveni çıkarken ayakkabılarının yere sürttüğünü duyabiliyordu.

"Ellen, seni görmek ne güzel!"

"Kusura bakma, John. Az ilerideki bara gelmiştik, seni merak ettim."

"Patlamalar yüzünden?"

Değildi. "Senin şu dava" diye açıkladı Ellen. Oturma odasına girmişlerdi. Kadın dosyalara doğru yürüyordu; gözü duvara takılınca yön değiştirdi, raptiyelenmiş resimleri incelemeye koyuldu. "Yarım günüm bu canavarlar hakkında yazılanları... kurbanlarının ailelerinin onlar hakkında düşündüklerini okumakla, sonra da birilerinin intikam almak için peşlerine düşmüş olabileceğini haber vereyim diye onları aramakla geçti."

"Doğru olanı yapmışsın, Ellen. Böyle zamanlarda bir şeyler *yaptığımızı* hissetmemiz gerekir."

"İsterlerse tecavüzcü değil bombacı olsunlar ..."

Rebus, "Ne alakâsı var?" diye sordu ama Ellen boş ver dercesine bir hareketle karşılık verdi. "Bir şey içer misin?"

"Çay olabilir..." Yan dönmüştü Rebus'a. "Sorun yok, değil mi? Böyle pattadan gelmem?"

Mutfağa giderken, "Halimden memnunum" diye yalan söyledi.

İki fincanla geri geldiğinde Ellen masaya kurulmuş ilk dosyadaki belgelere göz gezdiriyordu. "Denise nasıl?" dedi Rebus.

"İyi."

"Söylesene, Ellen..." dedikten sonra kadının ona kulak verdiğinden emin olana dek sustu. "Tench'in evli olduğundan haberin var mıydı?"

Ellen düzeltti. "Ayrı yaşıyorlar."

Rebus'ın dudakları büzüldü. "Pek sayılmaz. Aynı evde yaşıyorlar."

Ellen'ın kılı bile kıpırdamadı. "Neden bütün erkekler alçaktır, John? Seni hariç tutuyorum elbet."

"Anlamadığım bir şey var" diye devam etti Rebus. "Denise'le yakından ilgilenmesinin nedeni ne?"

"Fena parça sayılmaz."

Rebus dudak bükerek kabullendi. "Yine de bana sorarsan encümen başkanı kurbanlara ilgi duyuyor. Bazı erkekler böyledir, yanılıyor muyum?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Aslında ben de bilmiyorum... adamın içini neyin gıcıklandırdığını anlamaya çabalıyorum."

"Neden?"

"Bak, bu da harika bir soru" diye homurdandı Rebus.

"Sence o da zanlı mı?"

"Elimizde kaç kişi var?"

Bilmem dercesine omuzlarını kaldırdı. "Eric Bain üye listesinden birtakım adreslerle ayrıntılı bilgiler çıkarmayı başardı. Tahminimce bunların kurbanların akrabaları olduğu anlaşılacak, öyle değilse saha çalışması yapan profesyoneller."

"Tench hangi gruba dahil?"

"Hiçbirine. Bu durumda şüpheli *mi* olur?"

Rebus hemen yanı başında durmuş, dava notlarına bakıyordu. "Katilin profilini çıkarmamız gerek. Kurbanlarıyla yüz yüze gelmediğinden başka bir şey bilmiyoruz."

"Öte yandan Trevor Guest'i hacamat etmiş: kesikler, çizikler, çürükler. Ayrıca bize Guest'in nakit kartını bırakmış, demek ki adını bir çırpıda öğrenmemizi istedi."

"Sen buna sapma mı diyorsun?"

Ellen kafa salladı. "Hoş, buradaki tek sapma Cyril Colliar diyebiliriz pekâlâ, ne de olsa tek İskoç o."

Bakışlarını Trevor Guest'in yüzüne sabitlemişti Rebus. "Guest burada bir süre kalmış. Hackman bu kadarını söyledi bana."

"Nerede kaldığını biliyor muyuz?"

Rebus düşünceli bir tavırla hayır diye işaret ediyordu başıyla. "Dosyalardan birinde olmalı."

"Üçüncü kurbanın da İskoçya'yla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Mümkün tabii."

"Belki de kilit nokta bu. CanavarNobeti'ne yerine üç kurbana odaklanmak daha doğru."

"İşe koyulmaya hazır gibi konuşuyorsun."

Ellen başını kaldırıp Rebus'a baktı. "Uyku uyuyamayacak kadar gerginim. Ya sen? Giderken bazı dosyaları yanımda götürebilirim."

Rebus olmaz diye işaret etti. "Olduğun yerde kal." Eline bir tomar kâğıt alarak koltuğuna yürüdü, oturmadan önce arkadaki ayaklı lambayı yaktı. "Denise seni merak etmez mi?"

"Mesaj atarım, gece çalışacağımı haber veririm."

"Nerede çalıştığını söyleme... dedikodu çıkmasını istemem."

Ellen gülümseyerek baktı. "Söylemem, bunu ikimiz de istemeyiz. Aklıma geldi de, Siobhan'a haber verelim mi?"

"Neyi?"

"Davayı o yürütüyor, değil mi?"

"Hep aklımdan çıkıyor" diye geçiştiren Rebus elindeki raporlara döndü.

Uyandığında neredeyse geceyarısıydı. Ellen elinde bir çay fincanıyla mutfaktan odaya parmak ucunda yürüyordu.

"Affedersin."

"Uyuyakalmışım."

"Bir saati geçti" derken Ellen bir yandan çayını üflüyordu.

"Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Kayda değer bir şey yok. Neden yatağına gitmiyorsun?"

"Seni tek başına mı bırakayım?" Kollarını öne doğru uzatırken omurgasından çatırtılar duyuldu. "Ben iyiyim."

"Yorgun görünüyorsun."

"Herkes durmadan bunu söylüyor." Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü. "Ne kadar ilerledin?"

"Edward Isley'yle İskoçya arasında herhangi bir bağlantı bulamadım, ne akrabası, ne işi var, ne de burada tatil yapmış. Acaba yanlış yerden mi başladık diye merak ediyorum."

"Nasıl?"

"İngiltere'nin kuzeyiyle ilişkisi olan Colliar'dı belki."

"İyi bir noktaya temas ettin."

"Ama bundan da bir şey çıkmayacak galiba."

"Biraz mola versene."

Ellen fincanını kaldırdı. "Sence bu neye benziyor?"

"Daha somut bir şeyi kastetmiştim."

Ellen omuzlarını yuvarlıyordu. "Jakuzzi ya da masör falan yok değil mi bu tesiste?" Rebus'ın yüz ifadesini görünce "Şaka şaka" diye ekledi hemen. "İçimden bir ses senin sırt masajında usta olduğunu söylüyor. Ancak..." Sözünü tamamlamadan fincanı ağzına götürdü.

"Ancak ne?"

Ellen fincanı tekrar indirdi. "İşte, sen ve Siobhan..."

"...mesai arkadaşlarıyız" diye tamamladı Rebus. "Mesai arkadaşları *ve* iki dost. Dönen dedikodulara rağmen daha fazlası yok."

"Söylentiler *ayyuka* çıkmış bulunuyor ama."

"Öyleler işte, söylenti onlar. Yani kurmaca."

"İlk değildi ama, haksız mıyım? Sen ve Komiser Muavini Templer."

"Gill Templer çok eskidendi, Ellen."

"Aksini söylemiyorum." Ellen gözlerini boşluğa dikmişti. "Bizim işimizde... ilişkilerini sürdürmeyi başaran kaç kişiyi tanıyorsun?"

"Birkaç tane var. Shug Davidson yirmi yıllık evli mesela."

Ellen kabullendi. "Ancak sen, ben, Siobhan... ve ismini sayabileceğim daha nicesi..."

"Bu işin doğasında var."

"Karşılaştığımız diğer bütün yaşantılara rağmen..." Dava dosyalarına doğru elini sallıyordu. "Kendimize ait bir yaşantı kurma konusunda beceriksiziz." Bakışları Rebus'taydı yine. "Siobhan'la aranızda bir şey yok mu sahi?"

Yok dercesine başını salladı Rebus. "Dolayısıyla aramıza gireceğini düşünme."

Ellen bu uyarıya kızmış gibi görünmeyi denedi ama söyleyecek söz bulmakta zorlanıyordu.

"Kur yapıyorsun" diye devam etti Rebus. "Bunu yapmanın aklıma gelen tek sebebi Siobhan'ı gıcık etmek istemen."

"İnanmıyorum." Ellen fincanı hızla vurunca masaya serilmiş ne kadar kâğıt varsa hepsine çay sıçramıştı. "Nasıl küstah, saptırılmış, kalın kafalı..." Sandalyeden kalkıyordu.

"Bak, haksızsam özür dilerim. Gece yarısı oldu, belki ikimizin de gözlerimizi kapayıp dinlenmeye ihtiyacı..."

"Teşekkür etsen hoş olurdu."

"Ne için?"

"Sen horlarken sıkıcı bir işi yerine getirdiğim için! Azar işiteceğimi bile bile sana yardım ettiğim için! *Her şey* için!"

Rebus ayaktaydı, sersem görünüyordu, ağzını açmadan önce bir an düşünüp Ellen'ın duymak istediği iki sözcüğü söyledi.

"Teşekkür ederim."

Ellen ceketiyle çantasını kaptığı gibi yapıştırdı cevabı. "Ağzına sıçayım, John." Odadan dışarı çıkarken Rebus kenara çekilip ona yol verdi, ardından kapı güm diye kapandı. Cebinden bir mendil çıkarıp ıslanan kâğıtları kurulamaya koyuldu.

"Fazla hasar yok" dedi kendi kendine. "Fazla hasar yok..."

Morris Gerald Cafferty yolcu kapısını açık tutarken, "Kabul ettiğin için teşekkürler" diyordu. Siobhan önce bocaladı ama sonra bindi arabaya.

"Sadece konuşuyoruz" diye uyardı Cafferty'yi.

"Elbette." Yavaşça kapıyı kapayıp şoför tarafına yürüdü. "Ne berbat bir gündü, değil mi? Princes Street üstünde bombalı eylem..."

Siobhan onun söylediklerine aldırmadan yeniledi uyarısını. "Bundan daha ileriye gitmiyoruz."

Cafferty koltuğuna kurulup kapayı kapadı, cüssesini sola doğru yan çevirdi. "Yukarıda da konuşabilirdik."

Siobhan başını sallıyordu. "Asla adımını atamazsın *o* eşikten içeri."

Cafferty uğradığı hakarete razı geldi. Göz ucuyla Siobhan'ın oturduğu apartmana bakıyordu. "Artık daha iyi bir yere taşındığını sanıyordum."

"Burası gayet iyi" kestirip attı. "Hoş, beni nasıl bulduğunu öğrenmek isterdim."

Cafferty gülücükler saçıyordu. "Dostlarım var. Bir telefon etmem yetti."

"Tabii aynı numarayı Gareth Tench'e yedirmen mümkün değil herhalde. İşin uzmanına bit telefon et, bir daha o adamdan haber alamazsın..."

"Ölmesini istemiyorum." Uygun sözcüğü düşündükten sonra ekledi. "Küçük düşsün, bana yeter."

"Aşağılanmak gibi mi? Sindirilmek? Gözü korkutulmak?

"Bana sorarsan, artık herkesin onun gerçek yüzünü görmesinin zamanı geldi." Yan koltuğa biraz daha yaklaşmıştı. "Ne olduğunu *sen* biliyorsun artık. Ancak Keith Carberry'nin peşindeyken kaleyi ıskalayacaksın." Yine güldü. "Futbol meraklılarıyla sohbet ederim, rakip kulüplerin taraftarları da olsalar fark etmez."

"Biz *her konuda* rakibiz, Cafferty, aksini düşünme sakın."

Başını hafifçe eğdi. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun, farkında mısın?"

"Kimin?"

"Kim olacak, Rebus tabii. Aynı kırıcı tutum, siz herkesten daha iyisini bilirsiniz... herkesten daha iyi *olduğunuzu* düşünürsünüz."

"Vay canına, rehberlik saati galiba."

"İşte. Yine öyle yapıyorsun. Sanki Rebus düğmene basmış gibi." Cafferty kıkırdıyordu. "Artık kendi kararlarını vermenin zamanı geldi, Siobhan. Rebus koluna altın saati takmadan yap bunu... yani çok yakında." Soluklandıktan sonra ekledi. "Şimdi tam zamanı."

"Akıl alacağım son kişi sensin."

"Akıl vermiyorum, *yardım* öneriyorum. İkimiz bir olursak, Tench'i devirebiliriz."

"Aynı teklifi John'a da yapmadın mı? Kiliseye gittiğiniz akşam? Olmaz dediğine bahse girerim."

"Evet demek istedi aslında."

"Ama demedi."

"Rebus'la aramızdaki husumet çok eski, Siobhan. Nasıl başladığını ikimiz de unuttuk. Ama seninle ben, bizim öyle bir mazimiz yok."

"Sen gangstersin, Mr. Cafferty. Senden gelecek herhangi bir yardım beni senin *gibi* yapar."

"Hayır" dedi hızla başını sallayarak, "senin yapacağın annenin maruz kaldığı saldırının sorumlularını içeri atmak. Eğer elinde yalnızca o fotoğraf varsa, Keith Carberry'den ötesine geçemezsin."

"Sen daha fazlasını önüme sereceksin demek? Tıpkı şu alışveriş kanallarına çıkan düzenbazlar gibi."

"Kabalık ediyorsun" diye azarladı Siobhan'ı.

Siobhan, "Kaba ama adil" dedi düzelterek. Ön cama dikmişti gözlerini. Apartmanın kapısında duran bir taksiden sarhoş görünen bir çift indi. Taksi uzaklaşıyordu, kucaklaşıp öpüşürlerken dengelerini kaybederek kaldırıma düşeceklerdi az kalsın. "Skandala ne dersin? Encümen başkanını bulvar gazetelerinin manşetlerine taşıyacak bir habere?"

"Aklından ne geçiyor?"

"Tench karısını aldatıyor" diye anlattı Siobhan. "O sevgililerini görmeye giderken kadın televizyonun karşısında oturuyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşım var, Ellen Wylie... onun kız kardeşiyle..." Eğer haber duyulursa, manşetlere yalnızca Tench çıkmaz... Denise de yanında yer alır. "Yok, olmaz" dedi fikrini değiştirerek. "Unut gitsin." Aptalsın, aptal, çok aptal...

"Neden?"

"Çünkü çoğu kimseden daha hassas bir kadını yaralamış oluruz."

"Unuttum, bil o zaman."

Siobhan yüzüne bakıyordu Cafferty'nin. "Anlatsana, yerimde olsan *sen* ne yapardın? Gareth Tench'i nasıl tufaya getirirdin?"

Sanki dünyada en bilinen şeymişçesine, "Genç Keith'e ulaşarak, tabii" yanıtı geldi Cafferty'den.

Mairie kovalamacanın tadını çıkarıyordu.

Burası dizi yazılar bölümü değildi; ne yazı işleri müdürünün kankası istediği için asparagas haber yapılırdı ne de fazla şişirilen bir filmi veya kitabı pazarlama amaçlı röportajlar. Burası istihbarat bölümüydü. Zaten gazetecilik mesleğine onu çeken işin bu yönüydü.

Sonu çıkmaz olsa da heyecan verirdi, şimdiye dek kimbilir kaç kere yanlış sokağa sapmıştı. Oysa şimdi Londra'daki bir gazeteciyle temas halindeydi, o da serbest çalışıyordu. İlk telefon görüşmelerinde ikisi de lafı dolandırıp durmuşlardı. Londra'da bağlantı kurduğu kişi bir televizyon projesi üstünde çalışıyordu, Irak'la ilgili bir belgesel çekilecekti. Adı *My Baghdad Lanunderette* olacaktı: *Bağdat'taki Çamaşırcım.* Önce bunun nedenini söylemekten çekiniyordu gazeteci. Fakat sonra Mairie ona Kenya'daki bağlantılarından söz edince Londra'daki adam biraz yumuşamıştı.

Mairie kendi kendine gülümsüyordu, sadede gelmeden önce laf dolandırmada başı *kendi* çekmeliydi.

Bağdat Çamaşırcısı denmesinin nedeni Irak genelinde yürütülen para aklama işleri ve özellikle de orada bulunan sermayeydi. ABD tarafından verilen milyarlarca, belki on milyarlarca dolarla ülke yeniden inşa ediliyordu. Bunun büyük miktarının kaynağı bi-

linmezdi. Bavullar dolusu nakit para yerel yöneticilere rüşvet olarak dağıtılırdı. Koşullar ne olursa olsın seçimlerin sorunsuz gerçekleşmesi için açılan avuçlar doldurulurdu. Amerikan şirketleri yeni oluşan pazara, Londra'daki gazetecinin sözleriyle, "müthiş çekincelerle" giriyorlardı. Paralar ortalığa saçılırken savaşın çeşitli tarafları bu belirsiz dönemlerde kendilerini güvencede hissetmeli...

Silahlanmalıydılar.

Şiiler, Sünniler ve Kürtler. Evet, su ve elektrik ihtiyaçtı ama etkili silahlarla roketatarlar da öyle. Yalnızca savunma amaçlı elbet, çünkü yeniden inşa ancak insanlar korunduklarını hissettiklerinde mümkündü.

"Silahların denklemden çıkarıldığını sanıyordum" demişti Mairie.

"Kimsenin görmediği bir sırada tekrar yerine konmak üzere."

"Sen bütün bunlarla Pennen arasında ilişki mi kuruyorsun?" diye sormuştu sonunda, bir yandan da telefonu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırmış hızla not alıyordu.

"Çok küçük bir bağlantı. Adam sıradan bir ayrıntı, uzun bir mektubun sonundaki ufak bir not. Elbette kendi başına hareket etmiyor, değil mi ya? Başında olduğu şirketin işleri bunlar."

Mairie hemen ekledi. "Sahibi olduğu şirket sayesinde Kenya'da bal alacağı çiçekleri bir bir seçme gayretinde."

"Hem iktidarı *hem de* muhalefeti mi yemliyor? Öyle, benim de kulağıma gelmişti. Bildiğim kadarıyla abartılacak bir şey değil."

Oysa Kamweze adındaki diplomat sayesinde biraz daha fazlasını öğrenmişti Mairie. Hükümetin bakanlarına arabalar; muhalefet liderlerinin yönetimindeki bölgelerde yol inşaatları; önemli kabile reislerine yeni konutlar. Bunların hepsi "yardım" olarak anılırken Pennen teknolojisinin sağladığı silahlar ülkenin ulusal borcunu katlıyordu.

"Irak'ta" diye devam etti Londra'daki gazeteci, "Pennen Endüstrileri yeniden inşanın gölgede kalan yanına kaynak sağlıyor, daha açıkçası özel savunma taşeronlarına. Bunlar Pennen tarafından silahlandırılıp finanse ediliyor. Büyük ölçüde özel sektör tarafından yürütülen tarihin ilk savaşı olabilir."

"Peki, bu savunma taşeronları ne yaparlar?"

"Ülkeye iş yapmak için gelenlere korumalık yaparlar. Ayrıca barikatlara adam yerleştirir, Yeşil Bölge'yi korur, yerel seçkinlerin kontak anahtarlarını çevirirken *Baba* filminden bir sahne yaşama korkusuna kapılmamalarını..."

"Anladım. Paralı askerler gibi?"

"Hiç değil, tamamen yasal."

"İyi ama parayı Pennen veriyor."

"Bir yere kadar..."

İkisi de birbirlerini yine arayacaklarına dair sözler verdikten, Londra'daki dostu Irak haberlerinden uzak durmasını şart koştuğu sürece birbirlerine yardımcı olabileceklerini vurguladıktan sonra Mairie nihayet telefon görüşmesini sonlandırmıştı. Aldığı notlar henüz kurumadan klavyenin başına geçip yazmaya koyuldu, arkasından Allan'ın *Zor Ölüm 3* filmini seyrettiği oturma odasına gitti: Allan evde sinema düzeni kurduğundan beri sevdiği eski filmlerin hepsini yeniden izleyiyordu. Ona sarıldıktan sonra birer kadeh şarap doldurdu.

"Neyi kutluyoruz?" dedi Allan yanağından makas alarak.

"Sen Irak'a gitmiştin" dedi Allan'a, "orayı anlatsana bana."

Aynı gece daha geç vakit yataktan kalktı Mairie. Telefonundan çıkan ses mesaj geldiğini haber veriyordu. *Herald* gazetesinin Westminster muhabiri göndermişti. İki yıl önce bir ödül töreninin yemeğinde yan yana oturmuş, Mouton Cadet şarabı eşliğinde her kategoride elemeye kalan adaylara kahkahalarla gülmüşlerdi. Mairie adamla görüşmeye devam ediyordu, evli olmasına rağmen çok hoşlanmıştı ondan, üstelik bildiği kadarıyla mutlu bir evliliği vardı. Üstünde bir tişörtle halı kaplı basamaklara oturup çenesini dizlerine dayayıp mesajı okumaya koyuldu.

Pennen hk daa ck blg icn ara!

Mairie onu aramaktan daha fazlasını yapacaktı. Gecenin bir yarısında kalkıp Glasgow'a kadar direksiyon salladı, 7/24 dört açık bir kafede buluştular. İçerisi öğrenci kılıklı sarhoşlarla doluydu ama gürültü yapmak yerine uyukluyorlardı. Buluştuğu arkadaşının adı aralarında şaka konusuydu. Cameron Bruce: "hangi sırayla okursan

oku gayet kullanışlı." Altlı üstlü eşofman takımla gelmişti Cameron, saçı başı dağınıktı.

"Günaydın" dedi anlamlı bakışlarla saatine bakarken.

Mairie, "Kabahat senin" diye azarladı onu. "Gece yarısı bir kadınla dalga geçmeyeceksin."

"Anlaşıldı." Gözlerindeki pırıltı adamın mutlu evli durumunu bir daha kontrol etmesi gerektiğini anlatıyordu Mairie'ye. Onunla otelde buluşmadığına sevindi.

"Konuş bakalım."

Cameron karşılık olarak fincanını kaldırdı. "Kahve fena sayılmaz."

"Cammy bak, İskoçya'nın yarısını berbat esprilerini duymak için katetmedim."

"Neden geldin öyleyse?"

Mairie arkasına yaslanarak Richard Pennen'la neden ilgilendiğini anlattı. Bazı hususları atladı elbet, ne de olsa Cammy hem arkadaşıydı hem de rakibi. Kuşkusuz adam onun anlattıklarındaki boşlukları bilecek kadar zekiydi: Mairie'nin her soluklanışında ya da her fikir değiştirişinde hafifçe gülümsedi. Bir ara kafe çalışanları sorun çıkaran yeni bir müşteriyle uğraşırlarken Mairie susmak zorunda kalmıştı. Her şey gayet profesyonelce ve ışık hızıyla olup bitmiş, adam kendini kaldırımda bulmuştu. Kapıyı, çerçeveyi birkaç kez tekmeledikten sonra kamburunu çıkarıp uzaklaşmıştı oradan.

Birer fincan daha kahve söyleyip kızarmış yağlı tost ekmeği sipariş verdiler. Cameron Bruce ancak ondan sonra anlattı bildiklerini.

Daha doğrusu nelerden kuşkulandığını, ağızdan ağza dolaşan söylentilere dayalı hikâyeleri aktardı. "Bundan dolayı itinayla yaklaşmak gerekir."

Mairie anladığını başıyla gösteriyordu.

"Parti fonları" dedi Cameron. Mairie'nin tepkisi yalancıktan uykuya dalmak oldu. Bruce kahkahalarla gülerek aslında çok ilginç olduğunu söyledi.

"Hadi ya?"

Richard Pennen'ın İşçi Partisi'ne şahsen yüklü bir bağış yaptığı

anlaşılıyordu. Bunda bir sorun yoktu, hatta kendi şirketinin devlet ihalelerinden çıkar sağlamaya çalışmasında da.

"İş çevrelerinde olur bu" dedi Bruce, "başka çevrelerde de görülür."

"Yani ben bunca yolu Pennen'ın tamamen yasal ve dürüst işler yaptığını öğrenmek için mi teptim?" Mairie'nin şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Ben o kadar emin değilim. Dinle, Mr. Pennen iki taraflı oynuyor."

"İşçi Partisi kadar Muhafazakârlar'a da mı para dağıtıyor?"

"Bir bakıma öyle sayılır. Pennen Endüstrileri'nin desteklediği birkaç tüy ve ağır sıklet Muhafazakâr var."

"Ama bunu Pennen kendi adına yapmıyor, şirket mi yapıyor? O zaman da yasaları çiğnenemiş oluyor."

Bruce gülümsüyordu. "Mairie, politikada başını derde sokmak için ille de yasaları çiğnemen gerekmez."

Dik dik baktı Mairie. "Bir şey daha var, yok mu?"

Bruce tost ekmeğinin öbür yarısından bir lokma koparırken "Olabilir" diye yanıtladı

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FINAL PUSH

8 Temmuz Cuma

22

Gazetelerin ön sayfaları kana bulanmıştı. Londra'daki kırmızı çift katlı otobüsün koskocaman renkli fotoğrafları kaplıyordu sayfaları. Sağ kurtulanların üstü başı kan ve is içindeydi, boş gözlerle bakıyorlardı. Bir kadının yüzüne büyük beyaz bir tampon tutulmuştu. Edinburgh travma sonrasını yaşıyordu. Otobüste bulunan şüpheli paket kontrollü bir şekilde patlatıldıktan sonra araç çekiciyle Princes Street'ten götürülmüştü. Civardaki mağazalardan birine bırakılan alışveriş torbasına da aynı işlem uygulanmıştı. Yola saçılmış cam kırıkları ve çarşamba günkü gösterilerde altüst edilmiş çiçek yatakları göze çarpıyordu. Ama her şey uzun zaman önce olup bitmişti sanki. İnsanlar işlerine güçlerine dönmüş, pencerelerin tahta perdeleri kaldırılmış, bariyerler üstü açık kamyonlara yerleştirilmişti. Gleneagles'daki protestocular da dağılıyordu. Tony Blair kapanış töreni için Londra'dan yola çıkarak tam vaktinde yetişmişti. Demeçler verilecek, imzalar atılacaktı ancak halk bütün bunlar karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Londra'daki bombalamalar ticaret görüşmelerinin kısa kesilmesine mükemmel bahane olmuştu. Afrika'ya yardımlar artırılacaktı fakat bu uğurda mücadele verenlerin istediği kadar olmayacaktı. Yoksulluğa savaş açmadan önce politikacıların başlatmaları gereken daha acil bir savaş vardı.

Rebus gazeteyi katlayıp kapadıktan sonra sandalyesinin yanındaki sehpaya fırlattı. Fettes Avenue üstündeki Lothian ve Sınır Güvenliği Karakolu'nun üst katındaki koridordaydı. Yataktan kalkmaya hazırlanırken arayıp çağırmışlardı. Rebus saati değiştirmeye çalışmıştı fakat Emniyet Amiri'nin sekreteri kararlıydı.

"Hemen" demişti. Bu nedenle Rebus ancak bir kahve, kek ve

gazete almasına yetecek kadar durmuştu yolda. James Corbyn'in kapısı açıldığında hamurun son parçası hâlâ elindeydi. Ayağa kalktı, odaya gireceğini sanmıştı, oysa Corbyn'in koridorda ayaküstü görüşmekten hoşnut olduğu anlaşılıyordu.

"Adil davranıp seni uyardım sanıyordum, Müfettiş Rebus. Davadan alınmıştın."

"Evet, Amirim."

"Öyleyse bu ne?"

"Şey, efendim, Auchterarder davasında çalışmama izin olmadığını biliyordum, ama Ben Webster'la ilgili yarım kalmış birkaç işi tamamlarım diye düşündüm."

"Sen görevden uzaklaştırıldın."

Rebus afallamış görünüyordu. "Sadece tek bir davadan değil miydi?"

"Görevden el çektirilmek ne anlama geliyor, bal gibi bilirsin."

"Affedersiniz, efendim, yaş ilerliyor."

"Sahiden öyle" diye söylendi Corbyn. "Emekliliğin çoktan geldi zaten. Neden hâlâ buralarda takıldığını merak ediyorum."

"Yapacak daha iyi bir işim yok." Rebus bir an bocaladı ama ekledi. "Aklıma gelmişken, efendim, bir seçmenin kendi Parlamento Üyesi'ne soru sorması suç mudur?"

"Kendisi Ticaret Bakanı, Rebus. Başbakan'ın gözü kulağı. Bugün G8'in son günü, bu aşamada adımıza leke sürdürmek istemeyiz."

"Zaten bir daha Bakan'ı rahatsız etmem için hiçbir neden yok."

"Elbette yok, ne onu ne bir başkasını. Bu senin son şansın. Şu anda yazılı kınamayla yakayı sıyırabilirsin, fakat senin adın bir kere daha masama gelecek olursa..." Corbyn daha etkili olsun diye parmak sallıyordu.

"Mesaj alınmıştır, efendim." Rebus'ın telefonu çalmaya başlamıştı. Cebinden çıkarıp arayana baktı: Bilmediği bir numaraydı. Gümüş kutucuğu kulağına götürdü.

"Alo?"

"Rebus? Merhaba, ben Stan Hackman. Dün arayacaktım ama olanlardan sonra..."

Corbyn'in gözlerini kendisinden ayırmadığının farkındaydı Rebus. İşveli bir sesle, "Tatlım" dedi arayana. "Birazdan ararım seni, söz." Öpücük sesi çıkararak kapama düğmesine bastı. "Kız arkadaşım" dedi Corbyn'e.

Emniyet Amiri odasının kapısını açarken, "Cesur bir kadınmış" diye yorum yaptı.

Toplantı sona ermişti.

"Keith?"

Siobhan camı indirmiş, arabasında oturuyordu. Keith Carberry bilardo salonunun kapısına doğru ilerliyordu. Salon saat sekizde açılmıştı, ne olur ne olmaz diye Siobhan sekize çeyrek kala gelmişti oraya, yorgun argın otobüs durağına yürüyen işçileri seyrediyordu. Eliyle arabaya gelmesini işaret etti Keith'e. Delikanlı bir sağa, bir sola baktı, tuzağa düşürülmekten korkmuştu. Kolunun altında ince uzun bir kılıf vardı, herhalde kendi istekasını taşıyordu. Siobhan bunun gerektiğinde kullanışlı bir silah olarak iş göreceğini düşündü.

"Ne var?"

"Beni hatırladın mı?"

"Domuz kokusunu hemen alırım." Lacivert kapüşonunu uçuk renkli beysbol şapkasının üstüne çekmişti. Fotoğraflarda da aynı kıyafet vardı üzerinde. "Seni bir daha göreceğimi biliyordum, o gece sinyal vermiştin." Sözlerini noktalarken kıvrık avcunu apış arasına götürdü.

"Mahkeme nasıl geçti?"

"Harika."

Siobhan saymaya başladı. "Huzuru bozmak suçundan mahkûm oldun. Bundan sonra Princes Street'ten uzak durman ve her gün Craigmillar Polis Karakolu'nda imza vermen kaydıyla kefaletle salıverildin."

"Beni mi takip ediyorsun? Duyduğuma göre bazı kadınlar meraklıymış buna." Kahkahalar atarak doğruldu. "İşimiz bitti mi?"

"Daha yeni başlıyor."

"Güzel." Keith arkasına dönmüştü. "O zaman içeride görüşürüz."

Siobhan bir daha seslendi ama delikanlı aldırmadı. Kapıyı hızla açıp bilardo salonuna girdi. Siobhan camı yukarı kaldırdıktan sonra arabadan çıktı, kilitledi. Onun peşinden salona girdi. Lonnie Bilardo Okulu: "Restalrig'in En İyi Masaları."

Salon loş ve havasızdı, galiba her günün sonunda doğru dürüst temizlik yapılmıyordu. Masalardan ikisinde oyun çoktan başlamıştı. Carberry meşrubat makinesine bozuk para atarak bir kutu kola çekti. Personel yoktu görünürde, belki de oynayanlar onlardı. Toplar takırdayarak deliklere düşüyordu. Vuruşlar arasında küfür etmek zorunluydu galiba.

"Hay senin şansına sıçayım."

"Siktir git. Üst köşeye altı, seyret şimdi, bok herif."

"Karı var."

Dört çift göz Siobhan'a döndü. Umursamayan bir tek Carberry'ydi, kolasını yudumluyordu. Arkadan radyo sesi geliyordu, ama parazitliydi.

"Yardım edebilir miyim, tatlım?" dedi oyunculardan biri.

"Birkaç oyun çıkararın belki" diyen Siobhan beş sterlin banknotu uzatırken. "Bozabilir misin?"

Ergen yaşlarda bir delikanlı olmasına rağmen birinci vardiyayı ona vermişlerdi anlaşılan. Kâğıt parayı aldı, tezgâhın arkasındaki kasayı açarak on adet elli peni saydı.

"Masalar ucuz."

Oyunculardan biri düzeltti Siobhan'ın sözlerini. "Masalar boktan."

"Kes şunu, Jimmy" dedi delikanlı. Fakat Jimmy çoktan adımlarını açmaya başlamıştı.

"Hey, tatlım, sen şu *Sanık* filmini seyrettin mi? Jodie Foster havasına girdiğin an kapıyı kilitlemeyi ihmal etmeyiz."

Siobhan hemen cevabı yapıştırdı. "Dene bak, kim *neyi* kilitleyecek görürsün, o zaman."

"Sen ona aldırma" dedi delikanlı. "Ben oynarım seninle."

Keith Carberry elindeki boş kola kutusunu ezerken geğirerek araya girdi. "Onun istediği benimle boy ölçüşmek."

Siobhan görevli delikanlıya, "Belki sonra" diyerek Keith'in masasına yöneldi. Bozuk parayı top yuvasına attı. "Diz şunları" diye buyurdu. Kendine isteka seçerken Carberry de üçgeni hazırlamakla meşguldü. İsketaların hepsinin ucu aşınmıştı, görünürde tebeşir yoktu. Carberry kılıfını açmış istekanın iki parçasını birbirine birleştiriyordu. Sonra cebinden hiç kullanılmamış bir tebeşir küpü çıkararak işe koyuldu. Tebeşiri cebine geri koyarken Siobhan'a göz kırpıyordu.

"Lazımsa elini sokar, alırsın. Adil olsun diye yazı turaya ne dersin?"

Bu sözler karşısında kahkahalar patlamıştı ama Siobhan istekaya çoktan eğilmiş vuruşa hazırlanıyordu. Haki çuha yer yer aşınmıştı, yine de net görebiliyordu, oyunu açarken çizgili top orta deliğe girmişti. Iskalamadan önce iki isabetli atış daha yaptı.

Deminki oyunculardan diğeri, "Senden daha usta, Keith" diye atıldı.

Carberry ona kulak asmadan peş peşe üç topu deliğe soktu. Dördüncüyü de uzunlamasına göndermeyi deniyordu. Yarım parmak farkla kaçırdı. Siobhan kolay atış bırakmamıştı, o da falsolu atışla üç bantan çıkmaya karar verdi. Faul yaptı.

"İki hedef" diye hatırlattı Siobhan. Sıradaki topunu da deliğe sokması, sonra da kendi sayısını ikiye katlaması, ardından öbür masalardan yükselen naraları duyması gerekiyordu. Onları seyretmek için herkes oyununa ara vermişti. Son iki atış yerini buldu, geriye bir tek siyah top kalmıştı. Alt bant boyunca yuvarlanan top deliğin kenarında kalakalmıştı. Oyunu Carberry aldı.

"Bir ders daha ister misin?" dedi pis pis sırıtarak.

"Önce susuzluğumu gidereyim." Siobhan makineye yürüyüp bir Fanta aldı. Carberry de aynısını yaptı. Diğer masalarda oyunlar tekrar başlamıştı; biraz olsun onu aralarına kabul ettiklerini düşünüyordu Siobhan.

Carberry'ye dönüp alçak sesle konuştu. "Onlara kim olduğumu söylemedin. Sağ ol."

"Sen neyin peşindesin?"

"*Senin*, Keith." Katlanmış bir kâğıt parçasını uzattı delikan-

lıya. Princes Street Parkı'nda çekilen fotoğrafın bilgisayar çıktısıydı. Carberry eline alıp incelemeye koyuldu, sonra geri verdi.

"N'olmuş?"

"Vurduğu kadın var ya... ona bir daha bak." Fanta kutusundan bir yudum aldı. "Herhangi bir benzerlik dikkatini çekiyor mu?"

"Dalga geçiyorsun."

Siobhan başını salladı. "Annemi hastanelik ettin, Keith. Kim olduğunun ya da kimi yaralayacağının senin için hiçbir önemi yoktu. Tek amacın patırtı çıkarmaktı, bunu da başaracaktın."

"Bu nedenle mahkemeye çıktım."

"Tutanakları okudum, Keith. Savcının bu olaydan haberi yok." Parmağını resme vuruyordu. "Sadece kalabalıkta tespit eden bir polisin ifadesine dayanarak sorguladı seni. Sopayı fırlatıp attığını görmüştü o polis. Ne kadar ceza yersin? Elli sterlin mi?"

"Haftalığımdan birer birer alınacak."

"Ama onlara bununla elimdeki diğer fotoğrafları gösterirsem, ansızın hapis cezası olasılığı artar, öyle olmaz mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir iş değil" dedi Carberry kendinden emin bir tavırla.

Siobhan başıyla doğruladı. "Çünkü daha önce birkaç kere hapse atıldı. Ama zaman var, bir de *zaman* var."

"E?"

"Benim ağzımdan çıkacak bir sözle vidalar o kadar gevşek olmayabilir. Yalnızca kötü adamların girdiği deliğe atılman için kulis yapabilirim: tecavüzcüler, psikopatlar, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan müebbetlikler. Sicilinde yazdığına göre ıslahevinde, açık cezaevlerinde yatmışsın... Kısacası, üstesinden gelebileceğini söylemenin nedeni buna hiç *mecbur* kalmaman."

"Bütün bunları annen savrulan sopanın önüne çıktı diye mi söylüyorsun?"

"Bütün bunları" dedi Siobhan, "benim elimden *gelebilir* diye söylüyorum. Bir şey daha var, dostun Tench bunları dün akşam öğrendi... ama seni uyarmamış olması tuhaf."

Bilardo salonundan sorumlu delikanlının cep telefonuna mesaj

gelmişti. Öbürlerine sesledi: "Hey, muhabbetkuşları, patron sizinle görüşmek istiyor."

Carberry gözlerini Siobhan'dan ayırarak ona döndü. "Ne?"

"Patron." Delikanlı üstünde Personele Özel yazan kapıyı işaret ediyordu. Kapının hemen üstünde duvara yerleştirilmiş bir kamera vardı.

"Bana sorarsan, patronun dediğini yapalım" dedi Siobhan. "Sen ne dersin?" Carberry'yi kapıya doğru iterek açtı. Girdikleri koridorda üst kata çıkan bir merdiven vardı. Çatı ofis olarak döşenmişti: çalışma masası, sandalyeler, dosya dolabı. Kırık istekalarla boş su soğutucusu. Tavandaki tozlu iki pencereden ışık süzülüyordu.

Koca Ger Cafferty bekliyordu onları.

"Keith sensin herhalde" dedi elini uzatarak. Carberry onunla tokalaşırken gözleri gansterle Siobhan arasında gidip geliyordu. "Kim olduğumu biliyorsun?" dedi Carberry, tereddüt içinde kalmıştı, sonra kafa salladı. "Tabii biliyorsun." Cafferty delikanlıya oturması için yer gösterdi. Siobhan ayakta kalmıştı.

"Burası senin mi?" Soruyu sorarken biraz titriyordu delikanlı.

"Yıllardır öyle."

"Lonnie'ye ne oldu?"

"Sen daha doğmadan ölmüştü, evlat." Cafferty elini pantolonun paçasına sürtüyordu, sanki teşebir tozu bulaşmıştı. "Dinle, Keith... Hakkında iyi şeyler duydum, ama aklını çelmişler anlaşılan. Çok geç olmadan doğru yola dönüp ondan şaşmaman gerekiyor. Annen senin için endişeli... Baban keçileri kaçırdığı için sana haddini bildiremiyor. Ağabeyin desen, araba hırsızlığından çoktan çamura battı." Cafferty yavaşça başını sağa sola sallıyordu. "Sanki hayatın yazılmış, onu oynamaktan başka çaren yok." Soluklandı. "Oysa biz bunu değiştirebiliriz, Keith, eğer bize yardım etmek istersen elbet."

Carberry'nin kafası karışmıştı besbelli. "Bugün dayak yeme günüm falan mı?"

Cafferty umursamazca omuz silkti. "İstersen onu da ayarlayabiliriz, Başpolis Clarke seni bebek gibi ağlarken görse ne kadar sevinirdi, tahmin edemezsin. Haksız sayılmaz tabii, annesine yaptık-

larını düşününce." Yine bir es verdikten sonra ekledi. "Ancak başka bir seçenek daha var."

Siobhan durduğu yerde kıpırdanıyordu, içinden bir ses Carberry'yi kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkararak Cafferty'nin hipnotize eden sesinden kurtulmasını söylüyordu. Gangster bunu hissetmiş olmalı ki gözünü bir an için ona dikip kararını beklemeye koyuldu.

Keith Carberry meraklanmıştı. "Nasıl bir seçenek?" Cafferty sesini çıkarmadı. Bakışları Siobhan'a kenetliydi hâlâ.

Delikanlıya, "Gareth Tench" diye açıklayan Siobhan oldu. "Onu istiyoruz."

"Sen de, Keith" dedi Cafferty, "onu bize getireceksin."

"Getirmek mi?"

Carberry'nin ayakta durmakta zorlandığı Siobhan'ın gözünden kaçmamıştı. Çocuğun ödü patlamıştı Cafferty'den; muhtemelen kendisinden de.

Sen kaşındın diyordu içinden.

Cafferty devam etti. "Tench seni kullanıyor, Keith" derken ninni söylercesine tatlı bir sesle konuşuyordu. "Senin dostun değil o, olmadı da."

Delikanlı itiraz etmek zorunluluğu hissetmişti. "Böyle bir şey demedi zaten."

"İyi çocuk." Cafferty ağır ağır ayağa kalkıyordu, şimdi arkasında duran masa kadar cüssesi vardı neredeyse. "Kendine hep bunu söyle" diye nasihat etti. "Zamanı geldiğinde çok işine yarayacak."

"Zamanı?"

"Onu *bize* verme zamanı."

Rebus, "Az önceki konuşma için kusura bakma" diyordu Stan Hackman'a.

"Neyi böldüm?"

"Emniyet Amiri'nden fırça yememi."

Hackman kahkahalarla gülüyordu. "Sen tam benim kafadansın, Johnny. Ama neden tatlım dediğini anlamadım." Elini kaldırdı.

"Yo, dur ben tahmin edeyim. İş için arandığını anlamasını istemedin... çünkü hiçbir işle meşgul olmaman gerekiyor, haksız mıyım?"

"Açığa alındım" diye doğruladı Rebus. Hackman yine kahkahalar atarak ellerini çırptı. Crags adlı bir bardaydılar. Servis çoktan bitmişti, içeride onlardan başka müşteri yoktu. Pollock Halls'a en yakın demlenme yeriydi burası, video ve masa oyunlarıyla, ses sistemleri ve ucuz hamburgerleriyle gelen öğrenciler takılırdı.

"Hayatımı eğlenceli bulan biri olmasına sevindim" dedi Rebus homurdanarak.

"Söylesene, kaç anarşisti patakladın?"

Rebus hiç dercesine başını salladı. "Burnumu yalnızca gereken yerlere sokarım."

"Dedim ya, John, tam benim kafadansın. Aklıma geldi de, beni Nook ile tanıştırdığın için sana doğru dürüst teşekkür etmemiştim."

"Yardımım olduysa ne mutlu bana."

"Kucak dansçısını yatağa atabildin mi?"

"Hayır."

"Bak ne diyeceğim, vasatlar arasında en iyisiydi. VIP locasını bile denemeye tenezzül etmedim." Gözleri bir an parlayıp hatıralara gömüldü, sonra kırpıştırıp tekrar bugüne döndü. "Artık sen kırmızı kart gördüğüne göre ben ne yapayım? Topladığım bilgileri sana mı vereyim, yoksa 'bekleyenler' dosyasına mı atayım?"

Rebus bardağından bir yudum aldı, taze sıkılmış portakal suyu içiyordu. Hackman büyük boy birasının yarısını çoktan götürmüştü. "Şu anda gevezelik eden iki ahbaptan başka bir şey değiliz" dedi Hackman'a.

"Öyleyiz." İngiliz düşünceli bir edayla kafa salladı. "Vedalaşmadan önce son bir içki içiyoruz."

"Yola mı çıkıyorsun?"

"Daha sonra" dedi Hackman. "Pek eğlendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Başka zaman yine gel" dedi Rebus. "Seni başka yerlere de götürürüm."

"Peki, böylece anlaşmamız bitmiş bulunuyor." Hackman sandalyesinde öne doğru kaydı. "Hatırlıyor musun sana Trevor

Guest'in burada bir süre kaldığını söylemiştim? Neyse, yurttaki çocuklardan birinden arşivleri taramasını istedim." Elini cebine sokup bir not defteri çıkardı, karalamalarla dolu bir sayfayı açtı. "Trevor bir süre Sınır bölgesindeydi, ama Edinburgh'da daha çok kaldı." Parmağını masaya bastırdı. "Craigmillar'da oda tutmuştu kendine, bir bakımevinde çalışıyordu: O zamanlar geçmişini araştırmak mümkün değildi."

"Yetişkinler için bakımevi mi?"

"Yaşlılar. Tekerlekli sandalyeyle onları tuvaletten yemek masasına götürürdü. En azından bize anlattıkları böyleydi."

"O tarihte sabıkası var mıydı?"

"Birkaç hırsızlık... uyuşturucu bulundurmak... kız arkadaşını tartaklamak. Ama kız şikâyetçi olmamıştı. Dolayısıyla senin şu kurbanlardan ikisinin yerel bağlantıları vardı."

"Evet. Ne kadar öncesinden söz ediyoruz?"

"Dört, beş yıl."

"Bana bir dakika izin verir misin, Stan?" Rebus ayağa kalkıp otoparka yürüdü, cep telefonunu çıkarıp Mairie Henderson'ı aradı.

"Merhaba, ben John."

"Ne berbat zamanlama. Clootie Well davasından neden hiç ses çıkmıyor? Yazı işleri müdürüm aptal olduğumu söyleyip duruyor."

"İkinci kurbanın bir süre Edinburgh'da kaldığını demin öğrendim. Craigmillar'da bir bakımevinde çalışmış. Oradayken başını derde soktu mu diye merak ediyorum."

"Polisin böyle şeyleri araştıracak bilgisayarları yok mu?"

"Ben eski dostlarımdan yararlanma yolunu tercih ediyorum."

"Veri tabanını tararım... bizim adli muhabire de sorabilirim. Joe Cowrie yıllardır işini iyi yürütür, üstelik lanet olası her davayı aklında tutar."

"Çok iyi olur, bu iş beş yıl öncesine kadar gidebilir. Ne bulursan beni arayıp haber ver."

"Sence katil burnumuzun dibinde mi yani?"

"Yerinde olsam yazı işleri müdürüne bunu çıtlatmazdım... umutlarını sonraya saklasın."

Rebus görüşmeyi sonlandırıp içeri dönmüştü. Hackman önün-

de yeni bir bira bardağıyla oturuyordu. Rebus'ın bardağını işaret etti.

"Şundan bir tane daha ısmarlayıp seni küçük düşürmek istemedim."

"Ben iyiyim" dedi Rebus. "Bunun için katlandığın zahmete teşekkürler." Açık duran deftere vurdu.

"Zor zamanlarında dost bir meslektaşa değer" diyen Hackman bardağını şerefe kaldırdı.

"Aklıma geldi de Pollock'ta hava nasıl?"

Hackman'ın yüz hatları gerilmişti. "Dün gece tatsızdı. Londra'dan gelen çocuklar devamlı telefondaydılar. Diğerleri zaten sevk edilmişlerdi. Hepimiz oradan nefret ediyoruz, farkındayım ama Londralıları telefonda görünce ne olursa olsun gitmeye karar verdim ve..."

Rebus başıyla aynı fikirde olduğunu ima etti.

"Tıpkı senin gibi, John, değil mi?" Hackman yine bir kahkaha attı. "Yüzünden okunuyor, seni mıhlamaya kararlılar diye pes etmeyeceksin."

Rebus bu sözleri kafasına tarttıktan sonra Craigmillar'daki şu bakımevinin adresini bilip bilmediğini sordu Hackman'a.

Crags Bar'a beş dakikalık mesafede sayılırdı.

Yolda giderken Mairie aradı, Trevor Guest'in Edinburgh'da geçirdiği günlere dair hiçbir kayda ulaşamamıştı. Eğer Joe Cowrie hatırlamıyorsa, mahkemeye çıkarılmamış demekti. Rebus teşekkür ederek araştırdığı herhangi bir konuda yardım isteğini geri çevirme hakkını ona tanıyacağına söz verdi. Hackman eşyalarını toplamak üzere Pollock'a dönmüştü. El sıkışarak vedalaşırken Hackman "Nook'un arkasındaki batakhaneleri" gezdirmeye söz verdiğini hatırlattı Rebus'a.

"Sözüm söz" demişti Rebus daha önce, ancak ikisi de bunu yerine getireceğine inanmıyordu.

Bakımevi hemen sanayi bölgesinin bitişiğindeydi. Rebus'ın burnuna mazot ve yanmış plastik kokuları geliyordu. Martılar tepede gaklayarak yiyecek arıyorlardı. Bakımevi güneş enerjisi için çatısı-

na paneller yerleştirilmiş tek katlı, uzun ahşap bir yapıdan ibaretti. Pencerelerden akordeon dinleyen yaşlı kimseleri görebiliyordu.

"Buna on yılın kaldı, John" diye mırıldandı. "O da şansın yaver giderse."

Her işi gören sekreter, Mrs. Eadie diye tanıttı kendini, ilk adını söylememişti. Öte yandan, Trevor orada hepi topu yaklaşık bir ay boyunca haftada birkaç saat çalışmış olsa da, onunla ilgili belgeleri dosya dolabında hâlâ saklıyordu. Hayır, Rebus'a gösteremezdi, özel hayatın gizliliğini korumalıydı. Eğer gerekli izni alırsa, tabii o zaman başkaydı.

Rebus anlıyorum anlamında kafasını salladı. Binadaki ısıtıcının termostatı en yüksek sıcaklığa ayarlanmıştı, ensesinden aşağı ter süzülüyordu. Kadının ofisi daracık, havasız bir yerdi, buram buram talk pudrası kokuyordu.

"Bu adamın" diye anlattı Mrs. Eadie'ye, "polisle başı derde girmişti. Onu işe alırken bunu bilmememiz mümkün mü?"

"Sorunları olduğunu biliyorduk, Müfettiş. Gareth anlatmıştı bize."

Rebus gözünü kadına dikti. "Encümen Başkanı Tench'ten mi söz ediyorsunuz? Trevor Guest'i buraya getiren Tench miydi?"

"Böyle bir yerde çalışacak güçlü kuvvetli genç erkekler bulmak hiç kolay olmuyor" diye açıkladı Mrs. Eadie. "Başkan her zaman bize dost elini uzatmıştır."

"Size gönüllüler mi buluyor yani?"

Kadın başıyla doğruladı. "Ona minnet borçluyuz."

"Şu sıralarda alacağını tahsil etmek üzere uğrayacağından hiç kuşkum yok."

Beş dakika sonra Rebus temiz havaya çıkarken akordeonun yerini Moira Anderson'ın sesinin aldığını duyuyordu. Hemen oracıkta kendine söz verdi, kucağında bir battaniyeyle "Charlie Is My Darling"* günlerini hatırlamaya çalışırken ağzına kaşıkla verilen haşlanmış yumurta yemektense kendini bir yerden aşağı atacaktı.

* Rolling Stones'un ününü tüm dünyaya duyurduğu 1965 yılında, İrlanda turnesi sırasında çekilmiş görüntüleriyle hazırlanan belgesel film. (ç.n.)

Rebus'ın oturduğu apartmanın önüne park etmiş, içinde oturuyordu Siobhan. Yukarıya çıkıp zili çalmıştı ama Rebus evde değildi. Belki böylesi daha iyiydi, hâlâ eli ayağı titriyordu. Çok gergindi, suçu kafeinde aramak aklına bile gelmiyordu. Dikiz aynasında kendine bakınca yüzünü her zamankinden daha solgun gördü. Biraz renk gelsin diye yanaklarını çimdiklemeyi denedi. Radyo açıktı ama haber istasyonlarını aramaktan vazgeçti. Sesler kulağına ya fazla nazik ve ısrarcı ya da ağdalı ve dolambaçlı gelmişti. Klasik FM kanalında karar kıldı. Melodi hiç yabancı değildi ama adını çıkaramıyordu. Daha fazla kafa yormayacaktı.

Lonnie Bilardo Okulu'ndan çıkarken avukatları sayesinde idam cezasından sıyrılmış biri havası vardı Keith Carberry'de. Eğer dışarıda bir dünya varsa, o da bunun tadına varmak istiyordu. Salonun sorumlusu Carberry'ye istekasını yanında götürmesini hatırlatmak zorunda kalmıştı. Siobhan bütün bunları kapalı devre kameralardan seyretmişti. Ekran is kaplıydı, görüntüler bulanıktı. Cafferty ses düzeni de yerleştirmişti, monitörün birkaç adım ötesinde duran, haşatı çıkmış görünen bir hoparlörden çatlak sesler patlarcasına çıkıyordu.

"Yangın nerede, Keith?"

"Kaybol, Jim-Bob."

"Işın kılıcına ne oldu?"

Carberry istekasını kılıfına yerleştirmek üzere durmuştu.

"Bence" diyordu Cafferty usulca, "onu avucumuza aldık diyebiliriz."

"Buna değecek mi?"

"Sabırlı ol, Başpolis Clarke. Öğrenmeye değer bir ders..."

Şimdi de arabasında oturmuş önündeki seçeneklere kafa patlatıyordu. En basiti delilleri Savcılığa teslim edebilir, daha ciddi bir suçtan yargılanmak üzere Keith Carberry'nin mahkemeye çıkmasını sağlayabilirdi. Böylece Tench'e dokunulmamış olacaktı, e ne olmuş yani? Niddrie kamp alanındaki saldırıları encümen başkanı tezgâhlamış olsa bile sıraevlerin arkasındaki bahçelerde Siobhan'ın imdadına yetişen de o olmuştu: Carberry oyun oynamıyordu Siobhan'la. Kanı kaynıyordu, adrenalin salgısı en yüksek seviyedeydi...

Savurduğu tehdit gerçekti.

Siobhan'ın korkusunu hissetmek, paniğe kapıldığını görmek istemişti.

Her zaman kontrol edilemezdi. Tench'in tek yaptığı durumu kurtarmaya çalışmaktı.

Ona bu kadarını borçluydu...

Diğer yandan annesini düşününce Carberry'yi öne sürmek hiç de adil olmamıştı. Adaletin yerine geldiğini hissetmiyordu. Siobhan daha *fazlasını* istiyordu. Özür ya da pişmanlık gösterisi ötesinde, haftalarca ya da aylarca nezarette kalma cezasından öte bir şey.

Telefonu çaldığında direksiyona kenetlenen parmaklarını gevşetmek zorunda kaldı. Ekranda Eric Bain adı görünüyordu. Açmadan önce fısıldayarak ant içti.

"Senin için ne yapabilirim, Eric?" diye sordu abartılı bir neşeyle.

"Nasıl gidiyor, Siobhan?"

Gülerek, "Yavaş" dedi itiraf edercesine, bir yandan da burnunu tutuyordu. İsteri nöbetinin hiç sırası değil, kızım diye uyardı kendini.

"Neyse, ama ben pek emin değilim, görüşmen gereken birini buldum galiba."

"Sahi mi?"

"Üniversitede görev yapıyor. Aylar önce yardım etmiştim kadına, bilgisayar simülasyonu için..."

"Aferin sana."

Sessizliğin ardından Eric sordu. "Sen iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim, Eric. Ya sen? Molly nasıl?"

"Molly harika... Ha, ne diyordum, şu öğretim görevlisi."

"Evet, ne diyecektin? Gidip onunla görüşmem mi gerekiyor?"

"Bilmem, istersen önce bir telefon et. Yani, belki bir şey çıkmaz."

"Genellikle öyle olur, Eric."

"Teşekküre gerek yok."

Siobhan gözlerini yummuştu, yüksek sesle bir of çekti. "Kusura bakma, Eric, pardon. Acısını senden çıkarmam yanlıştı."

"Neyin acısını?"

"Boşa giden bir haftalık çabanın."

Eric kahkahayla güldü. "Özrün kabul edildi. Sonra yine ararım, sen daha uygun olduğunda..."

"Dur biraz." Siobhan yolcu koltuğuna uzanıp çantasından not defterini çıkardı. "Numarasını versene, kadını arayayım."

Eric numarayı söylerken not aldı, adını da elinden geldiğince doğru yazmaya çalıştı, nasıl hecelendiğini ikisi de bilmiyordu.

"Peki, işime yarayacak nasıl bir bilgi var elinde?"

"Bir iki uçuk varsayım."

"Aman ne güzel!"

"Kulak versen, bir şey kaybetmezsin."

Oysa Siobhan artık öyle düşünmüyordu. Kulak vermenin bazen geri tepebildiğini öğrenmişti.

Hem de kötü teptiğini.

*

Rebus epeydir Şehir Meclisi Binası'na gelmemişti. High Street üstünde, St. Giles Katedrali'nin tam karşısındaydı. Sözümona iki bina arasındaki yola araçların girmesi yasaklanmıştı, ancak şehrin sakinlerinin çoğu gibi Rebus da işaret levhalarına aldırmayıp yol kenarına park etti. Meclis binasının ticaretle uğraşanların buluşma yeri olarak inşa edildiğini, ancak yerel tüccarın oradan uzak durarak eski alışkanlıklarını koruduğunu duymuştu. Politikacılar da yenilgiyi kabullenmek yerine oraya taşınıp içine yerleşmişlerdi. Ancak çok geçmeden tekrar yollara dökülecekleri, çünkü Waverley İstasyonu'nun bitişiğindeki otoparkın genişletilmesine karar verilmişti. Bütçenin ne kadar aşılacağını şimdiden bilmenin imkânı yoktu elbet. Eğer Parlamento'nun akıbetine uğrarsa, Edinburgh'daki barlar yakında içki içenlerin öfkesini körükleyecek yeni bir konuya kavuşacaktı.

Şehir Meclisi pis bir sokaktaydı: Mary Kings Close. Rebus yıllar önce oradaki köhne yeraltı labirentinde bir cinayeti araştırmıştı, maktul Cafferty'nin öz oğluydu. Ama pislikler temizlenmişti artık, yazın turistlerin uğrak yerlerinden biriydi. Birisi kaldırıma çıkmış el ilanları dağıtıyordu. Başında hizmetçi kepi, üstünde kat kat jüponuyla Rebus'ın eline indirim kuponu tutuşturmaya çalıştı. Rebus

başıyla almayacağını işaret etti. Gazetelerde şehre gelen konukların G8'in baskısını hissettikleri yazıyordu: Turistler hafta boyunca şehre adımlarını atmamışlardı.

"*Hi-ho, silver lining*" diye başlayan şarkıyı mırıldanmaya başladı: Her bulutun ardından güneş... Sonra ıslıkla çalmaya koyuldu. Danışma görevlisi Kylie'nin şarkısı mı diye sordu, hemen arkasından gülerek şaka yaptığını ima etti.

"Gareth Tench'i görecektim."

"Binada olduğunu sanmıyorum" dedi kadın. "Günlerden cuma... Meclis üyelerinin çoğu cuma günü bölgelerine giderler."

"Bu da onlara erkenden sıvışma bahanesi sağlar."

"Ne *demek* istediğinizi bilmiyorum." Ama kadının yüzündeki tebessüm silinmemişti, bal gibi biliyordu. Rebus'ın kanı kaynamıştı kadına. Nikâh yüzüğü var mı diye baktı, göremedi. Islığını değiştirerek "*Another One Bites the Dust*" şarkısını çalmaya başladı: *Hapı Yutan Biri Daha.*

Kadın önündeki panoda yer alan listeye göz atıyordu. "Şansınız varmış. Kentsel Dönüşüm Alt Kurulu..." Arkasındaki saate göz atarak ekledi. "Toplantı beş dakika sonra bitiyor. Sekretere burada olduğunuzu haber vereyim, Mr..."

"Dedektif Müfettiş Rebus" dedi kendine özgü gülümsemesiyle. "İstersen, John diyebilirsin."

"Buyurun, oturun, John."

Teşekkür anlamında hafifçe başını eğdi. Danışmadaki öbür sekreterin şansı o kadar açık değildi, oturdukları sokakta bulunan çöp varilleri hakkında biriyle görüşmek isteyen yaşlıca bir çifti başından savmaya çalışıyordu.

"E-et kaçık cöp döküyola."

"Pilakaya filan aldık laakin kimze kulakh azmıyo..."

Rebus oturacak bir yer buldu, sehpadaki yayınları okumamaya karar verdi, şehir meclisinin propagandası basın bülteni kılıfına sokulmuştu. Rebus'ın posta kutusuna sık sık bırakırlardı bunlardan, geri dönüşüme katkısını artırmasını sağlarlardı böylece. Cep telefonu çalıyordu, kapağını açtı. Mairie Henderson'ın numarası vardı ekranda.

"Senin için ne yapabilirim, Mairie?"

"Bu sabah sana söylemeyi unuttum... Richard Pennen'la ilgili bir şeylere ulaşmak üzereyim."

"Biraz anlatsana." Yeniden iç avlunun dışına çıktı. Lord Provost'un Rover aracı camlı kapıların önüne park etmişti. Onun yanında durup bir sigara yaktı.

"Londra'daki gazetelerden birinin ekonomi muhabiri onun gibilere özel dedektiflik hizmetleri veren biriyle tanıştırdı beni. O da beni bir televizyon yapımcısına gönderdi, şirket Savunma Bakanlığı'ndan alındığı günden beri Pennen'ı izlermiş meğer."

"Tamam, bu hafta harcırahını hak ettin öyleyse."

"Güzel, belki Harvey Nicks mağazasına gider, harcamaya başlarım."

"Peki, peki, sustum."

"Pennen'ın TriMerino adlı bir Amerikan şirketiyle bağlantısı var. Şu sıralarda Irak'ta adamları bulunuyor. Savaş sırasında çok sayıda ekipman imha edilmiş, silahlar dahil. TriMerino görevlileri iyi adamları yeniden silahlandırma işindeler..."

"Onlar her kimse."

"... Irak polisiyle yeni kurulan silahlı kuvvetlerin yerlerini koruyacaklarından emin olmak istiyorlar. Onlara göre, şimdi kulağını iyi aç, bu insani bir görev."

"Yani maddi destek peşindeler?"

"Irak'a milyarlarca para akıyor, bunun büyük bölümü çoktan sırra kadem basmış, ama bu başka bir hikâye. Dış yardımların karanlık dünyası: TV yapımcısı tam olarak böyle söyledi."

"Richard Pennen'a kancayı takmış, ha?"

"Umarım öyledir."

"Bunlarla benim ölü siyasetçi arasındaki bağlantı? Ben Webster'ın Irak'a giden yardım paralarını kontrol ettiğine dair herhangi bir iz?"

Mairie, "Henüz yok" diye itiraf etti. O sırada Rebus silktiği küllerin Rover'ın cilalı kaportasına uçmasını izliyordu.

"Bana bir şeyler saklıyorsun gibi geliyor."

"Senin ölü PÜ ile ilgisi olmayan şeyler."

"John Amca ile paylaşmaz mısın?"

"Hiçbir şey çıkmayabilir." Mairie kararsız kalmıştı. "Buna rağmen ben haberi yazabilirim, tabii. Yapımcının bütün hikâyeyi anlattığı ilk gazeteciyim ne de olsa."

"Aferin sana."

"Biraz daha övücü bir söz bulabilirdin."

"Affedersin, Mairie... kafamı kurcalayan şeyler var. Eğer Pennen'ın üzerindeki baskıyı artırırsan, ne âlâ."

"Ancak bunun sana bir yararı olması gerekmiyor, değil mi?"

"Bana bir sürü iyilik yapıyorsun, senin de onlardan *bir şey* elde etmen gerekir."

"Ben de öyle düşünüyorum." Yine kararsız kaldıktan sonra sordu. "Senin tarafında herhangi bir ilerleme var mı? Trevor Guest'in eskiden çalıştığı bakımevine gitmişsindir mutlaka."

"Pek bir şey çıkmadı."

"Bana anlatmaya değer mi?"

"Daha değil."

"Biraz kaçamak oldu."

Birkaç kişi binadan çıkmaya başlarken Rebus kenara çekildi, üniformalı bir şoför önden geliyordu, hemen peşinde küçük bir çanta taşıyan üniformalı başka bir adam vardı. Onların arkasından da Lord Provost. Kadın arabasının üstündeki külleri fark etmiş gibi bakıyordu, Rebus'a doğru kaşlarını çatarak arabasına girdi. İki erkek öne geçmişti. Rebus o evrak çantasının üstünde makamının arması olduğunu tahmin ediyordu.

"Pennen hakkında verdiğin bilgiler için teşekkür ederim" dedi Mairie'ye. "Görüşürüz."

"Telefon etme sırası şimdi *sende*" diye hatırlattı. "Madem barıştık, trafik çift yönlü aksın."

Rebus telefonu kapadı, izmariti söndürdükten sonra tekrar içeri dönünce demin konuştuğu danışma görevlisinin çöp varilleriyle ilgili tartışmaya karıştığını gördü.

"Sizin görüşmeniz gereken yer Çevre Sağlığı" diyordu altını çizerek.

"Yoo, şşeker, ordakiler iç dinlemes."

Karısı avaz avazdı: "Ama bişey yapmak lasım! Alk numara muamelezi görmek istemiyo aartık!"

Birinci danışma görevlisi teslim bayrağını çekmişti, "Pekâlâ" dedi iç çekerek. "Size vakit ayırabilecek birini bulabilecek miyim bakayım. Şuradan sıra numarası alın." Cihazı işaret ediyordu. Adam kâğıt parçasını alıp baktı.

Bir numara yazıyordu.

Rebus'ın görevlisi yaklaşması için el etti, kulağına eğilerek encümen başkanının aşağı inmek üzere olduğunu fısıldadı. Sonra gözünü yaşlı çifte dikerek, bu bilgiyi onlarla paylaşmamasını belirtti.

"Resmi bir iş için geldin galiba?" diye sordu biraz bilgi alma çabasıyla. Rebus kadının kulağına doğru iyice eğildi, ensesinden yayılan parfüm kokusunu alabiliyordu.

"Kanallarımı temizletmek istiyorum" dedi. Kadın bir an afallamış göründü, hemen arkasından şaka olmasını dileyerek dudaklarına çarpık bir gülümseme kondurdu.

Az sonra Tench sevimsiz bir ifadeyle çıkışa doğru yürüyordu. Elindeki evrak çantasını göğsüne yapıştırmıştı, sanki böyle yaparsa kendine siper olabilirdi.

"Sözümona tacizcilerden uzak bir gün olacaktı" diye söylendi. Rebus doğrularcasına kafa salladıktan sonra bekleyen çifte doğru kolunu uzattı.

"İşte Encümen Başkanı Tench burada. Yardımı dokunabilir."

Karı koca çoktan ayağa kalkmış, öfkeli bakışlar fırlatan Tench'e yürüyorlardı.

"İşiniz bitene kadar ben dışarıda bekleyeyim" dedi Rebus.

Tench çıkana dek bir sigara daha içti. Camın arkasından çiftin tekrar yerine oturduğunu görebiliyordu, şimdilik hallerinden memnun gibiydiler, yeni bir randevu için sözleşilmişti sanki.

"Alçak bir adamsın, Rebus" diye gürledi Tench. "Şu meretten bir tane de bana ver."

"Kullandığını bilmiyordum."

Tench paketten bir sigara çekti. "Yalnızca gergin olduğumda... ama şu sigara içme yasağı kapıda olduğuna göre fırsat varken hakkımı kullanayım." Sigarasını yakıp derin bir nefes çekti, dumanı

burun deliklerinden tütüyordu "Kimilerinin hayatta tek keyfi bu. Hatırladın mı, John Reid kenar mahallelerdeki bekâr annelerden söz ediyordu?

Rebus çok iyi hatırlıyordu. Fakat Savunma Bakanı Reid sigarayı bırakmıştı, dolayısıyla tiryakiliğin özrü olamazdı.

Rebus, "Demin için kusura bakmayın" diyerek camdan içerisini işaret etti.

Tench kabullenmişti. "Haklılar aslında. Birisi gelip görüşecek onlarla, ama arayıp kendisini çağırmama bozuldu, o başka. Sanırım ilk atışı dokuzuncu yeşilde kaldı. Vur, kaç, iki vuruşta..."

Gülüyordu, Rebus da gülümsedi. Bir süre sessizce sigaralarını tüttürdüler. Sıcak bir ortam olabilirdi. Tabii Tench bozmasaydı.

"Neden Cafferty'nin tarafını tutuyorsun?" O benden katbekat aşağılık bir alçak."

"Tartışmıyorum."

"Öyle mi?"

"Onun tarafında değilim."

"Hiç öyle görünmüyor."

"O zaman büyük resmi görmüyorsunuz."

"Ben işimi iyi yaparım, Rebus. Eğer inanmıyorsan, temsil ettiğim insanlara sor."

"İşinizde iyi olduğunuzdan şüphem yok, Mr. Tench. Kentsel Dönüşüm Kurulu'nun üyesi olmak sizin bölgeye yüklü bahşişler kazandırıyordur, üstelik seçmenlerinizi sevindirir, güçlü ve iyi huylu kılar."

"Yeni konut projeleri gecekonduların yerini alıyor, yerli sanayi sayesinde gelen teşvikler..."

"Huzurevleri sınıf mı atladı?"

"Kesinlikle."

"Ayrıca sizin tavsiye ettiğiniz elemanları işe aldılar... Trevor Guest bunlara bir örnek."

"Kim?"

"Bir zamanlar onu bir bakımevine sokmuştunuz. Aslen Newcastle'dan."

Tench hatırlıyordu. "İçki ve uyuşturucu sorunu vardı. Kimile-

rinin başına gelir, değil mi, Müfettiş?" Tench manalı bakışlar atıyordu Rebus'a. "Onu topluma kazandırmak istemiştim."

"İşe yaramadı. Güneye dönüp öldürüldü."

"Öldürüldü mü?"

"Auchterarder'de izlerini bulduğumuz üç maktulden biri de o. Bir diğeri de Cyril Colliar. Ne tuhaf değil mi, *kendisi* eskiden Koca Ger Cafferty için çalışırdı."

"Yine iş başındasın, bana bir şey yamamaya çalışıyorsun!" Tench sigarasını ileri geri sallıyordu konuşurken.

"Sadece kurban hakkında bir şeyler sormak istemiştim. Nasıl tanıştınız, neden ona yardım etme gereği duydunuz?"

"Ben *böyle* yaparım: Sana anlatıp duruyorum!"

"Cafferty sizin ona müdahale ettiğinize inanıyor."

Tench gözlerini devirdi. "Bunların hepsini konuştuk daha önce. Benim tek istediğim *onu* sürüden ayırmaktı."

"Biz yapmasak, siz yaparsınız yani?"

"Elimden geleni esirgemem, bu kadarını söyleyeyim." Ellerini yıkar gibi avuçlarını ovuşturuyordu. "Jeton daha düşmedi mi, Rebus? Seni maaşa bağladığını sanmam, ama beni altetmek için seni kullandığı hiç aklına gelmedi mi? Benim bölgemde uyuşturucu sorunu büyük, ben de bunu sınırlamaya yeminliyim. Eğer yoluna çıkmazsam, Cafferty dizginleri ele geçirir."

"Oradaki çetelerden siz sorumlusunuz."

"Yok öyle bir şey!"

"Nasıl yürüdüğünü gözlerimle gördüm. Şu sizin kapüşonlu velet zıvanadan çıkıp sağa sola saldırıyor, böylece uğruna savaştığınız dava uğruna yetkililerden daha fazla para tırtıklama fırsatını elinize veriyor. Zararı kazanca çevirmiş oluyorsunuz."

Tench gözünü dikmiş bakıyordu, derken gürültüyle nefes verdi. Sağına soluna döndü. "Aramızda kalacak, değil mi?" Rebus'ın böyle bir niyeti yoktu oysa. "Pekâlâ, söylediklerinde belki gerçeklik payı vardır. Dönüşüm için nakit gerek: doğruya doğru. Hesapları seve seve gösteririm sana, son penisine kadar her şey kayıtlı."

"Bilançoda Carberry hangi başlık altında kayıtlı?"

"Keith Carberry gibi birini *kontrol* etmezsin. Bazen yönlendi-

rir..." Tench omuz silkti. "Princes Street'te olanların benimle hiçbir ilgisi yok."

Rebus'ın sigarası filtresine kadar inmişti. Fırlatıp attı. "Ya Trevor Guest?"

"Yardım istemek için bana gelen yaralı bir adamdı. Karşılığını ödemek istediğini söyledi."

"Neyin karşılığını?"

Tench başını yavaş yavaş iki yana sallıyordu, izmaritini ayakkabısıyla ezdi, şimdi düşünceli görünüyordu. "Anladığım kadarıyla bir şey olmuş... ona ölüm korkusu yaşatmış."

"Nasıl bir şey?"

Bilmem diye işaret etti. "Uyuşturucu olabilir... ruhu karanlığa gömülmüştür. Polisle başı dertteydi ama sanki işin içinde başka bir şey daha vardı."

"Sonunda hapsi boyladı. Nitelikli hırsızlık, saldırı, cinsel taciz girişimi... Hayırseverlik numarası pek işine yaramamıştı anlaşılan."

Tench, "Numara olmasa keşke" diyerek gözünü yere dikmişti.

"Şimdi de siz numara yapıyorsunuz" dedi Rebus. "Bunda başarılısınız. Ellen Wylie'nin kardeşine uçkurunu çözdüren bu numaraydı. Şarabın da yardımıyla avcunuza düşecekti, evde televizyonun karşısındaki hanımdan haberi bile yoktu."

Tench canı yanmışçasına suratını buruşturdu, ama Rebus sadece buz gibi bir kahkaha attı.

"Merak ediyorum" diye başladı. "CanavarNobeti sitesine göz attınız. Ellen'la kardeşini böyle kapana kıstırdınız, öyle mi? Kankanız Trevor'ın fotoğrafını da o zaman gördünüz. Bundan hiç bahsetmemeniz bana tuhaf geldi."

"Böylece hepinizin beni kıstırmak için peşime düşmenize sebep oldum, öyle mi?" Tench olacak şey değil der gibi başını oynatıyordu.

"Trevor Guest hakkında yazılı ifade vermeniz gerekiyor, bütün anlattıklarınıza ekleyecek başka şeyler olmalı. Gayfield Square Polis Merkezi'ne bırakabilirsiniz, bugün öğleden sonra. Golf saatinizle çakışmaz umarım."

Tench şaşırmıştı. "Golf oynadığımı nasıl bildin?"

"Daha önce anlattıklarınızdan, ne dediğinizi bilerek konuşuyordunuz." Rebus ona doğru eğilmişti. "Sizi anlamak çok kolay, Başkanım. Tanıdığım pek çoklarına kıyasla, roman kahramanımız Janet gibi sizin de her şeyiniz gün gibi ortada, John'ı kandıramazsınız."

Rebus'ın dedikleri yeterliydi, Tench'i onlarla baş başa bıraktı. Arabaya dönerken bir trafik polisinin etrafında dolaştığını gördü. Parmağını ön camdaki POLİS tabelasına doğru tuttu.

"Bu *bizim* takdirimize kalmış."

Rebus adama bir öpücük göndererek direksiyonun arkasına geçti. Yola çıkarken gözü dikiz aynasındaydı, katedralin önünde ona doğru bakan birini gördü. Mahkeme günü giydiği kıyafet vardı üzerinde: Keith Carberry. Yavaşladı ama ilerlemeye devam etti. Carberry'nin dikkati başka yöne çevrilmişti, derken Rebus arabayı durdurdu, gözü aynadaydı. Carberry'nin caddenin karşısına geçip patronuyla konuşmasını bekledi, ama delikanlı yerinden kımıldamıyordu, ellerini kapüşonlu montunun ceplerine sokmuştu, koltuğunun altında siyah bir kılıf vardı. Turistlerin görmeye geldiği yerde durmaktan hoşnut görünüyordu.

Onlara aldırmadan.

Yolun karşısından gözünü ayırmadan.

Şehir Meclisi Binası'na doğru.

Şehir Meclisi... ve Gareth Tench'e... bakıyordu.

23

"Ne işler çeviriyorsun?" dedi Rebus.

Arden Street'te onu bekliyordu kadın. "Madem benim evi ofise çevirdik, sana bir anahtar yaptırsam iyi olacak."

Siobhan ceketini çıkarırken yanıtladı. "Pek bir şey yok. Ya sen?"

Mutfağa girmişlerdi, Rebus çaydanlığın düğmesine basıp Trevor Guest ile Encümen Başkanı Tench'i anlatmaya başladı. Siobhan onun fincanlara kahve koymasını izlerken birkaç soru yöneltti.

"Böylece aradığımız Edinburgh bağlantısını bulmuş oluyoruz."

"Bir bakıma."

"Sanki emin değilsin."

Değilim anlamında işaret etti Rebus. "Sen öyle diyorsun... Ellen da. Trevor Guest anahtar kişi olabilir. Her tarafı yara bere içinde kalmış diğerlerinden öne çıkıyor sanki..." Gerisini getirmedi.

"Ne var?"

Hiç dercesine başını sallayıp kaşığı fincanına daldırdı. "Tench onun başına bir şey geldiğini düşünüyor. Guest uyuşturucu kullanıyormuş, kendini içkiye vermiş... sonra kuzeye kaçmış, kendini Craigmillar'da bulmuş... encümen başkanıyla tanışmış... birkaç hafta yaşlı insanların yanında çalışmış."

Siobhan, "Dava notlarında önceden ya da ondan sonra bunları yaptığı yer almıyor" diye belirtti.

"Bir hırsızın bunu yapması ilginç, ama paraya ihtiyacı vardı herhalde."

"Belki onları da kazıklamayı planlıyordu. Bakımevindekiler kaybolan paradan falan söz ettiler mi?"

Hayır, etmemişlerdi. Rebus telefonunu çıkarıp Mrs. Eadie'yi

aradı. Rebus para kaybolmadığını kadından öğrenene kadar Siobhan çoktan oturma odasındaki yemek masasına kurulmuş, dosyaları tarıyordu.

"Ya Edinburgh'da kaldığı zaman?"

Rebus, "Mairie'ye kontrol etmesini söyledim" deyince Siobhan başını kaldırdı. "Dava üstünde hâlâ çalıştığımızı başka birinin öğrenmesini istemedim" diye açıkladı Rebus.

"Mairie ne dedi?"

"Cevabı çok açık değildi."

"Ellen'ı arasak mı?"

Siobhan doğru söylüyordu; Rebus telefon etti ama dikkatli olması konusunda Ellen Wylie'yi uyardı.

"Bilgisayardan başla, unutma izini bulurlar."

"Çocuk değilim, John."

"Olabilir ama Emniyet Amiri'nin gözü üstünde."

"Dert değil."

Ellen'a iyi şanslar dileyip telefonunu cebine koydu. "Sen iyi misin?" diye sordu Siobhan'a.

"Neden?"

"Rüyada gibisin. Annenlerle konuştun mu?"

"Gittiklerinden beri görüşmedim."

"En iyisi, senin elindeki fotoğrafları Savcılığa teslim et, hüküm giymesini sağla."

Siobhan kafasını sallamıştı ama ikna olmuşa benzemiyordu. "Sen olsan öyle yapardın, değil mi? Biri kalkıp en yakınındaki, en değerli varlığını sopalasaydı?"

"Pervazda pek yer yok, Shiv."

Siobhan merakla baktı. "Ne pervazı?"

"Hep tünediğim pervaz. Fazla yaklaşmasan iyi olur."

"Ne demek oluyor bu?"

"Fotoğrafları teslim et, gerisini yargıçla jüriye bırak demek oluyor."

Siobhan bakışlarını hâlâ çekmemişti Rebus'tan. "Haklısın galiba."

"Başka yolu yok. Aklına bile getireceğin bir seçenek yok."

"Doğru."

"Ya da şu Beysbol Şapkalı'yı haşat etmemi isteyebilirsin."

Siobhan gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bunun için fazla yaşlı değil misin?"

"Olabilir. Ama bu beni denemekten alıkoymaz."

"Hiç gerek yok. Tek istediğim hakikati öğrenmekti." Bir an düşündükten sonra ekledi. "Diyeceğim, içimizden biri olduğunu düşündüğümde..."

Rebus bir sandalye çekip Siobhan'ın karşısına oturdu. "Bu hafta geride kaldı, kaldığı da iyi oldu."

"Ama içime oturdu, John. Bunu demeye çalışıyorum."

Rebus önünde duran kâğıtlara bakar gibi yaptı. "Kesip atabilirdin."

"Bu da bir seçenek."

"Şimdi hepsi geçti, değil mi?" Teskin olmasını diliyordu. Siobhan hafifçe başını eğdi, kendi önündeki kâğıtlardan bir tutam aldı eline. "Neden bir daha vurmadı?"

Rebus'ın soruyu anlaması biraz sürdü. Şehir Meclisi binasının önünde Keith Carberry'yi gördüğünü anlatmak üzereydi. Nihayet, "Hiçbir fikrim yok" dedi.

"Yani, kendilerini kaptırırlar, değil mi? Hele tadına vardıktan sonra?"

"Teoriye göre öyle."

"Üstelik durmak nedir, bilmezler."

"Bazıları biliyordur belki. İçlerine ne girmişse... Bir şekilde örtbas ediliyor." Omuzlarını kaldırarak ekledi. "Uzman değilim elbet."

"Ben de değilim. Bu yüzden uzman olduğunu söyleyen biriyle görüşmeye gidiyoruz."

"Ne?"

Siobhan saatine göz attı. "Bir saat kaldı. Sormamız gereken sorulara karar verecek kadar zamanımız var..."

Edinburgh Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nün binası George Square'deydi. Georgia döneminde gelişen ilk yerleşkenin iki tarafı

dümdüz edilmiş, yerine bir dizi beton bina kondurulmuştu, ancak Psikoloji fakültesi iki betonarmenin arasında sıkışıp kalan eski bir binada yer alıyordu. Dr. Roisin Gilreagh üst katta bahçeye bakan odasındaydı.

Siobhan, "Bu mevsimde ne güzel, ne sakin" diye yorumladı. "Öğrenciler gitmiş tabii."

Dr. Gilreagh karşılık vermekte gecikmedi. "Hoş, ağustos ayında bahçe çeşitli amatör gösterilere ev sahipliği yapar."

"Yepyeni bir insan laboratuvarı sunar" diye ekledi Rebus. Küçük, güneş içinde bir odaydı. Dr. Gilreagh otuz beşinde falandı, sarışın kıvırcık saçı omuzlarından aşağı dökülüyordu, aksanı tam da buralılar gibi olmasına rağmen çökmüş avurtları İrlanda kökenli olduğunun ipuçlarını vermişti Rebus'a. Sözlerine gülünce sivri burnuyla çenesi iyice belirginleşmişti.

"Buraya gelirken Müfettiş Rebus'a anlatıyordum" dedi Siobhan araya girerek, "bu alanda siz uzman kabul ediliyorsunuz."

"O kadar değil." Dr. Gilreagh itiraz etmek zorunda hissetmişti kendini. "Ancak suçlu profili çıkarma konusunda bizi ilginç günler bekliyor. Crichton Street'teki otopark yeni Bilişim Merkezi olacak, bir bölümü davranış analizine ayrılacak. İşin içinde Nöroloji ve Psikiyatri de olacak, işte o zaman potansiyelleri görmeye başlayacaksınız..." İki konuğuna bakarken gözleri parlıyordu.

Rebus eklemeden edemedi. "Ama siz o alanlarda çalışmıyorsunuz, değil mi?"

"Doğru, doğru" dedi sevinçle. Oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu, sanki hareketsiz kalmak suçtu. Yüzüne vuran güneş ışığı boyunca tozlar uçuşuyordu.

"Perdeyi kapatabilir miyiz?" dedi Rebus, sorusu etkili olsun diye gözlerini hafifçe kısmıştı. Kadın ayağa fırlayıp özür dileyerek makaralı güneşliği indirdi. Uçuk sarı, çadır bezine benzer bir kumaştan yapılmıştı, parlak ışığı kesmeye yetmiyordu. Rebus göz ucuyla Siobhan'a baktı, Dr. Gilreagh'in çatı katına kapatılmasının bir nedeni olduğunu söyler gibiydi.

Siobhan kadına cesaret verircesine konuştu. "Müfettiş Rebus'a araştırmanızdan söz etsenize."

"Şimdi." Dr. Gilreagh el çırptı, sırtını dikleştirip hafifçe sallanarak derin bir nefes aldı. "Suçlularda davranış kalıpları yeni bir şey değil, ancak ben kurbanlar üstünde çalışıyorum. Kurbanın davranışlarını enine boyuna araştırmam suretiyle suçlunun neden öyle hareket ettiğini görmeye başlarız, aklına estiği gibi mi, yoksa belirleyici bir yaklaşımla mı?"

Rebus gülümsüyordu. "Söylemeye ne hacet!"

"Öğrenim dönemi bitince, daha küçük çaplı kişisel projelere zamanım olur, Auchterarder'deki şu küçük 'türbe' – böyle tanımlayabiliriz sanırım – merakımı çekti. Gazete haberleri bazen çalakalem yazılır, ben de kalkıp kendi gözlerimle görmeye karar verdim... sonra da sanki bunun için gitmişim gibi Başpolis Clarke bir randevu istedi." Yine derin bir nefes aldı. "Kısaca, bulgularım henüz hazır değil... yok, şunu demek istiyorum, yüzeyi daha yeni taradım."

"Eğer işe yarayacaksa, dava notlarını size ulaştırabiliriz" dedi Siobhan ikna edici bir sesle. Ama bu arada ilk izlenimlerinizi duymaktan memnun oluruz."

Dr. Gilreagh tekrar el çırpınca önünde uçuşan toz bulutları dağıldı.

"Tabii, mağdurlara ilgi duyduğum kadar..." Rebus her ne kadar onunla göz göze gelmeye çalışsa da Siobhan buna fırsat vermedi. "... o mahallin de merakımı çektiğini itiraf etmeliyim. Rapor sayılır, değil mi? Sanırım, sizce katil o yörede yaşayan veya o civarı eskiden beri iyi bilen biri, yanılıyor muyum?" Siobhan kafa sallayıp onaylayana kadar bekledi. "Aynı zamanda katilin Clootie Well'i bildiğini tahmin ettiniz, çünkü orası çeşitli seyahat rehberlerinde, ayrıca dünya çapındaki internet ağında ayrıntılı olarak yer alıyor, öyle değil mi?"

Siobhan göz ucuyla Rebus'a baktı. "Aslında bu yoldan gittik sayılmaz."

"Birçok web sitesinde adı geçer" diye üsteledi Dr. Gilreagh. "Spiritüel ve pagan akımların rehberleri... mitler ve efsaneler... dünya gizemleri. Bunları Black Isle'daki kardeşlik sitesiyle bağdaştıran herkes Perthshire'daki yere ulaşabilirdi."

"Ama bunların bizi bildiklerimizden daha ileriye taşıdığından kuşkuluyum." Rebus yine Siobhan'a bir bakış atarak konuşuyordu.

"CanavarNobeti sitesine girmişler" diye belirtti. "Ya aynı zamanda Clootie Well'den söz eden sitelere de girdilerse?"

"Peki bunu nasıl ortaya çıkaracağız?"

Dr. Gilreagh kabul etti. "Müfettiş doğru bir noktaya temas ediyor, ama sizin kendi bilgisayar uzmanlarınız vardır elbet... Ama bu arada o mahallin suç faili açısından belli bir önem taşıdığını teslim etmek gerekir." Rebus'ın onaylamasını bekliyordu. "Öyleyse kurbanlar için de önemli olabilir mi?"

Rebus gözlerini kısıp sordu. "Ne bakımdan?"

"Kırlık alanlar... korular... ama insanların yaşadıkları yerlere yakın. Kurbanların yaşadıkları yerler buna uyuyor mu?"

Rebus homurdandı. "Hiç değil: Cyril Colliar kodesten yeni çıkmış Edinburghlı bir fedaiydi. Onu arkasında sırt çantası, elinde Kendal Naneli Şekerlemeyle düşünemem."

"Ama Edward Isley M6 karayolunda gidip gelirdi" diye itiraz geldi Siobhan'dan, "orası Göller Bölgesi olmuyor mu? Hem Trevor Guest de Sınır Bölgesi'nde..."

"...ayrıca Newcastle ve Edinburgh'da kalmış" diye ekledi Rebus psikologa bakarak. "Üçü de hapis yattılar... *işte* sizin aradığınız bağlantı."

Siobhan uyardı. "Daha başkaları olmadığı anlamına gelmez ama."

Dr. Gilreagh, "Ya da birileri sizi yanlış yola sokmuş" derken kibarca gülümsüyordu.

Siobhan tekrarladı. "Yanlış yola mı?"

"Olmayan örüntüler ya da katilin herkesin gözüne soktuğu örüntülerle."

"Bizimle oyun mu oynuyor?"

"Olabilir. Görünen o ki fena halde *muzip*..." Sustu Dr. Gilreagh, kaşları çatılmıştı. "Size saçma geldiyse özür dilerim ama başka bir sözcük bulamadım. Görünür olmak isteyen bir katilden söz ediyoruz, Clootie Well'de bıraktığı eşyalardan anlaşılıyor. Öte yandan

işini sergilediği anda kendisi geri çekiliyor, belki sis perdesinin ardına giriyor."

Rebus dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Üç kurban da sis perdesi miydi diyorsunuz?"

Dr. omuzlarını hafifçe oynatmıştı, Rebus bunu, bilmiyorum dediğine yordu.

Üsteledi. "Neye karşı sis perdesi?"

Kadın yine kıpır kıpırdı. Rebus bıkkın bir ifadeyle Siobhan'a bakıyordu yine.

"Sergilenenler" dedi Gilreagh nihayet, "biraz hatalıydı. Bir ceketten kesilmiş bir parça... bir atlet fanilası... fitilli kadife pantolon... hiçbir uyum yok, baksanıza. Seri katillerin topladıkları ganimetler genelde birbirine benzer: *sadece* fanilalar veya *sadece* kumaş parçaları. Buradaki düzensiz bir koleksiyon ve sonuç olarak *pek doğru değil*."

"Anlattıklarınızın tümü çok ilginç, Dr. Gilreagh." Siobhan sakin sakin konuşuyordu. "Ancak bizi bir yere götürmüyor?"

Psikolog üstüne basa basa, "Dedektif olan ben değilim" dedi. "Öte yandan kırsal temaya ve sergilemeye dönersek, bunlar klasik sihirbaz yanıltmacaları olabilir... Acaba kurbanlardan neden ille de bu parçalar seçildi?" Kafasını sallıyordu. "Bakın, bazen kurbanlar katilin temel ihtiyaçlarını yerine getirmeyi neredeyse kendileri tercih ederler. Bu bazen yalnızca savunmasız durumda yalnız bir kadın olur. Fakat çoğu zaman dikkate alınacak başka hususlar da vardır." Siobhan'a dönerek devam ediyordu. "Telefon konuşmamızda bana sapmalardan söz etmiştiniz, Başpolis Clarke. Onlar kendi içinde işaret edici olabilir." Manidar bir edayla sözüne ara verdi. "Ama tabii dava notlarını inceleyince daha kapsamlı bir saptama yapmam mümkün olur." Derken bakışlarını Rebus'a yöneltti. "Kuşku duyduğunuz için sizi suçlayamam, Müfettiş, ne var ki elinizdeki görünür bütün delillere rağmen ben hiç de üşütük biri sayılmam."

"Olmadığınıza eminim, Dr. Gilreagh."

Kadın yine el çırpıyordu, ama bu defa görüşmelerinin sona erdiğini anlatıyor gibiydi ve ayağa kalktı.

"Aklıma geldi de" diye ekledi, "kırsallık ve sapma, kırsallık ve sapma. Bu iki hususu vurgulamak istercesine önce iki parmağını

havaya kaldırdı, sonra üçüncü bir parmak da katıldı onlara. "Belki de her şeyden önce size aslında orada olmayan şeyleri göstermektir."

"Kırsallık diye bir sözcük mü var?" Rebus'tı soran.

Siobhan kontak anahtarını çevirdi. "Artık var."

"Notları ona vermeyi düşünüyor musun hâlâ?"

"Kumar oynamaya değer."

"O kadar mı aciz durumdayız?"

"Senin daha iyi bir fikrin varsa, o başka." Ancak Rebus'ın buna bir yanıtı yoktu, sigara yakabilmek için camını aşağı indirdi. Eski otoparktan geçiyorlardı.

"Bilişim Merkezi" diye homurdandı. Siobhan sağa sinyal vermiş, Meadows Parkı'yla Arden Street'e doğru sapıyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra Siobhan ortaya bir fikir attı. "Burada sapma Trevor Guest. Bunu başından beri söylüyoruz."

"Yani?"

"Yani onun Sınır bölgesinde bir süre kaldığını biliyoruz, kırsallığı bundan ileri gitmiyor."

"Hem Auchterarder'e hem Black Isle'a çok uzak."

"Ama orada başına bir şey gelmiş."

"Bunu yalnızca Tench'in anlattıklarından biliyoruz."

Siobhan itiraz etmedi. "Doğru söyledin." Rebus yine de Hackman'ın numarasını aramak üzere cep telefonunu çıkarmıştı.

"Yollara düşmeye hazır mısın?"

Hackman tanımıştı Rebus'ın sesini. "Beni özledin galiba?"

"Bir şey sormak için aradım. Trevor Guest tam olarak Sınır bölgesinin neresinde kalmıştı?"

"Uçan kuştan medet umduğunu mu anlamalıyım?"

"Öyle."

"İyi de o kuş ben olabilir miyim, pek emin değilim. Aklımda yanlış kalmadıysa, Guest sorgularından sadece birinde bahsetmişti Sınır bölgesinden."

"Henüz bütün kayıtları görmedik" diye hatırlattı Rebus.

"Tyneside'daki çocuklar bir işe yaramıyorlar mı diyorsun?

E-posta adresini versene." Rebus heceledi. "Bir saate kadar posta kutuna bak. Ama unutma, bugün cuma, dolayısıyla Cinayet Şube'nin dolapları tam takır olabilir."

"İşimize yarayacak ne bulabilirsen, Stan. İyi avlar." Rebus kapat düğmesine bastı. Siobhan'a döndü. "Bugün cuma."

"Bugün cuma erken yaylan."

"Yarın da cumartesi, sen *T in the Park* şölenine gidiyor musun?"

"Daha karar vermedim."

"O bileti ele geçirmek için çok uğraştın."

"Akşama kadar bekleyebilir. New Order sahneye çıkana kadar yetişebilirim."

"Bütün cumartesiyi taban teperek geçirdikten sonra mı?"

"Portobello sahilinde yürüyüş yapmayı mı planlıyordun?"

"Newcastle'a olacaklara bağlı, değil mi? Ne zamandır gitmemiştim Sınır bölgesine..."

Siobhan park halindeki bir aracın yanına park edip Rebus'la birlikte iki kat merdiveni tırmandı. Dava notlarına çabucak bakıp hangisi Dr. Gilreagh'in işine yarar diye karar verdikten sonra onları alarak fotokopi çektirmeye gideceklerdi. Sonunda bir parmak kalınlığında bir dosyayla çıktı.

Kapıdan çıkarken, "Şansın açık olsun" diye uğurladı onu Rebus. Aşağıdan korna sesi geliyordu, Siobhan'ın arabasını önüne park ettiği aracın sahibiydi çalan, Rebus hava almak için pencereyi açtıktan sonra koltuğa bıraktı kendini. Çok yorgundu. Gözleri batıyordu, boynu, omuzları ağrıyordu. Ellen Wylie'nin ona masaj yapmayı teklif ettiği gelmişti yine aklına. Acaba özel bir anlamı var mıydı bu teklifin? Önemli değildi aslında, hiçbir şey olmamasından memnundu Rebus. Pantolonunun belindeki kemer belini sıkıyordu. Kravatını çözdü, gömleğinin iki düğmesini açtı. Rahatlayınca kemerini de gevşetti.

"Eşofman neyine yetmiyor, şişko!" diye azarladı kendini. Eşofman ve terlik. Bir de yardımcı. "Charlie Is My Darling" olmasın da ne olursa olsun.

"Biraz da kendine merhamet."

Bir dizini ovuşturdu. Geceleri giren krampla uykusundan

uyandırıyordu onu. Romatizma, artrit, aşırı yıpranma: Doktora gitmenin yararı olmayacağını biliyordu. Tansiyon yüzünden gitmişti daha önce: Şekeri ve tuzu kes, yağlı yiyecekleri azalt, biraz spor yap. İçkiye paydos, sigarada elini sürme.

Rebus tepkisini soru sorarak ifade etmişti: "Hiç bunu bir tahtaya yazıp sandalyeye yapıştırmayı, sonra da defolup evinize gitmeyi düşündünüz mü?"

Dudaklarına genç erkeklere özel reklamlarda gördüğü bezgin bir gülümseme yayıldı.

Ev telefonu çalıyordu, kes şunu dedi homurdanarak. Ona ulaşmak isteyen cep telefonunu arardı nasıl olsa. Yanılmamıştı, otuz saniye sonra o da çaldı. Hemen açmayıp biraz oyalandı. Ellen Wylie arıyordu.

"Konuş, Ellen." Daha demin onu düşündüğünü kadına söylemek gelmedi içinden.

"Trevor Guest harika şehrimizde kaldığı günlerde sadece ufacık bir belaya karışmış."

"Anlatsana." Rebus başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini yumdu.

"Ratcliffe Terrace'ta bir kavgaya karışmış. Orayı biliyor musun?"

"Taksi şoförlerinin benzin aldıkları yer. Daha dün akşam oradaydım."

"Caddenin karşısında Swany's adında bir bar var."

"Birkaç kere gitmiştim oraya."

"Aman ne sürpriz! Neyse, Guest oraya en az bir kere gitmiş. Müşterilerden biri ona sataşmış, soluğu dışarıda almışlar. Bizim devriye araçlarından biri tesadüfen benzinliğin önündeymiş, herhalde öteberi almaya gelmişler. Kavga çıkaranların ikisi de o gece nezarethaneye atılmış."

"Bu kadar mı?"

"Mahkemeye çıkarılmamışlar. Şahitler ilk yumruğu öbür adamın attığını görmüş. Guest'e şikâyetçi misin diye sorulmuş ama o olmamış."

"Kavganın neden çıktığını öğrenemedin herhalde?"

"Gözaltına alan memurlara sorarım."

"Pek önemi yok aslında. Diğer adamın adı neymiş?"

"Duncan Barclay" dedikten sonra Ellen bir an durdu. "Buralı değilmiş ama... Verdiği adres Coldstream'de. İskoçya Dağları'nda değil mi orası?"

"Ülkenin tam ters tarafında, Ellen." Rebus gözlerini açmış ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Sınır bölgesinin tam ortasında." Kâğıt kalem alıp gelene kadar beklemesini söyledi Ellen'a; az sonra telefonu yine eline aldı.

"Tamam, hazırım, şimdi söyle."

24

Golf sahası aydınlatılmıştı. Hava tamamen kararmamıştı, dolayısıyla ışıkların parlaklığı altında saha film setine benziyordu. Mairie bir sopayla elli topu olan bir sepet kiralamıştı. İlk iki parkur doluydu. Onlardan sonra boş alan çoktu. Otomatik başlama noktaları sayesinde her atıştan sonra yere eğilip yeni bir top koyma zahmetinden kurtuluyordun. Saha elli metrelik parkurlara ayrılmıştı. Kimse iki yüz elli vurmuyordu. Çimlerde minyatür biçerdöveri andıran bir alet top toplamak için dolaşıyordu, sürücüsü atılan toplara karşı önü çelik kafesli bir başlık takmıştı. En son parkurda birini gördü Mairie. Golf dersi alan bir oyuncuydu. Topa doğru yaklaşıp vuruşunu yaptıktan sonra en fazla yetmiş metre ileride yere düşmesini seyrediyordu.

"Daha iyi" diye yalan söyledi hocası. "Ama şu dizi bükmemeye dikkat edin."

Öğrenci sordu. "Yine gidip topu alacak mıyım?"

Mairie metal sepetini yere bırakıp bir sonraki parkura ilerledi. Birkaç deneme atışı yaparak omuzlarını gevşetecekti. Öğretmenle öğrencisi onun gelmesinden rahatsız olmuşa benziyorlardı.

Golf hocası "Affedersiniz?" diye seslendi. Mairie o yöne baktı. Adam bölmenin arkasından gülümsüyordu. "Biz orayı ayırtmıştık."

"Ama şu anda kullanmıyorsunuz."

"Olsun, parasını ödedik."

Öbür adam gergin bir sesle lafa karıştı. "Özel alanımıza girdiniz." Derken, Mairie'yi tanıdı.

"Of, inanmıyorum..."

Hocası ona döndü. "Kendisini tanıyor musunuz, Mr. Pennen?"

Richard Pennen, "Lanet bir gazeteci" diye cevap verdikten sonra Mairie'ye dönmüştü. "Her ne soracaksan, fark etmez, verecek yanıtım yok."

"Bana göre hava hoş" dedi Mairie ilk atışına hazırlanırken. Top havaya kalkmış, hiç yalpalamadan dosdoğru iki yüz metredeki bayrağa konmuştu.

Golf hocası beğenmişti. "Gayet iyi."

"Babam öğretmişti" diye açıkladı Mairie. "Profesyonel oyuncusun, değil mi? Seni turnuvada görmüştüm galiba." Adam doğruladı.

"Ama Açık Turnuva'da yoktun."

"Elemeleri geçemedim" dedi adam itiraf edercesine, yanakları kızarmıştı.

"İkinizin sohbeti bittiyse" diye Richard Pennen araya girdi.

Mairie omuz silkerek yeni bir atışa hazırlanmaya koyuldu. Pennen de aynısını yapmak üzereydi, ama vazgeçti.

"Baksana, sen yine *ne* istiyorsun?"

Mairie hiçbir şey demeden topunun havalanmasını, iki yüz metreye az kala hafif sola düşüşünü izledi.

"Daha iyi ayarlamam gerekirdi" diye söylendi. Sonra Pennen'a döndü. "Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Nasıl bir uyarıymış bu?"

"Gerçi pazartesiden önce gazeteye çıkmaz. Açıklama yapmak için yeterince zamanınız var."

"Beni oltaya getirmeye mi çalışıyorsun, Miss?...

"Henderson. Pazartesi çıkacak yazının altında da Mairie Henderson imzasını göreceksiniz."

"Başlığı ne olacak, öğrenebilir miyim? 'Pennen Endüstrileri Sayesinde G8'de İskoç İhaleleri Güvence Altında' olmasın sakın?"

"O haberi iş sayfalarında görebilirsiniz. Oysa benimki birinci sayfa haberi. Yazı İşleri Müdürü nasıl başlık atar, ona kalmış. Mairie düşünür gibi yaptı. "Şuna ne dersiniz: 'Hükümet ve Muhalefet Borç Skandalına Batmış'?"

Pennen sert bir kahkaha patlattı. Sopasını tek eliyle ileri geri savuruyordu. "Tuttuğun büyük balık bu mu?"

"Temizlerken başka şeyler de döküldü ortalığa: Irak'taki çabalarınız, Kenya ve başka yerlerde dağıttığınız rüşvetler... Ama şimdilik yalnızca borçlarla sınırlı tutacağım. Ayrıca küçük bir kuşun kulağıma fısıldadığına göre hem İşçi Partisi'ni hem *de* Muhafazakârları nakde boğuyormuşsunuz. Bağışlardan herkes haberdar, ancak borçları gizli tutmak mümkün. Diyeceğim şu, her iki tarafın da sizin karşı tarafı desteklediğinizden haberi olduğunu sanmam. Bana gayet mantıklı geldi: Pennen'ın Savunma Bakanlığı'ndan ayrılmasının nedeni son Muhafazakâr iktidar sırasında alınan kararlardı. İşçi Partisi de devir teslimi engellememeye karar verdi, e, her iki tarafa da iyilik yapmak şart oldu."

"Ticarette borç vermenin yasadışı bir yanı yok, Miss Henderson, ister gizli olsun, ister olmasın." Pennen hâlâ sopasını savurmaya devam ediyordu.

"Yine de skandalın önünü kesmiyor, hele gazeteler konuya el atsın" cevabı geldi Mairie'den. "Hem dedim ya, başka şeylerin de yüzeye çıkmayacağını kim bilebilir?"

Pennen sopayı hızla aralarındaki bölmeye vurdu. "Bu hafta nasıl sıkı çalıştığımı, Birleşik Krallık'ın endüstrisine on milyonlar değerinde ihaleler düzenlediğimi biliyor musun? Ya *sen*, skandal haber peşinde koşmaktan başka ne yapıyorsun?"

"Besin zincirinde hepimizin yeri var, Mr. Pennen" dedi Mairie tebessümü eksik etmeyerek. "Yakında o 'Mr' kalkacak herhalde? Dağıttığınız para, Lordlar Kamarası'nın payı. Hatırlatayım, rakiplerini nakde boğduğunuz Blair'in kulağına giderse..."

"Bir sorun mu var, efendim?"

Mairie başını çevirince üniformalı üç polis gördü. Soruyu soran adam Pennen'a bakıyordu; diğer ikisinin gözü sadece ve sadece ondaydı, Mairie'de.

Hiç de dostça bakmıyorlardı.

"Bu hanım gidiyordu sanırım" diye homurdandı Pennen.

Mairie perdenin arkasından bakıyordu. "Orada sihirli lamba falan mı var? Ne zaman polisi arasam, yarım saatten önce gelmezler."

"Rutin devriye" dedi amirleri.

Mairie başını kaldırıp tepeden tırnağa süzdü onu: Üniforma-

sında herhangi bir rütbe yoktu. Yüzü güneşten bronzlaşmış, saçları kısacık kesilmişti, kılı kıpırdamıyordu.

"Bir şey soracağım" dedi adama. "Aranızda polis taklidi yapmanın cezasını bilen var mı?"

Liderleri kaşlarını çatıp koluna yapışmak için hamle yaptı. Mairie onun elinden sıyrılıp antrenman sahasından çıkıp çimlere koştu. Çıkışa doğru hızla ilerlerken ilk iki parkurda oyuncuların öfkeli bağrışları altında atılan toplardan kılpayı kurtuldu. Takipçilerinden hemen önce kapıya ulaşmıştı. Veznedeki kadın tahta sopa nerede diye sordu. Mairie cevap vermedi. Bir kapıdan daha geçince kendini otoparkta buldu. Arabasına koşarak kilit kumandasına bastı. Sağa sola bakınacak zaman yoktu. Şoför koltuğuna oturup dört kapıyı da kilitledi. Öndeki üniformalı kolu zorluyordu, sonra dolaşıp arabanın önüne çıktı. Mairie bakışlarıyla umurunda olmadığını anlattı ona. Gaza bastı.

"Dikkat, Jacko! Bu paçoz çatlak!"

Jacko yana kaçmak zorunda kalmıştı, yoksa ölecekti. Yan aynadan gördü Mairie, adam toparlanmıştı. Yanına bir araba yanaşıyordu. Onun da üstünde hiçbir amblem yoktu. Mairie anayola çıktığı anda avaz avaz bağırmaya başladı. Havaalanı solunda, şehir sağında kalmıştı. Edinburgh'ya dönen yol ona daha çok seçenek kazandırır, peşindekileri atlatmasına daha kolay olurdu.

Jacko. Bu adı hatırlıyordu bir yerden. "Paçoz" diye haykırmıştı öbürü. Yalnızca askerlerin ağzında duymuştu bu yakıştırmayı. Eski askerlerin... sıcak iklimlerde tenleri bronzlaşan askerlerin.

Irak'ta.

Polis kılığına girmiş özel harekâtçılar.

Dikiz aynasından arkayı kolaçan etti: Görünürde kimsecikler yoktu. Ama orada olmadıkları anlamına gelmezdi bu. A8'den çevre yoluna doğru ilerlerken hız sınırını aşmış, karşıdan gelen şoförlere geldiğini haber vermek için flaşörlerini yakmış...

Ya sonra ne yapacaktı? Adresini bulmaları çok kolaydı; hele Richard Pennen gibiler için çantada keklikti. Allan iş gezisine gitmişti, pazartesiye kadar dönmeyecekti. Hiçbir şey durduramazdı onu, *Scotsman* binasına gidip haberinin üstünde çalışacaktı. Laptopu

bagajda duruyordu, bütün bilgiler de içinde: notlar, alıntılar, karalamalar. Gerekirse sabaha kadar dış dünyadan uzak, ofiste kalır, kahve ve abur cubur eşliğinde...

Richard Pennen'ın sonunu yazardı.

Haberi Rebus'a veren Ellen Wylie oldu. O da Siobhan'ı aradı, yirmi dakika sonra arabasıyla Rebus'ın kapısına gelmişti Siobhan. Akşamın alacakaranlığında hiç konuşmadan Niddrie'ye doğru yol aldılar. Jack Kane Merkezi'nin kamp alanı dağıtılmıştı. Ortada ne çadırlar, ne duşlar ne de tuvaletler vardı. Parmaklıkların yarısı sökülmüş, güvenlik görevlileri gitmişti, şimdilik yerlerini üniformalı memurlar, ambulans görevlileri almıştı, ayrıca Kale'nin oturduğu kayalıkların dibinden Ben Webster'ın parçalarını toplayan iki morg görevlisi de oradaydı. Siobhan peş peşe dizilmiş araçların yanına park etti. Dedektiflerden bazılarını Rebus tanıyordu, kimi St. Leonard'dan gelmişti, kimi Craigmillar'dan. Yeni gelenleri başlarıyla selamlıyorlardı.

"Sizin çöplüğünüz sayılmaz ya" dedi aralarından biri.

"Diyelim ki maktulle ilgileniyoruz" diye karşılık verdi Rebus. Siobhan hemen yeni başındaydı. Duyulmamak için kulağına eğildi.

"Bizim açığa alındığımız henüz yayılmamış."

Rebus kafa sallamakla yetindi. Olay Yeri İnceleme'den bir grup görevlinin yanına yaklaşıyorlardı, adamlar halka olup yere çömelmişlerdi. Nöbetçi doktor "ölü" teşhisi koymuş, tabelaya iliştirilmiş birtakım formları imzalamakla meşguldü. Flaşlı fotoğraflar çekilirken ipuçları için el fenerleriyle çimler taranıyordu. Olay mahalli şeritlerle çevrilmiş, on kadar üniformalı memur meraklı seyircileri uzak tutuyordu. Bisikletli çocuklar, bebek arabalarını iten anneler gelmişti. Hiçbir şey suç mahalli kadar kalabalığı çekmezdi.

Siobhan yön tayini yapıyordu. "Burası annemle babamın çadır kurduğu yer sayılır" dedi Rebus'a.

"Fakat burayı böyle altüst edip bırakanlar onlar olmasa gerek." Ayağının ucuyla yerde duran boş plastik şişeye vurup havalandırdı. Parkın içi boydan boya döküntülerle kaplıydı: fırlatılıp atılmış

flamalarla bildiriler, hazır yemek kutuları, bir atkı ve eldiven teki, bir bebek çıngırağıyla dürülmüş alt bezi... Bazıları kan ya da parmak izlerini incelemek üzere OYİ görevlilerince toplanıp torbalara konmuştu.

"Şundan DNA örneklerini nasıl aldıklarını görmek isterdim" diyen Rebus başıyla kullanılmış bir kondomu işaret ediyordu. "Acaba annenle babanın mıydı?.."

Siobhan haşin gözlerle baktı. "Daha fazla yaklaşmıyorum."

Rebus sen bilirsin dercesine omuz hareketi yaparak onu arkada bırakıp ilerledi. Encümen Başkanı Gareth Tench yerde soğumaya yüz tutmuştu. Yere çöküvermiş gibi bacakları kıvrık, yüzükoyun yatıyordu. Başı yan dönmüş, gözleri aralıktı. Ceketinin arkasında koyu bir leke vardı.

Rebus doktora döndü. "Bıçaklanmış diye tahmin ediyorum."

Doktor, "Üç yerinden" diye doğruladı. "Arkadan. Yaralar o kadar derin değil gibi geldi bana."

"Fazla vaktini almayacağım. Ne tür bir bıçak kullanılmış?"

"Şimdilik söylemek zor." Doktor yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üstünden Rebus'a bakıyordu. "Keskin tarafı bir parmak genişliğinde falanmış."

"Eksik bir şey var mı?"

"Üzerinden biraz nakit para çıktı... kredi kartları da. Kimliğini tespit etmemize yaradı bunlar." Doktor yorgun bir tebessümle elindeki tabelayı Rebus'a tuttu. "Burayı imzalarsanız, Müfettiş..."

Ama Rebus ellerini kaldırdı. "Davayı yürüten ben değilim, Doktor." Adam bu kez Siobhan'a dönmüştü, fakat Rebus o da değil anlamında başını sallayarak Siobhan'ın yanına gitti.

"Üç yerinden darbe almış" diye anlattı.

Siobhan gözünü Tench'in suratına dikmiş, hafifçe titriyordu.

"Ürpertti değil mi?"

"Gerçekten o" dedi Siobhan alçak sesle.

"Yoksa sen onun devrilemez olduğunu mu sanıyordun?"

"Öyle sayılmaz." Gözlerini cesetten alamıyordu.

"Birine anlatmamız gerek herhalde." Etrafa bakarak konuşabileceği birini aradı.

"Ne anlatacağız?"

"Tench'in canını sıktığımızı. Nasıl olsa ortaya çıkacak, er ya da geç..."

Siobhan elinden tutup spor salonunun beton duvarına doğru çekiştirdi Rebus'ı.

"Ne var?"

Ama hemen cevap vermedi Siobhan, yeterince uzaklaşana dek ağzını açmayacaktı. Hatta uygun mesafeye geldiklerinde bile dans edeceklermiş gibi sokuldu iyice Rebus'a. Yüzünü karanlığa saklamıştı.

"Siobhan?"

"Bunu kimin yaptığını biliyorsun."

"Kim?"

"Keith Carberry." Karşılık alamayınca ellerini göğe kaldırarak gözlerini sımsıkı yumdu. Havada dururken ellerini sıkıp yumruk yaptığı, bütün vücudunun kaskatı kestiği Rebus'ın gözünden kaçmamıştı.

"Neyin var?" diye sordu Siobhan'a. "Bir halt mı ettin?"

Nihayet gözlerini açmış, gözlerini kırpıştırarak yaşlarını dindirmeye, nefesini ayarlamaya çalışıyordu. "Carberry'yi bu sabah gördüm. Söyledik ona..." Bocaladı. "*Ben* söyledim ona Gareth Tench'i istediğimi." Cesedin durduğu yere tekrar baktı. "Onun teslim etmekten anladığı buymuş demek..."

İkisi göz göze gelene kadar bekledi Rebus. "Bugün öğleden sonra gördüm onu" diye anlattı. "Şehir Meclisi binasının önünde Tench'i dikizliyordu." Ellerini ceplerine sokarak ekledi: "Farkında mısın, 'biz' dedin Siobhan..."

"Dedim mi?"

"Nerede konuştun çocukla?"

"Bilardo salonunda."

"Cafferty'nin bize söylediği salon mu?" Siobhan'ın başını öne eğmesini izliyordu. "Cafferty de oradaydı, öyle mi?" Rebus'ın aradığı yanıt Siobhan'ın gözlerinden okunuyordu. Ellerini ceplerinden çıkarıp biriyle duvarı tokatladı. "İnanmıyorum!" diye haykırdı. "Sen ve Cafferty?" Siobhan yine başını eğdi. "Pençelerini bir kere

sana geçirirse, bir daha çekmez, Shiv. Beni yıllardır tanıyorsun, bunu kendi gözlerinle görmüş olman gerekirdi."

"Şimdi ne yapacağım?"

Rebus bu soruya bir an kafa yordu. "Çeneni tutarsan, Cafferty seni avucunun içine aldığını düşünür."

"Fakat itiraf edersem..."

"Bilmiyorum. Tenzilirütbeye uğrayabilir, üniformalı memurluğa dönebilirsin."

"Şimdiden istifamı yazsam daha iyi."

"Cafferty ne söyledi Carberry'ye?"

"Sadece encümen başkanını bize teslim etmesini."

"Burada 'biz' kim, Cafferty mi kanun mu?"

Siobhan omuz silkti.

"Peki, nasıl teslim edecekti?"

"Yeter, John, bilmiyorum. Sen kendin söyledin, Tench'in peşindeydi."

Rebus cinayet mahalline doğru bakıyordu. "O noktadan adama üç bıçak darbesi indirmek için biraz sıçramak lazım."

"Belki de Keith Carberry'nin aklından geçen bu değildi."

Rebus bunu iyice tarttıktan sonra, "Şimdilik sessiz kalalım" diye karar verdi. "Seni Cafferty'nin yanına başka gören oldu mu?"

"Sadece Carberry. Bilardo salonunda birileri vardı ama üst katta yalnızca üçümüzdük."

"Cafferty'nin orada olacağını biliyordun yani?" Siobhan kafasını sallamaya devam ediyordu. "Çünkü her şeyi onunla birlikte tezgâhladınız?" Doğruydu. "Bana söylemeye gerek bile görmedin." Konuşurken öfkesini sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Siobhan sonunda itiraf etti. "Cafferty dün akşam benim daireme geldi.

"Tanrım..."

"Bilardo salonu onunmuş... Carberry'nin orada takıldığını bu sayede biliyormuş."

"O adamdan uzak durman gerek, Shiv."

"Biliyorum."

"İş işten geçmiş, yine de bazı şeyleri düzeltmeyi deneyebiliriz."

"Becerebilir miyiz?"

Rebus sert bir bakış attı. "Her ne kadar 'biz' dediysem de aslında 'ben' diyordum."

"Çünkü John Rebus her şeyin icabına bakar, öyle mi?" Siobhan biraz bozulmuştu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, John. İlle de şövalye rolünü üstlenmen gerekmiyor."

Rebus ellerini kalçasına dayamıştı. "Mecazlarımızı tokuşturmamız bitti mi?"

"Cafferty'nin dediğini neden yaptığımı biliyorsun, değil mi? Orada olacağını bile bile neden bilardo salonuna gittiğimi?" Sesi titriyordu. "Kanunun bana vermeyeceğini bildiğim bir şeyi sermişti önüme. Bu hafta bunu sen de kendi gözlerinle gördün burada: zenginlerle güçlülerin nasıl iş gördüklerini... dilediklerini her şeyden nasıl sıyrıldıklarını. Keith Carberry o gün Princes Street'e gitmiş, çünkü patronunun öyle istediğini sanmış. Gareth Tench'in kanatları altında dilediği kadar patırtı çıkarabileceğini düşünmüş."

Siobhan daha konuşacak mı diye bekledi Rebus, sonra ellerini kadının omuzlarına koydu. "Cafferty" dedi usulca, "onu ıskartaya çıkarmak için istiyordu Gareth Tench'i, amacına ulaşmak için seni kullanmaktan da mutluydu."

"Onun ölmesini istemediğini söyledi bana."

"Ama *bana* istediğini söylemişti. Bu konunda onunla bağıra çağıra konuşmuştuk."

"Biz Keith Carberry'ye adamı öldür demedik."

Rebus hatırlatma gereği duymuştu. "Siobhan, demin kendin söyledin" diye başladı. "Keith başkalarının ondan istediklerini sandığı şeyleri yerine getiriyor. Güçlü kimseler bunlar, ona kumanda edebilecek insanlar. Tench... Cafferty ve... senin gibi." Parmağını Siobhan'ın göğsüne dayamıştı.

"Kabahat bende öyleyse?" dedi Siobhan gözlerini kısarak.

"Hepimiz hata yaparız, Siobhan."

"Tamam, hatırlattığın için sağ ol." Siobhan topuklarının üstünde geri dönerek uzun adımlarla oyun alanına yürüdü. Rebus'ın gözü kendi ayaklarına takılmıştı, sonra elini cebine sokup sigarasıyla çakmağını aramaya koyuldu.

Çakmak yanmadı bir türlü. Salladı, baş aşağı çevirdi, üfledi, uğur getirsin diye avucunu sürttü... küçük bir kıvılcımdan başka bir şey çıkmadı. Sallana sallana polis araçlarına doğru ilerledi, üniformalı memurlardan birinden ateş istedi. Yanındaki arkadaşı isteğini hemen yerine getirince, Rebus bir iyilik daha istemeye karar verdi.

"Beni arabayla bir yere bırakmanız gerek" dedi Siobhan'ın stop lambalarının geceye karıştığını seyrederken. Cafferty'nin pençelerini ona geçirdiğine inanası gelmiyordu. Yok... inanması kolaydı aslında. Siobhan annesiyle babasına bir şey ispat etmek istemişti, yalnızca işinde başarılı olduğunu değil, aynı zamanda bu başarının genelde bir anlam taşıdığını da. Her zaman bir yanıt, bir çözüm bulunduğunu görmelerini istiyordu. Cafferty her ikisi için de söz vermişti ona.

Ama bir bedeli vardı elbet, *onun* belirlediği bir bedel.

Siobhan polis gibi düşünmeyi bırakmış, annesiyle babasının kızı gibi davranmıştı. Rebus'ın aklına kendi ailesinin ondan uzaklaşmasına nasıl izin verdiği geldi, önce karısıyla kızı, sonra da erkek kardeşi. İşinin öyle gerektirdiğini, kayıtsız şartsız dikkat gerektirdiğini sandığı için itmişti onları kendinden. Başka kimseye yer yoktu... Artık buna kafa yormak için çok geç kalmıştı, o başka.

Oysa Siobhan için çok geç değildi.

"Seni götürmemizi hâlâ istiyor musun?" diye soruyordu üniformalılardan biri. Rebus başıyla tamam deyip arabaya bindi.

*

İlk durak Craigmillar Polis Karakoluydu. Rebus bir bardak kahve alıp ekibin toplanmasını bekledi. Cinayet odasını buraya kurmaları mantıklıydı. İşte araçlar da gelmeye başlamıştı. Rebus'ın tanımadığı simalardı, kendini tanıttı. Bir dedektif başını yan yatırdı.

"Senin aradığın Başpolis McManus olmalı."

McManus o sırada kapıdan çıkıyordu. Siobhan'dan bile gençti, henüz otuzuna bile basmamıştı. Çocuksu hatlarıyla uzun ve sıska biriydi. Oranın yerlisiymiş gibi geldi Rebus'a. Elini uzatıp tokalaşırken kendini bir daha tanıttı.

"Senin masal olduğunu düşünmeye başlıyordum" dedi McManus gülerek. "Bir ara bu karakolda görev yaptığını duymuştum."

"Doğru."

"Bain ve Maclay ile birlikte çalışmışsın."

"Bunun günahını çekiyorum."

"Neyse, artık ikisi de burada olmadığına göre tasalanman yersiz." Danışma masasının arkasından dolaşarak uzun koridorda yürüyorlardı. "Senin için ne yapabilirim, Rebus?"

"Yalnızca bilmen gereken bir şey var."

"Hadi ya?"

"Son günlerde maktulle birkaç ağız dalaşına girdim."

McManus yan gözle ona bakıyordu. "Sahi mi?"

"Cyril Colliar davasını araştırıyorum."

"Hani şu iki kurbanın daha eklendiği dava?"

Rebus kafasını salladı. "Tench'in onlardan biriyle bağlantısı vardı, adam buraya çok uzak olmayan bir bakımevinde çalışmış. Ona işi Tench bulmuş."

"Akla yatkın."

"Dul karısına sorular soracaksın... Cinayet Masası'ndan birinin eve uğradığını söyleyecektir."

"O sen miydin?"

"Ben ve mesai arkadaşım, evet."

Yan taraftaki koridora doğru sola dönmüşlerdi, McManus'ın peşinden Rebus da Cinayet Büro'ya girdi, ekip içerideydi.

"Bilmem gereken başka bir şey?"

Rebus düşünür gibi yaptı. Sonunda başını sağa sola salladı. "Bu kadar."

"Tench zanlı mıydı?"

"Pek sayılmaz." Bir an kararsız kaldıktan sonra ekledi. "Onunla Keith Carberry adında haşarı bir genç arasındaki ilişkiyi merak ediyorduk."

"Keith'i tanırım" dedi McManus.

"Mahkemeye çıkarıldı, Princes Street'te arbede çıkarmakla suçlandı. Salıverildiğinde onu dışarıda Encümen Başkanı Tench bekliyordu. Pek samimi görünüyorlardı. Güvenlik kameralarına

Carberry'nin yoldan geçen masum birine vurduğu yansımıştı. İlk tahminlerin aksine başı daha büyük bir dertte gibi görünüyordu. Bugün öğle saatinde Şehir Meclisi binasına uğramıştım, Başkan Tench'le görüştüm. Oradan ayrılırken Carberry'nin caddeyi geçtiğini gördüm..." Rebus bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikri olmadığı ima eden bir hareketle noktaladı sözlerini. McManus onu süzüyordu.

"Carberry ikinizi yan yana gördü mü?" Rebus kafa sallayarak yanıtladı. "Bu öğlen?"

"Tench'i takip ettiğini düşünmüştüm."

"Durup sormadın mı?"

"O sırada arabama biniyordum... dikiz aynasından şöyle bir gördüm.

McManus alt dudağını dişliyordu. "Bunun sebebini duymak istersin herhalde" derken neredeyse kendi kendine mırıldanır gibi konuşuyordu. "Tench çok popüler bir adamdı, bu bölgede yaşayanlara çok iyilikleri dokundu. Bazılarını da öfkelendirdi."

"Hiç kuşkum yok" dedi Rebus. "Sen tanır mıydın başkanı?"

"Amcamın arkadaşı... mazileri okul günlerine dayanır."

"Sen de buralısın."

"Craigmillar Kalesi'nin gölgesinde büyüdüm."

"Öyleyse Başkan Tench'i epeydir tanıyorsun?"

"Uzun yıllardır."

Rebus laf olsun diye sorar gibi ekledi. "Onun hakkında kulağına söylentiler çalındı mı?"

"Ne tür söylentiler?"

"Bilmem... bildik konular: evlilik dışı kaçamaklar, kasadan eksilen para..."

McManus memnun olmamıştı. "Henüz cesedi bile soğumadı adamın."

"Sadece merak ettim" dedi Rebus özür dilercesine. "Bir şey ima etmiyorum."

McManus ekibine göz attı. İkisi kadın yedi kişiydiler. Konuşulanlara kulak kabarttıklarını belli etmemeye çalışıyorlardı. McManus bir adım uzaklaşarak onların önünde durdu.

"Evine gidip ailesini durumdan haberdar ediyoruz. Bize cesedi resmen teşhis edecek biri lazım." Hafifçe Rebus'a dönerek ekledi. "Ondan sonra Keith Carberry'yi alırız. Ona sormamız gereken birkaç soru var."

"Mesela" dedi ekiptekilerden biri. "Bıçağı ne yaptın, Keith?"

McManus şakaya göz yumdu. "Farkındayım, bu hafta içinde burada Bush Blair ve Bono'yu ağırladık, ancak Craigmillar'da bizim liderimiz Gareth Tench. Dolayısıyla gelişmelerden önce hareket etmeliyiz. Bu akşama kadar ne kadar çok soruya yanıt bulursak, o kadar mutlu olacağım."

Birkaç kişiden homurtular yükseldi ama etkisi olmamıştı. Rebus'a göre McManus'ın sevilen biri olduğu belliydi. Memurları onun için fazla çalışmaya hazırdılar.

İçlerinden biri, "Fazla mesai mi?" diye sordu.

"G8 yeterli gelmedi galiba, Ben?" dedi McManus. Rebus hiç istifini bozmadı; teşekkür etmeye veya iyi şanslar dilemeye hazırlanırken McManus'ın dikkatinin bu yeni davaya odaklandığını fark etti. Görev dağılımına çoktan koyulmuştu.

"Ray, Barbara... siz bir bakın bakalım, Jack Kane Merkezi civarında güvenlik kamerası bulabilirsiniz belki. Billy, Tom... siz patologları sıkıştırın da ellerini çabuk tutsunlar, aynısı Adli Tıp'taki tembel herifler için de geçerli. Jimmy, sen ve Kate gidip Keith Carberry'yi getirin. Biz dönene kadar biraz terletin onu. Ben, sen benimle gel, encümen başkanının Duddingston Park'taki evine bir gezinti yapalım. Sorusu olan?"

Soru soran çıkmadı.

Rebus tekrar koridora yönelmişti, Siobhan'ı uzak tutmayı başarabilseydi keşke. Ama bunu bilmenin imkânı yoktu. Carberry her şeyi ötmüş olabilirdi, tuhaf kaçardı ama halledilemeyecek bir şey değildi. Rebus anlatacağı öyküyü zihninde hazırlamaya çoktan başlamıştı.

Başpolis Clarke'ın aldığı habere göre Keith, Restalrig'de bilardo oynuyordu. Oraya gittiğinde salonun sahibi Morris Gerald Cafferty'nin de orada olduğunu gördü...

McManus'ın bunu yutacağından kuşkuluydu, o başka. Her şeyi inkâr edip öyle bir görüşme yapılmadığını söyleyebilirlerdi, gelge-

lelim görenler vardı. Üstelik bunu inkâr etmek ancak Cafferty de aynı masalı okursa işe yarayabilirdi... ve sadece Siobhan'ın boynuna geçirilen kementi gevşetmek için yapardı. Böylece Siobhan hayatının geri kalanında Cafferty'ye borçlu kalırdı, Rebus da öyle. Zaten danışmaya gidip kendisine bir araç daha tahsis edilmesini istemesinin nedeni de buydu, bu defa Merchiston'a gidecekti.

Devriye arabasındaki üniformalı polisler gevezeydi ama nereye gittiğini sormadılar. Belki de Cinayet Masası'nde görevli bir dedektifin kazancı böyle huzurlu, ağaçlarla çevrili bir yerde ev sahibi olmaya yetiyordur diye düşünmüşlerdi. Victoria döneminin müstakil evleri yüksek duvarlarla parmaklıkların arkasında kalıyordu. Semtin sakinleri uyanık kalmasınlar diye sokak lambaları kısılmıştı. Geniş caddeler ıssızdı, park sorunu bir şey yoktu burada, her evin en az beş, altı aracı için park yolu bulunuyordu. Rebus devriye aracından Ettrick Road'da indi, fazla göz önünde olmak istemiyordu. Devriye memurları orada takılmaktan şikâyetçi görünmüyorlardı, hangi eve girecek diye onu gözlüyorlardı. Ama Rebus onlara el sallayarak vedalaştı, bir yandan da sigarasını yakmakla meşguldü. Üniformalılardan biri beş, altı tane kibrit hediye etmişti. Birini duvara sürterken devriye aracının yolun bitiminde sağa sinyal vermesini izledi. Ettrick Road'un başladığı yerden sağa döndü, görünürde ne devriye aracı vardı ne de saklanacak bir yer. Kimsecikler görünmüyordu ortalıkta, ne trafik ne yayalar, ne de kalın taş duvarların ardından sesler. Koca pencerelerin tahta panjurları indirilmişti. Bovling ve tenis kortları ıssızdı. Bir daha sağa saptıktan sonra bu sokağın yarısına kadar ilerledi. Evin önüne çalılardan çit çekilmişti. Taş sütunlarla desteklenmiş sundurmada ışık yanıyordu. Rebus bahçe kapısını iterek açtı. Zilin ipini çekti. Arka tarafa dolansam mı diye düşündü. Buraya son geldiğinde içeride bir jakuzi görmüştü. Derken ağır ahşap kapı sarsılarak içeriden açıldı. Genç bir adam göründü. Vücudu spor yapmaktan heykel gibi kaslanmıştı, üstündeki siyah dar tişört bunu gözler önüne sermek için bire birdi.

"Steoritlere bu kadar abanma" diye uyardı Rebus. "Efendin ve sahibin evde mi?"

"Senin sattığın her neyse ilgilenir mi sanıyorsun?"

"İflah satıyorum, evlat, bundan bir nebze lazım herkese, sana bile." Adamın omzunun üzerinden görebildiği kadarıyla bir çift kadın bacağı merdivenden iniyordu. Yalınayak, beyaz bornozunun altından görünen incecik, bronzlaşmış bacaklar. Basamakların yarısında durup kapıda kimin olduğuna bakmak için eğildi. Rebus el sallayarak selamladı kadını. İyi terbiye almıştı besbelli, kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen Rebus'a elini sallayıp karşılık verdi. Sonra arkasına dönerek tekrar yukarı çıkmaya koyuldu.

"Arama iznin var mı?" diye sordu koruma.

"Sonunda aklına geldi" dedi Rebus. "Ama senin patronunla eski dostuz." Girişteki holün kapılarından birine doğru parmağını doğrulttu. "Şurası oturma odası, ben gidip orada bekleyeceğim." Rebus arkaya geçmeye yeltendi, ama adam avcunu göğsüne koyarak durdurdu onu.

"Müsait değil."

"Yanında çalışanlardan biriyle tepişiyor galiba. Demek ki iki dakika oyalanmam gerekecek. Tabii yarısında kalbi teklemezse." Kurşun gibi üstüne bastıran ele dikmişti gözünü. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Rebus fedaiyle göz göze geldi. "Şu andan itibaren her görüşmemizde" dedi tane tane konuşarak, "benim aklıma gelecek olan bu... inan bana evlat, herkes sana benim nasıl kusurlarım olduğunu söylerse söylesin, kin tutma konusunda avuç dolusu altın madalya sahibiyim."

"Zamanlama konusunda aldığın teneke madalyaların sayısı onları geçer" diye bir ses gürledi üst kattan. Koca Ger Cafferty heybetli cüssesine geçirdiği geniş bornozu bağlayarak aşağı iniyordu. Tel tel kalan saçları kabarmış, zorlanmaktan yanakları kızarmıştı. "Hangi şeytan soktu aklına buraya gelmeyi?"

"Görgü tanıklarında iş yok. Bir fedain, bir de muhtemelen saat ücreti ödediğin tıngırtın..."

"Neden görgü tanığına ihtiyaç duyayım?"

"Nedenini bal gibi biliyordun. Giysilerini çamaşır makinesine mi attın? Kan lekesi kolay çıkmaz."

"Saçmalıyorsun."

Fakat Cafferty'nin oltaya geldiği Rebus'ın dikkatinden kaçma-

mıştı; şimdi sıra onu makaraya sarmaya gelmişti. "Gareth Tench öldü. Arkadan bıçaklanmış: tam senin tarzın. Arnie'nin önünde mi konuşalım, yoksa içeri geleyim mi?"

Cafferty'nin kılı kıpırdamamıştı. Gözleri kara boşluklar gibi küçük, ağzı incecik, çizgi gibi duruyordu. Ellerini bornozunun cebine sokup başını hafifçe yan devirdi, korumasının anladığı bir sinyal çakmış olmalıydı. Adam elini çekti, Rebus oturma odasına doğru Cafferty'nin peşine takıldı. Tavandan bir avize sarkıyordu, cumbalı pencerenin yanına kısa kuyruklu bir piyano yerleştirilmiş, iki yanında kocaman hoparlörler, duvarlardan birindeki rafa da son teknoloji bir müzik seti konmuştu. Duvarlarda buz kırığı gibi modern tarzda tablolar vardı, fırçanın ucundan boya sıçramış izlenimini veriyordu. Cafferty'nin kitabının çerçevelenmiş şömizi şöminenin üzerine asılmıştı. Şimdi kendi de içki dolabında bir şeyler hazırlamakla meşguldü. Yani Rebus'a arkasını dönmüştü.

"Viski?"

"Neden olmasın?"

"Bıçaklanmış mı dedin?"

"Üç yerinden. Jack Kane Merkezi'nin önünde."

"İç hesaplaşma" yorumu geldi Cafferty'den. "Gasp edeyim derken işler tersine mi gitmiş?"

"Sen daha iyi bilirsin."

Cafferty yüzünü dönerek Rebus'a bardağı uzattı. Viski kaliteliydi: koyu ve kıvamında. Rebus kadeh kaldırmaya gerek görmeden başına dikti, yutmadan biraz ağzında tuttu.

"Onun gebermesini istiyordun." Viskisinden çok küçük bir yudum alan Cafferty'den gözünü ayırmadan devam ediyordu Rebus. "Avaz avaz atıp tutuyordun."

"Biraz heyecana kapılmıştım."

"Kapılmasan şaşardım."

Cafferty tablolardan birine dikmişti gözlerini. Yoğun beyaz yağlı boya benekleri yeşillerle kırmızılara bulanmıştı. "Yalan söylemeyeceğim, Rebus. Gebermesine üzülmüş değilim. Hayatımdaki karmaşanın birazı azaldı böylece. Fakat onu ben öldürtmedim."

"Bence sen yaptırdın."

Cafferty tek kaşını hafifçe oynattı. "Siobhan ne diyor bu olanlara?"

"Buraya gelmemin sebebi o zaten."

Cafferty sırıtıyordu. "O kadarını tahmin ettim. Keith Carberry'yle yaptığımız kısa sohbeti mi anlattı sana?"

"Onun arkasından ben de tesadüfen Tench'i gizlice izlerken yakaladım çocuğu."

"Kendi karar vermiş."

"Sen yaptırmadın mı bunu?"

"Siobhan'a sorsana. Oradaydı."

"Siobhan'ın adı Başpolis Clarke, ne yazık ki o seni benim kadar tanımıyor, Cafferty."

Tablodan uzaklaşırken, "Carberry'yi aldınız mı?" diye sordu.

Rebus yavaşça kafasını salladı. "Bahse girerim çocuk ötecek. Dolayısıyla eğer *sen* kulağına bir şey fısıldadıysan..."

"Ondan hiçbir şey yapmasını istemedim. Öyle söylüyorsa, uyduruyor... Başpolis de şahidim."

Rebus uyardı. "Onu karıştırma, Cafferty."

"Yoksa n'aparsın?"

Rebus başını iki yana sallıyordu. "Onu karıştırmayacaksın" diye tekrarladı.

"Kadından hoşlanıyorum, Rebus. Sonunda sen tekmeler atıp bağıra çağırırken sürüklene sürüklene Alacakaranlık Huzurevi'ne götürülürken, onu emin ellere bırakacaksın, tasalanma."

"Yanına yaklaşmayacaksın. Bir daha onunla konuşmayacaksın." Rebus'ın sesi kısılmıştı, neredeyse fısıltıyla çıkıyordu.

Cafferty ağzı kulaklarına vararak sırıtırken elindeki kristal bardağı bir dikişte devirdi. Dudaklarını şapırdatarak gürültüyle nefes verdi. "Sen çocuk için endişelen. Ötecek diye bahse girmeye hazırsın. Ama eğer konuşursa, Başpolis Clarke'ı işin içine çeker." Rebus'ın dikkatini çektiğinden emin olduktan sonra ekledi: "Şüphesiz, konuşma şansı bulmamasını sağlayabiliriz..."

"Tench sağ olsaydı keşke" diye homurdandı Rebus. "Eğer yaşasaydı, seni alt etmesi için mutlaka *yardım* ederdim ona."

"Oysa sen değişken birisindir... Edinburgh'nın yaz havala-

rı misali. Haftaya bana öpücükler göndereceğinden şüphem yok." Cafferty sözlerini vurgulamak adına dudaklarını büzdü. "Hem sen görevden uzaklaştırıldın. Başka düşmanlar edinmeyi kaldırabileceğinden emin misin? Ne zamandır dostlarının sayısını gölgede bırakmadılar mı?"

Rebus etrafına bakınıyordu. "Senin de partiler verip sık sık konuklar ağırladığını görmedim."

"Davet edilmiyorsun da ondan. Kitap tanıtımını sayma." Cafferty başını şömineye doğru uzattı. Rebus'ın gözü bir kere daha Cafferty'nin çerçevelenmiş çizimine takılmıştı.

"*Sahte İnsan: 'B*üyük G*er' Adıyla Tanınmış Adamın Başına Buyruk Hayatı.*"

"Sana Büyük Ger dendiğini hiç duymamıştım."

Cafferty umursamazca omuzlarını oynattı. "Mairie'nin fikriydi, benim değil. Onu arasam iyi olacak... Galiba benden kaçıyor. Buna gücenmezsin, herhalde?"

Rebus duymazlıktan geldi. "Tench aradan çıkarıldığına göre, sen artık Niddrie ve Craigmillar'da at koşturursun."

"Öyle mi dersin?"

"Carberry ve benzerleri de neferlerin olur."

Cafferty gevrek gevrek gülüyordu. "Not almamın sakıncası var mı? Bu ayrıntıları unutmak istemem."

"Sabahleyin Carberry'yle konuşurken ona istediğin çözümü söyledin, kızını kurtaracak tek çözümü."

"Sadece genç Keith'le mi konuştum sanıyorsun?" Cafferty bardağına biraz daha viski dolduruyordu.

"Başka kiminle?"

"Belki bizzat Siobhan zıvanadan çıkmıştı. Davaya bakan ekip onu sorguya almak ister muhakkak." Konuşurken Cafferty'nin dili ağzından sarkıyordu.

"Gareth Tench hakkında başka kimlerle görüştün?"

Cafferty bardağını çevirerek içindekileri çalkalıyordu. "Burada dedektif olan sensin. Senin *bütün* işini göremem ki."

"Kıyamet yaklaşıyor, Cafferty. Hem senin hem benim için." Rebus bir an durduktan sonra ekledi. "Biliyorsun, değil mi?"

Gangster vah çekercesine başını yavaşça iki yana salladı. "İkimizi sıcak bir iklimde şezlonglara kurulmuş, elimizde buz gibi içeceklerle gözümün önüne getirebiliyorum: Eskiden, iyi adamların kötü adamları tanıdıklarını sandıkları günlerde nasıl didiştiğimizi yâd ederken. Bu hafta boyunca hepimizin bize öğrettiği bir şey var. Her şeyin değişmesi için birkaç dakika yeter. Protestolar dağılır, yoksullar bir kenara atılır... kimi ittifaklar güçlenirken, kimi zayıflar. Onca çaba taca çıkar, sesler kesilir. O an geldi miydi tek yapman gereken parmak şakırdatmak." Hareketi yerine getirerek sözlerini destekledi. "Çabaların boşunaymış, hatta önemsizmiş meğer; sen ne dersin?" Gareth Tench'e gelince... bundan bir yıl sonra sence onu hatırlayan olacak mı?" İkinci kadehini de son damlasına kadar içmişti. "Şimdi hakikaten üst kata çıkmalıyım. Yanlış anlama, bu küçük buluşmalarımız hoşuma gitmediğinden değil, anlarsın ya." Cafferty boş bardağı sehpaya bırakırken başıyla Rebus'a aynısını yapması işaret etti. Lambaları söndürüp odadan çıkarlarken Cafferty bu gezegen için payına düşeni yerine getirdiği yollu bir şeyler mırıldanıyordu.

Koruması holde bekliyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Hiç bar fedailiği yaptın mı?" diye sordu Rebus ona. "Senin meslekten biri, Colliar, cehennemi boyladı. Sakıncalı patronunun yanında çalışan sayısız tiplerden biriydi o da."

Cafferty çoktan üst kata tırmanmaya koyulmuştu. Her basamakta tırabzana tutunup kendini yukarı çekmek zorunda kalması Rebus'ın hoşuna gitti. Hoş... son zamanlarda *kendi* de apartmanın merdivenini çıkarken aynısını yapıyor sayılırdı ya.

Koruma sokak kapısını açmıştı. Rebus pek nazik olmayan bir tavırda hışımla geçti yanından, fakat genç adamın kılı dahi kıpırdamamıştı. Kapıyı güm diye kapadı. Rebus orada bir an durduktan sonra bahçe kapısına yürüdü, dışarı çıkıp kapının mandalını kilitledi. Bir kibrit çakarak sigarasını yaktı. Caddeye doğru yürürken loş sokak lambalarından birinin altında mola verdi. Telefonunu cebinden çıkarıp Siobhan'ı aradı ama kadın yanıt vermedi. Rebus caddenin bitimine kadar ilerleyip geri döndü. Orada dikilirken araba yolundan fırlayan sıska bir tilki bitişik evin bahçesine girdi. Şehirde

çok görürdü bunlardan. Ne korkar ne çekinirlerdi. İnsan komşularına ya tepeden bakarlardı ya da hayal kırıklığıyla. Yırtıcı olduklarını düşünmek kolay değildi, ancak doğalarında vardı bu.

Evcil muamelesi gören yırtıcılardı onlar.

Başına buyruklar.

Kendine özgü sesi olan ötücü bir kuş misali dizel motorunu tokurdatarak yaklaşan taksiyi duyduğunda yarım saat geçmişti. Rebus arka koltuğa binip kapıyı çekti, ancak şoföre birinin daha geleceğini söyledi.

"Söylesene" diye ekledi, "nakit miydi, makbuz karşılığı mı?"

"Makbuz."

"MGC Kiralama Şirketi, değil mi?"

"Hayır" dedi şoför, "Nook."

"İneceği yer?.."

Bunun üzerine şoför kımıldayarak arka koltuğa döndü. "Nasıl bir oyun bu, ahbap?"

"Oyun falan yok."

"Gidilecekler listesinde bir kadın adı yazıyor. Eğer hatun arıyorsan, önce telefona sarıl şu tepeden tırnağa değiştiren bakım programlarından birine yer ayırt."

"Nasihat için teşekkürler" dedi Rebus. Cafferty'nin evinin kapısı açılıp kapanırken taksi koltuğunun en uzak köşesine kaymıştı. Yaya yolu boyunca topuk sesleri çınlıyordu, derken taksinin kapısı açıldı, içeriyi parfüm kokusu sardı.

"Binsene" dedi Rebus kadının şikâyet etmesine fırsat vermeden. "Beni de bırakırsın."

Kadın tereddüt etse de bindi, Rebus'a mümkün olduğunca yaklaşmadan kuruldu koltuğa. Kırmızı düğme yanmıştı, demek ki şoför arkadakilerin konuşmalarını dinleyebiliyordu. Rebus doğru düğmeyi bulup cihazı kapadı.

"Nook'ta mı çalışıyorsun?" diye sordu usulca. "Cafferty'nin oraya da el uzattığını bilmiyordum."

"Sana ne?" dedi kadın.

"Sohbet ediyoruz işte. Molly'nin arkadaşı mısın?"

"Adını hiç duymadım."

"Nasıl olduğunu soracaktım. Geçen gece üstüne çullanan diplomattan onu kurtaran bendim."

Kadın dikkatle süzüyordu Rebus'ı. "Molly gayet iyi" dedi nihayet. Sonra sordu: "Gün ağarana kadar beklemek zorunda kalmayacağını nereden biliyordun?"

Bilirdi. "İnsan psikolojisi" diye açıkladı Rebus. "Cafferty bir kadının geceyi evinde geçirmesine izin verecek biri değil."

"Zekisin" derken belli belirsiz gülümsüyordu sanki. Taksinin içi loş olduğundan yüz hatları net görünmüyordu. Temiz hava, parlak ruj, parfüm kokusu. Takılar, yüksek topuklar ve altındaki kısacık elbiseyi gösterecek kadar açılan truakar manto. Bol rimelle kirpikler göze batacak hale getirilmişti.

Rebus atış daha denemeye karar verdi. "Demek Molly'nin keyfi yerinde?"

"Bildiğim kadarıyla öyle."

"Cafferty için çalışmak nasıl?"

"Fena değil." Kadın başını çevirip yanından geçtikleri manzarayı izlemeye koyuldu, sokak lambaları yüzünün yarısını aydınlatıyordu. "Bana senden bahsetti..."

"Cinayet Masası Dedektifiyim."

Kadın bildiğini belirtti. "Senin alt kattan gelen sesini duyunca, sanki biri düğmesine basmış gibiydi."

"İnsanları böyle etkilerim işte. Şimdi Nook'a mı gidiyorsun?"

"Grassmarket'ta oturuyorum."

"İşe yakınmış."

"Sen ne istiyorsun?"

"Cafferty'nin kesesinden evime gitmekten başka mı?" Umursamazca omuzlarını kaldırdı. "Belki de insanların onunla neden yakınlaşmak istediklerini öğrenmek istiyorumdur. Dinle, giderek onun bulaşıcı olduğu kanısına kapılıyorum, kime dokunsa onun başına bir şekilde bela geliyor."

"Onu benden daha uzun zamandır tanıdığın belli" diye karşılık verdi kadın.

"Doğru."

"Öyleyse sen dokunulmaz mısın?"

Rebus başını salladı. "Hayır, dokunulmaz değilim."

"Henüz bana bir zarar vermedi."

"Güzel... ancak zarar her zaman kendini hemen göstermez." Lady Lawson Street'e dönmek üzereydiler. Şoför sağa sinyal verdi. Bir dakika sonra Grassmarket'ta olacaklardı.

"Hayırseverlik nutkun bitti mi?" diye sordu Rebus'ın yüzüne bakarak.

"Hayat senin..."

"Doğru." Kadın şoför mahallini ayıran bölmeye eğildi. "Bundan sonraki trafik ışıklarında ineyim."

Şoför söyleneni yerine getirdi. Yol makbuzunu doldurmaya yeltenmişti, Rebus birini daha bırakacağını söylerek durdurdu onu. Kadın taksiden iniyordu. Rebus bir şey söylemesini bekledi, fakat o kapıyı hızla çarparak yolun karşısına geçip karanlık bir aralığa doğru uzaklaştı. Şoför merdiven sahanlığından yansıyan loş ışıkta onu görene dek bekledi.

"Sağlamcıyımdır" diye açıkladı Rebus'a. "Bu zamanda dikkati elden bırakamazsın. Nereye, patron?"

"Hemen U dönüşü yap. Nook'ta ineyim." Yolculuk iki dakika sürmüştü, inmeden önce Rebus şoföre makbuza bahşiş olarak yirmi papel eklemesini söyledi. Altına imzasını atıp makbuzu şoföre geri verdi.

"Bundan emin misin, patron?" diye sordu şoför.

"Başkasının parası olunca gayet eminim" dedi Rebus aşağı inerken.

Nook Bar'daki kapı görevlileri onu tanımışlardı, tabii yeniden karşılaşmaktan mutlu olmadıkları anlamına geliyordu.

"Bu gece işler iyi bakıyorum, çocuklar?"

"Maaş günleri hep öyledir. Bu hafta fazla mesailer de iyiydi."

Rebus içeri adım attığı anda anlamıştı görevlinin ne demek istediğini. Kafayı bulmuş bir grup aynasız vardı içeride, kucak dansçı üç kızı kendi tekellerine almışlardı. Oturdukları masa şampanya kadehleri ve bira bardaklarıyla doluydu. Uygunsuz durumda değillerdi, o başka, salonun öbür ucunda süren bekârlığa veda partisi bu konuda bayrağı onlara kaptırmamaya kararlıydı. Aynasızlardan

hiçbirini tanımıyordu Rebus, ama hepsi İskoç aksanıyla konuşuyordu: Eşleriyle sevgililerinin yanına dönmeden önce kabadaki son gecelerini geçiren karışık bir gruptu bu, kimi Glasgow'dan, kimi Inverness'ten, kimi Aberdeen'den...

Ortadaki küçük pistte iki kadın döne döne dans ediyordu. Bir başkası da orada tek başına oturup içenlerin gözü gönlü bayram etsin diye barın tepesine çıkmış gösterisini sergiliyordu. İp külotuna beş sterlinlik bir banknot sıkıştırmasına yardımcı olmak adına birinin önüne çömelip çiçek bozuğu yanağından makas aldı. Rebus da barda boş kalan son tabureye oturdu. Perdenin arkasından iki dansçı daha çıkmış, salondakileri coşturmaya çalışıyorlardı. Özel danslar mı yapıyorlardı, yoksa sigara molasına mı çıkmışlardı, pek belli değildi ya. Bunlardan biri Rebus'a yaklaşmaya başladı ama onun başıyla olmaz diye işaret ettiğini görünce gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. Barmen ne içeceğini soruyordu.

"Hiçbir şey" dedi Rebus. "Çakmağını ödünç ver, yeter." Bir çift yüksek topuk gelip tam önünde durmuştu. Göz hizasına inene dek kıvrılarak çömeldi. Rebus bir an için sigarasını yakmaya ara vererek konuşmak istediğini söyledi kadına.

"Beş dakika sonra molaya çıkıyorum" dedi Molly Clark. Sonra barmene döndü. "Ronnie, arkadaşıma bir içki ver."

"Tamam" dedi Ronnie, "ama senin hesabına yazarım."

Molly kulak asmadı, tekrar doğrularak ağır adımlarla barın öbür ucuna ilerledi.

"Viski alayım, Ronnie, sağ ol" dedi Rebus çaktırmadan çakmağı cebine atarken, "su ekleme, bırak ben kendim koyayım."

Ancak şişeden dökülen sıvının zaten hileli olduğuna yemin edebilirdi. Barmene doğru parmak salladı.

Ronnie cevabı yapıştırmakta gecikmedi. "Tüketici Hakları Derneği'ne haber vermek istersen, sen bilirsin."

Rebus kadehi kenara itti, sonra sanki dansçıları seyrediyormuş gibi taburesinde kayarak öne döndü, oysa gözü aynasızlardaydı. Belirgin özellikleri neydi? Birkaçı bıyıklıydı; hepsinin saçları özenle yeni tıraş edilmişti. Çoğunun kravatı hâlâ boynundaydı, fakat ceketlerini çıkarıp sandalyelerin arkasına asmışlardı. Çeşitli yaşlarda,

türlü kalıplardaydılar, ancak nedense içinden bir ses *tektip* bir halleri olduğunu söylüyordu Rebus'a. Küçük, bağımsız bir kabile gibi davranıyorlardı, dünyanın geri kalanı pek umurlarında değildi. Dahası bütün bir hafta boyunca başkentin sorumluluğu onlara verilmişti, kendilerini kazanan taraf olarak görüyorlardı: yenilmez... mutlak iktidar.

Eserlerime bak...

Gareth Tench de kendini böyle mi görürdü acaba? Rebus durumun daha karmaşık olduğunu düşünüyordu. Tökezleyeceğini anlamıştı Tench, buna rağmen denemeye kararlıydı. Rebus küçük de olsa cinayetlerin encümen başkanı tarafından işlendiği, Auchterarder'deki dehşet sergisinde yer alan "eserlerin" onun elinden çıktığı ihtimaline kafa yormuştu. Tench dünyayı canavarlardan kurtarmaya kararlıydı, Cafferty de dahildi bunlara. Cyril Colliar'ı öldürerek dikkatleri bir süreliğine Cafferty'ye çekmişti. Üstünkörü bir soruşturma Cafferty'yi baş zanlı yaparak bu noktada son bulabilirdi. Tench de tanırdı Trevor Guest'i... ona yardım etmişti ama sonra bir web sitesinde onunla ilgili ayrıntıları öğrenince öfkelenmiş... kandırıldığına karar vermiş...

Geriye bir tek Sürat Eddie Isley kalıyordu. Tench'le *onun* arasında hiçbir bağlantı yoktu, öte yandan Isley ilk kurbandı, her şeyi başlatan ilk halka. Şimdi Tench öldüğüne göre suç Keith Carberry'nin üstüne yıkılacaktı.

Gareth Tench hakkında başka kimlerle görüştün?

Burada dedektif olan sensin...

Ya da kötü bir mazaret. Rebus bir şeyle oyalansın diye içkisine uzandı. Sahnedeki dansçılar sıkılmışa benziyorlardı. Yere inip maaş zarflarının içinde ne varsa ucundan azıcık gösteren sutyenlerle minicik külotlarına sıkıştırılacağı anı iple çekiyorlardı. Mutlaka bir nöbet çizelgesi vardı, hepsi sırayla şansını deneme fırsatı bulurdu. İçeriye başka erkekler giriyordu; işadamına benziyorlardı. Biri salonda gümbürdeyen müziğe ayak uydurmaya başlamıştı. Nasıl olsa kimse onu alaya almayacaktı. Nook gibi yerlerin bütün amacı buydu zaten: kurtlarını dökmek. Rebus elinde olmadan 1970'leri düşündü, Edinburgh'daki çoğu barın öğle tatillerinde striptizci çıkardığı günleri.

Dansçı ne zaman onlara doğru bir bakış atsa, içmeye gelenler yüzlerini büyük bira bardaklarının ardına gizlerlerdi. Aradan geçen yıllar boyunca o mahcubiyetten eser kalmamıştı. Polislerin masasındaki kucak dansçılarından biri numaralarını sergilemek üzere kendine bacakları iki yanda, elleri dizlerinde, suratından süzülen terlere rağmen sırıtmaya çalışan bir kurban seçerek işe koyulunca işadamları kadını gaza getirmek için ciyak ciyak bağırmaya başladılar.

Molly gelmiş, yanında duruyordu. Rebus onun sahne sırasını bitirdiğini fark etmemişti. "İki dakika ver, üstüme bir ceket alıp geleyim, kapının önünde görüşürüz."

Rebus şaşkın şaşkın aşağı yukarı kafasını sallıyordu.

Molly meraklanmıştı. "Neye takıldın?" diye sordu.

"Yıllardan beri cinsellik nasıl değişim geçirdi diye düşünüyordum. Eskiden nasıl utangaç bir toplumduk."

"Ya şimdi?"

Dansçının kıvırıp döndürdüğü poposuyla kurbanın burnu arasında en fazla iki parmak mesafe vardı.

"Şimdi" dedi Rebus, "her şey... bilmem..."

Boşlukları Molly doldurdu. "Gözüne gözüne sokuluyor mu diyorsun?"

Rebus başıyla doğruladı, boşalan kadehi bar tezgâhına bıraktı.

Molly sigara tuttu Rebus'a. Omuzlarına siyah uzun yün bir ceket atmış, Nook'un duvarına yaslanıyordu; konuşmalarına kulak misafiri olmasın diye kapıdaki fedaiden mümkün olduğunca uzaktaydılar.

"Evdeyken sigara içmiyordun."

"Eric'in alerjisi var."

"Ben de Eric hakkında konuşmak istiyordum."

Rebus gözünü dikmiş sigarasının yanan ucunu inceler gibi yapıyordu.

"Ne olmuş Eric'e?" Molly ayaklarını yere sürtünce fark etmişti Rebus, kadın topukluları çıkarıp spor ayakkabılarını giymişti.

"Daha önce görüştüğümüzde senin nasıl para kazandığını bildiğini söyledin."

"Evet?"

Rebus omuz silkerek ekledi. "Onu incinmesini istemiyorum, bu nedenle bence sen adamı bırak."

"Bırakmak mı?"

"Böylece Eric'e ondan bilgi sızdırdığını, sana her anlattığını patronuna yetiştirdiğini ona söylemek zorunda kalmam. Bak, daha demin Cafferty'yle görüşüyordum, birden kafama dank etti. Bilmemesi gereken şeylerden haberdardı, içeriden sızdırılmış bilgilerden... Koca Beyin gibi birinden daha fazlasını kim bilebilir?"

Molly burun kıvırdı. "Sen ona Koca Beyin diyorsun... ama neden onun beynine güvenmiyorsun?"

"Ne demek bu?"

"Sana göre ben berbat bir fahişeyim, zavallı bir avanağa diller dökerek ağzından bilgi alıyorum." Konuşurken parmağını üst dudağında gezdiriyordu.

"Aslında daha fazlasını düşünüyorum: Bana sorarsan senin Eric'le yaşamanın tek nedeni Cafferty öyle istediği için... herhalde şu kokain alışkanlığına yaradığı için buna katlanmaya değiyor. İlk karşılaştığımızda sadece sinirlerin gergin sanmıştım."

Molly inkâra yeltenmedi.

"Yakında Eric artık işe yaramaz olacak" diye devam etti Rebus, "o zaman onu fırlatıp atacaksın. Sana öğüdüm bunu hemen yapman."

"Dedim ya, Eric salak değil, Rebus. Amacın ne olduğunu başından beri biliyor."

Rebus gözlerini kıstı. "Eve geldiğimizde, iş tekliflerini değerlendirmesini engellediğini anlatmıştın. Bunun asıl sebebinin, özel sektöre geçerse patronunun işine yaramayacağı olduğunu öğrenirse, sence ne düşünür?"

"Bana bir şeyler anlatıyor, çünkü *kendi* öyle istiyor" dedi Molly, "üstelik hepsinin nereye ulaşacağını çok iyi biliyor."

Rebus homurdandı. "Klasik afet tuzağına düşürme numarası."

Molly dalga geçiyordu. "Tadını bir kere aldın mıydı..."

"Yine de onu bırakacaksın" diye tekrarladı.

"Yoksa ne?" Molly bakışlarını Rebus'a kenetlemişti. "Gidip zaten bildiği şeyleri mi anlatırsın?"

"Er ya da geç, Cafferty kalasta yürüyecek. Sen de onun yanında mı olmak istiyorsun?"

"İyi yüzerim ben."

"Ama suya düşmeyeceksin, Molly. Kodeste o bakışlar kimseye sökmez, inan bana. Bak, gizli bilgileri bir kabadayıya vermek ciddi bir suçtur."

"Gammazla beni, Rebus, o zaman Eric de gammazlanır. Kanatlarının altına alman da işe yaramaz."

Rebus izmaritini fırlatıp atarken, "Bedeli neyse ödenir" diye karşılık verdi. "Yarın ilk iş gidip onunla konuşacağım. Eşyalarını toplasan iyi edersin."

"Ya Cafferty kabul etmezse?"

"Edecek. Kimliğin ortaya çıkınca, Cinayet Masası havyar kılığında dilediğin kadar bok yedirir sana. Cafferty de bir lokma alır, biz de yakasına yapışırız."

Molly gözünü ayırmadan bakıyordu. "Neden yapmıyorsun öyleyse?"

"Gizli operasyon için pırpırlılara haber vermek gerekir... bu da Eric'in kariyerinin sonu anlamına gelir. Şimdi çekip gidersen, Eric'i kurtarırım. Senin patronun çok kişinin hayatına sıçtı, Molly. Ben sadece birkaçını suyla yıkayıp temizlemek istiyorum." Cebinden sigara paketini çıkarıp açtı, kadına ikram etti. "E, ne diyorsun?"

Kapıdaki fedailerden biri parmağını kulaklığına bastırırken, "Zaman doldu" diye sesleniyordu. "İçeride müşteriler diz boyu..."

Rebus'a döndü Molly. Kulisin kapısına doğru yürürken, "Zaman doldu" diye tekrarladı. Onun gidişini izlerken bir sigara daha yakan Rebus eve yürürken Meadows Parkı'ndan geçmeye karar verdi, iyi gelecekti bu yürüyüş.

Daire kapısını açarken telefonun çaldığını duydu. Koltukta duran telefonu aldı.

"Rebus, buyurun."

"Benim" diyen Ellen Wylie'ydi. "Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demin Siobhan'la konuşuyordum. Ona neler anlattın bilmem ama berbat bir durumdaydı."

"Gareth Tench cinayetinin sorumluluğunu kısmen üstüne almayı düşünüyor."

"Kafayı yediğini anlatmaya çalıştım."

"İşe yaramıştır." Rebus evdeki lambaları yakmaya koyulmuştu. Hepsi yansın istiyordu, sadece oturma odası değil, holle mutfak, banyoyla yatak odasındakiler de.

"Sana çok içerlemiş gibi konuşuyordu."

"Bu konuda neşeyle konuşması gerekmiyor."

"Onu sakinleştirmek için yirmi dakika harcadım!" Wylie avaz avaz bağırıyordu. "Bunun hoşuma gittiğini söylemeye kalkma sakın!"

"Affedersin, Ellen." Laf olsun diye söylememişti. Küvetin kenarına oturdu, omuzlarını büküp kamburunu çıkardı, telefonu çenesiyle tutuyordu.

"Hepimiz yorgunuz, John, asıl sorun bu."

"Ama ben kendi dertlerimin biraz daha derine gittiğini düşünüyorum, Ellen."

"Git kendini patakla o zaman. Üstelik bu ilk olmayacak."

Rebus yanaklarını şişirip üfledi. "Siobhan'la konuşmanın sonunda ne oldu?"

"Yatışması için bir gün daha bekleyelim, bakalım. *T in the Park* konserine gidip stres atmasını söyledim."

"Fena fikir değil." Oysa kendi planlarında hafta sonu Sınır bölgesine gitmek vardı... Göründüğü kadarıyla yolculuğu tek başına yapacaktı. Ellen'ı davet edemezdi, Siobhan'dan öç alıyor gibi görünmesini istemiyordu.

"En azından Tench'i zanlılar listesinden çıkarabiliriz" diye devam ediyordu Wylie.

"Belki."

"Siobhan'ın dediğine göre Niddrie'deki çocuklardan biri tutuklanacakmış, öyle mi?"

"Çoktan nezarete atılmış olabilir."

"Bu durumda Clootie Well ya da CanavarNobeti sitesiyle bir ilgisi yok mu yani?"

"Tesadüf, hepsi bu."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Senin şu hafta sonu kaçmak fikrini beğendim. Herkes pazartesi işe döner... doğru dürüst bir cinayet soruşturması planlarız."

"Bana ihtiyacın yok yani?"

"İstersen sana da yer var, Ellen. Düşünmen için sana kırk sekiz saat veriyorum."

"Sağ ol, John."

"Ama bana bir iyilik yap... yarın Siobhan'ı ara. Endişelendiğimi söyle ona."

"Endişeli *ve* üzgün?"

"Sözcük seçimini sana bırakıyorum. İyi geceler, Ellen."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra banyo aynasında yüzünü inceledi. Ovalama izleri ve derisinin sıyrıldığını görmeyince şaşırmıştı. Her zamanki gibi görünüyordu: beti benzi atmış, tıraşı gelmiş, saçları darmadağınık, gözaltlarında torbalar. Yanaklarını tokatlayıp mutfağa yöneldi, hazır kahve yaptı, mecburen sade içecekti, süt ekşimişti; dolaba koymayı unutmuş oturma odasındaki masada duruyordu. Duvardaki aynı çehreler ona bakıyordu:

Cyril Colliar.

Trevor Guest.

Edward Isley.

Televizyonda ana gündemin hâlâ Londra'daki bombalama olacağını biliyordu. Uzmanlar tartışacaklardı: Ne Yapılabilirdi ve Şimdi Ne Yapmak Gerek. Diğer bütün haberler bir kenara itilecekti. Gelgelelim onun elinde hâlâ çözülmemiş üç cinayet vardı... aslında Siobhan'ın elinde... şimdi farkına varıyordu. Emniyet Amiri sorumluluğu *ona* vermişti. Bir de Ben Webster vardı, her haber saatinde biraz daha karanlığa gömülen.

Kimse seni işi ağırdan aldığın için suçlayamaz...

Ölüler dışında hiç kimse.

Başını kavuşturduğu kollarına dayadı. Gözünün önüne bir

milyon sterlinlik merdiven sahanlığından aşağı inen besili Cafferty gelmişti. Sonra onun kurduğu tuzaklara düşen Siobhan. Derken pis işlerini yerine getiren Cyril Colliar; arkasından yine pis işlerini gören Keith Carberry; sonra da pis işlere bulaşan Molly ve Eric Bain. Cafferty banyo yapmış misler gibi çiçek kokuları saçarak basamaklardan aşağı iniyordu.

Cafferty, canavarın ta kendisi Steelforth'un adını biliyordu.

Cafferty yazar sıfatıyla Richard Pennen'la tanışmıştı.

Başka kimlerle?..

Başka kimlerle görüştün?..

Cafferty dilini sarkıtarak sormuştu. *Belki bizzat Siobhan...*

Yok, Siobhan olmaz. Rebus cinayet mahallinde nasıl davrandığını gözleriyle görmüştü: Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Ancak böyle bir sonucu istemediği anlamına gelmezdi bu. Cafferty'yle bir saniye bile göz göze gelmek bunun meydana gelmesini dilemeye yeterdi.

Batıdan kalkan bir uçağın gürültüsünü duyuyordu Rebus. Edinburgh'dan bu kadar geç saatte kalkan çok sayıda uçak bulunmazdı. Belki içinde Tony Blair vardır, belki de yardakçılarından bazıları diye düşündü. Teşekkürler, İskoçya ve iyi geceler diyorlardı uzaklaşırken. G8 zirvesine katılanlar ülkenin sunabileceği her şeyin en iyisini tatmışlardı: manzara, viski, hoş ortam, yemek. Londra'nın kırmızı otobüsü infilak edince lokmalar küle dönmüştü ama. Bu arada üç kötü... bir de iyi adam, Ben Webster ölmüştü... ayrıca Rebus'ın hakkında henüz karar veremediği biri daha. Gareth Tench iyi niyetle hareket etmiş olabilirdi, fakat vicdanı koşullara teslim olmuşa benziyordu.

Yoksa Cafferty'nin paslı tacını elinden zorla almak üzere miydi?

Bunu kesin olarak öğreneceğinden kuşkuluydu Rebus. Tam önünde, yemek masasının üstünde duran telefona dikti gözlerini. Yedi rakam çevirdiği anda Siobhan'ın ev telefonuna ulaşmış olurdu. Tuşlara yedi hafif dokunuş yeterdi. İyi de bu ona neden zor geliyordu?

Gümüş renkli dörtgen kutuya bakarak, "Sensiz daha iyi durumda olmayacağını nereden çıkardın?" diye sorduğunu fark etti. Karşılık olarak bip sesi duyunca hemen başını kaldırdı. Cihaz pilinin bitmek üzere olduğunu haber veriyordu sadece.

Şarj aletini aramak için ağır ağır yerinden kalkarken, "Benimki kadar bitmiş olamaz" diye homurdandı. Tam prize takmıştı ki telefon çaldı: Mairie Henderson'dı arayan.

"İyi akşamlar, Mairie."

"John? Nerelerdesin?"

"Evdeyim. Sorun ne?"

"Sana bir e-posta göndersem? Richard Pennen hakkında yazdığım haber."

"Düzeltmen yeteneğimi mi sınayacaksın?"

"Tek istediğim..."

"Ne oldu, Mairie?"

"Pennen'ın üç kiralık adamıyla takıştım. Üniformalıydılar ama onlar polisse ben içişleri bakanıyım."

Rebus kendini bırakıp koltuğun kolçağına ilişti. "Birinin adı Jacko olmasın?"

"Nereden bildin?"

"Onlarla ben de karşılaşmıştım. Neler oldu?"

Mairie anlattı, adamların bir süre Irak'ta kalmış olduklarından şüphelendiğini eklemeyi de ihmal etmedi.

"Şimdi korkuyorsun?" diye tahmin etti Rebus. "Bu nedenle makalenin kopyalarının başkalarında da bulunmasını istiyorsun?"

"Sana birkaç tane gönderiyorum."

"Ama diğer gazetecilere göndermiyorsun, öyle mi?"

"Önlerine yem atmak istemem."

"Skandallara telif hakkı alamazsın, haklısın" dedi Rebus. "İşi daha ileriye götürmek istiyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Bu defa haklısın, polis kılığına girmek *ciddi* bir mesele."

"Haberi bitirdikten sonra sorun yok."

"Emin misin?"

"Eminim, ama sorduğun için teşekkürler."

"Bana ihtiyacın olursa, numaramı biliyorsun, Mairie."

"Sağ ol, John. İyi geceler."

Mairie görüşmeyi sonlandırınca Rebus telefonuna bakarak kalakalmıştı. "Batarya doluyor" işareti yine yanmaya başladı, pil

elektrik yudumluyordu. Kalkıp masaya yürüdü, laptopunu açtı. Kablosunu telefon girişine takıp internet ağına bağlanmayı denedi. Bunu başarması her defasında şaşırtırdı onu. Mairie'nin gönderdiği e-posta açmasını bekliyordu. "İndir" kutucuğunu tıklayıp haberi kendi dosyalarından birine kaydetti, içinden daha sonra yerini bulabilmeyi diliyordu. Başka bir e-posta daha vardı, Stan Hackman göndermişti.

Varsın geç olsun diye başlıyordu. *Tyneside'a döndüm, az sonra çıkıp birkaç gece kulübüne uğrayacağım. Bizim Trev hakkında bir şeyler buldum. Sorgu kayıtlarına göre bir süre için Coldstream'e taşınmış, neden ve ne kadar süreyle diye sorma: yazmıyor. Umarım bu bilgi işe yarar. Dostun, Stan.*

Coldstream: Ratcliffe Terrace üstündeki Swany Bar'ın önünde kavga ettiği adamın olduğu yer.

"İşte başlıyoruz" dedi kendi kendine, bir içkiyi hak etmişti artık.

9 Temmuz Cumartesi

25

Meadows Parkı'na yürüdüğünde beyazlar giymiş insan kalabalığıyla karşılaşmasının üstünden sadece bir hafta geçmişti.

Siyasette uzun bir süreydi bu. Öyle derlerdi. Her günün her anında hayat yoluna devam ediyordu. Kuzeye akın eden kalabalıklar bugün Kinross eteklerine ve *T in the Park* şenliğine ilerleyeceklerdi. Spor tutkunları batıya, Loch Lomond'a ve İskoç Açık Golf Şampiyonası'nın final turlarına gideceklerdi. Rebus güneye yapacağı yolculuğun iki saatin altında süreceğini tahmin ediyordu, ama önce bir iki yere uğrayacaktı: ilki Slateford Road. Boşta çalışan arabada oturmuş, camın arkasından depodan bozma binayı kesiyordu. Eric Bain'in dairesini seçebiliyordu buradan. Perdeler açıktı. Rebus CD-çalarına yine Elbow'un albümü takmıştı, şarkıcı özgür dünyanın liderlerini taş atan çocuklara benzetiyordu. Köşedeki dükkândan çıkmış paytak adımlarla yaklaşan Bain'i görünce arabadan inmeye hazırlandı. Bain ne tıraş olmuştu ne de saçını taramıştı. Gömleğini beline sokmamıştı. Elinde bir süt kutusu, yüzünde sersem bir ifade vardı. Rebus başkaları için bunu yorgunluk olarak yorumlardı. Camını indirip kornaya bastı. Bain'in onu tanıması bir iki saniye aldı, sonra araca doğru yolun karşısına geçti.

"İnsan kılığından çıkmışsın" dedi Rebus. Bain hiçbir şey demeden sallanmakla yetindi, aklı başka yerdeydi. "Seni terk etti öyleyse?" Bu sözler Bain'in kafasını toparlamasına yaramışa benziyordu.

"Giderken bir de not bırakmış, daha sonra birisi gelir, eşyalarını alırmış."

Rebus başını eğdi. "Binsene, Eric. Biraz konuşalım."

Ama Bain yerinden kımıldamıyordu. "Sen nasıl *öğrendin*?"

"Git, istediğine sor, ilişkilerle ilgili öğüt veren son kişi olduğumu söyleyeceklerdir." Tereddütle devam etti. "Öte yandan senin Koca Ger Cafferty'ye içeriden bilgi sızdırmana göz yumamazdık."

Bain gözünü dikmiş ona bakıyordu. "Sen?.."

"Dün akşam Molly'yle biraz sohbet ettik. Eğer tüydüyse, demek ki hayatını seninle sürdürmek yerine Nook'ta olmayı yeğlemiş."

"Ben hiç... Bilmiyorum..." Bain kafeinle ayılmış gibi gözlerini kocaman açmıştı. Süt kutusunu düşürdü. Ellerini camdan içeriye uzatıp Rebus'ın boğazına sarıldı. Zorlanırken dişlerini gösteriyordu. Rebus geri çekilip yolcu koltuğuna kayarken tek eliyle Bain'in parmaklarını tırmalıyor, öbür eli de camın düğmesini arıyordu. Cam yukarı çıkınca Bain araya sıkıştı. Rebus tamamen yolcu koltuğuna geçerek sağ kapıdan çıktı. Bain'in sol kapıdan çekip çıkarmayı başardığı tarafa yürüdü. Adam ona doğru döndüğü anda Rebus kasıklarına diziyle vurdu, yere saçılmış süt birikintisine dizüstü çökmesine neden oldu. Arkasından çenesine savurduğu yumrukla Bain sırtüstü yeri boyladı. Yakasından tuttuğu gibi bacaklarını açarak karnına oturdu.

"Bu *senin* hatan, Eric, benim değil. Kadın kokusu alınca bütün içini ortaya dökmeye başlıyorsun. Üstelik 'sevgilinin' dediğine göre bunu seve seve yapmışsın, hatta onun sadece meraktan sormadığı kafana dank ettikten sonra bile. Kendini önemli biri gibi mi hissettirdi bu sana? İspiyoncular da aynen bu sebepten ötmeye başlarlar."

Bain karşı koymaya çalışmıyordu, sadece omuzlarını çekiyordu, ancak buna direnmek bile denemezdi. Aslında hıçkırıyordu, yüzü gözü süt içinde, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuktan farksızdı. Rebus ayağa kalkıp üstünü başını düzeltmeye başladı.

"Kalk ayağa" komutu verdi. Fakat Bain orada yatmaktan memnun görünüyordu, Rebus çekerek kaldırdı onu ayağa. "Bana bak, Eric" diyerek cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Al, yüzünü sil."

Bain söyleneni yaptı. Burun deliklerinin birinde bir topak sümük birikmişti.

"Şimdi kulağını aç da dinle" buyurdu Rebus. "Molly'yle yaptığım anlaşma gereğince eğer şimdi çekip giderse, ötesini kurcalamayacağız. Yani ben Fettes'tekilere hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim, sen de işinden olmayacaksın." Rebus bakışlarını yakalayana kadar başını Bain'e doğru eğdi. "Anlıyor musun?"

"Yapılacak yığınla iş var."

"Bilişim Hizmetleri'nde mi? Tabii, eminim hepsi striptizcilerden sır saklayamayan birini işe almak için sıraya girmişlerdir..."

"Ona âşık oldum, Rebus."

"Belki öyledir, ama o kadın seninle Clapton'ın altı telliyle oynadığı gibi oynamış... Neden sırıtıyorsun?"

"Bana onun adını vermişler... babam Eric Clapton hayranıdır."

"Sahi mi?"

Bain başını göğe dikti, nefes alıp verişi yavaşlamıştı. "Sanıyordum ki o gerçekten..."

"Cafferty seni kullanıyordu, Eric: nokta. Ama şu var..." Rebus konuşurken Bain'le göz göze durmaya gayret ediyordu. "Artık Molly'nin yanına yaklaşamazsın, aşkından ölsen bile Nook'a adımını atmayacaksın. Eşyalarını aldırmak için birini göndermesinin sebebi bu: işlerin nasıl yürüdüğünü bilir." Rebus sözlerinin altını çizmek için karate hareketiyle havayı kesti.

"O gün eve geldiğinizde gördün onu, Rebus... Biraz olsun beni sevmişti, değil mi?"

"Dilersen buna inanmaya devam et... ama gidip ona sormaya kalkışma sakın. Ona ulaşmaya çalıştığın kulağıma gelirse, Corbyn'e söylemem sanmayasın."

Bain bir şeyler mırıldandı ama Rebus duyamamıştı. Tekrarlamasını istedi. Bain'in gözlerinde delici bakışlar vardı.

"İlk başta Cafferty diye birinin etkisi söz konusu değildi."

"Nasıl istersen, öyle de, Eric. Ama sonunda onun etkisi devreye girdi... inan bana."

Bain birkaç dakika sessiz kaldı. Bakışları kaldırıma sabitlenmişti. "Süt almam lazım."

"Önce gidip üstünü başını temizlesen, iyi edersin. Dinle, ben şehir dışına çıkıyorum. Bütün günü bu konuyu kafanda evirip çevi-

rerek geçireceksin, istersen yarın uğrarım, sen de bana sonucu anlatırsın, ne dersin?"

Bain yavaşça kafa sallarken Rebus'a mendilini iade etmeyi denedi.

"Sende kalsın" dedikten sonra sordu. "İçini dökebileceğin bir arkadaşın var mı?"

"İnternette."

"Nasıl olursa olsun." Adamın omzunu sıvazladı. "Şimdi daha iyi misin? Artık gitmem gerek."

"İdare ederim."

"Aferin sana." Rebus derin bir nefes aldı. "Yaptığımdan ötürü senden özür dilemem, Eric... ama canının yanmasına üzüldüm."

Bain yine kafa salladı. "Asıl benim yapmam gerek..."

Ama Rebus başını sağa sola oynatarak susturdu onu. "Hepsi geçmişte kaldı. Kendini toparla ve yaşamaya devam et."

"Dökülen süt için ağlamak faydasız mı diyorsun?" Bain'in dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı.

"Son on dakikadır bunu söylememeye çalışıyorum. Fakat kalk, duşa gir, silinsin şu lekeler üzerinden."

"O kadar kolay olmayabilir" diye itiraz etti Bain sakin bir edayla.

Rebus kafa sallayarak kabul ettiğini belirtti. "Her şeye rağmen... bu da bir başlangıç."

Siobhan en az kırk dakikadır banyo küvetindeydi. Aslında sabahları sadece duş yapmaya vakti olurdu, fakat bugün kendini şımartmaya kararlıydı. Küvetin içine Space NK banyo köpüğü şişesinin üçte birini boşaltmış, kendine de büyük bir bardak taze portakal suyu almıştı. Radyoyu BBC 6 Müzik kanalına ayarlamış, cep telefonunu kapamıştı. *T in the Park* bileti oturma odasındaki kanepede duruyordu, hemen yanında da geçici ihtiyaç listesi: şişe su, atıştırmalık, kapüşonlu yağmurluk, güneş losyonu (belli mi olur, belki güneş açar?) Önceki akşam bir ara Bobby Greig'i arayıp bileti sana vereyim diye teklif etmek geçmişti aklından. İyi ama neden? Eğer gitmezse, televizyonun karşındaki kanepede pineklemekten başka ne yapacaktı?

Ellen Wylie aramıştı, anlattığı ilk şey Rebus'la telefonda konuşmalarıydı.

"Rebus çok üzgün" demişti Ellen.

"Ne için?"

"Her şey için."

"Aman ne güzel, bana değil de sana söylüyor bunu."

"Benim hatam" diye açıklamıştı Ellen. "Bir iki gün seni kendi haline bırakmasının iyi olacağını söyledim."

"Sağ ol. Denise nasıl?"

"Hâlâ yataktan kalkmadı. E, bugünkü planın ne? Kinross'ta ter mi atacaksın, yoksa bir yerlere gidip efkâr mı dağıtacaksın?"

"Bu fikri aklımda tutacağım. Ama haklısın galiba, Kinross bana iyi gelebilir."

Gitse bile geceyi orada geçirmezdi. Bileti iki gün için de geçerliydi ama açık hava yaşantısından usanmıştı artık. Stirling'deki uyuşturucu satıcısı da oraya gelip tezgâhı açar mı acaba diye merak ediyordu. Belki bu defa zevk almaya karar verir, bir kuralı daha çiğnerdi. Ot içen bir sürü emniyet görevlisi tanıyordu Siobhan; bazılarının hafta sonları kokain bile çektiği gelmişti kulağına. Gevşemek için türlü yollar denenirdi. Seçeneklerini gözden geçirdikten sonra çantasına bir paket kondom atmaya karar verdi, olur ya kendini birinin çadırına *atardı* belki. Tanıdığı iki kadın polis memurunun şenliğe katılacağını biliyordu. Telefonla mesajlaşır, orada buluşuruz demişlerdi Siobhan'a. Çılgın bir ikiliydiler, Killers ve Keane gruplarının solistlerine abayı yakmışlardı. Çoktan varmışlardı Kinross'a, sahneye yakın bir yer bulma şansını kaçırmak istemiyorlardı.

"Oraya varınca bize sms at" demişti biri. "Uzun süre cevap alamazsan, bil ki acıklı bir durumdayız."

Üzgün...

Her şey için.

Oysa Rebus'ın üzülecek bir şeyi yoktu, var mıydı? Bentley GT arabanın içinde oturup Cafferty'nin planını dinlemiş miydi? Keith Carberry'yle birlikte o basamakları tırmanıp Cafferty'nin idare ettiği mahkemede yanında durmuş muydu? Siobhan gözlerini sımsıkı yumdu, başını suya daldırdı.

Suçu bana atacaklar diye geçirdi aklından. Sözcükler kafasının içinde bir oraya bir buraya savruluyordu. Gareth Tench... capcanlı, gür sesli... Bütün şovmenler gibi karizmatik. Sadece Carberry ve kankalarının peşine düştüğü için "dolanıyordu oralarda", cümle âleme bu işi yerine getirecek yegâne kişi olduğunu kanıtlamak için. Seçmenlerine hibe yardımı ayarlamak üzere bir tür gövde gösterisi sergileyecekti. Hayattan daha önemli ve belli ki bitmek bilmez... ama şimdi cansız bedeni şent morgundaki çekmecelerden birinde yatarken üstü başı kesik içinde istatistiklere karışan bir vakaya dönmüştü.

Siobhan bir zamanlar birisinden duymuştu: Bir parmak genişliğinde bir bıçağa bakardı. Tavını almış çelikle ince bir kesik bütün dünyayı başına yıkmaya yeterdi.

Küvette doğrulup günışığına durdu, saçlarını savurup kuruladı, yüzündeki köpükleri sildi. Telefonun sesini duyar gibi oldu ama yok, üst kattaki yer döşemeleri çatırdıyordu. Rebus ona Cafferty'den uzak durması gerektiğini söylerken haklıydı. Cafferty'nin karşısında denetimi elinden kaçırdıysa, kaybeden *o* olmuştu.

İyi ama kaybedenler arasına gireli çok olmamış mıydı zaten?

"Böylesini yanında bulundurmak eğlencelidir" diye homurdanarak küvetten iki büklüm kalktı, en yakın havluya uzandı.

Eşyalarını toplaması uzun sürmemişti, Stirling'e giderken yanına aldığı çantaya doldurdu hepsini. Gece kalmaya niyeti olmamasına rağmen diş macunuyla fırçasını da attı çantaya. Hoş, arabaya bindikten sonra durmadan devam edebilirdi. Eğer kara biterse, o zaman da Orkney'e giden feribota binebilirdi. Arabada olmanın güzel yanı buydu: insanı özgür olduğuna kandırması. Reklamlarda hep macera ve keşif temaları işlenirdi ama Siobhan için "kaçış" daha uygun düşüyordu.

"Bunu yapmayacağım" dedi elinde saç fırçasıyla banyo aynasındaki yansımasına bakarak. Bu kadarını Rebus'a da söylemişti, kendi başının çaresine bakabileceğini belirtmişti.

Cafferty derde deva değildi elbet, zehir demek daha doğruydu.

İzlemesi *gereken* güzergâhı biliyordu: James Corbyn'i gör, fena halde çuvalladığını anlat ve bunun sonunda rütben indirilsin, üniformalı polisliğe dön.

"Ben iyi bir aynasızım." Babasına... onunla bu kadar gurur duyan babasına nasıl açıklayacağını düşünürken yine aynayla konuşuyordu. Tabii annesine de, hoş, o önemsemezdi ya.

Ona kimin vurduğunun önemi yoktu.

Siobhan için ne bu kadar önemliydi peki? Sadece başka bir polisin vurmuş olabileceğine duyduğu öfke yüzünden değil elbet, işini ne kadar iyi yapabildiğini kanıtlayabileceği için.

"İyi bir polis" diye tekrarladı usulca. Sonra aynadaki buğuyu sildi: "Aleyhteki bütün delillere rağmen."

İkinci ve son durak: Craigmillar polis karakolu. McManus çoktan işbaşı yapmıştı.

"İşine bağlısın" diyerek Rebus girdi Cinayet Büro'ya. Henüz kimseler yoktu. McManus günlük giysilerini giymişti: blucin ve tişört.

"O zaman sen ne oluyorsun?" dedi McManus okuduğu raporun sonraki sayfasına geçmek için parmağını diliyle ıslatırken.

Rebus tahminde bulundu. "Otopsi sonuçları mı?"

McManus kafa salladı. "Yeni döndüm."

"Her şey sil baştan" dedi Rebus. "Geçen cumartesi benim de senden farkım yoktu: Ben Webster olayı?"

"Demek Profesör Gates'in allak bullak olmamasına şaşmamalı. İki cumartesi üst üste..."

Bu arada Rebus yaklaşmış, McManus'ın masasının yanında duruyordu. "Herhangi bir sonuç?"

"Tırtıklı bıçak, yaklaşık iki santim genişliğinde. Gates'e göre mutfakların çoğunda bulunabilecek cinsten."

"Haklı. Keith Carberry hâlâ emniyette mi tutuluyor?"

"Uygulamayı biliyorsun, Rebus. Altı saat sonra ya suçlu bulunur ya da salıverilir."

"Bu henüz suçlamadınız demek mi oluyor?"

McManus başını rapordan kaldırmıştı. "Herhangi bir ilgisi olduğunu inkâr ediyor. Hatta görgü tanığı bile var: O sırada bilardo oynuyormuş, onu gören yedi sekiz tanık var."

"Hepsi de yakın arkadaşıdır mutlaka..."

McManus omuzlarını kaldırdı. "Annesinin mutfağında çok sayıda bıçak bulunuyor, ancak bir tane bile eksik tespit edilmedi. Çoğunu incelemek için aldık."

"Ya Carberry'nin giysilerini?"

"Onlar da elden geçirildi. Kan izine rastlanmadı."

"O zaman imha edilmişlerdir, bıçak gibi.

McManus koltuğuna yaslandı. "Bu soruşturmayı yürüten kim Rebus?"

Rebus teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Yalnızca yüksek sesle düşünüyorum. Carberry'yi sorguya alan kimdi?"

"Ben sorguladım."

"Sence suçlu mu?"

"Tench'in başına ne geldiğini söylediğimizde afallaması samimi görünüyordu. Fakat o pis bakışlı mavi gözlerinin ardında başka bir şey daha gördüğümü sanıyorum."

"Ne?"

"Korku."

"Her şey açığa çıktığı için mi?"

McManus hayır dercesine başını salladı. "Bir şey söylemeye korkuyordu."

Rebus arkasını döndü, *kendi* gözlerinde okunan anlamı McManus'ın görmesini istemiyordu. Diyelim ki Carberry yapmadı... Cafferty birdenbire yeniden sahneye mi çıkmıştı? Delikanlıyı korkutan neden onun da böyle düşünmesi... eğer Tench'in canını alan Cafferty'yse sırada Keith mi vardı?

"Encümen başkanını neden takip ettiğini sordun mu ona?"

"Onu beklediğini itiraf etti. Teşekkür etmek istediğini söyledi."

"Ne için?" Rebus yüzünü tekrar McManus'a dönmüştü.

"Arbedeye karışmak suçundan kefaletle serbest bırakıldığında manevi destek verdiği için."

Rebus öfleye pöfleye sordu. "Sen de inandın mı?"

"İnanmam gerekmiyor, ama onu süresiz nezarette tutmama yetmezdi." McManus tereddüt ederek ekledi. "Ama şu var... artık gidebilirsin dediğimizde hiç istekli değildi... belli etmemeye çalışı-

yordu ama istemiyordu. Kapıdan çıkarken sağına soluna baktı, sanki bir şey bekler gibi bir hali vardı. Tavşan gibi kaçtı." McManus bir anlık kararsızlıktan sonra sordu. "Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun, Rebus?"

Rebus kafa sallayarak cevap verdi. "Tilki değil de tavşan gibi."

"Aynen öyle, evet... Merak ediyorum, sanki senin bana anlatmadığın bir şey var."

"Yerinde olsam onu şüpheli olarak tutardım."

"Kabul." McManus koltuğundan kalkmış, bakışlarını Rebus'a sabitlemişti. "Fakat görüşmemiz gereken tek kişi o mu?"

"Encümen başkanlarının düşmanları olur."

"Dul karısına sorarsan, Tench seni de onlardan saymış."

"Yanılıyor."

McManus bunu duymazlıktan gelerek kollarını kavuşturdu. "Ayrıca evlerinin gözetlendiğini düşünüyor, ama Keith Carberry tarafından değil. Tarif ettiği kişi kocaman lüks arabanın içinde kır saçlı bir adam. Sence Koca Ger Cafferty'den bahsediyor olabilir mi?"

Rebus bilmem dercesine omuzlarını kaldırdı.

"Kulağıma gelen bir hikâye daha..." McManus şimdi Rebus'ın yanına yaklaşıyordu. "Aynı tarife uyan bir adamın seninle bir kilisenin koridordunda buluşmasıyla ilgili, daha birkaç gün önce. Encümen başkanı bu üçüncü adamla atışmış. Bu konuda beni aydınlatır mısın?"

McManus öyle yakınına sokulmuştu ki Rebus onun soluğunu yanağında duyuyordu. "Böyle bir davada hikâyeler eksik olmaz."

McManus bu sözlere gülümseyerek karşılık verdi. "Benim hiç *böyle* bir davam olmadı, Rebus. Gareth Tench sevilen, hayranlık duyulan biriydi; pek çok dostu var, hepsi onun ölümüne öfkeli ve yanıt istiyorlar. Bazıları her türlü delili topluyor... bunları benimle paylaşmaya söz verdiler."

"Senin için sevindim."

"Reddedemeyeceğim bir teklifti bu" diye sürdürüyordu McManus. "Demek oluyor ki bu verebileceğim son fırsat olabilir." Bir adım geriledi. "Söylesene, Müfettiş Rebus, seni uyardığıma göre... anlatmak istediğin herhangi bir şey var mı?"

Siobhan'ı bulaştırmadan Cafferty'yi ele vermenin olanağı yoktu. Fakat herhangi bir şey yapmadan önce Siobhan'ın güvende olduğunu bilmeliydi.

"Sanmam" dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. McManus başıyla onun bu hareketini işaret etti.

"İşte, bir şey gizlediğinin işareti."

"Sahi mi?" Rebus ellerini ceplerine soktu. "Ya seninki?" Dönüp kapıya ilerleyerek McManus'ı acaba kollarını kavuşturmaya ne zaman karar verdim düşüncesiyle baş başa bıraktı.

Araba yolculuğu için güzel bir gündü, yolun yarısında bir kamyonun peşine takılmak zorunda kalmıştı ama olsun. Güney otobanından Dalkeith'e, oradan Coldstream'e. Dun Law'da bir rüzgâr santralinin yanından geçti, yolun iki yanına türbinler dizilmişti. İlk kez bu kadar yaklamıştı onlara. Otlayan koyunlarla sığırlar, araçların altında ezilmiş pek çok sayıda leş gördü: sülünler ve tavşanlar. Yırtıcı kuşlar kâh havada dört dönüyor, kâh çitlerin tepesine tünemiş, dikkatle onları kesiyorlardı. Seksen kilometre sonra Coldstream göründü, şehrin içine girip bir köprüden geçti, derken kendini İngiltere'de buluverdi. Yol levhası Newcastle'a doksan altı kilometre kaldığını haber veriyordu. Bir otelin otoparkında geri manevra yaparak sınıra kadar giderek yol kenarında durdu. Bir karakol binası vardı, ilk bakışta mavi ahşap kapılı, dikme çatılı evlerden biri gibi görünüyordu. Kapıya asılan tabelada hafta içi dokuzdan on ikiye dek açık olduğu belirtilmişti. Coldstream'in ana caddesinde çok sayıda bar ve küçük dükkân vardı. Günübirlik gelen ziyaretçiler daracık kaldırımları kaplamıştı. Lesmahagow'dan gelen tek katlı bir otobüs Ram's Head barın önünde neşeli yolcularını indiriyordu. Rebus onlardan önce içeri girerek en iyi biradan ısmarladı. Çevresine bakınıyordu, öğle yemeği için masaların gruplara ayrıldığını gördü. Barın arkasında hazır sandviçler duruyordu, peynirli-turşulu olandan istedi.

Barda çalışan kadın, "Çorbamız da var" diye duyurdu. "Tavuk suyuna pırasa."

"Hazır çorba mı?"

Kadın çok ayıp dercesine sesler çıkardı. "Seni onunla zehirler miyim hiç?"

"Alayım öyleyse" dedi gülümseyerek. Kadın mutfağa seslenerek siparişi bildirirken Rebus gerinip omuzlarıyla boynunu oynattı.

Geri geldiğinde "Yolculuk nereye?" diye sordu kadın.

"Gideceğim yere vardım" dedi, ama onlar daha sohbete koyulmadan otobüs kafilesi içeri dalmıştı. Kadın yine mutfağa seslendi, elinde adisyon koçanıyla masalara bakan kadın göründü.

Rebus'ın çorbasını aşçı kendi getirmişti, kırmızı yanaklı, göbekli bir adamdı. Yeni gelenlerin yaş ortalamasını hesaplamaya çalışırken gözleri yuvalarında oynuyordu.

"Bil bakalım kaçı etli hamur isteyecek?"

"Hepsi" dedi Rebus.

"Öncesinde keçi peyniri ve kâğıt yufka isteyen olur mu?"

Rebus, "O çok zor işte" diyerek peçeteye sarılı kaşığını çıkardı.

Televizyonda golf maçı vardı. Loch Lomond'da havanın rüzgârlı olduğu görülüyordu. Rebus boş yere tuzluk ve biberlik aradı, fakat sonra tadınca çorbanın ikisine de ihtiyacı olmadığını anladı. Kısa kollu beyaz gömlekli bir adam yaklaşmış, yanında durmuştu. Çarşaf kadar bir mendille yüzünü siliyordu. Kafasında tek tük kalmış saçlarını alnından geriye doğru yapıştırmıştı.

"Bu ne sıcak" diye sızlandı.

"Şuradakiler senin grubun mu?" dedi Rebus masalara üşüşmüş insanları gösterirken.

"Doğrusunu istersen ben onların adamıyım" diye açıkladı adam. "Koltuklar hiç bu kadar sürücüyle dolmamıştı..." Başını sallayıp duruyordu, sonra bardaki kadından büyük bir bardak portakal suyuyla boz buzlu limonlu gazoz istedi. Kadın göz kırparak koydu bardakları önüne: Bunlar müessesenin ikramıydı. Rebus bilirdi bu işi: Otobüs kafilelerini buraya getiren şoför ömür boyu avantadan yer içerdi burada. Adam aklından geçenleri okumuştu sanki.

"Dünya böyle dönüyor."

Rebus kafa sallamakla yetindi. G8 zirvesinde de aynı numaranın dönmediğini kim söyleyebilirdi? Lesmahagow nasıl bir yer diye sordu şoföre.

"Bir günlüğüne uzaklaşıp Coldstream'e gelme fikrinin bile çekici göründüğü bir yer." Kafileye doğru kaçamak bir bakış attı. Oturma planı konusunda anlaşmazlık vardı. "Her iddiasına varım, Birleşmiş Milletler'in bu grupla başı belaya girerdi." İçeceğini yuttuktan sonra sordu. "Geçen hafta Edinburgh'da mıydın yoksa?"

"İşim orada."

Şoför ürkmüş numarası yaptı. "Yirmi yedi Çinli turist vardı. Cumartesi sabahı Londra'dan trenle geldiler. Ama onları alabilmek için istasyonun yakınına yaklaşmak ne mümkün? Ağzıma sıçıldı. Bil bakalım, nerede kalıyorlardı? Lothian Road'daki Sheraton'da. Oradaki güvenlik Barlinnie Hapishanesi'nden daha sıkı. Salı günü Rosslyn Kilisesi'ne doğru yarı yolu geride bıraktığımız sırada bir de baktım yanlışlıkla Japon delegelerden biri de binmiş otobüse." Şoför kıkırdamaya başlamıştı, Rebus da ona eşlik etti. Oh be, iyi gelmişti bu.

"Yani bu günlüğüne buradasın?" dedi adam. Rebus başıyla doğruladı. "Güzel yürüyüş yerleri var, canın çekerse... ama öyle birine benzemiyorsun."

"İnsanlardan iyi anlıyorsun."

"İş gereği." Başını hafifçe devirdi. "Şuradakileri görüyor musun? Gün sonunda kimin bahşiş vereceğini şimdiden söyleyebilirim, hatta ne kadar vereceklerini de."

Rebus bu sözlerden etkilenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Bir tane daha içer misin?" Adamın bardağı boşalmıştı.

"Yok, yeterli. Öğleden sonra tuvalet molası vermek zorunda kalırım, o zaman bunların çoğu peşimden gelir. Hepsini tekrar otobüse bindirmek yarım saat sürer." Şoför tokalaşmak için elini uzattı. "Seninle sohbet güzeldi ama."

"Seninle de" diyen Rebus adamın elini sıktı. Kapıya doğru uzaklaşırken arkasından bakıyordu. Yaşlıca iki kadın cilveyle el salladılar ama şoför görmezden geldi. Rebus en iyisinden bir küçük daha içmeye karar verdi. Karşısına çıkan adam sayesinde keyfi yerine gelmişti, ne de olsa bambaşka bir hayatın, kendi yaşadığı dünyaya neredeyse paralel bir dünyanın izlerini taşıyordu.

Sıradan. Gündelik. İçinden gelen bir sohbet. Hiçbir imanın, hiçbir sırrın peşinden koşmaksızın.

Normali buydu.

Bardaki kadın doldurduğu bardağı önüne koyuyordu. "Şimdi daha iyi görünüyorsun" dedi. "İçeri geldiğinde, hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Yumruk da atsam, öpücük de göndersem, fark etmezdi sanki."

Bardağını şerefe kaldırarak cevap verdi Rebus. "Terapi." Servis elemanı sonunda her bir müşterinin siparişlerini almayı başarmış, onlara fikir değiştirme şansı vermemek için hızla mutfağın yolunu tutuyordu.

"Söylesene, Coldstream'e yolun nasıl düştü?" Barın arkasındaki kadın onu didiklemeye devam ediyordu.

"Cinayet Masası Dedektifiyim, Lothian ve Sınır Bölgesi'nde. Cinayete kurban giden birinin geçmişini araştırıyorum: Trevor Guest. Kuzeydoğu'dan, Tynside dolayları, birkaç yıl önce buralarda takılmış."

"İsmini duyduğumu sanmıyorum."

"Belki başka bir isim kullanıyordu." Rebus çıkarıp Guest'in mahkemeye çıktığı sıralarda çekilmiş fotoğrafını tuttu kadının yüzüne. Kadın dikkatle inceledi, gözlük takması gerekiyordu ama bunu aklına dahi getirmek istemediği belli oluyordu. Sonra başını sallayarak tanımadığını ima etti.

"Kusura bakma, tatlım."

"Resmi başka kime göstersem? Aşçıya?.."

Kadın fotoğrafı elinden aldığı gibi bölmenin arkasına, tencere tabakların tıkırdadığı yere doğru gözden kayboldu. Bir dakika sürmemişti geri gelmesi, fotoğrafı Rebus'a uzattı.

"Doğrusunu istersen" diye başladı anlatmaya. "Bizim Rab bu kasabaya daha geçen sonbahar geldi. Sen bu adamın kuzeydoğudan olduğunu mu söyledin? O zaman burada ne işi var?"

"Newcastle onu fazla terletmiş olabilir. Kanunlarla arası pek iyi değilmiş." Şimdi her şey gün gibi aşikâr görünüyordu gözüne: Guest'i değiştiren her neyse bu Newcastle'da gerçekleşmişti. Eğer kaçıyorsan, A1 karayolundan uzak durursun, çok ortadaydı çünkü.

Morpeth'de tali bir yola sapınca kendini dosdoğru burada bulurdun. "Herhalde" diye devam etti, "senden hafızanı zorlayıp dört beş yıl öncesine gitmeni istemem fazla olur. Buralarda çok sayıda evin soyulduğu yıllara?"

Kadın başını sallamakla yetindi. Otobüs kafilesinden bir grup bara yaklaşıyorlardı. Ellerinde sipariş listesi vardı.

"Üç küçük bira, bir limonlu bira... Arthur, gidip sorsana küçük mü istiyor, büyük mü? Bir zencefilli gazoz, bir advocaat ve gazoz... Arthur, sor bakalım içine buz ister mi? Yok, dur, iki küçük bira, bir bira-gazoz karışık..."

Rebus kendi içkisini bitirip bardaki kadına geri geleceğini işaret etti. Mutlaka geri gelecekti, bu seyahatte olmasa da bir başkasında. Onu buraya Trevor Guest sürüklemiş olabilirdi, ancak bir daha getirecek olan sebep bizzat Ram's Head bar olacaktı. Tam dışarı çıktığında Duncan Barclay'i sormayı akıl edemediğini hatırladı. Birkaç dükkânın yanından geçerek gazete bayiinde durdu, içeri girdi, Trevor Guest'in fotoğrafını gösterdi. Dükkân sahibinden de olumsuz yanıt almıştı, üstelik adam ömrünü bu kasabada geçirdiğini söylüyordu. Bunun üstüne Duncan Barclay adını denedi. Şimdi aldığı yanıt olumluydu.

"Ama birkaç sene önce taşındı buralardan. Gençlerin çoğu gider."

"Nereye olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yanıt bu kez olumsuzdu. Rebus adama teşekkür ederek yoluna devam etti. Bir bakkaliye dükkânı gördü ama oradan bir şey çıkmazdı, yalnızca cumartesi günleri çalıştığını söyleyen genç kadın pazartesi sabahı tekrar uğrarsa bilgi alma şansının daha yüksek olduğunu belirtti. Caddenin o tarafında bulunan diğer dükkânlarda da aynı sözleri duyacaktı. Antikacı, berber, çayevi, yardım kuruluşu satış mağazası... Duncan Barclay'i tanıyan tek bir kişi çıktı.

"Hâlâ buralarda görüyorum."

"Buradan uzağa taşınmadı demek?"

"Kelso'da, galiba..."

Hemen komşu kasaba. Rebus ikindi güneşinde biraz durup kanının neden kaynadığını merak etti. Tabii ya, işbaşındaydı. Eski usul, azimli polis araştırmasıydı yaptığı, neredeyse tatil kadar iyi

geliyordu ona. Derken vardığı son yerin yine bir bar olduğunu fark etti, bu defaki ilki gibi sarmamıştı Rebus'ı.

Ram's Head bara kıyasla daha basitti burası. Yerler rengi atmış, sigara yanıklarıyla oyulmuş kırmızı bir muşambayla kaplıydı. Eski püskü bir dart tahtasının başında en az onun kadar yıpranmış görünen iki müşteri vardı. Kasketli üç emekli erkek köşedeki masalardan birinde domino oynamakla meşguldüler. Bütün bu görüntüler sigara dumanına bulanmıştı. Televizyon ekranı kanıyordu sanki: kızarmıştı. Rebus durduğu mesafeden kapının arkasında kalan tuvaletlerdeki pisuarların suyla iyice yıkanması gerektiğini söyleyebilirdi. Hevesi kaçtı, fakat birden burasının tam Trevor Guest'e göre bir yer olabileceğini fark etti. Ancak ortada bir sorun vardı, böyle olması sorularının hoş karşılanma olasılığını azaltırdı. Barmenin burnu ezik domatesi andırıyordu, tam bir ayyaş yüzüne sahipti, yara ve sıyrık içindeydi, her biri gece geç saatlerde yaşanmış bir öyküye işaret ediyordu. Rebus kendi yüzünün de kendine ait belirgin çizgiler taşıdığının farkındaydı. Bara yaklaşırken tepeden tırnağa sert bir tutum takındı.

"Bir büyük malt bira." Böyle bir yerde küçük bardak isteyemezdi. Zaten sigarası bitmişti. "Son zamanlarda Duncan'ı görüyor musun?" diye sordu barmene.

"Kimi?"

"Duncan Barclay?"

"İsim hiç tanıdık gelmiyor. Başı dertte mi?"

"Belli bir şey yok." Sorulan bir soru adamı allak bullak etmeye yetmişti. "Polis müfettişiyim" diye tanıttı kendini.

"Yok ya?"

"Duncan'a sormam gereken birkaç soru var."

"Burada oturmuyor."

"Kelso'ya taşındı, doğru mu?" Barmen omuzlarını oynattı. "Peki, artık hangi birahaneyi kendine mesken tuttu?" Barmen inatla göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Bana bak" diye üsteledi Rebus, "söylesene, dalga geçer gibi bir halim mi var. Hadi, bak yüzüme!"

Barın müdavimleri yerlerinden kalkarken sandalye bacakları döşemede gıcırdıyordu. Rebus onlara doğru yanına döndü.

"Oyun oynuyorsunuz, ha?" dedi sırıtarak. "Ama ben üç cinayeti araştırıyordum." Üç parmağını kaldırırken sırıtmasından eser kalmamıştı. "Aranızdan bu soruşturmaya dahil olmak isteyen varsa, ayakta kalsın..." Adamların yerlerine dönmesine fırsat vererek bir süre bekledi. "Zeki çocuklarsınız" dedi. Sonra barmene çevirdi başını: "Kelso'da onu bulabileceğim yerler nereler?"

"Debbie'ye sorabilirsin" diye mırıldandı barmen. "Ona yanıktı biraz."

"Peki Debbie'yi nerede bulacağım?"

"Cumartesileri bakkaliye dükkânında çalışır."

Rebus bunu öğrendiği iyi olmuş gibi davrandı. Cebinden Trevor Guest'in buruşuk, mürekkep lekeli fotoğrafını çıkardı.

"Çok oldu görmeyeli" itirafı geldi barmenden. "Bastı, güneye gitti diye duydum."

"Yanlış duymuşsun, Edinburgh'ya gitti. Adını biliyor musun?"

"Ona 'Clever Trevor' dememizi isterdi, nedenini hiç anlamadım."

Ian Dury'nin 'Kurnaz Trevor' şarkısından esinlenmiş olmalı diye aklından geçirdi Rebus. "Bu bara mı takılırdı?"

"Çok sürmedi, birine yumruk atınca kapı dışarı edildi."

"Ama buralarda kalıyordu, değil mi?"

Barmen başını ağır ağır sağa sola salladı. "Kelso'da, galiba." Hemen arkasından kafasını aşağı yukarı sallamaya koyuldu. "Kesinlikle Kelso."

Öyleyse Newcastle'daki aynasızlara Guest yalan söylemişti. Rebus'ın içine kötü bir his doğuyordu. Bira parasını ödemeye gerek duymadan bardan çıktı. Oyunu aşağı yukarı doğru oynamış sayılırdı. Ortamdaki gerginliği dindirmesi birkaç dakikasını almıştı. Tekrar bakkaliye dükkânına ve cumartesi mesaisindeki kadına, Debbie'ye döndü. Görür görmez, Rebus'ın doğruyu öğrendiğini anlamıştı kadın. Ağzını açıp başka bir masal okumaya başladı, ama Rebus kes şunu dercesine elini sallayınca kekeledi. Rebus tezgâha yaslanıp bam diye yumruğunu indirdi.

"Konuş bakalım, Duncan Barclay hakkında ne anlatabilirsin? İster burada anlat, istersen Edinburgh'da bir karakolda. Karar senin."

Kadın yanakları al al olacak kadar görgülü biriydi. Hatta yanakları öyle kızarmıştı ki bir an balon gibi patlayacaklarını düşündü Rebus.

"Carlingnose Lane'de bir kulübede yaşıyor."

"Kelso'da?"

Hafifçe kafa sallamayı başarmıştı kadın. Elini alnına koydu, sanki başı dönüyordu. "Ama hava kararana kadar genellikle koruda olur."

"Koruda mı?"

"Kulübenin arka tarafında."

Koru... Psikolog ne demişti? Koru önemli olabilirdi.

"Onu ne kadardır tanıyorsun, Debbie?"

"Üç... belki de dört yıldır."

"Senden büyük mü?"

"Yirmi iki" diye kabul etti.

"Ya sen... kaçsın? On altı, on yedi?"

"On dokuz olacağım."

"Aranızda bir ilişki var mı?"

Yanlış bir soruydu: Debbie'nin yanakları artık mora çalıyordu. Rebus'ın bildiği kuşüzümleri daha açık renkli olurdu. "Sadece arkadaşız... Son zamanlarda pek görüşmedik."

"Ne iş yapıyor?"

"Tahta oymacılığı. Meyve kâseleri falan gibi şeyler. Edinburgh'daki galerilere satar."

"Sanatçı tiplerden, ha? Elinden iyi iş gelir mi bari?"

"Harikadır."

"Zarif keskin aletler falan?"

Debbie tam yanıt vermek üzere ağzını açmışken sustu. "O bir şey yapmadı!" diye bağırdı.

"Yaptı dedim mi ben şimdi?" Rebus bozulmuş pozu takınmıştı. "Bu kanıya nereden vardın?"

"O güvenmiyor *sana*!"

"Bana mı?" Şimdi de şaşırmış gibi konuşuyordu Rebus.

"Hepinize!"

"Daha önce başı derde girdi, değil mi?"

Debbie yavaşça başını sallıyordu. "Anlamıyorsun" dedi usulca. Gözleri yaşarmıştı. "Kendi de *demişti* zaten sizin..."

"Debbie?"

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, tezgâhın sürme kapağını kaldırıp ön tarafa çıktı. Kollarını ileri doğru uzatmıştı, Rebus da öyle yaptı.

Ama Debbie onun kollarından sıyrılıp uzaklaştı. Rebus arkasına dönene kadar o çoktan kapıya varmıştı, hızla açarken üstündeki çan tıngırdıyordu.

"Debbie!" diye seslendi. Peşinden kaldırıma çıktığında genç kadın çoktan caddenin yarısına varmıştı. İçinden sövüp sayarken yanı başında kolunda boş bir sepet taşıyan bir kadının durduğunu fark etti. Dükkânın kapısına geri dönerek AÇIK levhasının KAPALI tarafını çevirdi. "Cumartesileri yarım gün açık" diye açıkladı.

"Ne zamandan beri?" dedi kadın öfkeyle tükürüklerini saçarak.

Rebus daha fazla itiraz etmedi, "Pekâlâ, o zaman kendi işini kendin gör... parasını tezhâha bırakman yeterli." Kadını orada bırakıp arabasına doğru yürüdü.

Siobhan şenlikte kendini hayalet gibi hissediyordu: Kalabalık parmak ucunda hoplayıp zıplarken onu itip kakıyordu. Seslerinin ayarını bilmeden hep bir ağızdan söylüyorlardı şarkıları. Ne kadar ülke varsa hepsinin bayrakları Siobhan'ın görüş alanını kapatıyordu. Ağzı bozuk ter kokan kızlı erkekli avam takımı kaymak tabakadan Henry'lerle, Henrietta'larla kolkola fır dönerek dans ederek aynı şişeden ucuz bira ve köpüklü elma şarabı içiyorlardı. Yere atılmış pizza hamurları ayaklar altında kayıyordu. Üstelik grupların yer aldığı sahnenin dört yüz metre uzağındaydı. Tuvaletlerin önündeki kuyruğun sonu gelmek bilmiyordu. Final Push konserinde kulise giriş kartını hatırlayınca hafiften bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Üstüne düşeni yapıp iki arkadaşına mesaj atmıştı ama yanıt veren yoktu henüz. Herkes pür neşe şamata yapıyordu ama Siobhan hiç öyle bir hisse kapılmamıştı. Onun aklından geçenler başkaydı:

Cafferty.

Gareth Tench.

Keith Carberry.

Cyril Colliar.

Trevor Guest.

Edward Isley.

Emniyet Amiri ona güvenerek büyük bir dava vermişti eline. İşin ucunda terfi etmeye doğru büyük bir adım atabilirdi. Gelgelelim annesine yönelik bir saldırı yüzünden duvara toslamıştı. Saldırganı bulmak her şeyin önüne çıkarken kendini Cafferty'nin önünde buluvermişti. Dikkatini toplaması, yeniden davaya asılması gerektiğini biliyordu. Pazartesi sabahı soruşturma kaldığı yerden yoluna devam edecek, olasılıkla Başmüfettiş Macrae ve Polis Müfettişi Starr'ın başkanlığında gerektiği kadar kişiyle ekip kurulacaktı.

Fakat Siobhan açığa alınmıştı. Elinden gelebilecek tek şey Corbyn'i bulup özür dilemek... onu tekrar oyuna katmaya ikna etmekti. Hiç kuşku yok ki Rebus'ı yanına bile yaklaştırmayacağına, tüm bağlarını koparacağına söz vermesini isteyecekti. Bunu düşününce bir an tereddüt etti. Kendisinden böyle bir şey istenirse kabul etme olasılığı yüzde kırkla altmış arasındaydı.

Sahneye yeni bir grup çıkmıştı şimdi, birisi sesi iyice açmışa benziyordu. Mesaj var mı diye telefonuna göz attı.

Bir cevapsız arama gördü.

Arayan numaraya baktı: Eric Bain'e aitti.

"Bir bu eksikti" diye söylendi. Bain sesli mesaj bırakmıştı ama şu anda dinlemeye niyeti yoktu. Telefonu cebine koyup çantasından açılmamış bir şişe su çıkardı. Burnuna buram buram tatlı esrar kokusu geliyordu, ancak Horizon Kampı'ndaki satıcıyı göremiyordu. Sahnedeki gençler canla başla çalıyorlardı ama sesler çok tizdi. Siobhan biraz daha uzaklaştı. Çiftler yere uzanmıştı, kimi sarmaş dolaş öpüşüyor, kimi hülyalı gülücüklerle gökyüzünü seyrediyordu. Siobhan yürümeye devam ettiğini fark etti, durmak istemiyordu, arabasını park ettiği alana doğru ilerledi. New Order'ın sahneye çıkmasına daha saatler vardı, onları izlemek için geri gelmeyeceğini biliyordu. Edinburgh'da onu bekleyen ne vardı? Rebus'a telefon edip pes etmek üzere olduğunu söyleyebilirdi. Belki de kendini bir şarap evine atar, buz gibi bir şişe Chardonnay eşliğinde, elinde kâğıt

kalem pazartesi sabahı Emniyet Amiri'yle yapacağı konuşmayı hazırlayabilirdi.

Eğer seni ekibe geri alırsam, suça bulaşmış ortağına yer yok... anlaşıldı mı, Başpolis Clarke?

Anlaşıldı, Amirim. Gerçekten minnettarım.

Şartlarımı da kabul ediyorsun? Tamam, Başpolis Clarke? Basit bir evet yeterli olur.

Gel gör ki hiç de öyle basit değildi.

M90 karayoluna çıkınca bu defa güneye yöneldi. Yirmi dakika sonra Forth Road Köprüsü'ndeydi. Araçlar artık aranmıyordu; her şey G8 öncesindeki haline dönmüştü. Edinburgh eteklerine yaklaşırken Cramond'a az kaldığını fark etti. Ellen Wylie'ye uğramaya karar verdi, dün geceki boş laflarına kulak verdiği için şahsen teşekkür edecekti. Whitehouse Road'a gelince sola saptı, evin önüne park etti. Kapıyı açan olmadı. Ellen'ın cep telefonunu çevirdi.

"Ben Shiv" dedi Ellen açınca. "Bir kahve içmeye uğramıştım."

"Yürüyüşe çıktık."

"Büğetin sesini... evin arka tarafında mısınız?"

Karşı tarafta bir sessizlik olmuştu. Arkasından "Başka zaman uğrasan daha iyi" sözleri duyuldu.

"İyi de kapının önündeyim zaten."

"Bak, ne diyeceğim, kasabada bir şeyler içsek... sadece ikimiz."

"İyi fikir" dedi ama Siobhan'ın kaşları çatılmıştı. Wylie de hissetmişti galiba.

"Dinle" diye fikir değiştirdi, "hemen bir kahve ikram edebilirim. Görüşürüz... beş dakika..."

Siobhan beklemek yerine taraçanın öbür ucuna yürüdü, oradan aşağı Almond Nehri'ne giden kısa patikayı indi. Ellen'la Denise yıkık değirmene kadar gitmişlerdi ama şimdi geri dönüyorlardı. Ellen el salladı, ancak Denise hiç de sevinmişe benzemiyordu. Ablasının koluna yapışmıştı. *Sadece ikimiz.*

Denise Wylie kardeşinden daha kısa ve daha zayıftı. Ergen yaştakilerin kilo alma korkusu yüzünden sıskacık kalmıştı. Teni adeta

griye çalıyordu, kumral saçları mat ve cansızdı. Siobhan'la göz göze gelmemek için direniyordu.

"N'aber Denise?" dedi yine de, karşılık olarak homurtudan başka bir şey duyamadı. Öte yandan Ellen fazla neşeli görünüyordu, eve doğru yürürlerken çenesi bir an olsun kapanmamıştı.

"Sen bahçeye git" diye ısrar ediyordu, "ben çaydanlığı fişe takayım, yoksa bir kadeh bir şey mi tercih edersin, ama araba kullanıyorsun, öyle değil mi? Şenlik pek eğlenceli değildi demek? Yoksa sonuna kadar beklemedin mi? Pop gruplarını seyretme yaşını *ben çoktan geçtim*, yine de Coldplay için fikrimi değiştiririm, ama otururak seyretmek kaydıyla. Sahada bütün gün ayakta dikilmek mi? Yok, ben almayayım. Bostan korkuluklarıyla patates toplayıcılarının işi o. Denise, üst katta mısın? Sana da bir fincan getireyim mi?" Mutfaktan çıkıp getirdiği bir tabak kurabiyeyi masaya koydu. "Keyfin yerinde mi, Shiv? Su kaynıyor, nasıl içiyordun, unutmuşum..."

"Süt yeter." Siobhan yatak odasının penceresinden içeriye göz atıyordu. "Denise iyi mi?"

O anda Wylie'nin kardeşi pencerenin ardında göründü, Siobhan'ı kendisini gözetlerken yakalayınca gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hızla perdeleri çekti. Yapış yapış nemli havaya rağmen pencere de kapalıydı.

"İyi olacak" dedi Wylie, boş ver dercesine elini sallayarak.

"Ya sen?"

Wylie katılarak gülüyordu. "Ne olmuş bana?"

"İkiniz de ilaç dolabını didik didik ederken başka kutular bulmuş gibi duruyorsunuz."

Kısa, kesik bir kahkaha daha attıktan sonra Wylie tekrar mutfağa çekildi. Siobhan sert sandalyeden ağır ağır kalktı, peşinden giderek eşikte durdu.

"Ona anlattın mı?" diye sordu usulca.

"Neyi?" Wylie buzdolabını açtı, sütü çıkardı, sonra sütlüğü aramaya koyuldu.

"Gareth Tench'i. Öldüğünden haberi var mı?" Sözcükler az kalsın boğazında düğümlenecekti.

Tench karısını aldatıyor...

Bir arkadaşım var, Ellen Wylie... onun kız kardeşiyle...

Çoğu kimseden daha hassas bir...

Kapının kasasını tutmak için elini uzatırken, "Ah, yapma Ellen" diye devam etti.

"Ne oldu?"

"Biliyorsun, değil mi?" Siobhan'ın sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Dediklerin çok saçma" derken bu kez tepsiyle meşgul olmaya başlamıştı, fincan altlıklarını kaldırıp yeniden yerleştiriyordu.

"Yüzüme bak, neden söz ettiğimi bilmediğini söyle bana."

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok, sen ne..."

"Yüzüme bakmanı söylemiştim."

Ellen Wylie bütün gücünü topladı, dudakları ince, kararlı bir çizgi gibi gerilmişti.

Siobhan, "Telefonda çok garip konuşuyordun" diye devam etti. "Şimdi de Denise fişek gibi üst kata sıvışırken sen ağzında neler geveliyorsun?"

"Artık gitsen iyi olacak."

"Bir daha düşün istersen, Ellen. Ama sen düşünmeden önce, ben özür dilemek istiyorum."

"Özür mü?"

Siobhan başıyla evet diye işaret ederken gözünü Wylie'den ayırmıyordu. "Cafferty'ye söyleyen bendim. Adresi bulmak onun için çocuk oyuncağı. Sen burada mıydın?" Wylie'nin başını aşağı yukarı sallayışını izliyordu. "Buraya geldi, değil mi?" diye üsteledi. "Buraya geldi, Tench'in hâlâ evli olduğunu anlattı Denise'e. Onunla görüşmeye devam mı ediyordu yoksa?"

Wylie başını bir sağa savuruyordu bir sola. Yanaklarından süzülen yaşlar yer karolarına damlıyordu.

"Ellen... Çok üzgünüm." İşte tezgâhın üstünde, eviyenin hemen yanında duruyordu: Tahta bıçaklıkta bir göz boştu. Mutfak tertemizdi, bulaşık namına hiçbir şey bırakılmamıştı.

"Kardeşimi alamazsın." Ellen Wylie başını iki yana sallamaya devam ederken hıçkırıyordu.

"Bu sabah mı anladın? Kardeşin uyanınca? Er geç ortaya çıkacaktı, Ellen." Siobhan üsteliyordu. "İnkâr ettikçe, ikinize birden

zarar vereceksin." Tench'in söyledikleri gelmişti Siobhan'ın aklına: İhtiras bazı erkekleri azgın bir canavara çevirir. Evet, bazı kadınları da...

Ellen Wylie tekrarladı. "Kardeşimi alamazsın." Fakat bu defa sesinde boyun eğmiş, bezgin bir hal vardı.

"Yardım görür." Siobhan kutu gibi küçücük mutfağa doğru birkaç adım attı. Ellen Wylie'nin koluna elini koydu. "Konuş onunla, her şeyin bir çözümü olduğunu anlat. Yanında olacağını söyle."

Wylie kolunun tersiyle yüzüne akan gözyaşlarını sildi. "Elinde hiç delil yok" diye mırıldanırken bu sözlerin üzerinde çalıştığı belliydi. Olası son için inkâr senaryosu hazırlanmıştı.

"Buna gerek var mı? En iyisi Denise'e sormak galiba..."

"Hayır, lütfen." Yine başını sallıyordu, bakışlarını Siobhan'a dikmişti.

"Kimsenin onu görmemiş olması mümkün mü, Ellen? Kamera kayıtlarından birinde ortaya çıkmayacağını mı sanıyorsun? Üstündeki kıyafetlerin ortaya çıkmayacağını mı? Ya fırlatıp attığı bıçak? Eğer bu davayı ben yürütseydim, balıkadamları nehre gönderirdim. Belki de oraya gitmenizin sebebi buydu, bıçağı geri almak, daha uygun bir yere atmak..."

"Of, Tanrım" derken Wylie'nin sesi avaz avaz çıkmıştı. Siobhan sarıldı ona, her tarafı titriyordu, ertelediği şoku şimdi yaşıyordu.

"Kardeşin için güçlü olmalısın, Ellen. Biraz daha dayan, dayanman gerek..." Wylie'nin sırtını sıvazlarken Siobhan'ın zihninden türlü düşünceler geçiyordu. Eğer Gareth Tench'i öldürebilecek biriyse Denise başka neler yapmış olabilirdi? Ellen Wylie'nin gerilerek çekildiğini hissetti. İki kadın göz göze gelmişlerdi.

Wylie, "Aklından geçenleri biliyorum" diye konuştu.

"Sahi mi?"

"Ama Denise o kadar çok bakmazdı CanavarNobeti sitesine. Merak eden *bendim*, o değildi."

"Sen aynı zamanda Gareth Tench'in katilini saklamaya çalışan birisin, Ellen. Belki de bakmamız gereken kişi *sensin*, ne dersin?" Siobhan'ın sesi sertleşmişti; Wylie'nin yüz ifadesi de, fakat hemen değiştirip acı acı gülümsedi.

"Elinden başka bir şey gelmez mi, Siobhan? Herkesin sandığı kadar katı biri olmayabilirsin. Emniyet Amiri davayı sana vermiş olabilir ama ikimiz de biliyoruz, bu şovu yürüten Johh Rebus... hoş, bu seni kendine pay çıkarmaktan alıkoymaz sanırım, mutlaka bir sonuç alacağını düşünürsün. Hadi öyleyse durma, istersen tutukla beni." Kelepçeleri beklercesine bileklerini uzattı, fakat Siobhan'ın hiçbir şey yapmadığını görünce kesik kesik zevksiz kahkahalar atmaya başladı. "Herkesin sandığı kadar katı biri değilmişsin."

Herkesin sandığı kadar katı biri değil...

26

Rebus hiç vakit kaybetmeden Kelso'ya doğru yola çıktı. Yalnızca on üç kilometre gidecekti. Yanından geçen araçların hiçbirinde Debbie'nin izine rastlamamıştı. Ama bu Barclay'e telefonla haber vermediğini göstermezdi. Umurunda olsa kırlık arazi hoşuna gidebilirdi. Emniyetli sürücülere hoş geldiniz diyen kasabanın girişindeki tabeladan hızla geçerek gördüğü ilk yayanın önünde sert bir fren yaptı. Baştan aşağı tüvit bir kıyafet giymiş, minik paytak köpekler gibi yürüyen bir kadındı. Lidl süpermarketine gidiyor gibi bir hali vardı.

"Carlingnose Lane nerede biliyor musunuz?"

"Maalesef bilmiyorum" diyen kadın Rebus uzaklaşırken hâlâ özür dilemeye devam ediyordu. Kasaba merkezine gelince bir daha sordu. Sorduğu üç kişiden altı farklı yanıt aldı. Floors Kalesi'nin yakınlarında... rugby sahasının oraya çıkınca... golf sahasında... Edinburgh yolunda.

Sonunda Floors Kalesi'nin bulunduğu yerin Edinburgh adıyla anılan yolun üstünde olduğunu gördü. Yüksek duvarları yüzlerce metreye yayılmıştı. Görünürde golf sahası falan yoktu, derken rugby direklerinin yer aldığı bir park gözüne çarptı. Fakat civardaki konutların hepsi çok yeni görünüyordu, o sırada bir köpeği dolaşmaya çıkarmış birkaç kız öğrenci ona yolu gösterdi.

Yeni konutların arkasında kalıyordu.

Vitesi bire takınca Saab hırlamıştı. Motordan tuhaf bir ses geliyordu; şimdi farkına varmıştı. Carlingnose Lane üstünde tek sıra yıkık dökük kulübeler vardı. İlk ikisi tadilata uğramış, dışı boyanmıştı. Yolun sonunda bir kulübe daha gördü, badanalı duvarları

sararmaya yüz tutmuştu. Elle hazırlanmış bir tabelada SATILIK YEREL EL SANATLARI yazıyordu. Öndeki küçük bahçe ağaç artıklarıyla kaplıydı. Beş çubuklu çitin önünde arabayı stop etti, oradan ince bir yol çayıra doğru uzanarak ağaçlık bir alana gidiyordu. Barclay'in kapısına gitti, küçük pencereden içeriye göz attı. Açık mutfaklı oturma odası dağınıktı. Arkadaki duvarın bir kısmı yıkılmış, yerine sürgülü kapı takılmıştı, böylece arka bahçenin de bomboş ve düzensiz olduğunu rahatlıkla görebiliyordu. Başını kaldırınca evin elektriğinin bir direkten alındığını fark etti. Ne bir anten vardı ne de içeride televizyon.

Telefon hattı da yoktu. Yan komşuya hat çekilmişti, kablosu çayırlığa dikilmiş ahşap bir telgraf direğine uzanıyordu.

"Cep telefonu olmadığını nereden biliyorsun" diye söylendi, hatta bu daha yüksek bir olasılıktı. Ne de olsa Barcley'in bir şekilde Edinburgh'daki galerilerle haberleşmesi gerekiyordu. Kulübenin yan tarafında külüstür bir Land Rover duruyordu. Pek kullanılmıyordu galiba, motor kapağı buz gibiydi. Fakat kontak anahtarı üzerindeydi, bu da iki anlama gelirdi. Ya araba hırsızlarından korkan yoktu ya da her an kaçma hazırlığı vardı. Şoför mahallini açıp anahtarı çıkardı, ceketinin üst cebine koydu. Çayırın başında dikilip bir sigara yaktı. Eğer Debbie bir yolunu bulup Barclay'i uyarmayı başardıysa, delikanlı ya tabana kuvvet tüymüştü ya da başka bir araçla... veya buraya doğru geliyordu.

Telefonunu çıkardı. Sinyal tek çubuğa düşmüştü. Cihazı biraz çevirince SİNYAL YOK uyarısı aldı. Bahçe kapısına tırmanıp bir daha denedi.

SİNYAL YOK.

Demek geriye ağaçlığa doğru ikindi yürüyüşüne çıkmak kalmıştı. Hava sıcaktı; kuş sesleri ve uzaktan gelen trafik uğultusu duyuluyordu. Yüksekten bir uçak geçiyordu, iniş takımları gözünü kamaştırdı. Telefona bile layık görülmeyen ücra bir köşede bir adamla buluşmaya gidiyorum dedi içinden. Bir zamanlar kavgaya tutuşmuş bir adamla. Polisin geldiğini bilen ve onlardan hoşlanmayan biriyle...

"Aman ne güzel, John" dedi yüksek sesle, koruluğun sınırına

doğru yokuşu tırmanırken biraz nefesi tıkanmıştı. Gördüğü ağaçların hangi türden olduğunu bile söyleyemiyordu. Kahverengi ve yapraklıydı bunlar, demek ki kozalaklılardan değillerdi, ama o kadar. Balta ya da hızar sesi duymayı bekliyordu. Yok... unut bunu, Barclay'in elinde herhangi bir kesici alet olmasını istemezsin. Seslense miydi yoksa? Boğazını temizledi fakat gerisini getirmedi. Epey yükseğe tırmanmıştı, belki telefonu...

SİNYAL YOK.

Ama manzara enfesti. Soluklanmak için durduğunda bunu hatırlayacak kadar yaşamayı diledi. Duncan Barclay'in polisi görmekten çekinmesinin sebebi neydi acaba? Eğer onu bulursa, soracaktı elbet. Ormana girmişti, bastığı toprak gevşekti, kalın malç bir halıyı andırıyordu. Yürüdüğü yerin patika olduğu hissine kapılmıştı, aşina olmayan gözler bunu göremezdi elbet: fidanlarla kesilen kütüklerin arasında uzanarak alçak çalılardan uzak bir yol. Clootie Well'e çok benziyordu burası. Sağa sola baktı, birkaç adımda bir durup etrafa kulak kabarttı.

Tek başınaydı.

Derken başka bir yol görünmüştü. Geçebilecek kadar genişti. Rebus yere çömeldi. Tekerlek izleri kurumuştu, en az birkaç günlüktüler. Hafifçe homurdandı.

"Tam olarak değil, Mankafa" dedi kızgınlıkla. Doğruldu, parmaklarına bulaşan kuru çamur parçalarını silkeledi.

"Tam olarak değil" diye tekrarladı biri. Rebus etrafına baktı, sonunda sesin sahibini gördü. Devrik bir ağacın üstünde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Toprak yolun birkaç metre berisindeydi, hakiler giymişti.

"Kamuflajın güzel. Duncan sen misin?"

Duncan Barclay başını eğerek karşılık verdi. Rebus ona yaklaşınca saman rengi saçlarını, suratındaki çilleri fark etti. Boyu ancak bir seksen falandı ama güçlü kuvvetliydi. Gözleri kabanıyla aynı renkteydi: soluk.

"Polissin sen" dedi Barclay. Rebus'ın inkâr etmeye hiç niyeti yoktu.

"Debbie mi haber verdi sana?"

Barclay kollarını iki yana açtı. "Nasıl versin... birkaç kişi gibi o bakımdan ben de teknoloji karşıtı bir Luddit'im."

Rebus kafasını salladı. "Evet, kulübenin oradayken dikkatimi çekti. Ne televizyon var ne de telefon hattı."

"Yakında kulübe de kalmayacak: Müteahhit onlara da göz dikti. Sonra sırada tarlalar... koru... Geleceğini tahmin ediyordum." Rebus'ın bakışlarını yakalayınca duraksadı. "Şahsen senden bahsetmiyorum... Ama senin gibi biri gelecekti elbet."

"Çünkü?.."

"Trevor Guest" dedi genç adam. "Gazetede okuyana kadar öldüğünden haberim olmadı. Fakat davanın Edinburgh'da araştırıldığını söyledikleri zaman... işte, dosyalarda benimle ilgili bir şeylerin çıkabileceğini düşündüm."

Rebus başını oynatarak sigara paketini çıkarıp ona doğru tuttu. "Sakıncası yoksa?.."

"İçmesen daha iyi, ağaçlar için."

"Dostların onlar, değil mi?" dedi Rebus, sonra paketi cebine koydu. "Demek yeni öğrendin Trevor Guest'i..."

"Gazetelere çıkınca." Barclay bir an düşündü. "Çarşamba günü müydü? Gazeteyi kendim almadım, tahmin edersin, okumaya vaktim olmuyor. Ama *Scotsman* gazetesinde manşeti gördüm. Gitmiş, bir tür seri katile kurban olmuş."

"Bir tür katil, doğru." Barclay aniden ayağa kalkınca Rebus bir adım geriledi, fakat delikanlı parmağını kıvırarak yürümeye başladı.

"Beni takip et, sana göstereyim."

"Ne göstereceksin?"

"Burada bulunmanın sebebini."

Rebus önce kararsız kaldı ama sonunda rıza göstererek Barclay'e yetişti. "Uzak mı, Duncan?"

Barclay başıyla uzak olmadığını işaret etti. Uzun, kararlı adımlarla yürüyordu.

"Vaktinin çoğu korulukta geçiyor galiba?"

"Mümkün olduğunca."

"Başka korulara da gider misin? Sadece bu civardakiler olmasa gerek."

"Her yerde kırıntı, döküntü ararım."

"Kırıntı?..."

"Dallar, devrilmiş kütükler..."

"Ya Clootie Well?"

Barclay başını çevirip Rebus'a baktı. "Ne olmuş oraya?"

"Hiç gittin mi?"

"Sanmam." Barclay hiç beklenmedik bir anda durunca Rebus az kalsın onu geçip gidecekti. Delikanlının gözleri fal taşı misali açılmıştı. Alnına bir tokat attı. Tırnaklarının kırılıp çürüdüğü Rebus'ın gözünden kaçmamıştı: zanaatkârlığının kanıtları.

Barclay, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Aklından geçenleri *okuyabiliyorum*!"

"Ne oldu Duncan?"

"Benim yaptığımı düşünüyorsun! *Benim!*"

"Sahi mi?"

"Kutsal Meryem adına..." Barclay başını iki yana sallayarak yeniden yürümeye koyuldu, süratini artırmıştı, Rebus ona ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Ciğerlerine oksijen almaya çalışırken, "Trevor Guest'le neden kavga ettiğini merak ediyorum" dedi. "Kayıtlarda var, bunun için geldim buraya."

"Ama benim *yaptığımı* düşünüyorsun?"

"Yaptın mı peki?"

"Hayır."

"O zaman endişelenmen yersiz." Rebus çevresine bakınıyordu, yönünü kaybetmişti. Araba yolunu takip ederek geri gidebilirdi ama çayırlığa ve uygarlığa dönmeyi başarabilir miydi acaba?"

"Böyle düşündüğüne inanamıyorum." Barclay yine başını salladı. "Ben cansız ağaçlara hayat veriyorum. Canlılar dünyası benim için *her şey* demek."

"Trevor Guest yakınlarda meyve kâsesi olarak geri gelmeyecek."

"Trevor Guest hayvanın tekiydi." Az önce yaptığı gibi Barclay yine pattadak durdu.

Rebus soluk soluğa sordu. "Hayvanlar da canlılar dünyasının bir parçası olmuyor mu?"

"Başka bir şey söylemek istediğimi bal gibi *biliyorsun.*" Gözleri fıldır fıldır çevreyi tarıyordu. "*Soctsman* bu kadarını yazmış ... hırsızlıktan hapis yatmış, tecavüzden..."

"Aslına bakarsan cinsel tacizden."

Barclay ona aldırmadan devam ediyor. "Sonunda yakayı ele verdiği için hapse tıkılmıştı, hakikat ortaya çıktığı için. Fakat o uzun zamandan beri hayvandı." Tekrar koruya doğru yürümeye koyulmuştu, Rebus da peşi sıra ilerlerken *Blair Cadısı* filminden sahneleri gözünün önünden kovmaya çalışıyordu. Arazi bayırlaşırken az ileride dik bir yamaca dönüşüyordu. Artık uygarlığın öbür yüzüne geldiklerini düşündü Rebus. Silah yerine kullanacağı bir şey bulabilir mi diye bakındı etrafına; eğilip yerden bir ağaç dalı aldı, sallayınca elinde un ufak oldu, içi çürümüştü.

"Bana ne göstereceksin?"

"Bir dakika kaldı" derken Barclay tek parmağını havaya kaldırmayı da ihmal etmedi. "Dur ya, senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Adım Rebus. Polis müfettişiyim."

"Sizinkilerle konuşmuştum, haberin vardır... olay olduğu zaman. Trevor Guest'e bakmanızı istemiştim ama yapmadınız herhalde. Henüz onlu yaşlarımdaydım, fakat çoktan 'cins çocuk' damgası yemiştim. Coldstream büyük bir kabileye benzer, Müfettiş. Uyum sağlamazsan, sağlamış gibi yapman işe yaramaz."

"Eminim öyledir." Aslında Rebus yorum yapmak yerine sormaya can atıyordu: *Sen neden bahsediyorsun?*

"Şimdi daha iyi. Herkes yaptığım işleri görüyor, yetenek ışığını anlayıp takdir ediyor."

"Kelso'ya ne zaman geldin?"

"Üç yıl bitti."

"Hoşuna gitti o zaman."

Barclay dönüp bir bakış attı Rebus'a, sonra hemen gülümsedi. "Sohbet açıyorsun demek? Tedirginsin, ondan mı?"

"Oyun oynamayı sevmem."

"Kim sever sana anlatacağım, Clootie Well'deki o nesneleri kim bıraktıysa o."

"Bak, bu konuda hemfikiriz." Az kalsın ayağı kayıp düşecekti, yere basmaya çalışırken bileğinin burkulduğunu hissetmişti.

"Dikkat" dedi Barclay ama yola devam etti.

"Sağ ol." Rebus topallayarak arkasından gidiyordu. Derken delikanlı yine aniden duruverdi. Önlerine dikenli tellerle örülü bir çit çıkmıştı, yokuşun daha ilerisinde de modern bir bungalov vardı.

"Manzarası harika" dedi Barclay. "Enfes ve sakin. Bu yola kadar direksiyon sallaman lazım..." Parmağını kaldırmış yolu çiziyordu. "... ancak ondan sonra ana yola ulaşırsın." Sonra bütün bedenini döndü Rebus'a. "Burası öldüğü yer. Kasabada görürdüm onu, laflardık. Olay olduğunda hepimizin nutku tutulmuştu." Rebus'ın hâlâ bir şey anlamadığını görünce öfkesi artmıştı. "*Mr. ve Mrs. Webster*" dedi dişlerinin arasından. "Tabii *adam* daha sonra öldü, fakat karısının katledildiği yer burası." Bungalova doğru parmağını doğrulttu. "*Orası.*"

Rebus'ın dudakları kurumuştu. "Ben Webster'ın annesi?" Evet, tabii ya, Sınır bölgesinde kırevi. Mairie'nin hazırladığı dosyada bulunan fotoğrafları hatırladı. "Kadını Trevor Guest mi öldürdü yani?"

"Buraya geleli daha birkaç ay olmuştu; hiç vakit kaybetmeden kolları sıvadı tabii. Beraber kafa çektiği bazı kimseler Newcastle'da polisle başının derde girdiğini söylediler. Sokakta gördüğünde bana sataşırdı, uzun saçlı bir çocuk olduğuna göre nerede ot bulunacağını da bilirsin sen derdi." Barclay bir anlık suskunluktan sonra ekledi. "Sonra o akşam Edinburgh'ya gitmiştim, bir arkadaşla kafa çekerken onu gördüm. Aynasızlara da söylemiştim, onun yaptığını düşünüyorum diye... Bana sorarsan dava palas pandıras görüldü." Öfkeli gözlerini Rebus'a dikmişti. "Hiç peşine düşmediniz!"

"Onu barda mı görmüştün?.." Rebus'ın başı dönüyordu, kulakları zonkluyordu.

"Kabul ediyorum, ben kaşındım. Ama çok iyi geldi. Sonra öldürüldüğünü öğrenince... yani, bu daha iyi gelmişti, hak yerini bulmuştu sanki. Gazete bu kadarını yazmış ... hırsızlıktan hapis yatmış, tecavüzden."

Rebus cılız bir sesle ekledi. "Cinsel tacizden." Sapıklıktan... bir tane değildi ki.

"Burada yaptığı da buydu işte: Haneye tecavüz, Mrs. Webster'ı öldürmek, sonra içeriyi talan etmek."

Arkasından Edinburgh'ya tüydü, birdenbire tövbekâr olmuştu, kendinden yaşlı ve güçsüzlere yardım eden birine dönüşmüştü. Gareth Tench haklıydı, Trevor Guest'e *bir şeyler* olmuştu. Hayatını değiştiren bir şey...

Rebus inanmalı mıydı Duncan Barclay'in anlattığı hikâyeye?

"Kadına saldırmamıştı yani" dedi Rebus.

"Anlamadım, bir daha söyle."

Rebus boğazını temizledi, balgamsı bir tükürük attıktan sonra açıkladı. "Mrs. Webster tecavüze ya da saldırıya uğramamıştı."

"Hayır, çünkü fazla yaşlıydı. Ama Newcastle'da becerdiği kız daha onlu yaşlardaydı." Evet, Hackman da doğrulamıştı bunu: *Biraz gençlerden hoşlanırmış.*

"Sen bunlara fazla kafa yormuşsun" dedi Rebus inanmış görünerek.

"Ama sen *bana* inanmıyorsun!"

"Bilmem, kusura bakma." Bir ağaca yaslanıp elini saçlarında gezdirdi. Rebus'ın parmakları ter içinde kalmıştı.

"Hem benim zanlı olmam imkânsız" diye savunuyordu Barclay, "çünkü diğer iki adamı tanımazdım. Üç cinayet var" dedi üstüne basa basa, "sadece bir tane yok."

"Doğru söylüyorsun... sadece bir tane yok." Oyun oynamaktan hoşlanan bir katil. Rebus'ın aklı yine Dr. Gilreagh'in söylediklerine takılmıştı: *kırsallık ve sapma.*

"Baş belasının tekiydi, bunu anlamıştım" diye anlatıyordu Barclay, "onu Coldstream'de daha ilk gördüğüm andan itibaren."

"Şimdi olsa çok işime yarardı" dedi Rebus delikanlının sözünü keserek. Coldstream adı gibi başını sokabileceği soğuk bir dere olsaydı keşke.

Ben Webster'ın annesinin katili Trevor Guest.

Babanın kalbi dayanmıyor... demek ki Guest bütün aileyi mahvetmiş.

Başka bir suçtan içeri atılıyor ama dışarı çıktığı zaman...

Çok geçmeden Parlamento Üyesi Ben Webster balıklama Edinburgh Kalesi'nin surlarından atlıyor.

Ben Webster?

"Duncan!" Uzaktan biri sesleniyordu, bayırın yukarısından.

"Debbie?" Barclay karşılık verdi. "Aşağıdayım!" Bayırı çıkmaya başladı, Rebus kan ter içinde arkasına takıldı. Araba yoluna çıkınca Barclay ile Debbie sarılıp kucaklaştılar.

Genç kadın, "Sana söyleyecektim" demeye çalışırken sözleri delikanlının kabanında boğuluyordu. "Ama arabaya binemedim, adamın beni arayacağını biliyordum..." Rebus'ı fark edince derhal sustu. Tiz bir çığlık atarak Barclay'in kollarından sıyrıldı.

"Sorun yok" dedi Barclay. "Müfettiş'le gevezelik ediyorduk, hepsi bu." Omzunun üzerinden Rebus'ı süzüyordu. "Dahası, yanılmıyorsam beni dinledi."

Rebus bu sözleri doğrularcasına kafasını sallayıp ellerini ceplerine soktu. "Fakat hepsini Edinburgh'da da anlatmanı istiyorum" diye belirtti. "Anlattığın her şey anca kayda geçerse işe yarar, sence öyle olmaz mı?"

Barclay'in dudaklarına bezgin bir tebessüm yayılmıştı. "Bunca zamandan sonra seve seve yaparım."

Debbie parmak ucunda zıplayıp duruyordu, kolunu Duncan Barclay'in beline doladı. "Ben de geleceğim. Beni burada bırakma."

"Şimdi şöyle" diye anlattı Barclay çaktırmadan Rebus'a göz kırparken, "Müfettiş beni zanlı sıfatıyla götürüyor... o zaman sen de suç ortağım olursun."

Debbie afallamıştı. "Duncan kimsenin kılına zarar vermez" dedi avazı çıktığınca bağırırken, iyice sarılmıştı delikanlının beline.

"Ne de bir böceğe herhalde" diye ekledi Rebus.

"Bu ağaçlar beni koruyup kollar" dedi Barclay sakin bir tavırla, bakışlarını Rebus'tan ayırmıyordu. "Eline aldığın o dalın ufalanması da bundandı." Abartılı bir şekilde göz kırparak noktaladı sözlerini. Sonra Debbie'ye döndü: "Emin misin sahiden? İlk randevumuz Edinburgh polis karakolunda mı olacak?" Genç kadın cevabını yine parmaklarının ucuna yükselerek verirken delikanlının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Aniden çıkan esintide ağaçlar hışırdıyordu.

Siobhan yanlış yöne gittiğini anlamıştı.

Yok, aslında çok yanlış sayılmazdı, gitmek istediği yöne göre değişirdi bu, ama sorun da buydu zaten: Aklına hiçbir yer gelmiyordu. Ev olabilirdi mesela, peki orada ne yapacaktı. Nasıl olsa artık Silverknowes Road'a çıkmıştı, Marine Drive'a kadar devam etti, sonra yol kenarına çekti. Park etmiş başka araçlar da vardı. Firth of Forth'u gören manzarasıyla hafta sonları revaçtaydı burası. Köpekler yürüyüşe çıkarılır, sandviçler tüketilirdi. Gürültüyle bir helikopter havalanıyordu şimdi, yolcular düzenli yapılan şehir turlarından birine çıkmışlardı; aklına Gleneagles'daki helikopter geldi. Bir sene doğum günü hediyesi olarak böyle bir tur için Rebus'a bilet armağan etmişti Siobhan. Ama bildiği kadarıyla hiç kullanmamıştı.

Denise ve Gareth Tench hakkındaki haberleri Rebus'ın duymak isteyeceğini biliyordu. Ellen Wylie söz vermişti, Craigmillar'a telefon edecek, gelip ifade almalarını isteyecekti, ama bu evden ayrılır ayrılmaz aynı şeyi bizzat Siobhan'ın yapmasına engel değildi. İçinden iki kadının da alınıp götürülmesini istemek gelmişti aslında, kulaklarında Wylie'nin hâlâ çınlayan kahkahaları... histeriye tutulmuş bir hali vardı. Hoş, o koşullar altında doğal olabilirdi, ama yine de... Telefonunu kaldırıp derin bir nefes alarak Rebus'ın numarasını çevirdi. Karşısındaki kadın sesi banttan okuyordu: *Aradığımız numara telefonunuza şu an cevap veremiyor... lütfen daha sonra tekrar deneyin.*

Sıvı kristal ekrana bakakaldı, sonra Eric Bain'in mesaj bıraktığını hatırladı.

"Artık ne olursa olsun" diye söylenerek yine numaraları tuşladı.

"Siobhan, ben Eric." Bant kaydındaki sesin konuşurken dili dolaşıyordu. "Molly evi terk etti... Tanrım, hiç bilmiyorum neden şimdi..." Öksürük sesi. "Sadece sana söölemek iste... diyceem şu." Yine kuru kuru öksürüyordu, sanki üşütmüş, hastalanmak üzereymiş gibi. Siobhan'ın gözü manzaradaydı ama gördüğü söylenemezdi. "Boş ver, unut gitsin... içtim... çok sayıda..."

İçinden küfrederek kontak anahtarını çevirdi, hızla vitese taktı. Uzun farları yakmıştı, önüne çıkan her kırmızı ışıkta elini kornadan kaldırmıyordu. Bir yandan direksiyonu idare ederken ambulans ça-

ğırmayı da başarmıştı. Zamana karşı yarıştığını düşünüyordu. On iki dakika sonra Eric'in apartmanının önünde durduğunda arabanın kaportasında hafif bir sıyrıktan ve yerinden kopan yan aynadan başka bir hasar yoktu. Demek ki Rebus'ın cana yakın tamircisine bir daha uğramak gerekecekti.

Bain'in daire kapısına gelince zili çalması gerekmedi, kapı aralık bırakılmıştı. Koşarak içeri girdi, adam oturma odasında yere yığılmış yatıyordu, başı koltuğa dayalıydı. Boş bir Smirnoff şişesiyle boş bir ağrı kesici kutusu duruyordu. Bain'in bileğine yapıştı, hâlâ sıcaktı, nefesi zayıf ama düzenliydi. Yüzü terden parlıyordu, üstüne yaptığı için apış arası ıslaktı. Siobhan bağırarak Birkaç kere adını söyledi, yanaklarını tokatladı, göz kapaklarını zorlayarak açmaya çalıştı.

"Hadi Eric, uyan, uyanma vakti!" Vücudunu sarsıyordu. "Kalk artık, Eric! Hadi, tembel herif!" Siobhan'a göre çok ağırdı; başkası yardım etmeden tutup kaldıramazdı. Ağız yolu açık mı diye baktı, soluk almasını engelleyen bir şey yoktu. Yine sarsmayı denedi. "Kaç tane içtin, Eric? Kaç hap yuttun?"

Kapıyı aralık bırakması iyiye işaretti, demek ki onu bulsunlar istemişti. Üstelik ona telefon etmişti... *onu* aramıştı.

"Sen eskiden de tiyatro ustasıydın, Eric" dedi alnına yapışan saçlarını geriye atarken. Oda darmadağınıktı. "Ya Molly gelir, senin etrafı dağıttığını görürse? Kalksan, iyi olacak." Eric'in gözleri oynuyordu, derin bir ah çekti. Kapıdan sesler geliyordu: Yeşil önlükleriyle sağlık görevlileri göründü, birinin elinde malzeme çantası vardı.

"Ne içmiş?"

"Ağrı kesici."

"Ne kadar olmuş?"

"Bir iki saat."

"Adı ne?"

"Eric."

Siobhan ayağa kalkıp yer açmak için birkaç adım geriye gitti. Sıhhiyeciler Eric'in gözbebeklerini kontrol ederken çantalarından gerekli aletleri çıkarıyorlardı.

"Beni duyabiliyor musun, Eric?" diye sordu biri. "Kafanı sallayarak cevap verebilir misin? Benim için parmaklarını oynatsan da olur. Eric? Adım Colin, seninle ben ilgileneceğim. Eric? Sesimi duyuyorsan, başını öne eğ. Eric?.."

Siobhan kollarını kavuşturmuş kenarda duruyordu. Eric kasıldı, arkasından kusmaya başladı, sıhhiyecilerden biri Siobhan'dan daireyi kolaçan etmesini istedi: "Bak bakalım, başka bir şey daha yutmuş olabilir mi?"

Odadan çıkarken Siobhan'ın aklından acaba adam beni oradan uzaklaştırmak için mi böyle söyledi diye geçiyordu. Mutfakta bir şey bulamadı, pırıl pırıldı: ortada buzdolabına konması gereken bir litrelik süt kutusundan başka hiçbir şey... hemen yanında da Smirnoff şişesinin kapağı duruyordu. Banyoya geçti. Ecza dolabının kapağı açık bırakılmıştı. Birkaç tane açılmamış toz grip ilacı poşeti lavaboya atılmıştı. Onları yerine kaldırdı. Bir kutu aspirin vardı, kapak kilidi henüz kırılmamıştı. Belki de ağrı kesici kutusu daha önce açılmıştı, öyleyse Eric'in içtiği tabletlerin sayısı Siobhan'ın sandığı kadar çok olmayabilirdi.

Yatak odası: Molly'nin eşyaları hâlâ oradaydı ama yerlere saçılmıştı, sanki Eric hıncını onlardan çıkarmaya çalışmış gibi duruyordu. İkisinin birlikte çektirdikleri şipşak resim, çerçevesinden çıkarılmıştı, ama o kadar, yırtılmış falan değildi, sanki buna eli varmamıştı.

Sağlık görevlilerine gidip durumu bildirdi. Eric'in kusması bitmişti ama oda buram buram kusmuk kokuyordu.

"Demek ki temiz bir yetmişlik votka" dedi Colin adındaki görevli, "üstüne de otuz tablet falan."

"Bunun da çoğu demin geri geldi" diye ekledi meslektaşı.

Siobhan sordu, "İyileşecek mi yani?"

"İçeriye nasıl bir hasar verdiğine bağlı. İki saat mi oldu dedin?"

"Beni arayalı iki... yaklaşık üç saat oldu." İkisi de Siobhan'a bakakalmıştı. "Mesajı ancak dinledim... sizi aramadan birkaç saniye önce."

"Telefon ettiğinde zil zurna olmuş muydu?"

"Dili dolaşıyordu konuşurken."

"Yapma be!" Colin mesai arkadaşıyla göz göze geldi. "Onu nasıl aşağı indireceğiz?"

"Sedyeye bağlayarak."

"Merdivende birkaç keskin dönemeç var."

"Başka seçenek söyle, o zaman."

"Destek isteyeceğim." Colin ayağa kalkmıştı.

"Ben bacaklarından tutayım" diye önerdi Siobhan. "Sedye kullanmazsak dönemeçler o kadar keskin olmaz."

"Doğru." Sağlıkçılar yine bakıştılar.

Siobhan'ın telefonu çalıyordu. Tam aramayı reddetmek üzereyken ekranda yanıp sönen JR harfleri çarptı gözüne. Hole gidip cevap verdi.

"İnanmayacaksın" diyerek telefonu açtığı anda Rebus'ın da aynı şeyi söylediğini fark etti.

27

St. Leonard karakoluna gitmeye karar vermişti; orada dikkat çekme şansı daha düşük diye tahmin ediyordu. Danışmadaki görevlilerin açığa alındığından haberi olmadığı belliydi; sorgu odasını ne amaçla kullanmak istediğini bile sormamışlardı, üstelik kayda geçireceklerini dinleyerek tanık olacak bir memur bile vermişlerdi yanına.

Duncan Barclay ile Debbie Glenister başından sonuna kadar yan yana oturmuş, otomattan aldıkları kola kutularıyla çikolatanın tadını çıkarmışlardı. Rebus hiç kullanılmamış kasetleri ambalajından çıkarıp ikisini kayıt cihazına takmıştı. Barclay neden iki tane diye sormuştu merakla.

"Biri senin için, biri de bizim" demişti Rebus.

Sorgulama dolambaçsız yürüyordu, Rebus baştan ona herhangi bir açıklama yapmadığından dinleyen memur başından sonuna kadar şaşkınlığını gizleyemedi. Daha sonra memura konuklar için ulaşım aracı ayarlamasını söyledi.

"Kelso'ya mı?" diye sormuştu adam çekinerek. Fakat Debbie kolunu sıkarak Barclay'e, belki bizi Princes Street'te bir yerde bırakabilirler daha iyi demişti. Barclay önce tereddüt etse de sonunda pes etmişti. Onlar dışarı çıkmaya hazırlanırken Rebus delikanlının eline kırk sterlin tutuşturdu. "Buralarda içkiler biraz pahalıdır" demişti açıklama gereği duyarak. "Bunu borç olarak veriyorum, sadaka değil. Bir daha geldiğimde en iyi meyve kâselerinden alırım bir tane."

Bunun üzerine kabul eden Barclay banknotları almıştı.

"Bütün bu sorular, bir işe yaradı mı bari, Müfettiş?"

"Sandığından daha fazla yaradı, Mr. Barclay" demişti Rebus

üst kattaki boş sandalyelerden birine kurulmadan önce delikanlının elini sıkıp vedalaşırken. Gayfield Square'e tayin edilmeden önce bu karakolda görev yapıyordu. Sekiz yıl boyunca çözüme ulaştırılıp raflara kaldırılmış dosyalar... Hiç iz bırakmamış olmasına şaşırdı. Görünürde ondan tek bir iz bile yoktu, ne onca karışık davadan, ne de onun hiç hatırından çıkmayanlardan. Duvarlar çıplaktı, masaların çoğunun kullanılmadığı belliydi, arkalarında oturacak bir sandalye bile bulunmuyordu. St. Leonard emniyetinden önce Great London Road üstündeki... ondan önce de High Street'teki karakoldaydı. Otuz yılı devirmişti polislik mesleğinde, bunca zamandır hemen her şeyi gördüğünü düşünürdü.

Bugün duyduklarına kadar.

Bir duvara geniş bir yazı tahtası asılmıştı. Erkekler tuvaletinden aldığı kâğıt havlularla silip temizledi. Keçeli kalemin mürekkebini çıkarmak kolay olmamıştı, demek ki haftalardır orada duruyordu: Sorbus Operasyonu'ndan beri. Amirleri olacaklar hakkında kendilerini bilgilendirirken emniyet görevlileri popolarını masalara dayayıp kahvelerini yudumlamışlardı muhtemelen.

Şimdi tamamen silinip toz olmuştu.

Rebus başka bir keçeli kalem bulmak için çekmeceleri karıştırdı. En tepeden başlayıp aşağı doğru yazmaya başladı, yanlara çizgiler uzatıyordu. Bazı sözcüklerin altına çift çizgi çekti; bazılarını daireye aldı, birkaçının yanına soru işareti koydu. Bitirdikten sonra geriye çekilip Clootie Well cinayetlerinin zihin haritasını inceledi. Böyle haritalar çıkarmayı Siobhan öğretmişti ona. Onlardan yararlanmadan bir dava üstünde nadiren çalışırdı Siobhan, ama genellikle çekmecesinde ya da evrak çantasında taşırdı onları. Bir şeyi hatırlamak istediğinde çıkarır, bakardı: henüz izlenmemiş bir yol ya da daha enikonu araştırılmaya değer bir bağlantı. Siobhan'ın onları hazırladığını itiraf etmesi biraz zaman almıştı. Neden mi? Çünkü Rebus'ın gülüp alay edeceğini sanıyordu. Oysa bunun gibi karmakarışık olduğu su götürmez bir davada zihin haritası eşsiz bir çareydi, çünkü ona bakarken kabuklar kalkıvermiş, geriye sadece sap kalmıştı.

Trevor Guest.

Sapma, alışılmadık ölçüde haince saldırıya uğramasıydı. Dr. Gilreagh yanıltmacalara dikkat etmeleri konusunda uyarmıştı onları, haklıydı tabii. Bu davayı başından beri *hiçbir* şey değil sihirbaz yanıltmacaları yönlendiriyordu. Rebus masalardan birine ilişti. Hafifçe çıtırdamak dışında fazla şikâyet gelmemişti masadan. Havada asılı kalan bacaklarını ufak ufak çevirerek hareket ettiriyordu. Avuçlarını iki yana dayayıp masaya yapıştırdı. Biraz öne eğilerek duvardaki yazılara dalıp gitti: oklara, alt çizgilere ve soru işaretlerine. Oradaki birkaç soru işaretinin çözümünü görmeye başlamıştı. Bütün resmi görebiliyordu, katilin gizlemeye çalıştığı resmi.

Daha sonra odayı, karakolu terk ederek temiz havaya çıktı, yolun karşısına çıktı. En yakın dükkâna yürüdü ama aslında bir şey istemediğini fark etti. Sigarayla çakmak ve ciklet aldı. Bunlara bir de *Evening News* gazetesinin öğleden sonraki baskısını ekledi. Hastanede daha ne kadar kalacağını sormak için Siobhan'ı aramaya karar verdi.

"Ben *buradayım*" dedi Siobhan. St. Leonard karakolunu kastediyordu. "Sen hangi cehennemdesin?"

"Az farkla kaçırdım seni herhalde." Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken satıcı arkasından seslenmişti. Rebus özür dilercesine dudağını ısırırken adama parasını vermek için elini cebine attı. Hangi cehennemdeydi şu?.. Demek ki cebindeki son iki yirmiliği vermişti Barclay'e. Bozuklukları çıkarıp tezgâha bıraktı.

"Sigaraya yetmez" dedi Asyalı ihtiyar. Rebus omuz silkerek sigarayı iade etti.

"Neredesin?" Siobhan'ın sesi geliyordu kulağına.

"Ciklet alıyorum."

Bir de çakmak.

Ama sigara kalsın.

Ellerinde hazır kahve dolu kupalarla bir süre sessizce oturdular. Sonra Rebus'ın aklına Bain'i sormak geldi.

"İşin ilginç yanı" diye anlattı Siobhan, "yuttuğu ağrı kesicilerin sayısına rağmen, ilk şikâyeti başında zonklayan ağrıydı."

"Bir anlamda benim hatam sayılır" dedi Rebus, önce sabah Bain'le yaptıkları görüşmeyi, arkasında da önceki gece Molly'yle konuştuklarını anlattı.

"Demek ki Tench'in ölümüyle ilgili seninle külahları değişince, dosdoğru kucak dansı barına gittin, öyle mi?"

Rebus omuzlarını kaldırırken Cafferty'nin evine yaptığı ziyareti es geçmekle iyi ettiğini düşünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Siobhan iç çekerek, "biz kendimizi suçlama oyununa daldığımızda..." Böylece onu Bain, *T in the Park* şenliği, Denise Wylie hakkında uzun uzun bilgilendirdi, her birinin ardından uzun bir sessizlik oluyordu. Rebus paketteki beşinci cikleti çiğniyordu, aslında kahveyle hiç gitmiyordu ama içinde esen fırtınayı biraz olsun dışarı atacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Sen Ellen'ın kız kardeşini teslim ettiğine inanıyor musun gerçekten?" Nihayet sormuştu soruyu.

"Başka çaresi var mı?"

Rebus bilmem dercesine omuz silkti, sonra Siobhan'ın masada duran ahizeyi kaldırıp Craigmillar'ı aramasını seyre koyuldu.

"Aradığın kişi Başpois McManus" dedi. Siobhan başını kaldırmış ona bakıyordu. Sen nereden biliyorsun der gibiydi. Rebus ayağa kalkıp tadı kaçan cikleti atacak bir çöp kutusu bulmanın zamanı geldiğine karar vermişti. Telefonu kapatınca Siobhan da yanına gelip yazı tahtasının karşısında durdu.

"İkisi de oradalar. Debbie'nin çok üstüne gitmiyormuş McManus. Manevi işkence kartını oynayabileceğini düşünüyor." Bir an durduktan sonra sordu. "Sen ne zaman görüştün onunla?"

Rebus gözünü yazı tahtasına dikerek soruyu es geçmişti. "Ne yaptım, gördün mü, Shiv? Deyim yerindeyse, seni kendime örnek aldım. Parmak boğumlarıyla tahtanın ortasını hafifçe tıklattı. "Her yol Trevor Guest'e çıkıyor."

"Teorik olarak."

"Deliller sonra gelir." Parmağıyla cinayetleri tarih sırasına göre gösterdi. "Ben Webster'ın annesini Trevor Guest öldürdü diyelim. Aslında bunu belirtmemize *gerek* yok. Guest'in katilinin onun yaptığına *inanması* bize yeter. Katil arama motoruna Guest'in adını

girer, karşısına CanavarNobeti çıkar. Bu da ona bir fikir verir. Ortalıkta bir seri katil *varmış* gibi gösterir. Sonuçta polis şapşallaşıp dürtüyü yanlış yerlerde arar. Katil G8'den haberdardır, dolayısıyla burnumuzun gibine birkaç ipucu bırakır, bulacağımızı bilir. Katil asla CanavarNobeti sitesine üye olmamıştı, böylece onların korkacak bir şeyleri olmadığını biliyordu. Bizse üyelerin tek tek izini sürüp diğer cinsel tacizcileri uyarmaktan perişan düşecektik... tabii G8 ve başka olaylar arasında soruşturma bir daha çözülmeyecek kadar düğüm olacaktı. Gilreagh ne demişti, hatırla, 'sergilenenler biraz hatalıydı.' Haklıydı, çünkü katil sadece Guest'i öldürmek istemişti... sadece Guest." İsmi bir daha vurguladı. "Webster ailesini paramparça eden adamı. Kırsallık ve sapma, Siobhan... ve şeytana uyma."

"Peki katil bunu nereden biliyordu?" diye sormadan edemedi Siobhan.

"İlk soruşturma kayıtlarına ulaşarak, hatta didik didik inceleyerek. Sınır bölgesine gidip sağa sola sorarak, ortalıkta dolaşan söylentilere kulak kabartarak."

Siobhan kalakalmış, yazı tahtasından gözünü ayırmıyordu. "Sen şimdi Cyril Colliar ile Eddie Isley'in sadece bizi yanıltmak için mi öldürüldüğünü söylüyorsun?"

"İşe yaradı da. Eğer geniş çaplı bir soruşturma yürütseydik, Kelso bağlantını gözden kaçırabilirdik" dedi Rebus kısa bir kahkaha patlatarak. "Gilreagh kırlık alanlar ve insanların yaşadıkları yerlere yakın korular derken burun kıvırdığımı hatırlıyorum. *Kurbanların yaşadıkları yerler buna uyuyor mu?* "Tam üstüne bastın, Doktor" diye mırıldandı.

Siobhan parmağını Ben Webster'ın isminin üzerine götürmüştü. "O niye kendini öldürdü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi sence sonunda suçluluk duygusuna mı yenilmişti? Öldürmesi gereken yalnızca bir kişi varken üç adamı öldürdü. G8 yüzünden baskı altındaydı. Cyril Colliar'ın ceketinden kopan bir parçayı tespit etmiştik... O da yakalayacaklar düşüncesiyle paniğe kapıldı. Sen böyle mi görüyorsun?"

Rebus sakin bir ses tonuyla açıkladı. "Kumaş parçasından haberi bile olduğundan emin değilim. Hem ölümcül dozda eroini nasıl tedarik etmiş olabilir?"

"Bana mı soruyorsun?" dedi Siobhan kesik kesik gülerken.

"Çünkü masum bir adamı suçlayan sensin. Ne ağır uyuşturuculara... ne de polis kayıtlarına ulaşması kolaydı." Rebus parmağını çizginin üzerinde kaydırıp Ben Webster'dan kız kardeşine indirdi. "Oysa Stacey..."

"*Stacey*?"

"Gizli görevde bir polis. Muhtemelen tanıdığı uyuşturucu satıcıları vardır. Son birkaç aydır anarşist grupların içlerine sızmakla meşgul; onların bu günlerde Londra'nın dışında üslenmeyi düşündüklerini kendi söyledi bana: Leeds, Manchester ve Bradford'da. Guest'in öldüğü yer Newcastle, Isley ise Carlisle'da öldü: Orta İngiltere'den ikisine de ulaşmak kolay. Polis olarak dilediği herhangi bir bilgiye ulaşabilirdi."

"Katil Stacey mi?"

"Senin harika yöntemine bakarsak..." Rebus tekrar yazı tahtasını tıklattı, "bu sonuç apaçık ortada."

Siobhan başını yavaşça iki yana salladı. "İyi de o... diyeceğim, biz *konuştuk* onunla."

"İyi iş çıkarmış" dedi Rebus hakkını teslim ederek. "Çok iyi. Şimdi de Londra'da."

"Elimizde hiç kanıt yok... kırıntısı dahi yok."

"Doğru ama bir yere kadar. Duncan Barclay'in ses kaydını dinlediğin zaman geçen yıl kadının Kelso'da olduğunu, sağa sola sorular sorduğunu duyacaksın. Hatta onunla bile konuşmuş. Duncan da Trevor Guest'ten söz etmiş. Evleri soymakla ünlü Trevor'dan. Mrs. Webster öldürüldüğü sıralarda o yörede kalan Trevor'dan." Rebus bütün bu anlatılanlara inanmakta hiç zorlanmadığını gösterircesine omuzlarını kaldırdı. "Üç adama da arkadan saldırılmış, Siobhan, karşı koyamacak kadar sert darbeler yemiş, ancak bir kadının yapabileceği bir iş." Rebus soluklandı. "İsmi var bir de. Gilreagh ağaçların önemli olabileceğini söylemişti."

"Stacey ağaç adı değil ama."

Değil diye işaret etti Rebus. "Ya Santal? Sandal ağacı demek. Ben sandal ağacını yalnızca parfüm adı sanırdım. Meğer ağaçmış..." Stacey Webster'ın her şeyi nasıl ince ince dokuyup işlediğine duyduğu hayreti başını sallayarak gösterdi. "Ayrıca Guest'in nakit kartını bırakması, adamın adını öğrenmemizi sağlamak için...bizi parmağında oynatmış meğer. Tıpkı Gilreagh'in dediği gibi lanet olasıca bir sis perdesi örüyordu."

Siobhan tekrar yazı tahtasını incelemeye başladı, şemada hata arıyordu. Sonunda, "Peki Ben'e ne oldu?" diye sordu.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim..."

"Hadi o zaman." Siobhan kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

"Kale'deki muhafızlar içeriye birinin sızdığını sanıyorlardı. Bana sorarsan, gelen Stacey'ydi. Kardeşinin orada olduğunu biliyordu ve ona anlatmaya can atıyordu. Biz eksik parçayı bulmuştuk; Steelforth'dan duymuştu muhtemelen. Sergilediği kahramanlıkları kardeşiyle paylaşmanın zamanı geldi diye düşünüyordu herhalde. Ona göre Guest'in ölümü her şeyin sonu demekti. Tanrı'nın yardımıyla suçunun cezasını bulmuştu: Vücudu parçalara ayrılmıştı. Stacey muhafızları aşıp içeri girmeyi başardığı için keyifliydi. Kardeşine mesaj göndermiş olmalı, o da dışarı çıktı. Stacey her şeyi anlattı ona..."

"Ben de kendini aşağı mı attı?"

Rebus kafasını kaşıyordu. "Bence bunu bize ancak Stacey söyleyebilir. Aslına bakarsan, eğer oyunu iyi oynarsak, Ben sayesinde itiraf etmesini sağlayabiliriz. Düşünsene, kimbilir ne kadar berbat bir durumdadır. Bütün ailesini kaybetti, onunla Ben'i yaklaştıran tek şey kardeşinin sonu oldu. Üstelik bu onun suçu."

"Saklamayı çok iyi başardı."

"Onca maskenin ardında kendi tükeniyor" dedi Rebus. "Bir yanı savaşçı ruhu taşıyor..."

"Sakin ol" diye uyardı Siobhan. "Gilreagh gibi konuşmaya başladın."

Rebus kahkahadan kırılıyordu, ama birden durup yine başını kaşımaya koyuldu, sonra elini saçlarında gezdirdi. "Sence bütün bunlar mantıklı mı?"

Siobhan yanaklarını şişirip gürültüyle üfürdü. "Biraz daha kafa yormam gerekiyor" diye kabul etti. "Yani... böyle tahtaya çizilmiş görünce, anlamlı geldiğini görebiliyorum. Ancak bunları nasıl kanıtlayacağımızı henüz anlamış değilim."

"Önce Ben'e olanlarla başlayalım."

"Güzel, ama Stacey inkâr ederse, elimizde hiçbir şey kalmaz. Demin kendin söyledin, John, binbir türlü maskesi var. Kardeşi hakkında sorular sormaya başladığımız zaman onlardan birini takmasını engelleyecek bir şey bulunmuyor."

Rebus, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" diye belirtti. Elinde Stacey Webster'ın kartvizitini tutuyordu, üstünde cep telefonunun numarası vardı.

Siobhan" Önce düşün" diye akıl verdi. "Onu aradığın anda önceden uyarmış olursun."

"Madem öyle biz de Londra'ya gideriz."

"Dileyelim de Steelforth onunla konuşmamıza izin versin, öyle mi?"

Rebus bir an düşündü. "Evet" dedi usulca. "Steelforth... nasıl da apar topar Londra'ya çekti Stacey'i, tuhaf değil mi? Sanki bizim yaklaştığımızı biliyordu."

"Sence *biliyor* muydu?"

"Kale'de kameralar vardı. Bana görmeye değer bir şey olmadığını söylemişti, ama şimdi merak ediyorum."

"Elimizdeki belgeleri açıklamamıza asla izin vermez o adam. Memurlarından birinin katil olduğu ortaya çıkar, hatta kendi kardeşinin icabına bakmış bile olabilir. Hiç de Steelforth'un istediği türden bir halkla ilişkiler çalışması olmaz bu."

"İşte bu nedenle bizimle uzlaşmak isteyecektir."

"İyi de elimizde ona verebileceğimiz ne var?"

"Kontrol" dedi Rebus. "Biz geri çekileceğiz, bırakacağız kendi bildiği gibi çözsün. Eğer bizi kabul etmezse, Mairie Henderson'a gideriz."

Siobhan bir dakika boyunca seçenekleri zihninde tartıp durdu. Sonra Rebus'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığının farkına vardı.

"Aslında bizim Londra'ya gitmemize bile gerek yok."

"Neden o?"

"Çünkü Steelforth orada değil."

"Nerede peki?"

Rebus," Burnumuzun dibinde" diyerek tahtayı silmeye koyuldu.

Son dediklerinin anlamı batıya doğru bir saatlik yol demekti.

Yol boyunca Rebus'ın varsayımlarını gözden geçirdiler. Trevor Guest apar topar Newcastle'dan tüyer, belki de birine borcu vardır. Çabucak adını bilmediği bir sınır kasabasına kapağı atar. Sağı solu tırmalar ama bir şey bulamaz, çulsuzdur. O da yegâne uzmanlık alanına başvurur: hırsızlık. Gel gör ki Mrs. Webster evdedir, kadını öldürmek zorunda kalır. Paniğe kapılıp Edinburgh'ya kaçar, orada öldürdüğü kadına benzeyen insanların kaldığı yaşlılar evinde çalışarak suçunu hafifletir. Ama cinsel saldırıda bulunmamıştır, çünkü çok daha gençleri tercih etmektedir.

Diğer yandan Stacey Webster annesinin ölümüyle mahvolmuş biridir, aynı ölüm babasını da yok edince iyice yaralanmıştır. Dedektiflik becerilerini kullanarak olası suçluyu takip eder, fakat adam zaten kodesi boylamıştır. Ancak yakında serbest kalacaktır. Böylece intikam alma planları yapmaya zamanı olur. CanavarNobeti sitesinde kendi gibilerle birlikte Guest çıkar karşısına. Kurbanlarını coğrafi konumlarına göre seçer, gizli görevlerinde kolay ulaşabileceği yerlerdir bunlar. Karşı kültürdeki yaşantısı sayesinde eroin bulması zor olmaz. Guest'i haklamadan önce ona itiraf ettirmiş midir acaba? Pek önemi yok aslında. O vakte kadar Eddie Isley'i çoktan öldürmüştü. Ortalıkta bir seri katil olduğu hissi uyandırmak için bir kurban daha ekler: Orada durur. Doymuştur, huzura ermiştir. Kendince sokaklardaki pislikleri temizler. SO12'nin G8 programı onu Clootie Well'e götürür, orasının mükemmel bir yer olduğuna karar verir. *Birisinin* yolu mutlaka düşecektir. İpuçları bulunacaktır. Açık kapı bırakmaz, bir isme derhal ulaşılmasını sağlar... Önemi olan tek isim budur.

Ama kimse Stacey'e ulaşamayacaktır.

Mükemmel cinayet.

Neredeyse...

"Kabul ediyorum" dedi Siobhan, "bütün bunlar akla yatkın."

"Çünkü bütün bunlar yaşandı. Hakikatın özelliği, Siobhan, daima akla yatkın olması."

M8 otobanında epey zaman geçirip A82 yoluna çıkmışlardı. Luss köyü Loch Lomond'ın batı kıyısında, hemen anayolun yanındaydı.

Rebus yan koltuktaki yolcusunu bilgilendiriyordu "*Take the High Road* burada çekilmişti." Otobandan Git.

"Hiç seyretmediğim dizilerden biriydi."

Karşıdan akın akın gelen araçlar yanlarından geçip gidiyordu.

"Bugünlük oyun bitmişe benziyor. Yarın yeniden gelmek zorunda kalabiliriz."

Fakat Rebus'ın yenilgiyi kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Loch Lomond Golf Kulübü yalnızca üyeleri girebildiği bir tesisti, Açık Turnuva'yla birlikte güvenlik önlemleri artırılmıştı. Ana giriş kapısında muhafızlar vardı, hem Rebus'ın hem Siobhan'ın kimliklerini dikkatle inceledikten sonra bir sonraki kapıya telefon edip haber verdiler, tabii bu arada uzun bir çubuktaki aynayla aracın altı önden arkaya incelenmişti.

Muhafızlar polis kimliklerini onlara iade ederken, "Perşembeden sonra hiçbir şeyi şansa bırakmıyoruz" diye açıkladılar. "Kulüp binasına gidince Komutan Steelforth'u görmek istediğinizi söylersiniz."

"Teşekkürler" diyen Rebus ekledi: "Aklıma gelmişken... kim kazanıyor?"

"Berabere: Tim Clark'la Maarten Lafeber, on beş par altı vuruş. Tim bugün altıda kaldı. Monty'nin yeri sağlam ama: par altı on vuruş. Yarın zorlar mutlaka."

Rebus yine teşekkür edip Saab'ı vitese taktı. "Konuşulanlardan bir şey anladın mı?" diye sordu Siobhan'a.

"Birini biliyorum: 'Monty' yani Colin Montgomerie..."

"Demek sen de en az benim kadar asil ve kadim oyun konusunda bilgilisin."

"Hiç oynadın mı?"

Rebus oynamadığını işaret etti. "Şu pastel renkli süveterler var ya... Kendime hiç yakıştıramam onları."

Park edip arabadan inerlerken beş, altı tane seyirci o gün olanları konuşa konuşa yanlarından geçiyorlardı. Birinin üzerinde V-yakalı pembe bir süveter vardı, diğerleriyse sarı, açık turuncu ve gök mavisi giymişlerdi.

Rebus'ın, "Ne dediğimi gördün mü şimdi?" sorusuna Siobhan kafa salladı.

Kulüp binası İskoç barok mimarisinde yapılmıştı, Rossdhu evi deniyordu. Önüne park etmiş gümüş renkli Mercedes'in şoförü ön koltukta pinekliyordu. Rebus adamı Gleneagles'da görmüştü, Steelforth'un özel şoförüydü.

"N'aber Koca Adam" dedi gözlerini havaya kaldırarak.

Binadan çıkan kısa boylu, gözlüklü, gür bıyıklı bir adam önemli bir kimse edasıyla onlara doğru yürüyordu. Boynundan saydam kılıflara geçirilmiş türlü izin kartlarıyla kimlikler her adım atışında tıkırtılarla sallanıyordu. Ağzından dökülen sözcük "sekter" olarak anlaşılsa da Rebus sekreter diye duymayı yeğledi. Neyse ki adam tokalaşmasını *iyi* biliyordu; Siobhan'ın turşusu çıkmıştı.

"Komutan David Steelforth'la görüşmemiz gerekiyor" diye belirtti Rebus. "Herhalde kendisi ayaktakımıyla dirsek temasında değildir."

"Steelforth mu?" Sekreter gözlüklerini çıkarıp kızıl süveterinin koluyla temizledi. "Üyelerden biri mi?"

Rebus, "Bakın, şoförü orada" diyerek Mercedes'e doğru başını çevirdi.

Siobhan araya girdi. "Ya Pennen Endüstrileri?"

Sekreter gözlüklerini gözüne geri taktıktan sonra cevabını Rebus'a bakarak verdi. "Ah, evet, Mr. Pennen'ın konuk çadırı var." Kolundaki saate göz attıktan sonra ekledi. "Ama şu sıralarda toplanıyor olmalı."

"Gidip bakmamızın bir sakıncası var mı?"

Sekreterin kaşı gözü oynuyordu, bekleyin diyerek tekrar bina-

ya girip gözden kayboldu. Rebus ne diyeceğini merakla beklediği Siobhan'a döndü.

"İşgüzar dangalak" yorumu geldi Siobhan'dan.

"Başvuru formu istemeyeceksin demek?"

"Buraya adım attığımızdan beri bir tane bile *kadın* gözüne çarptı mı?"

Rebus onun haklı olduğunu kabullenmeden önce etrafına bakındı. Elektrikli motor sesini duyunca o yana döndü. Rossdhu Evi'nin arkasından bir golf arabası çıkmıştı, Sekreter kullanıyordu.

"Binin" dedi.

"Yürüyemez miyiz?"

Sekreter olmaz diye işaret ederek binin diye tekrarladı. Sıkı tutunmalarını söyledi. Motor yürüme hızında tangır tungur harekete geçmişti.

"Hii!" Siobhan şaşkınlığını belli etmemeyi başarmıştı.

"Emniyet Amiri'nin golf merakı var mıdır sence?"

"Galiba."

"Bu haftaki talihimize bakarsak, her an burun buruna gelebiliriz."

Ama gelmediler. Golf alanında tek tük birkaç kişi dolanıyordu. İzleyici tribünler boştu, güneş batmak üzereydi.

Siobhan gözlerini Loch Lomond'ın ardındaki dağlara dikmiş bakarken "Büyüleyici" olduğunu dile getirmeden edemedi.

"Beni gençlik günlerime götürdü."

"Buraya tatile mi gelirdiniz?"

Gelmezlerdi. "Ama komşularımız tatillerini burada geçirir, bize de kartpostal gönderirlerdi." Rebus vücudunu mümkün olduğunca çevirince güvenlik şeridi çekilmiş çadırların kurulduğu köye yaklaştıklarını gördü. Beyaz otağlar, gayda müziği ve yüksek perdeden sohbetler. Sekreter arabayı durdurup başını uzatarak büyük çadırlardan birini işaret etti. İçerisini gösteren plastik pencereleri vardı, üniformalı garsonlar servis yapıyorlardı. Şampanyalar kadehlere dolarken gümüş tepsilerde istiridye ikram ediliyordu.

"Buraya kadar getirdiğiniz için sağ olun" dedi Rebus.

"Bekleyeyim mi?"

Rebus gerek yok anlamında başını oynattı. "Biz yolumuzu buluruz, efendim. Tekrar teşekkürler."

Polis kimliğini göstererek "Lothian ve Sınır Emniyeti" dedi muhafızlara.

İçlerinden biri, "Sizin Emniyet Amiri şampanya çadırında" diye yardımcı olmaya çalıştı. Rebus'la Siobhan bakıştılar. Ne haftaydı ama... Rebus eline bir kadeh köpüklü içki geçirmiş, kalabalıkta ilerlemeye çalışıyordu. Bazı simaları Prestonfield'den tanıyor gibi gelmişti ona, G8 delegeleriydi bunlar; Richard Pennen'ın iş yapmak istediği kimseler. Kenyalı diplomat Joseph Kamweze bir an onunla göz göze geldi ama hemen başını çevirerek kalabalığın arasına karıştı.

"Tam bir Birleşmiş Milletler" dedi Siobhan. Gözler ona dönmüştü, sahnede çok sayıda kadın yoktu tabii. Olanlar da... yani, aslında "sahnede" sözü pek güzel özetliyordu durumu: kalıp gibi saçlar, kısacık dar elbiseler ve dudaklara kondurulmuş gülücükler. Güne neşe ve bronz ten katmak için kiralanmış "eskortlar" yerine kendilerini "model" olarak tanıtıyorlardı mutlaka.

Rebus, "Keşke sen de süslenip püslenseydin" diye takıldı Siobhan'a. "Azıcık makyaj asla boşa gitmez."

"Karl Lagerfeld konuşuyor sanki."

Rebus omzunu dürtüyordu. "Ev sahibimiz" diyerek Richard Pennen'a doğru başını oynattı. Aynı kusursuz saçlar, göz kamaştıran kol düğmeleri, kalın altın kol saati. Fakat bir değişiklik vardı. Bronz teni açılmış, özgüveni azalmış mıydı? Pennen sohbet ettiği adamın söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken başı fazla geriye gidiyor, ağzı fazla açılıyordu. Numara yapıyordu herhalde. Yanındaki de öyle düşünüyor olsa gerek Pennen'ı süzerken hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Pennen'ın tıpkı Prestonfield'deyken olduğu gibi iki yanından ayrılmayan dalkavukları patronlarının eskisi gibi oynayamamasından rahatsız görünüyorlardı. Sırf tepkisini görmek için yürüyüp yanına gitmek, işler nasıl gidiyor diye sormak geldi Rebus'ın içinden. Fakat Siobhan kolundan tutmuş başka yere götürüyordu onu.:

David Steelforth yanında Emniyet Amiri James Corbyn'le koyu bir sohbete dalmış şampanya çadırından çıkıyordu.

"Alçak" dedi Rebus. Derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "Aman, battı balık yan gider..."

Siobhan'ın tereddüt ettiğini hissetmişti, ona döndü. "İstersen sen git biraz dolaş."

Ancak Siobhan çoktan kararını vermiş, iki adama doğru ilerliyordu.

Rebus yanlarına gittiğinde Siobhan, "Böldüğüm için kusura bakmayın" diyordu onlara.

Corbyn ağzından tükürükler saçarak sordu. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz burada?"

"Bedava köpüklüyü kaçıracak göz var mı bizde" dedi Rebus kadehini şerefe kaldırarak. "Herhalde sizin için de aynısı geçerli, Amirim."

Corbyn'in suratı kıpkırmızı kesmişti. "Ben *davet* edildim."

"Bir bakıma, Amirim" dedi Siobhan, "biz de edildik sayılır."

Steelforth şaşırmıştı. "O nasıl oluyor?"

"Cinayet soruşturması, efendim, VIP kartı yerine geçer."

Siobhan düzeltti. "Hatta VVIP."

Steelforth bakışlarını Rebus'a yönelterek sordu: "Ben Webster öldürüldü mü diyorsun?"

"Tam sayılmaz" diye yanıtladı Rebus. "Ama *neden* öldüğüne dair bir ipuçları bulduk. Clootie Well'le bağlantılı görünüyor." Yüzünü Corbyn'e dönerek devam etti. "Sizi daha sonra bilgilendiririz, Amirim, ama şimdi Komutan Steelforth'la görüşmemiz gerekiyor."

Corbyn, "Eminim bekleyebilir" diye çıkıştı.

Rebus tekrar Steelforth'a döndü, komutan Corbyn'e gülümsüyordu.

"Müfettiş'le arkadaşının diyeceklerine kulak versem iyi olacak."

Emniyet Amiri pes etti. "Pekâlâ, dökül bakalım."

Rebus kararsız kalmıştı, Siobhan'a bir bakış attı. Steelforth'un gözünden kaçmamıştı. Dudağına götürmediği kadehi Corbyn'e uzattı.

"Az sonra geri gelirim, Emniyet Amirim. Memurlarınız sırası gelince size her şeyi açıklayacaklardır nasıl olsa..."

"Açıklasalar iyi olur" diye belirten Corbyn gözlerini Sio-

bhan'dan ayırmıyordu. Steelforth onu teskin edercesine kolun sıvazlayarak uzaklaştı. Rebus'la Siobhan da peşine takıldılar. Üçü de etrafı çeviren alçak çite gelince durdular. Steelforth yüzünü kalabalıktan uzağa, bakıcıların kopan çimlerin yerine yeni parçalar koydukları, bozulan yerleri tırmıkla geçtikleri golf sahasına dönmüştü. Elleri ceplerindeydi.

Soğukkanlı bir ifadeyle, "Bildiğinizi sandığınız şey ne?" diye sordu.

"Bence *siz* de biliyorsunuz. Webster'la Clootie Well arasındaki bağlantıya değinince kılınız bile kıpırdamadı. Bana kalırsa, zaten siz de çoktandır bir şeyden kuşkulanıyordunuz. Stacey Webster sizin emrinizde çalışan biri sonuçta. Onu yakından takip etmek istersiniz herhalde... belki de kuzeye gidip Newcastle ve Carlisle gibi yerlere neden uğradığını çoktan merak etmeye başlamıştınız. Ben de o gece Kale'nin kamera kayıtlarında ne gördüğünüzü merak ediyorum."

Steelforth sinirli bir sesle konuştu. "Geveleme de söyle."

Gerisini Siobhan getirdi. "Bizim seri katilin Stacey Webster olduğunu düşünüyoruz. Onun istediği Trevor Guest'ti ama gerçeği karartmak için iki ikişiyi daha öldürmeye hazırdı."

"Haberi kardeşine vermeye gittiğinde" diyerek Rebus aldı sözü. "İşte, o bunu hoş karşılamadı. Belki atladı; belki sarsıldı, her şeyi yetkililere anlatmakla tehdit etti... böylece Stacey onu susturmaya karar verdi." Hangisi bilmem dercesine omuzlarını kaldırmıştı Rebus.

Hâlâ ikisiyle de göze göze gelmeyen Steelforth'un yorumu, "Hayal ürünü bunlar" oldu. "İşini iyi yapan dedektifler olarak sağlam bir dosya hazırlayacaksınız herhalde?"

"Artık ne aradığımızı bildiğimize göre gayet kolay olacak" dedi Rebus. "Hiç kuşkusuz SO12'ye zarar verecek..."

Steelforth ağzını çarpıtarak şenliği seyretmek üzere yüz seksen derece çevirdi bedenini. "Bir saat öncesine kadar" dedi tane tane konuşarak, "size defolun gidin derdim. Neden biliyor musunuz?"

"Pennen size iş teklifi yaptı da ondan" yanıtını alınca Steelforth kaşlarını kaldırdı. "Akıllıca tahmin" diye açıkladı Rebus. "Başından beri korumaya çalıştığınız *o* çünkü. Bunun bir nedeni olmalı."

Steelforth ağır ağır kafa salladı. "Hayret ama haklısın."

Siobhan sordu. "Fakat sizin fikriniz değişti, öyle mi?"

"Ona bir kere bakmak yeterli. Un ufak olmuyor mu, yoksa yanılıyor muyum?"

Siobhan gözünü Rebus'a dikerek ekledi. "Çöldeki bir heykel gibi."

"Pazartesi günü istifamı sunuyordum" diye açıkladı Steelforth kederli bir sesle. "Özel Kuvvetler'in cehenneme kadar yolu var."

"Bazılarına göre çoktan gitti zaten" dedi Rebus, "hele ajanlarından birinin sağda solda cellatlık yapması göz yumduktan sonra..."

Steelforth bakışlarını Rebus'tan çekmiyordu hâlâ. "Bazen işler tuhaf yürür... en ufacık bir çatlak bütün yapıyı yerle bir eder."

"Al Capone gibi" diye atıldı Siobhan. "Onu ancak vergi kaçakçılığından enseleyebilmişlerdi, değil mi?"

Siobhan'ı duymazlıktan gelen Steelforth dikkatini tekrar Rebus'a çevirmişti. "Kamera kayıtlarından bir şey çıkmazdı."

"Ben Webster'ın biriyle buluştuğunu mu gösteriyordu?"

"Cep telefonuna gelen çağrıdan on dakika sonra."

"Telefon şirketinden arama kayıtlarını istesek mi, yoksa arayanın Stacey olduğunu tahmin mi edelim?"

"Dedim ya, kamera görüntülerinden bir şey çıkmazdı."

"Ne çıkardı peki?"

Steelforth'un omuzları kalktı. "İki kişi konuşuyor... el kol hareketleriyle... tartıştıkları belli. Biri diğerinin gırtlağına sarılırken kayıt sona eriyor. Ancak net görünmüyor, çok karanlık..."

"Sonra?"

"Sonra sadece biri görünüyor." Steelforth gözlerini Rebus'a kenetlemişti. "Tam o anda galiba kendi de öyle istemiş."

Bir anlık suskunluğu Siobhan bozdu. "Siz de bunu hasıraltı ettiniz, mesele çıkmasın diye... tıpkı Stacey Webster'ı Londra'ya gönderdiğiniz gibi."

"Evet, işte... Başpolis Webster'ı bulup bunları konuşmak için size iyi şanslar."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Komutan bu kez Siobhan'a döndü. "Çarşambadan beri kendi-

sinden haber alınmıyor. Sanırım gece Euston'a giden trene binmiş."

Siobhan gözlerini kısarak baktı. "Londra'daki bombalamalar?"

"Her kurbanı teşhis etmemiz mucize olurdu."

Rebus, "İçine edeyim" diyerek yüzünü Steelforth'un yüzüne iyice yaklaştırdı. "Onu saklıyorsun!"

Steelforth bir kahkaha patlattı. "Sen her şeyde komplo bulursun, değil mi, Rebus?"

"Ne yaptığından haberiniz vardı. Bombaların patlaması onun ortadan kaybolması için mükemmel bir kılıf oldu!"

Steelforth'un yüzü gerilmişti. "Stacey artık *yok*. Hadi gidin bulabildiğiniz bütün delilleri toplayın, fakat nedense sizi herhangi bir yere götüreceklerinden şüpheliyim."

"Yok, sizin başınıza bir kamyon dolusu pislik boşaltacaklar" diye uyardı Rebus.

"Öyle mi?" Steelforth'un çenesini çıkararak neredeyse Rebus'ın suratına yapıştırdı. "Olsun, biraz gübre toprağa iyi gelir, gelmez mi? Şimdi izin verirseniz, Richard Pennen'ın kesesinden kafa çekeceğim." Uzun adımlarla yanlarından uzaklaşırken kadehini Corbyn'den geri almaya hazırlanırcasına ellerini ceplerinden çıkardı. Emniyet Amiri Lothian ve Sınır karakolunun iki dedektifini işaret ederek bir şeyler söylüyordu. Steelforth kafasını sallayarak hafifçe Corbyn'e doğru eğildi, ona bir şey anlatıyordu, Emniyet Amiri boynunu geriye atıp sevimsiz ama tamamen samimi bir kahkahaya hazırlanarak gösterdi tepkisini.

28

"Bu nasıl bir sonuç?" diyen Siobhan bunu ilk kez sormuyordu. Edinburgh'ya dönmüş, Broughton Street üstünde, Siobhan'ın oturduğu binanın hemen köşesindeki bir bara girmişlerdi.

Rebus fikrini söyledi. "Princes Street Parkı'nda çekilen fotoğrafları dağıt da senin şu küçük dazlak dostun hak ettiği gibi gözaltına alınsın."

Siobhan dik dik bakarak keyifsiz, kaba bir kahkaha attı. "Bu kadar mı? Stacey Webster yüzünden dört adam öldü, ama bizin elimizde bir tek *bu* mu var?"

Rebus hatırlatmadan edemedi: "Sağlığımız yerinde. Ayrıca barda oturan kim varsa, hepsinin kulağı bizde."

Siobhan müşterilere ok gibi delen gözlerle bakınca herkes başını çevirdi. Şimdiye dek dört cin-tonik devirmişti, buna karşılık Rebus da bir büyük birayla üç Laphroaig malt viski içmişti ya. Locada oturuyorlardı. İçerisi kalabalık ve biraz gürültülüydü, ta ki Siobhan birkaç cinayet, şüpheli bir ölüm, bıçaklama, cinsel taciz, George Bush, Özel Kuvvetler, Princes Street ayaklanmaları ve Bianca Jagger'dan söz etmeye başlayana dek.

"Ancak dosyayı toparlamak zorundayız" diye hatırlattı Rebus. Siobhan öfleyerek gösterdi tepkisini.

"Ne işe yarayacak? Bir şey kanıtlayamayız."

"Elimizde ikinci derece kanıtlar çok."

Bu defa burun kıvırmakla yetinen Siobhan parmaklarıyla saymaya koyuldu: "Richard Pennen, SO12, hükümet, Cafferty, Gareth Tench, seri katil, G8... bir ara hepsi bağlantılı gibi görünmüştü. Düşünmeye başlayınca hepsinin arasında bağlantı *var*!" Yedi par-

mağı havada duruyordu, Rebus'a doğru tuttu. Ondan yanıt gelmeyince parmaklarını indirirdi, soran gözlerle Rebus'a baktı. "Sen nasıl böyle sakin olabiliyorsun?"

"Sakin olduğumu kim söyledi?"

"O zaman belli etmiyorsun."

"Bu konuda biraz deneyimliyim."

"Ama ben değilim." Başını abartılı bir şekilde sağa sola oynatıyordu. "Böyle bir şey olduğunda damlara çıkıp bağıra bağıra haykırmak isterim."

"İlk adımları çoktan attık."

Yarısı dolu bardağına bakıyordu Siobhan. "Peki, Ben Webster'ın ölümünün Richard Pennen'la hiç ilgisi yok mu?"

"Hiç."

"Bu ona da zarar verdi ama, vermedi mi?"

Rebus sadece kafa salladı. Siobhan anlaşılmayan bir şeyler geveliyordu. Rebus bir daha söylemesini isteyince tekrarladı.

"Ne tanrıya, ne patrona. Pazartesinden beri kafa patlatıyorum. Yani, doğru olduğunu varsayarsak... kime saygı göstereceğiz? Gösteriyi kim idare ediyor?"

"Soruna yanıt verebileceğimden emin değilim, Siobhan."

Rebus'ın sözlerinin kuşkusunu doğruladığını düşünen Siobhan ağzını çarpıttı. Telefonu titriyordu, mesaj gelmişti. Ekrana baktı ama mesajı okumadı.

Rebus, "Bu akşam aranan kişisin, bakıyorum" diye takıldı. Siobhan yanıt vermedi. "Tahmin yürütmek isteseydim, mesajı gönderen Cafferty derdim."

Siobhan ters ters baktı. "Bundan sana ne?"

"Numaranı değiştirmeyi düşünebilirsin."

Başını eğerek kabul etti Siobhan. "Ama önce hakkında ne düşündüğümü uzun uzadıya anlatan şöyle güzel bir mesaj göndereceğim." Etrafına bakınıyordu. "İçkileri ısmarlama sırası bende mi?"

"Belki bir şeyler yeriz diyordum..."

"Pennen'ın istiridyelerinden yeterince yememiş miydin?"

"Tok tutmaz ki onlar."

"Caddenin ilerisinde bir Hint lokantası var."

"Biliyorum."

"Tabii bilirsin, ömrün buralarda geçti senin."

"Çoğu."

Siobhan, "Fakat bu hafta gibisini hiç yaşamamışsındır" diyerek meydan okudu.

"Hiç" dedikten sonra ekledi Rebus. "Hadi içkini bitir de gidip şu körili yemeklerden yiyelim."

Siobhan bardağı sımsıkı tutarken kafa sallıyordu. "Annemle babam çarşamba akşamı o Hint lokantasındaydılar. Ben kahveye yetişebildim ancak...

"Dilediğin zaman gidip Londra'da onları görebilirsin."

"Daha ne kadar buralarda olacaklarını merak ediyorum." Gözleri yaşarmıştı. "İskoç olmanın anlamı bu mu, John? Duygulanmak için birkaç kadeh içmek mi?"

"Sanki lanetlenmişiz" dedi Rebus, "hep geçmişe bakmak yazılmış alnımıza."

"Sonra gider, Cinayet Büro'ya katılırsın, o zaman her şey iyice sarpa sarar. İnsanlar ölür, sonra biz kendi hayatımıza bakarız... ama hiçbir değişiklik yapmayız."

"Gidip Keith Carberry'nin kıçına tekme atabiliriz" diye önerdi Rebus.

Siobhan başıyla onayladı.

"Ya da Koca Ger Cafferty'nin, hatta... canımız kimi isterse, onun. Yalnızca ikimiz." Rebus başını eğmiş göz göze gelmeye çalışıyordu. "Doğaya karşı ikimiz."

Siobhan muzip bir bakış attı. "Bu da mı şarkı sözü?"

"Albümün adı: *Two Against Nature*. Steely Dan'in albümü."

"Hep neyi merak etmişimdir, söyleyeyim mi?" Siobhan locanın iyice arkasına yaslandı. "Kendilerine neden o adı takmışlar?"

"Ayık olduğun zaman anlatırım" diyen Rebus bardağını başına dikti.

Siobhan'ın ayağa kalkmasına yardım edip birlikte bardan çıkarlarken içeridekilerin gözleriyle onları takip ettiklerinin farkındaydı. "Senin eve gitsek daha iyi olacak herhalde. Telefonla yemek siparişi verebiliriz."

"Ben *o kadar* sarhoş değilim."

"İyi o zaman." Yan yana, hiç konuşmadan dik yokuşu tırmanmaya koyuldular. Cumartesi akşamı şehirde her şey normale dönmüştü: Motoru güçlendirmiş arabalarıyla güçlü kuvvetli gençler; kendine harcanacak yer arayan para; bir aşağı bir yukarı geçen taksilerden yayılan mazot kokuları. Bir noktada Siobhan koluna sarılarak anlamadığı bir şey söyledi.

"Yetmez, yeter mi?" diye tekrarladı Siobhan. "Sadece... sembolik... çünkü elden başka bir şey gelmez."

Rebus gülümseyerek sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Siobhan, "Ölüleri anmaktan" diyerek başını omzuna yasladı.

Sonsöz

29

Pazartesi sabahı güneye giden ilk trene binecekti. Waverley'den altıda ayrılıp onu biraz geçe King's Cross'ta olacaktı. Saat sekiz olunca Gayfield Square karakoluna telefon edip hasta olduğunu rapor etti, yalan da sayılmazdı. Nedenini sorsalardı, çözmem gereken bazı sorunlarım var diyecekti.

Nöbetçi çavuşun tek dediği, "Fazla mesaini harcıyorsun" oldu.

Rebus yemekli vagona gidip patlayana kadar yiyerek kahvaltı etti. Yerine dönünce diğer yolculardan gözlerini kaçırarak dikkatini gazete okumaya verdi. Masanın öbür tarafında huysız bir genç otuyordu, kulaklığından yayılan gitar sesi eşliğinde kafa sallayıp duruyordu. Onun yanında bir işkadını vardı, elindeki şirket evrakını yayacak kadar yer bulamamaktan ötürü canının sıkıldığı belliydi. Rebus'ın yanındaki koltukta kimse yoktu, York'a kadar. Yıllar olmuştu trene binmeyeli. Vagonlar turist ve yanlarına aldıkları çantalardan geçilmiyordu, ayrıca viyaklayan bebekler, tatilciler, Londra'daki işlerine dönen işçiler vardı. York'un ardından Doncaster ve Peterborough'da durdular. Rebus'ın yanındaki koltuğu ayırtan kısa boylu, tombul adam aslında pencere kenarını ayırttığını, ama Rebus yer değiştirmek istemezse, koridor tarafında oturmaya aldırmayacağını belirttikten sonra uykuya dalmıştı.

Rebus adama "Güzel" demekle yetinmişti.

Waverley'deki gazete bayii trenin kalkmasına ancak birkaç dakika kala açılmıştı, neyse ki *Scotsman* almaya vakit bulmuştu Rebus. Mairie'nin makalesini ön sayfaya basmışlardı. Haberin tamamı orada değildi, yazı "iddia edilen," "belki" ve "olasılıkla" gibi sözcüklerle doluydu fakat başlık Rebus'ın gönlünü almaya yeterdi:

PARLAMENTO'DAKİ SİLAH BARONU SIRRA KADEM BASTI

Rebus yaylım ateşini görür görmez anlardı; Mairie ilerisi için epey cephane saklıyordu anlaşılan.

Yanına çanta falan almamıştı; son trenle geri dönmeye kararlıydı. Biletini yataklı vagona aktarma seçeneği vardı, hatta GNER – Büyük Kuzeydoğu Demiryolu – personeli itiraz etmezse çalışanlara çarşamba günü Edinburgh'dan kalkan yataklıda görev yapan oldu mu diye sorma fırsatı bile bulabilirdi. Eğer o akşam kadını Waverley'ye giderken takip etseydi, sahiden trene bindiğini gözleriyle görüp inanabilirdi. Oysa şimdi herhangi bir deliğe girmiş olabilirdi, Steelforth ona yeni bir kimlik bulana dek gizlenecekti belki.

Kendine yeni bir hayat kurmakta zorlanacağını hiç sanmıyordu Rebus. Dün gece dank etmişti kafasına. Onca farklı kimlik: aynasız, Santal, kız kardeş, katil. Lanet olası dört kişilikli: aynen Who'nun albümünde söylediği gibi. *Bloody quadrophenic*. Mickey'nin oğlu Kenny pazar günü Rebus'ı görmeye gelmişti BMW arabasıyla, arka koltukta ona bir şey getirdiğini söylemişti. Rebus bakmaya gittiğinde Mickey'nin bütün müzik koleksiyonu karşısındaydı: albümler, kasetler, CD'ler, 45'likler...

"Vasiyetinde öyle yazıyordu" diye açıklamıştı Kennt. "Babam onların sana verilmesini istemiş."

Ne varsa birlikte iki kat merdiven çıkarmışlardı, Kenny bir bardak su içecek kadar dinlenmişti ancak, Rebus el sallayarak onunla vedalaştıktan sonra hediyelere bakakalmıştı. Sonra kutuların yanında yere çökerek hepsini tek tek incelemeye başladı: 45'lik *Sergeant Pepper*, Ned Kelly posteriyle birlikte *Let It Bleed*, bir sürü Kinks ve Taste, sonra Free... birkaç Van Der Graaf'la Steve Hillage. Hatta iki tane de sekizli bant bile vardı: Alice Cooper'ın *Killer* albümüyle Beach Boys albümü. Anı deposuydu bu hazine. Rebus kollarını burnuna götürdü, koku ona zamanda yolculuk yaptırmıştı. Verdikleri bir partinin ardından pikapta fazla dönüp duran eğrilmiş Hollies 45'likleri... Üstünde Mickey'nin yazısı olan "Silver Machine" plağının bir kopyası: "Michael Rebus'a Aittir... Pençelerinizi Çekin!!!"

Sonra *Quadrophenia* elbet, köşeleri kırışmış da olsa vinil plak hâlâ çalınabilir durumdaydı.

Trende otururken Rebus'ın aklına Stacey'nin son sözleri geldi: Ondan hiç özür dilememiş olman... Koşar adımlarla tuvaletin yolunu tutmadan önceydi. Rebus o zaman Mickey'yi kastettiğini sanmıştı, ama kendisiyle Ben'i kastettiğini şimdi anlıyordu. Üç cinayet işlediği için pişman mıydı? Yoksa kardeşine anlatmak için kalkıp kardeşinin yanına gittiğine mi pişmandı? Ben kız kardeşini teslim etmek zorunda olduğunu anladığı anda arkasındaki kalın taş surları, hemen peşinden düştüğünü hissetmiş... Aklına Cafferty'nin anıları geldi: *Sahte İnsan.* Pek çok insanın kendi yaşamöykülerine koyabileceği bir başlıktı bu. Tanıdığın insanların dış görünüşleri aynı olabilirdi: birkaç tel kırlaşmış saç ya da kalınlaşan göbek. Ama bakışlarının ardında neler döndüğünü asla bilemezdin.

Doncaster'dan sonra telefonu çaldı, hafifçe horlayan komşusunu uyandırmıştı. Siobhan'ın numarası görünüyordu ekranda. Boş verdi Rebus, bunun üstüne Siobhan mesaj yolladı, gazete okuması bitmiş, geçtikleri kırlar sıkıcı olmaya başlamıştı, Rebus mesajı açıp okudu sonunda.

Nerdesin? Corbyn bizle konuşcak. Ona 1 şey anltmak lzm. Ara.

Arayamazdı, trendeyken olmazdı, nereye gittiğini anlardı Siobhan. Kaçınılmazı ertelemek için yarım saat bekledikten sonra sms ile cevap verdi.

yataktaym keyfm yok sora

Doğru dürüst yazmayı beceremezmişti yine. Siobhan vakit geçirmeden cevap yazdı:

Akşamdan kalma?

Loch lomond istiridyeleri.

Şarjı bitmesin diye telefonu kapadı, gözlerini yumduğu sırada kondüktör "gelecek durak King's Cross ve bu yöndeki son durak" diye anons ediyordu.

Hoparlördeki ses tekrarladı: "Gelecek durak bu yöndeki son durak."

Bundan önce kapalı metro istasyonlarını duyuran bir anons yapılmıştı. Sert bakışlı işkadını elindeki yeraltı ulaşım haritasını

çıkarmış incelerken kimseye göstermemek için suratına tutuyordu. Londra'nın eteklerinde tangır tungur geçtikleri birkaç istasyonu hatırlamıştı Rebus. Trenin müdavimleri eşyalarını toplayıp ayağa kalkmaya başlıyorlardı. İşkadını dosyalarıyla kâğıtlarını, ajandasıyla haritasını laptopuyla birlikte omuz çantasına geri koymuştu. Yanında oturan tombul adam başıyla selam vererek ayağa kalktı, gören de aralarında enine boyuna samimi bir sohbet geçtiğini sanırdı. Hiç acelesi olmayan Rebus trenden en son indi, dışarı çıkarken temizlikçilerin arasından geçmek zorunda kalmıştı.

Londra'da hava Edinburgh'dan daha sıcak ve daha nemliydi. Kabanı fazla gelmişti. İstasyondan yürüyerek çıktı, taksiye ya da metroya binmeye gerek yoktu. Bir sigara yakarak trafik gürültüsüyle egzoza bıraktı kendini. Hepsine doğru dumanını üfleyerek cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. A'dan Z'ye Londra haritasından alınmış Komutan David Steelforth'un verdiği bir şemaydı. Rebus pazar günü telefon etmişti komutana, Clootie Well cinayetlerinin üstüne gitmeyeceklerini, eğer işler oraya varırsa, davayı Savcılığa teslim etmeden önce bulduklarını ona haber vereceklerini anlatmıştı.

"Pekâlâ" demişti Steelforth akıllıca davranarak. Arkadan gelen gürültüler Edinburgh havalimanında olduğunu anlatıyordu; demek ki komutan eve dönüş yolundaydı. Hattın öbür ucunda ona saçma sapan bir bilgi vermiş olan Rebus şimdi de kendisinden bir iyilik istiyordu.

Sonuç: bir isim, bir adres, bir de yol haritasıydı.

Dahası Pennen'ın kaşkaval adamları nedeniyle Steelforth ondan özür bile dilemişti. Aldıkları emir gereği onu kollamaları gerekiyordu; yoksa işin içinde taciz etmek yoktu. "Sonradan kulağıma geldi" demişti Steelforth. "Kontrol etmek mümkün mü sence öylelerini..."

Kontrol...

Rebus'ın gözünün önünde Encümen Başkanı Tench gelmişti yine, koca bir yerel topluluğu idare eden ama kendi yazgısını değiştirmeyi beceremeyen bir adam.

Yaya olarak bir saatten daha az bir yol gideceğini tahmin etmiş-

ti. Üstelik yürüyüş için hiç de fena bir gün sayılmazdı. Bombalardan birinin patladığı tren King's Cross ile Russell Square arasında bir yerlerdeydi, diğeri de Euston'dan Russell Square'e giden bir otobüste. Her üç nokta da ellerinde tuttuğu haritada gösteriliyordu. Yataklı vagonun o sabah Euston'a vardığı saat yedi suları olmalıydı.

Metrodaki patlama 8.50'de oldu.

Otobüsteki patlamanın saatiyse 9.47.

Stacey Webster'ın her ikisinin de yakınlarında bulunduğuna inanmakta zorlanıyordu Rebus. Trendeki kondüktör yolculara şanslı olduklarını söylemişti: Üç gündür Finsbury Park'ta ulaşım hizmeti yoktu. Rebus az kalsın Finbsury Park onsuz da idare eder diyecekti...

Cafferty yalnızdı bilardo salonunda. Siobhan içeri girdiğinde vuruşunu yapana kadar başını kaldırıp ona bakmadı bile. Çift sayı yapmaya çalışıyordu.

Ama ıskaladı.

Masanın etrafında dolaşırken istekasının ucuna tebeşir sürttü. Fazla tozu üfledi.

"Bütün hamleleri yapmışsın" dedi Siobhan. Cafferty homurdanarak istekasını indirdi.

Yine ıskaladı.

"Buna rağmen berbatsın. Bu da aslında seni özetliyor."

"Sana da günaydın Başpolis Clarke. Dostça bir ziyaret mi?"

"Sana dostça mı *geldi*?"

Cafferty ona doğru bir bakış attı. "Mesajlarımı görmezlikten geliyorsun."

"Alış buna."

"Olanları değiştirmez ama."

"Tam olarak *ne* oldu ki?"

Cafferty sorunun cevabını düşündü biraz. "İkimiz de istediğimizi aldık, değil mi?" dedi tahmin eder gibi yaparak. "Ama şimdi sen suçluluk duygusuna kapılmışsın." İstekayı yere bırakdı. "İkimiz de istediğimizi aldık" diye tekrarladı.

"Gareth Tench'in ölmesini istememiştim."

"Cezasını çekmesini istiyordun."

Siobhan ona doğru birkaç adım ilerdi. "Bunların benim yararıma olduğunu söylemeye kalkma sakın."

Cafferty tüh tüh diyordu. "Böyle ufak tefek zaferleri keyfini çıkarmaya başlasan iyi olur, Siobhan. Kendi tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla hayat insanlara her zaman bu kadar bonkör davranmaz."

"Her şeyi berbat ettim, Cafferty, ama çabuk öğreniyorum. Yıllardır John Rebus'la biraz eğlendiniz, ama bundan sonra ensende bir düşmanın daha soluğun hissedeceksin."

Cafferty kıkırdıyordu. "Sen böylesin, değil mi?" İstekanın üzerine eğildi. "Ama itiraf et, ikimiz iyi bir ekiptik. Şehirde nasıl at koştururduk, düşünsene: bilgi alışverişi, tüyolar, ticaret... Ben kendi işime bakardım, sen de basamakları tırmanırdın. Önünde sonunda ikimizin de istediği bu değil mi hem?"

"Benim istediğim" diye tane tane konuştu Siobhan, "sen sanık, ben tanık sandalyesinde oturana kadar seninle herhangi bir ilgimin olmaması."

"Sana bu konuda iyi şanslar dilerim" dedi Cafferty yine gevrek gevrek gülerek. Dikkatini tekrar masaya çevirdi. "Bu arada beni bilardoda alt etmek ister misin? Bu lanet oyunu hiç beceremedim..."

Fakat arkasını döndüğünde Siobhan çoktan kapıya yönelmişti.

"Siobhan!" Arkasından sesleniyordu. "İkimizi hatırlıyor musun? Üst kattaki ofiste? Beş para etmez Carberry nasıl da eğilip bükülüyordu? Gözlerinden okunuyordu... gördüm."

Siobhan kapıyı çekip açmıştı ama soruyu duymazlıktan gelemedi. "Ne okunuyordu, Cafferty?"

"Hoşlanmaya başlamıştın." Dilini dudaklarında gezdiriyordu. "Hoşlanmaya başladığını kesinlikle söyleyebilirim."

Gün ışığına çıkarken Cafferty'nin kahkahası arkada çınlıyordu.

Pentonville Road, sonra Upper Street... sandığından daha ilerideydi demek. Highbury ve Islington metro istastonunun karşısındaki bir

kafede mola verdi Rebus, sandviçini yerken *Evening Standard* gazetesinin sabah baskısına göz attı. İçeride hiç kimse İngilizce konuşmuyordu, siparişini verirken aksanını anlamakta zorlanmışlardı. Ama sandviç lezzetliydi...

Tekrar dışarı çıkarken tabanlarının su toplamaya başladığını hissediyordu. St. Paul Road'dan Highbury Grove'a saptı. Tenis kortlarının karşısında aradığı sokağı buldu. Aradığı binayı buldu. Sonra dairenin zilini. Üstünde isim yazmıyordu ama zile bastı.

Açan olmadı.

Saatine göz attıktan sonra birisi cevap verene kadar diğer zillere dokundu.

Diafondan çatlak bir ses duyuldu. "Evet?"

"Dokuz numaraya bir paket getirdim" dedi Rebus.

"Burası on altı numara."

"Acaba size bırakabilir miyim?"

"Hayır, bırakamazsın."

"Madem daire kapısının önüne bıraksam?"

Diafondaki küfrü bastı, sonra otomatiğe bastı, Rebus içerideydi. Dokuz numaranın bulunduğu daireye doğru merdivenleri tırmandı. Kapıda göz deliği vardı. Kulağına tahtaya dayadı. Bir adım geri giderek inceledi. Sağlamdı, üstünde altı tane falan kilit bulunuyordu, çepeçevre çelikle güçlendirilmişti.

"Böyle bir yerde kim oturur?" diye yavaşça söylendi. "David, söz sırası sende..." *Through the Keyhole* adlı televizyon programında sık sık tekrarlanırdı bu sözcükler. Anahtar Deliğinden gördüğün evin kimin olduğunu tahmin etmenin beklendiği bir programdı. Aradaki fark, Rebus'ın burada yaşayanın kim olduğunu gayet iyi bilmesiydi: Hem de David Steelforth'dan alınan ve kendisinin verdiği bilgiler sayesinde. Rebus yarım yamalak kapıya vurdu, sonra tekrar aşağı indi. Sigara paketinden bir parça koparak kilitlenmesin diye kartonu ana kapıya kıstırdı. Dışarı çıkıp beklemeye koyuldu.

Beklemeyi iyi bilirdi.

Binada oturanlara ayrılmış on iki araçlık otopark vardı, her birinin önüne bir demir kazık dikilmişti. Gümüş renkli Porsche Cayenne durmuştu, sahibi indi, demirin asma kilidini açtı, rahatça manevra yaparak yerine girmek için yere yatırdı. Arabasının etrafında dolaşıp bütün kıl tipler gibi lastikleri tekmeyle kontrol ederken neşeyle ıslık çalıyordu. Gözüne çarpan minik bir kir parçasını koluyla sildi, anahtarlarını havaya atıp tutarak cebine attı. Sonra başka anahtarlar çıkardı, apartmanın ana kapısını açacak olanı buldu. Derken kapının tamamen kapalı olmamasına şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Birden arkadan yaklaşan birinin itmesiyle suratı kapıya çarparak içeriye, oradan da merdiven başına sürüklendi; Rebus işi şansa bırakmıyordu. Adamın saçlarından kavradığı gibi çarptığı beton duvar kan içinde kalmıştı. Sırtına indirdiği diz darbesiyle Jacko sersem ve yarı baygın bir halde yere kapaklandı. Enseye bir tokat, çeneye bir yumruk daha. İlki benden diye geçirdi içinden, ikincisi de Mairie Henderson'dan.

İyice yaklaşarak adamın yüzüne öfkeyle baktı. Yara izleri vardı ama besili biriydi. Bir süre orduda görev yapmış, özel güvenlik şirketlerinde palazlanmıştı. Gözleri kayıyordu, sonra yavaşça kapandı. Rebus adamın numara yapmadığından emin olmak için biraz bekledi. Jacko pelte gibi olmuştu. Nabzını kontrol etti Rebus, soluk borusunun açık olup olmadığına baktı. Sonra da adamın ellerini arkada birleştirip yanında getirdiği plastik kelepçelerle bağladı.

Güzelce sıkmıştı.

Ayağa kalktı, Jacko'nun cebinde arabasının anahtarlarını buldu, binadan çıkıp etrafta kimse olup olmadığına baktı. Porsche'ye ilerlerken şoför kapısını açmadan önce anahtarlar kaportanın bir yanını boydan boya çizdi. Anahtarı yuvasına soktuktan sonra kapıyı ardına dek açık bıraktı. Biraz durup soluklandı, sonra yeniden ana yola ilerledi. Taksi ya da otobüs, hangisi geçerse binecekti. King's Cross'tan beşte kalkacak tren onu kapanış saatinden önce Edinburgh'ya götürecekti. Dönüşü açık bilet almıştı, daha az paraya İbiza'ya gidebilirdi oysa. Ama bu sayede dilediği trene binme hakkına sahip olmuştu.

Evde de yarım kalmış bir işi vardı.

Şanslıydı, tepe ışığı yanan siyah bir taksi geliyordu. Arka koltuğa kurulunca elini cebine attı Rebus. Şoföre Euston'a gidiyoruz dedi, oradan King's Cross'un yürüme mesafesinde olduğunu biliyordu. Cebinden bir kâğıt parçasıyla seloteyp çıkardı. Katlı kâğıdı açıp inceledi, çalakalemdi ama ana hatları belliydi. Santal/Stacey'nin iki fotoğrafı: biri Siobhan'ın kameraman arkadaşının objektifinden, diğeri eski bir gazeteden. Üstte de siyah keçeli kalemle bir tek sözcük yazıyordu: KAYIP. Altına çift çizgi çekilmişti. Onun da altında Rebus'ın altıncısında karar kıldığı inandırıcı not yazma denemesi:

Bombaların patladığı günden beri iki arkadaşım, Santal ve Stacey kayıp. O sabah Edinburgh'dan gece kalkan trenle Euston'a gelmişlerdi. Eğer kendilerini gördüyseniz veya haber aldıysanız, lütfen beni arayın. Sağ ve iyi olduklarını öğrenmek istiyorum.

İsmini koymamıştı alta, sadece cep numarası vardı. Aynı kâğıdın altı kopyası da diğer cebindeydi. Ulusal Güvenlik Bilgisayar Ağı'ndaki kayıp kişiler listesine çoktan girmişti kadının bilgilerini: her iki kimliği; boy, yaş, göz rengi; hakkında bazı bilgiler. Ertesi hafta bu tarifler evsiz kimselere yardım derneklerinin, *Big Issue* sokak gazetesi satıcılarının hepsine ulaşmış olurdu. Eric Bain hastaneden çıktığı zaman Rebus web siteleri hakkında ona sorular soracaktı. Belki kendileri de bir site açabilirlerdi. Eğer Stacey ortalardaysa, izi bulunabilirdi. Rebus bundan asla vazgeçmeyecekti.

En azından şimdilik.

Teşekkür

Auchterarder'de Clootie Well diye bir yer yok. Ancak, eğer tüyler ürperten yerleri görmekten hoşlanırsanız, Black Isle'daki görülmeye değer.

Tabii, Coldstream'de de Ram's Head diye bir bar bulunmuyor, ama Besom adlı küçük otelin içinde leziz bir etli hamur yiyebilirsiniz.

Fotoğraf arşivini uzun süreliğine bana ödünç veren Dave Henderson'a ve tanıtıcı bilgileri için Jonathan Emmans'a teşekkürü borç bilirim.

Rebus'ın Bask ayrılıkçılarıyla ilgili esprisi *Sunday Herald* gazetesi yazarlarından Peter Ross'tan izniyle "ödünç" alınmıştır.